

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MICHELLE

Evlilik

RICHMOND

Sözleşmesi

BES

Gerilim

hep
kitap

Peki ya her kuralda bir ceza da
varsa? Üstelik oldukça ağır
cezalar. Ve bu gruptan
çıkış kesinlikle yasaksa?
Tabii hayatta kalmak
istiyorlarsa...

ISBN 978-605-192-097-9

**TAVSİYE
EDİLEN
PERAKENDE
SATIŞ
FİYATI
33 TL**

EVİLİK SÖZLEŞMESİ

Evlilik Sözleşmesi

Orijinal adı: The Marriage Pact

© 2017, Michelle Richmond

Yazan: Michelle Richmond

İngilizce aslından çeviren: Bilge Nur Gündüz

© hep kitap 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ash Karasuil
Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Bu eserin Türkçe yayın hakları saklıdır.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ağustos 2017, İstanbul

ISBN 978-605-192-097-9

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Yetkin Başarır

Baskı: Bilnet Matbaacılık ve Yayıncılık A.Ş.

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi

1. Cadde No:16 Ümraniye İstanbul

Sertifika no: 31345

hep kitap

Mecidiyeköy Mahallesi,

Büyükdere Caddesi,

Ercan Han B Blok 121/9

Şişli 34381 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

* hep kitap, TEAS Yayıncılık A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EVLİLİK SÖZLEŞMESİ

Michelle Richmond

Çeviren:

Bilge Nur Gündüz

hep
kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kevin için

Kendime geldiğimde bir Cessna uçağındayım, havada sarsılıyor. Başım zonkluyor, gömleğimde kan var. Ne kadar zaman geçti, hiç bilmiyorum. Bağlandığımı görme beklentisiyle ellerime bakıyorum, ama ellerim bağlı değil. Belime sarılmış sıradan bir emniyet kemerinden başka bir şey yok. Beni kim koltuğa bağladı? Uçağa bindiğimi bile hatırlamıyorum.

Kokpitin açık kapısından pilotun ensesini görüyorum. İkimiz baş başayız. Dağlarda kar var, rüzgâr uçağı sarsıyor. Pilot önündeki tuşlara tamamen odaklanmış gibi; omuzları gergin duruyor.

Elimi uzatıp başıma dokunuyorum. Kan kurumuş, geriye yapış yapış bir pislik kalmış. Midem gurulduyor. Yediğim son şey Fransız tostuydu. Üzerinden ne kadar geçti? Yanımdaki koltukta bir şişe su, bir de yağlı kâğıda sarılmış sandviç buluyorum. Şişeyi açıp su içiyorum.

Sandviçimin –jambonlu, İsviçre peynirli– kâğıdını açıp bir ısırık alıyorum. Siktir. Çenem çiğneyemeyecek kadar çok acıyor. Herhalde biri ben yere düştükten sonra çeneme yumruk attı.

Pilota, “Eve mi gidiyoruz?” diye soruyorum.

“Nereye ev dediğine göre değişir. Half Moon Bay’e gidiyoruz.”

“Sana hakkımda hiçbir şey söylemediler mi?”

“Adınla gideceğin yeri söylediler, o kadar. Ben sadece taksi şoförüyüm, Jake.”

“Ama üyesin, değil mi?”

İfadesiz bir sesle, “Tabii” diyor. “Eş’e Sadakat, Sözleşme’ye Bağlılık. Ölüm bizi ayırana dek.” Bir an için arkasını dönüp da-

ha fazla soru sormamam için uyarı niteliğinde bir bakış atıyor.

Bir hava boşluğuna öyle sert giriyoruz ki sandviçim elimden uçuyor. Telaşlı bir bipleme duyuluyor. Pilot bir küfür savurup tuşlara basıyor. Hava trafik kontrolüne bağıra çağıra bir şeyler söylüyor. Hızla alçalıyoruz; koltukların kol dayama yerlerine tutunurken Alice'i, aramızda geçen son konuşmayı düşünüyorum. Keşke çok daha fazlasını söyleseydim.

Sonra uçak birden dengesini buluyor, irtifa kazanıyoruz. Her şey yoluna girmiş görünüyor. Sandviçimin parçalarını yerden toplayıp her şeyi yeniden yağlı kâğıda sarıyor, yanımdaki koltuğa koyuyorum.

Pilot, "Türbülans oldu, kusura bakma" diyor.

"Senin suçun değil. İyi toparladın."

Uçak, güneşli Sacramento'nun üzerinden uçarken pilot nihayet gevşiyor. Golden State Warriors'tan, bu sezonki şaşırtıcı gidişatından konuşuyoruz.

"Bugün günlerden ne?" diye soruyorum.

"Perşembe."

Penceremden tanıdık kıyıları görmek beni rahatlatıyor. Küçük Half Moon Bay Havaalanı'nı görünce minnet duyuyorum. Yumuşak bir iniş yapıyoruz. Tekerler yere değdiğinde pilot bana dönüp "Bunu alışkanlığa dönüştürme, tamam mı?" diyor.

"Öyle bir planım yok."

Çantamı alıp dışarı çıkıyorum. Pilot motorları durdurmadan kapıyı kapatıyor, uçağı döndürüp tekrar havalanıyor.

Havaalanındaki kafeye girip bir fincan sıcak çikolata söylüyor, sonra Alice'e mesaj gönderiyorum. Hafta içi, saat öğleden sonra iki, muhtemelen binlerce toplantıya girip çıkıyordur. Onu meşgul etmek istemiyorum, ama onu görmeye çok ihtiyacım var.

Cevap geliyor. Neredesin?

HMB'ye döndüm.

5 dakikaya çıkarım.

Alice'in ofisiyle Half Moon Bay arasındaki mesafe otuz iki kilometreden fazla. Alice mesaj gönderip şehir merkezinde tra-

fık olduğunu söyleyince yiyecek bir şeyler ısmarlıyorum. Mönünün solundaki hemen hemen her şeyi söylüyorum. Kafe boş. Kusursuz ütülü üniformasının içindeki neşeli garson kız yanımda dikiliyor. Hesabı öderken, “İyi günler, Dostum” diyor.

Dışarı çıkıp bir banka oturarak Alice’i bekliyorum. Hava soğuk, sis dalga dalga üzerime geliyor. Alice’in eski Jaguar’ı yanıma yanaşıyor, donmaya yüz tutar bir haldeyim. Ayağa kalkıyorum; her şeyi yanıma alıp almadığıma bakarken Alice arabadan inip banka doğru yürüyor. Üzerinde ciddi bir takım var, ama araba sürmek için topuklularını çıkarıp spor ayakkabılarını giymiş. Siyah saçları sisten nemlenmiş. Dudakları koyu kırmızı; bunu benim için yapıp yapmadığını merak ediyorum. Umarım öyledir.

Alice beni öpmek için parmak uçlarına kalkıyor. Onu delicesine özlediğimi ancak o an fark ediyorum. Sonra Alice geri çekilip beni tepeden tırnağa süzüyor.

“En azından tek parçasın.” Elini uzatıp çeneme nazıkçe dokunuyor. “Ne oldu?”

“Emin değilim.”

Ona sarılıyorum.

“Neden çağırılmışsın?”

Ona anlatmak istediğim çok şey var, ama korkuyorum. Ne kadar çok şey bilirse, durum onun için o kadar tehlikeli hale gelir. Ayrıca şunu da belirtmek lazım: Gerçekler onu öfkeden kurturacak.

Öncesine dönmek için neler vermezdim. Düğünden öncesine, Finnegan’dan öncesine, Sözleşme hayatımızı tepetaklak etmeden öncesine.

Dürüst olacağım. Düğün benim fikrimdi. Yer, mekân, yemekler, müzik ve Alice'in hallettiği diğer bütün şeyler olmasa da fikir bana aitti. Onu üç buçuk yıldır tanıyordum. Onu istiyordum, evlenmek de onu kaybetmemenin en garanti yolu-
luydu.

Alice'in kalıcılık konusundaki sabıkası pek iyi değildi. Gençken çılgın, fevri bir kadındı. Bazen uçucu, pırıltılı nesnelere fazla çabuk kapılırdı. Çok beklersem çekip gideceğinden korkmuştum. Dürüst olmak gerekirse, evlenmek sadece kalıcılığı elde etme yoluydu.

Ona Ocak'ta, ılık bir salı günü evlenme teklif ettim. Babası ölmüştü, Alabama'ya gitmiştik. Babası, Alice'in ailesinden kalan son kişiydi; onun ani ölümü, Alice'i daha önce hiç görmediğim bir şekilde sarsmıştı. Cenazeden sonra günlerce Birmingham'da, Alice'in çocukluğunu geçirdiği banliyö evini boşaltmakla uğraşmıştık. Sabahları tavan arasındaki, çalışma odasındaki, garajdaki kutuları elden geçiriyorduk. Ev, Alice'in aile hayatına ait şeylerle doluydu: babasının askeri kariyeri, ölen ağabeyinin beysbol ödülleri, ölen annesinin yemek kitapları, nine-
siyle dedesinin solmuş fotoğrafları. Sanki kayıp bir medeniyete mensup, çoktan unutulmuş, küçük bir kabilenin arkeolojik hazinesine bakıyorduk.

Alice, "Ben sonuncuyum" demişti. Acınası bir şekilde değil, sadece bir gerçeği belirtir gibi. Annesini kansere, ağabeyini intihara kaptırmıştı. Kendisi hayatta kalmıştı, ama yarasız değildi. Geçmişine baktığımda, ailesinin hayatta kalan tek üyesi oluşunun, onu aksi şartlar altında olmayabileceği kadar sev-

gi dolu, pervasız kıldığını görebiliyorum. Alice'in dünyada o kadar yalnız olmasa bana evet diyeceğinden emin değilim.

Nişan yüzüğünü haftalar önce sipariş etmiştim. Yüzük Alice babasının ölüm haberini aldıktan birkaç dakika sonra kargoyla geldi. Neden bilmem, havaalanına gitmek için evden çıkarken yüzük kutusunu spor çantama attım.

Yolculuğa çıktıktan iki hafta sonra bir emlakçıyı arayıp eve değer biçmesini istedik. Odalarda dolaştık, emlakçı bir sınava hazırlanır gibi telaşla notlar aldı. İş bittiğinde verandada durup adamın yorumunu bekledik.

Emlakçı, "Satmak istediğinizden emin misiniz?" diye sordu.

Alice, "Evet" dedi.

"Şimdi, şöyle..." Adam not defterini sallayarak bizi işaret etti. "Neden burada kalmıyorsunuz? Evlenin. Çocuk yapın. Bir hayat kurun. Bu kasabanın ailelere ihtiyacı var. Çocuklarım çok sıkılıyor. Beysbol takımı kuracak kadar çocuk olmadığı için öğlum futbol oynamak zorunda kalıyor."

Alice sokağa doğru bakarak, "Ee" dedi, "işte."

Bu kadar. "İşte." Adam yine emlakçı kişiliğine döndü. Bir fiyat söyledi, Alice de onunkinden biraz daha düşük bir fiyatla karşılık verdi. Adam şaşkınlıkla, "Bu mahalle için piyasa değerinin altında" dedi.

Alice, "Önemli değil. Sadece bir an önce bitsin istiyorum" diye yanıt verdi.

Adam not defterine bir şeyler karaladı. "İşimin kolaylaşacağı kesin."

Birkaç saat sonra bir kamyon geldi, içinden bazı adamlar indi, evdeki yıpranmış mobilyalarla eski beyaz eşyalar uçup gitti. Geriye sadece, 1974'te kazılıp badanası yapıldığından beri değişmeyen yüzme havuzunun yanındaki iki şezlong kaldı.

Ertesi sabah içinde farklı adamlar olan farklı bir kamyon geldi. Bunlar emlakçının kiraladığı ustalardı. Eve yepyeni mobilyalar getirdiler. Hızlı, kendinden emin hareketlerle iş görüyor; duvarlara büyük, soyut resimler asıp raflara ufak, pırıltılı biblolar yerleştiriyorlardı. İşleri bittiğinde ev aynı evdi, ama

değişmişti: daha temiz, daha ferahtı. Bir eve ruhunu veren sinir bozucu eşyalardan arınmıştı.

Ondan sonraki gün bir dizi emlakçı potansiyel alıcıları odalarda dolaştırdı. Sürekli fısıldıyor, dolapları, gardiropu açıyor, ilan ayrıntılarının bulunduğu kâğıdı inceliyorlardı. O öğleden sonra emlakçı telefon edip dört teklif iletti, Alice de en yüksek olanı kabul etti. Eşyalarımızı topladık, San Francisco'ya dönüş uçuşumuzu ayarladım.

Akşam, yıldızlar belirdiğinde, Alice gece semasına bakmak, Alabama'ya son kez veda etmek için dışarı çıktı. Hava ılıktı, çitin üzerinden süzülen mangal kokuları burnumuza geliyordu. Dışarıdaki lambalar havuzun suyundan pırıl pırıl yansıyor; şezlonglar da bize, Alice'in babasının, karısı çok güzel ve bronz tenliyken, çocukları ufak ve neşeliyken bahçeye sürüklediği gün olduğu kadar rahat gelmişti. Alabama'nın bundan iyi olmayacağını hissediyordum, ama Alice üzgün görünüyordu. Beni gafil avlayan güzelliğe karşı bağışıklık kazanmıştı.

Sonradan arkadaşlarımıza, o anı değerlendirip evlenme teklifi etme fikrinin anlık bir dürtü olduğunu söyleyecektim. Alice'in kendisini daha iyi hissetmesini istiyordum. Ona bir gelecek olduğunu göstermek istiyordum. Ona öyle kederli bir günde mutluluk vermek istiyordum.

Havuz başına gidip diz çöktüm, yüzüğü kutusundan çıkarıp terli avucumun içinde Alice'e sundum. Tek kelime etmedim. Alice bir bana bir yüzüğe baktı, sonra da gülümsedi.

“Olur” dedi.

Düğünümüz San Francisco'dan arabayla iki saat uzaklıkta-ki Russian Nehri'nin kıyısındaki bir çayırda yapıldı. Ay-lar önce oraya bakmaya gitmiştik. Yolda tabela olmadığı için iki kez yanından fark etmeden geçtik. Kapıyı açıp nehre inen pa-tikada yürüdüğümüzde Alice bana sarılıp, "Çok sevdim" de-di. Başta şaka yaptığını sandım. Otların boyu yer yer bir buçuk metreyi buluyordu.

Arazi kıvrımlı yollarla dolu devasa bir mandıra çiftliğine aitti. Çayırda inekler geziniyordu. Çiftliğin sahibi Alice'in ilk müzik grubunun ritim gitaristiydi. Evet, eskiden Alice'in mü-zik grubu vardı. Şarkılarını dinlemiş olmanız bile mümkün, ama bu konuya sonra geleceğiz.

Düğünden önceki gün yine alanın yanından fark etmeden geçtim. Ama bu defa nedeni tamamen farklı görünmesiydi. Gi-tarist Jane haftalar boyu didinip çayırı biçmiş, şekillendirmiş, yeniden çimlendirmişti. Ortaya çıkan sonuç inanılmazdı. Dün-yanın en mükemmel golf sahasının geçiş yolu gibi görünüyor-du. Otlar tepeye doğru uzanıyor, sonra nehre iniyordu. Jane ka-rısıyla ikisinin tam da böyle bir proje aradıklarını söyledi.

Büyük bir çadır, bir veranda, bir havuz ve modern bir ku-lübe vardı. Nehrin kıyısına bir sahne dikilmişti, her şeye yuka-rıdan bakan bir tepenin üzerine de çardak kurulmuştu. İnekler hâlâ düşünceli tavırlarla ağır ağır geziniyorlardı.

Sandalyeler, masalar, hoparlörler, şemsiyeler getirildi. Alice düğünlere pek bayılmasa da partileri çok severdi. Onu tanıdığım onca yılda tek bir parti bile vermemiştik, ama hikâyelerini duymuştum. Balo salonlarında, plajlarda, Alice'in eski dairele-

rinde yapılan cümbüşler; görünüşe göre bu Alice'in yeteneklerinden biriydi. O yüzden iş düğün planlarına gelince bir kenara çekilip yeteneğini kullanmasına izin verdim. Aylar boyu planlar yapıldı; her şey kusursuz, zamanlama son derece isabetliydi.

İki yüz kişi. Güya ikimiz de yüzer kişi davet edecektik, ama sonunda denge biraz bozuldu. Davetli listesi her düğünde olduğu gibi bizimkinde de komikti. Anne babamla ninem, Alice'in şirketinin ortakları, eskiden çalıştığım klinikteki iş arkadaşlarım, eski danışanlarım, üniversite ve yüksek lisans arkadaşları ve Alice'in eski müzisyen arkadaşlarından oluşan tuhaf bir birleşim.

Ve Liam Finnegan ile eşi.

Onlar son davet edilen kişilerdi, listedeki iki yüz bir ve iki yüz ikinci misafirlerdi. Alice onunla düğünden üç gün önce, son bir yıldır gece gündüz çalıştığı hukuk firmasında tanışmıştı. Evet, tuhaf olduğunu biliyorum, karım avukat. Onu tamsanız buna siz de şaşırırsınız. Bunu da daha sonra konuşabiliriz. Burada önemli kısım Finnegan, daha doğrusu Finnegan'la karısı. İki yüz bir ve iki yüz ikinci konuklar olan Liam ile Fiona.

Karım büroda, Finnegan'ın davasında yardımcı avukattı. Dava, fikri mülkiyet kanunuyla alakalıydı. Finnegan artık işadamıydı. Ama yıllar önce İrlanda folk müziği yapan bir grubun iyi tanınan solistiydi. Muhtemelen şarkılarını hiç dinlememişsinizdir, ama adını görmüş olabilirsiniz. Britanya'daki bütün müzik dergilerine çıktı: Q'ya, Uncut'a, Mojo'ya. Düzinelerce müzisyen ondan çok etkilendiğini iddia ediyor.

Alice işi aldıktan sonra, Finnegan'ın plakları evimizde günlerce tekrar tekrar dinlendi. Bir fikri mülkiyet davası ne kadar sıradan olabilirse, onun davası da o kadar sıradandı. Yeni bir grup şarkılarından birinin bir bölümünü çalmış, çok popüler bir parçaya dönüştürmüştü. Benim gibiyse, yani müziği teknik seviyede anlamıyorsanız benzerlikleri fark etmezsiniz, ama karımın dediğine göre hırsızlık yapıldığı, müzisyenler açısından aşikârdı.

Dava Finnegan'ın birkaç yıl önce yaptığı bir yorumdan ortaya çıkmış. Adam bir muhabire, ilgili grubun hit parçasının,

ikinci albümündeki şarkılardan birine kuşku uyandıracak kadar benzediğini söylemiş. İşi daha ileri götürmeyi düşünmüyormuş, ama sonra yeni grubun menajeri Finnegan'a yaptığı yorum için özür dilemesini, şarkının çalınmadığını halka açıklamasını talep eden bir mektup göndermiş. Ondan sonra işler sarpa sarmış, sonunda da karımın ilk büyük davasını kazanmak için binlerce saat çalışmasına sebep oldu.

Dediğim gibi, karım davada yardımcı avukattı, o yüzden Finnegan'ın lehine hüküm verildiğinde bütün övgüleri büro-
nun ortakları topladı. Finnegan bundan bir ay sonra, düğün-
müzden bir hafta önce şirketi ziyaret etmiş. Ona istediğinden çok daha fazla, hele ihtiyacı olandan kat kat fazla, akıl almaz miktarda bir para ödenmişti. Finnegan da yaptıkları için herke-
se teşekkür etmek istiyormuş. Şirkete geldiğinde ortaklar onu bir toplantı salonuna alıp inanılmaz stratejileriyle ilgili hikâyelerle eğlendirmişler. Finnegan sonunda onlara teşekkür etmiş, ama sonra davada gerçekten çalışan herkesle görüşüp görüşemeyeceğini sormuş. Bir iki dava özetini ve talebi ezberden okumuş, ortakları ince ayrıntılara dikkat edişiyle şaşırtmış.

Özellikle hoşuna giden dava özetlerinden biri, Alice'in yazdığıymış. Komik, yaratıcı bir şeydi – tabii hukuki bir özet ne kadar komik, ne kadar yaratıcı olabilirse. Böylece ortaklar Alice'i toplantı odasına çağırmışlar. Biri bir noktada Alice'in o hafta sonu evleneceğinden bahsetmiş. Finnegan düğünlere bayıldığını söylemiş. Alice de şakayla karışık, "Benimkine gelmek ister misiniz?" diye sormuş. Adam, "Şeref duyarım" deyince herkes afallamış. Finnegan gitmeden önce Alice'in masasına uğramış, Alice de ona davetiye vermiş.

İki gün sonra, bir kurye dairemize bir kutu getirdi. O hafta birçok düğün hediyesi gelmişti, o yüzden pek şaşırmadık. Gönderen adresinde Finnegan'lar yazıyordu. Zarfı açtım; içinde, ön tarafında pasta resmi olan, katlanmış, beyaz bir kart vardı. Zarifi.

Alice ve Jake'i yaklaşan düğünlerinden ötürü bütün kalbimle tebrik ederim. Evliliğe saygı duyarsanız o da size karşılığında çok şey verir. Liam

O ana dek gelen hediyeler pek şaşırtıcı değildi. Hediyeleri açmadan içindekileri tahmin etmeme imkân veren bir tür denklem vardı. Hediyein toplam maliyeti genelde hediye verenin brüt net geliriyle o kişiyi tanıdığımız yıl sayısının çarpımının pi sayısına bölünmesiyle hesaplanıyordu. Ya da öyle bir şey. Ninem bize altı kişilik porselen takımı almıştı. Kuzenimse ekmek kızartma makinesi.

Ama söz konusu Finnegan'lar olunca hesap yapmam mümkün değildi. Finnegan başarılı bir işadamıydı, yakın zamanda hatırı sayılır bir tazminat almıştı. Çok para kazandırmasa da koca bir şarkı kataloğu vardı. Mesele şuydu ki onu uzun zamandır tanı mıyorduk. Tamam, onu aslında hiç tanı mıyorduk.

Merakıma yenilip paketi yırtıverdim. İçinde eskitme ahşaptan yapılma, iri, ağır bir kutu vardı. Üstüne de bir etiket damgalanmıştı. Başta hediyein çok az üretilen, aşırı elit bir İrlanda viskisi olduğunu sandım. Bu mantıklı olurdu. Hediye denklemi tam olarak öyle bir şeyi öngörüyordu.

Biraz gerilmiştim. Alice'le evimizde sert alkol yoktu. Açıklama yapayım. Alice'le ikimiz Sonoma'nın kuzeyindeki bir rehabilitasyon merkezinde tanışmıştık. Ben birkaç yıldır terapi alıştırmaları yapıyordum, daha fazla şey öğrenmek için her fırsata atlıyordum. Bir arkadaşın yerine çalışıyor, iş deneyimi kazanıyordum. İkinci günkü terapi grubumda Alice de vardı. Fazla içtiğini, durması gerektiğini söylemişti. "Sonsuza kadar değil" demişti. Hayatını düzene sokmak için gereken değişiklikleri yapıncaya kadar ara verecekti. Önceden içkiye pek düşkün olmadığını, ama bir dizi aile trajedisinin onu dikkatsiz davranmaya ittiğini, kontrolü ele almak istediğini söylemişti. Amacı na bağlılığı, farkındalığı bana çarpıcı gelmişti.

Birkaç hafta sonra, şehirdeyken ona telefon etmeye karar verdim. Benzer sorunlarla mücadele eden bir grup okul çocuğuyla ilgileniyordum. Alice'in gelip onlarla konuşmaya gönüllü olacağım umuyordum. Alice kendi mücadelesini son derece yalın, etkileyici bir dille, lafı dolaştırmadan, insanı büyüleyen bir biçimde aktarmıştı. Çocuklarla bağ kurmasını istiyor, onu din-

leyeceklerini biliyordum. Alice'in müzisyen olması da yararı-
naydı. Yıpranmış motosikletçi ceket, küt siyah saçları, yolda ge-
çen hayatının hikâyeleriyle hem havalı görünüyor, hem havalı
konuşuyordu.

Uzun sözün kısası, grubumla konuşmaya razı oldu, her şey
iyi gitti, onu öğle yemeğine götürdüm, arkadaş olduk, aylar geç-
ti, çıkmaya başladık, birlikte bir ev satın aldık, sonra da bildiği-
niz gibi ona evlenme teklif ettim.

O yüzden Finnegan'ın paketi geldiğinde içindekinin ina-
nılmaz derecede az üretilen bir şişe içki olduğunu düşünüp ge-
rildim. Alice onu tanıdığım ilk birkaç ay boyunca hiç içki içme-
mişti. Ama sonra bir noktada arada bir, yemekle bir şişe bira ya
da bir kadeh şarap içmekten keyif almaya başlamıştı. Alkolle il-
gili sorun yaşamış insanlar genelde böyle bir yola girmez. Yine
de bu yol Alice'e uymuş gibiydi. Ama sadece bira ve şarap içerdi.
Sert içkilerle ilgili hep, "insanı hapishaneye düşürür" diye espri
yapardı. Alice tanıdığım herkesten daha kontrollü biri olduğu
için bunu gözümde canlandırmakta zorlanırdım.

Hediyeyi masaya koydum. Ciddi görünümlü, zarif bir ah-
şap kutu.

Ama kutunun ön kısmındaki etiket gözüme tuhaf görün-
dü.

SÖZLEŞME.

Ne tür bir İrlanda viskisinin adı SÖZLEŞME olurdu ki?

Kutuyu açtığımda, mavi kadife astarla çevrelenmiş başka
bir ahşap kutu buldum. Kutunun iki tarafında, kumaştaki boş-
luklara oturtulmuş, aşırı pahalı görünen birer tükenmez kalem
vardı – gümüşten, beyaz altından, hatta belki platinden yapıl-
ma. Kalemlerden birini elime aldığımda ağırlığı, yapısı beni şa-
şırttı. İnsan böyle zarif bir hediyeyi her şeye sahip olan birine
satın alırdı. O yüzden bu bizim için tuhaf bir hediyeydi. İkimiz
de sıkı çalışıyorduk, dolayısıyla durumumuz fena değildi, ama
her şeye sahip olduğumuz kesinlikle söylenemezdi. Aslında
ben de hukuk fakültesinden mezun olduğunda Alice'e tüken-
mez kalem hediye etmişim. O güzelim kalemi, aylarca güzel
kalemlerin şaşırtıcı derecede karmaşık piyasasıyla ilgili araş-

tırma yaptıktan sonra, İsviçre'deki özel bir satıcıdan almıştım. Ufak bir dolapla karşılaşmayı bekleyerek açtığım kapının ardında adeta kocaman bir evren bulmuştum. Kalemin parasını dolambaçlı yollardan ödemek için binbir zahmete katlanmıştım, çünkü ne kadar pahalı olduğunun ortaya çıkmasını istemiyordum. Olur da Alice bir gün kalemi kaybederse, onun bu kaybın ağırlığının altında ezilmesini istemiyordum.

Finnegan'ın kalemini elime aldım. Ambalaj kâğıdının üst kısmına birkaç daire çizdim, sonra *Teşekkürler, Liam Finnegan!* cümlesini yazdım. Mürekkep pürüzsüz bir biçimde aktı, kalem kaygan kâğıdın üzerinde süzüldü.

Kalemin sırtına bir şey oyulmuştu.

Yazı o kadar küçüktü ki okuyamadım. Alice'in bana Noel'de aldığı kutu oyununun içinde bir büyüteç olduğunu hatırladım. Koridordaki dolabı karıştırdım. Oyunu Risk, Monopoly ve Boggle oyunlarının arkasında buldum; büyüteç hâlâ selofan ambalajının içindeydi. Kalemi ışığa götürüp büyütecin altına tuttum.

Kalemin üzerinde ALICE VE JAKE yazıyor, bunu düğünün tarihi takip ediyor, son olarak da sadece DUNCANS MILLS, CALIFORNIA kelimeleri görülüyordu. Biraz hayal kırıklığına uğradığımı kabul etmeliyim. Dünyanın yaşayan en büyük folk şarkıcılarından birinden daha fazla şey bekliyordum. Oyma yazı hayatın anlamım ortaya çıkarıyor olsa şaşırmazdım.

Diğer kalemi de yerinden çıkarıp masaya koydum. Sonra küçük kutuyu diğerinin içinden çıkardım. O da aynı eskitilmiş ahşaptan, aynı şaşıaali malzemeden yapılmıştı, ön kısmında aynı logo görülüyordu: SÖZLEŞME. Şaşırtıcı derecede ağırdı.

Kutuyu açmaya çalıştım, ama kilitli olduğunu fark ettim. Kutuyu tekrar masaya koyup ambalajın içinde anahtar aradım. En dipte anahtar yerine elle yazılmış bir not buldum:

Alice ve Jake, şunu unutmayın: Sözleşme sizi hiçbir zaman bırakmayacak.

Nota bakakaldım. Ne anlama geliyor olabilirdi ki?

Alice'in mesaiye kalması, düğün ve balayından önce davalar ve projelerle ilgili son ayrıntıları halletmesi gerekiyordu. Sonunda eve gelene kadar bin türlü şey oldu ve Finnegan'm hediyesi unutuldu.

Bir düğünün nasıl geçeceğini, ilk beş dakikasında anlayabilirsiniz. İnsanlar biraz geç gelip ağır hareket ediyorsa, düğünün sıkıcı olacağını bilirsiniz. Ama bizim düğünümüzde herkes şaşırtıcı derecede erken geldi. Sağdıcım Angelo Foti'yle eşi Tami, şehirden oraya arabayla beklenmedik bir hızla gelmişlerdi. Zaman öldürmek için Guerneville'de bir kafede mola vermişler. Kafede düğün kıyafetleri içinde dört kişi daha olduğunu fark etmişler. Gidip o insanlarla tanışmışlar; anlaşılan parti hemen oracıkta başlamış.

Arkadaşlar, akrabalar, benim gerginliğim derken, Finnegan'ın gelmiş olduğunu ancak tören başladıktan sonra fark edebildim. Güzelim elbisesinin içinde, tek başına mihraba doğru, bana doğru yürüyen Alice'e bakarken bir an omzunun üzerinden Finnegan'ı gördüm. Adam arka sırada, ayaktaydı. Üzerinde tertemiz bir takım elbise, boynunda pembe bir kravat vardı. Yanında yeşil elbiseli, kendisinden belki beş yaş genç bir kadın duruyordu. İkisini gülümserken gördüğüme şaşırdım; orada oldukları için mutlu oldukları ortadaydı. Finnegan'la eşinin düğünü iş olarak görmelerini, geç gelip erken gitmelerini bekliyordum. Sonuçta avukatlarının düğününe gidiyorlardı; bu bir sosyal zorunluluktan, yapılacaklar listesindeki bir kutucuğa işaret koymaktan ibaretti. Ama anlaşılan durum onlar için pek de öyle değildi.

Bunu o zamanlar bilmiyordum, ama artık biliyorum. Yeterince dikkat ettiğiniz takdirde bir düğünde, evli çiftlerin hangilerinin mutlu olduğunu tespit edebilirsiniz. Belki konu yaptıkları tercihi doğrulamak veya sadece evlilik geleneğine inan-

maktır. O tür çiftlerde tespit edilmesi kolay, ama açıklanması zor bir görünüş olur. Finnegan’larda da o görünüş vardı. Gözlerimi tekrar Alice’e –kolsuz beyaz elbisesi, eski tarz tüllü şapkasıyla çok güzel görünüyordu– çevirmeden önce Finnegan’la göz göze geldik. Bana gülümseyip hayali kadehini kaldırdı.

Yemin faslı çok çabuk geçti. Yüzük, öpücük. Alice’in mihra-ba yürümesinden birkaç dakika sonra karı koca ilan edildik, düğün de aynı hızla başlayıverdi. Arkadaşlarla, akrabalarla, iş arkadaşlarımla, birkaç eski lise arkadaşımınla konuşmaya daldım. Hepsi büyük bir hevesle hayatımı kendi gözlerinden anlatıyor, bunu genelde yanlış sıralamayla ama olumlu bir bakış açısıyla yapıyorlardı. Finnegan’ı ancak karanlık çökmeye başladıktan sonra tekrar görebildim. Sahnenin yakınında duruyor, Alice’in müzisyen arkadaşlarının şarkı listesinin üstünden geçişlerini izliyordu. Karısının arkasında durmuş, kollarını onun beline sarmıştı. Akşam havası serin olduğundan Finnegan’ın ceketi kardinin omuzlarındaydı. Yüzlerinde hâlâ o tatmin dolu ifade vardı.

Alice’in nerede olduğundan haberim yoktu, onu bulmak için kalabalığı taradım. Sonra sahnede olduğunu fark ettim. Onu tanıdığım süre zarfında bir kez olsun sahneye çıkıp şarkı söylememişti; sanki hayatının o kısmını tamamen arkasında bırakmıştı. Işıklar sönmüştü, ama karanlıkta arkadaşlarını işaret ettiğini, onları sahneye çağırdığını görebiliyordum. Eski davulcuları Jane, hukuk firmasından bas gitar çalan arkadaşı ve pek tanımadığım başka bir grup insan. Onların varlığı Alice’in benden önceki hayatının, benliğinin bana bazen kapalı olan, önemli bir parçasının kanıtıydı. Alice’i bu ışıktaki görmek beni hem üzüyor hem heyecanlandırıyordu; üzüliyordum, çünkü ister istemez kendimi dışlanmış ve önemsiz hissediyordum. Mutluydum, çünkü... Alice gizemini hâlâ olabilecek en güzel şekilde koruyordu. Alice elini Finnegan’a doğru uzattı. Sahne mavimsi bir ışıkla parlamaya başladı. Finnegan sahneye yaklaşırken insanların sessizce cep telefonlarını çıkarıp kayda başladığını fark ettim.

Karım uzun bir süre öylece durdu. Konuşma sesleri adeta beklentiyle kesildi. Sonunda Alice mikrofona yaklaştı. “Dost-

larım” dedi. “Burada olduğunuz için size çok teşekkür ederim.” Sonra beni işaret etti, arkasından bir nota yükseldi. Finnegan havasını bulmuş, klavye çalıyordu. Duyulan müzik çok güzel ve eşsizdi; org diğer enstrümanlara liderlik ediyor, onları parçanın içine sokuyordu. Işıklar arttığında Finnegan hemen tanıdığım bir melodiye geçti. Çaldığı, Led Zeppelin’in en iyi döneminde yaptığı, eski, hoş ve güzel bir şarkıydı. Çok güzel bir düğün şarkısı olan “All My Love”. Alice alçak, kendinden çok emin olmayan bir sesle şarkı söylemeye başladı, ama sonra sesine güven geldi. Bunun nasıl olduğundan emin değilim, ama Finnegan’la ikisi aynı dalga boyunda gibilerdi.

Müzik ilerleyince Alice ileri adım atıp bir ışık dairesinin içine girdi, gözlerini kapatıp o güzel nakaratı tekrarladı. Sözler aslında çok basitti, ama o an ilk kez Alice’in beni gerçekten sevdiğini fark ettim. Çadırda etrafıma baktım; loş ışıktaki arkadaşlarımızın, akrabalarımızın o güzel ezgiyle hep beraber sallandığını gördüm.

Sonra şarkı değişti, Alice çok uzun süre önce unuttuğum o kritik mısraya, o basit soruya geldi. Ama bu soru şarkının sözlerinin geri kalanını incecik bir muğlaklık ve şüphe katmanıyla yıkamıştı. Bir an için dengemi kaybeder gibi oldum, sabit kalmak için elimi bir sandalyenin üzerine koyup etrafıma baktım. Her şey ay ışığıyla parlıyordu: kalabalık, çayır, tarlada uyuklayan inekler, nehir. Sahnenin yan tarafında, Finnegan’ın karısının yeşil elbisesinin içinde, gözleri kapalı, kendisini müziğe kaptırmış halde dans ettiğini görebiliyordum.

Parti saatlerce sürdü. Şafak söktüğünde geriye sadece havuzun etrafına oturmuş birkaç kişilik grubumuz kalmıştı. Güneşin nehrin üzerinde doğuşunu izliyorduk. Alice’le ikimiz bir şezlongu paylaşıyorduk, Finnegan’lar da bizimkinin yanında-kini.

Sonunda Finnegan’lar da ceketlerini, ayakkabılarını alıp gitmeye yeltendiler. Alice, “Sizi geçirelim” dedi. Onlarla birlikte araba yolunda yürürken, adeta yıllardır tanışıyor muydunuz gibi bir hisse kapıldım. İkisi Lamborghini’lerine –Finnegan göz kırparak arabayı bir arkadaşından ödünç aldığını söylemişti– bin-

diğinde hediyeıı hatırlayıp “Aa, size teşekkür etmeyi unuttum. Güya merak uyandıran hediyeniz hakkında konuşacaktık” dedim.

Finnegan, “Elbette” dedi. “Her şeyin bir sırası var.” Karısı gülümsedi. “Yarın İrlanda’ya dönüyoruz, ama siz balayından döndükten sonra e-posta yollayacağım.”

Her şey bu kadarıyla kaldı. Adriyatik kıyısında, genel olarak terk edilmiş ama bir zamanlar muhteşem olan bir otelde geçirdiğimiz üç haftadan ve dönüşteki uzun uçak yolculuğundan sonra başladığımız yere döndük. Her şey aynıydı, ama biz evliydik. Bu son muydu, yoksa sadece başlangıç mı?

B alayından döndükten sonra, ikimiz de müthiş bir düğünden ve huzurlu, güneşli bir kumsalda geçirilen haftalardan sonra üzerimize çökebilecek hayal kırıklığından dikkatle kaçtık. San Francisco’daki, kıtanın kenarından ve dünyanın en güneşsiz plajından on blok ötedeki küçük evimize dönüşümüzün ilk gecesinde ninemden kalan porselenleri ortaya çıkardım, dört ayrı yemekten oluşan bir akşam yemeği hazırlayıp masaya kumaş peçeteler, mumlar koydum. Zaten iki yıldan uzun zamandır birlikte yaşıyorduk, evliliğin farklı hissettirmesini istiyordum.

İnternette bulduğum bir tarifile fırında et ve patates yaptım. İğrenç oldu; yoğun, kahverengi, etli bir felaket. Alice’in hakkını yememek lazım; yemeği son lokmasına kadar yedi ve leziz olduğunu iddia etti. Alice ufak tefek olmasına rağmen –en yüksek topuklu ayakkabılarıyla bile bir altmış beşi geçemiyor– geleneksel yemekleri tıka basa yiyebiliyor. Bu yönü hep hoşuma gitmiştir. Neyse ki çikolata kremalı sarı pasta günü kurtardı. Bir sonraki akşam yine bir aile yemeği pişirmeye çalıştım. Bu sefer daha iyi bir iş çıkardım.

“Fazla mı çabalıyorum?” diye sordum.

Alice, “Beni şişmanlatmaya çalışıyorsan, olabilir” deyip elindeki tavuk budunu patates püresine bandırdı.

Ondan sonra, yavaş yavaş eski alışkanlıklarımıza döndük. Sucuklu pizza sipariş eder ya da yemeğimizi dışarıdan alır, televizyonun karşısında yedik. Bir gün *Life After Kindergarten* dizisinin bir sezonunu bir oturuşta bitirmeye çalışırken Alice’in cep telefonu bipleyerek, gelen yeni e-postayı haber verdi.

Alice telefonu eline aldı. “Finnegan’dan” dedi.

“Ne demiş?”

Alice yüksek sesle okudu. “Fiona’yla ikimizi düğününe davet ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Güzel bir nikâhtan ve coşkulu bir partiden daha fazla sevdiğimiz bir şey yoktur. Özel gününüzün bir parçası olmak bizi onurlandırdı.”

“Güzel.”

“Fiona, Jake’le ikinizin ona yirmi yıl önceki halimizi hatırlattığını söylüyor. Gelecek yaz kuzeydeki evimize gelip bizimle kalmanızda ısrarcı.”

“Vay canına” dedim. “Gerçekten arkadaş olmak ister gibi konuşuyorlar.”

Alice devam etti: “Son olarak, hediyeden bahsedeyim. Sözleşme, Fiona’yla kendi düğünümüzde bize hediye edilen bir şey. Yağmurlu bir pazartesi sabahı kapımıza bırakılmıştı. Hediyein Belfast’ta yaşayan yaşlı bir adamdan, çocukluğumdaki gitar öğretmenimden geldiğini ancak iki hafta sonra öğrendik.”

Hayretle, “Kendilerine hediye edilen bir şeyi mi hediye etmişler?” diye sordum.

Alice, “Hayır” dedi. “Zannetmiyorum.”

Alice telefonuna bakıp okumaya devam etti. “Sonradan bunun, Fiona’yla ikimize gelen en iyi hediye olduğu ortaya çıktı. Dürüst olmak gerekirse, hatırladığım tek hediye de bu. Aradan geçen yıllarda Sözleşme’yi birkaç genç çifte verdik. Herkese uygun bir şey değil, aslında söze bununla başlamalıydım, ama Jake’le ikinizi tanıdığım kısa süre zarfında, size uygun olabileceği hissine kapıldım. O yüzden, size birkaç soru sorabilir miyim?”

Alice çabucak, Evet, yazdı.

Gözlerini telefonuna dikti.

Bip.

Alice yine yüksek sesle okudu. “Cüretkârlığım için özür dilerim, ama evliliğinizin sonsuza dek sürmesini ister misiniz? Evet mi, hayır mı? Bu iş ancak dürüst olursanız yürür.”

Alice biraz şaşırılmış halde bana baktı, belki gereğinden bir saniye fazla duraksadı, sonra Evet yazdı.

Bip.

Alice fena halde meraklanmış gibiydi. Sanki karanlık bir

sokakta Finnegan'ın önderliğinde yürüyordu.

"Uzun bir evliliğin hem mutlu hem mutsuz, hem aydınlık hem karanlık günleri olacağına inanıyor musunuz?"

Elbette.

Bip.

"İkiniz de evliliğinizin sonsuza dek sürmesi için çabalamaya hazır mısınız?"

"Herhalde yani" dedim. Alice yazdı.

Bip.

"İkiniz bireysel olarak çabuk vazgeçen insanlar mısınız?"

Hayır.

"İkiniz de yeni şeylere açık mısınız? Arkadaşlarınız sizin başarınızı ve mutluluğunuzu düşünüyor olsa, onlardan yardım almayı kabul eder misiniz?"

Kafa karıştırıcı. Alice bana baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Evet, en azından benim için öyle" dedim.

Alice, "Tamam, benim için de" deyip yazdı.

Bip.

"Şahane. Cumartesi sabahı müsait misiniz?"

Alice başını kaldırıp bana baktı. "Müsait miyiz?"

"Tabii" dedim.

Alice, Evet, yazdı. Şehirde mi olacaksınız?

"Maalesef Dublin'e yakın bir yerde, bir stüdyodayım. Ama arkadaşım Vivian Sözleşme'yi açıklamak için evinize uğrayacak. Siz de isterse-
niz, Jake'le ikinizin çok özel grubumuza katılması bana şeref verir. Saat on olur mu?"

Alice cep telefonundaki rehberi kurcaladıktan sonra bir kez daha Evet yanıtını verdi.

Bip.

"Harikulade. Vivian'la çok iyi anlaşacağınızdan eminim."

Bir süre bekledik, ama başka e-posta gelmedi. Alice'le ikimiz gözlerimizi telefona dikip tekrar biplemesini bekledik.

Sonunda, "Bu işin herhangi bir kısmı sana... karmaşık geldi mi?" diye sordum.

Alice gülümsedi. "Ne kadar kötü olabilir ki?"

Kendim hakkında biraz bilgi vereyim. Terapist ve danışman olarak çalışıyorum. Anne babam sevgi doluydu; dışarıdan çok hoş görünen bir çocukluk geçirdim, ama büyümek bütün bunlara rağmen bazen zordu. Geriye baktığımda kariyerimi seçtiğimi değil, kariyerimin beni seçtiğini görüyorum.

UCLA'e biyoloji bölümünden başladım, ama o iş uzun sürmedi. İkinci sınıfın başında İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi için akran danışmanı olarak çalışmaya başladım. Eğitim de, ondan sonra yapmaya başladığım iş de bana keyif verdi. İnsanlarla konuşmak, sorunlarını dinlemek, çözüm bulmalarına yardım etmek hoşuma gitti. Mezun olduğumda danışmanlık "kariyer"imin bitmesini istemedim, o yüzden UC Santa Barbara'da uygulamalı psikoloji yüksek lisansı yaptım. Doktora sonrası yaptığım staj beni memleketim San Francisco'ya getirdi, orada risk altındaki gençlerle çalışmaya başladım.

Şu an o stajda tanıştığım iki arkadaşımın birlikte ufak bir danışmanlık şirketini yönetiyoruz. Şirketi on sekiz ay önce, Outer Richmond bölgesinde, eski bir elektrik süpürgesi tamircisi dükkânında açtığımızda iki yakamızı bir araya getiremeyeceğimizden korkmuştuk. Bir noktada, kiraya katkısı olsun diye kahve ve tarifi gizli, ünlü damla çikolatalı kurabiyelerimi satmayı bile düşünmüştük.

Ama sonuçta şirketimiz benim çaresizce müdahalelerim olmadan da ayakta kaldı. İki ortağım Evelyn (otuz sekiz yaşında, bekâr, süper zeki, Oregonlu, ailesinin tek çocuğu) ve Ian (İngiliz, kırk bir yaşında, bekâr, eşcinsel, üç kardeşin en büyüğü) ilgi çekici, sevimli, genelde mutlu olan insanlar. Bence bu mutlu-

luk her nasılsa işimizin ayakta kalmasını sağladı.

Hepimiz kendi alanlarımızla ilgileniyoruz. Evelyn birincil olarak bağımlılık sorunlarıyla uğraşırken Ian yetişkin öfke kontrolü ve OKB sorunlarına bakıyor, bense çocuklar ve genç yetişkinlerle görüşüyorum. Ama son zamanlarda başka alanlara açılmaya karar verdik, yani en azından Evelyn verdi. Balayından döndüğümde evlilik danışmanlığı alanına girişimize liderlik etmemi istediğini, o yönde ayarlamalar yaptığını öğrendim.

“Evlilik konusunda çok deneyimim olduğu için mi?”

“Aynen öyle.”

Evelyn bir pazarlama dehasıydı, çoktan bana üç danışan bulmuştu. Karşı çıktığımda bana, danışmanlık konusunda uzun yıllar sonunda edinilen tecrübelerimin, ama evlilik konusunda sadece iki haftalık tecrübemin olduğunu açıkça belirttiği e-postaları gösterdi.

Bende hazırlıksız olma korkusu vardır. O yüzden, Evelyn haberi verdiğinde hemen paniğe kapılıp ders çalışmaya başladım. Evliliğin evrimini araştırdığımda, tekeşli evliliğin Batı toplumlarında sadece sekiz yüzyıl önce benimsendiğini öğrenerek şaşırdım.

Ayrıca evli insanların bekârlardan daha uzun yaşadığını keşfettim. Bu sözde gerçeği daha önce de duymuş, ama gerçek araştırmaları incelememiştim. Epey ikna ediciler.

Araştırmaların diğer ucundaysa, “Evlilik harikulade bir kurumdur, ama kim bir kurumda yaşamak ister ki?” diyen Groucho Marx vardı.

İnternette ve ofisimin yanındaki kitapçıdan satın aldığım bir raf dolusu evlilik kitabından bulduğum diğer alıntılar da bir kenara yazdım.

Başarılı bir evlilik, bir insanın birçok kez âşık olmasını, ama hep aynı insana âşık olmasını gerektirir.

Birbirinizi boğmayın; gölgede hiçbir şey yetişmez.

Böyle şeyler işte. Alıntılar durumu fazla basitleştirmek olabilir, bir sanat meraklısının son kaçış yolu olabilir, ama ben

danışmanlık seanslarında bunları el altında tutmayı seviyorum. Arada bir, bir konu açılıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Groucho Marx'tan ufak bir alıntı yapmak buzları eritebiliyor, bizi beklenmedik bir yere götürebiliyor ya da bana düşüncelerimi düzene sokmam için bir iki dakika kazandırabiliyor.

Cumartesi sabahı Vivian'm gelişine hazırlanmak için erken kalktık. Alice 9:45'te elektrikli süpürgeyi elinden bıraktı, ben de tarçınlı çörekleri fırından çıkardım. İkimiz de konuyu hiç irdelemeden, biraz fazla süslenmiştik. Yatak odasından düğmeli bir gömlek ve aylardır giymediğim bir kumaş pantolonla çıktığımda Alice güldü.

"Best Buy'dan düz ekran bir televizyon alacak olsam kesinlikle sana danışırdım" dedi.

Tabii, aslında sadece kendimizin ve Pasifik Okyanusu'nu çok dar bir açıdan gören minicik evimizin daha iyi bir versiyonunu sunmaya çalışıyorduk. Neden Vivian'ı etkileme ihtiyacı hissettiğimizi bilmiyorum, ama bunu yüksek sesle dile getirmeden bile, ne yapmak istediğimiz konusunda anlaşmıştık.

Alice 9:52'de üçüncü kez kıyafetlerini değiştirme işini bitirdi. Oturma odasına girip çiçekli mavi elbisesinin eteklerini savurarak döndü. "Abartmış mıyım?"

"Mükemmel olmuş."

"Ya ayakkabılar?"

Ayağında sadece işe giderken giydiği türden, ciddi, ince topuklu ayakkabılar vardı. "Fazla resmi" dedim.

"Tamam." Koridorun sonunda gözden kayboldu, sonra ayağında bir çift kırmızı Fleuvog'la döndü.

"Bu süper oldu" dedim.

Camdan ön tarafa göz attım, ama kimse yoktu. Biraz gergindim, sanki başvurmaya bile uğraşmadığımız bir iş için mülakata girmeyi bekliyorduk. Ama işi istiyorduk. Kutu, kalem, gizemli e-postalar falan derken, Finnegan bu işi çok çeki-

ci göstermeyi başarmıştı. Tabii, itiraf etmem gerekirse, çok özel de. Alice içten içe gerçekten hırslıdır; başladığı her şeyi bitirmek ister. Bitirdiği her şeyi de bu onun için iyi olsa da olmasa da kazanmak ister.

Saat 9:59'da yine camdan dışarı baktım. Sis yoğundu, iki yönde de araba göremedim.

Sonra merdivende ayak sesleri duydum. Topuklu, ciddi ayakkabıların sesini. Alice başını eğip Fleuvog'larına baktı, "Yanlış seçim!" diye fısıldadı.

Biraz mahcup halde gidip kapıyı açtım. İstemediğim kadar resmi bir tonda, "Vivian" dedim.

Vivian iyi bir terzinin elinden çıkma, ama olağanüstü sarı bir elbise giymişti. Fransız Bisiklet Turu sarısı. Beklediğimden daha genç görünüyordu.

"Siz Jake olmalısınız" dedi. "Siz de Alice olmalısınız" diye ekledi. "Resminizde görüldüğünüzden bile daha güzelsiniz."

Alice kızarmadı; o pek kızaran biri değildir. Kızarmak yerine başını yana yatırıp Vivian'a kadını değerlendirmiş gibi baktı. Alice'i tanıdığım kadarıyla, muhtemelen Vivian'm art niyetli olduğundan kuşkulanıyordu, ama bence kadının samimi olduğu belliydi. Alice genelde insanların üzerinde güçlü bir etki yaratır. Yine de Alice'in çıkık elmacık kemiklerinden, iri yeşil gözlerinden, gür siyah saçlarından, aslında bunların hepsinden; normal, hayatta olan ve sevgi dolu bir aile, karaciğerini bile bile çökertmeyen bir anne, akciğerini bile bile çökertmeyen bir baba ve insanların yanlış bir biçimde "kolay çıkış" dediği yolu seçmeyen bir ağabey için anında vazgeçeceğini biliyordum.

Vivan da kendinden emin olmaktan, iyi yetiştirilmekten ve ince zevklere sahip olmaktan ileri gelen bir çekiciliğe sahipti. Yüzde seksen işkadım gibi, yüzde yirmi "Cumartesi sabahı arkadaşlarla kahvaltıya gidiyorum" der gibi giyinmişti. Elinde kaliteli, deri bir çanta, boynunda da pırıldayan bir dizi inci vardı. Işık yüzüne vurduğunda, aslında kırklarında olduğunu fark ettim. Saçları ıslık ıslık, teninde de bir pırıltı vardı. Herhalde bunlar organik beslenmesinden, düzenli egzersiz yapmasından ve başka her şeyi tadında bırakmasından ileri geliyordu. Onu bir

teknoloji şirketinde iyi bir pozisyonda, borsa tahminleri yaparken ve hiç beklenenden aşağı kalmayan bir yıllık ikramiye alırken hayal edebiliyordum.

İşimde potansiyel danışanlarla ilk görüştüğümde, sorunlarının derinliğini genelde tek bir bakışta kestirebilirim. Anksiyete, stres ve kendine güvenmeme sorunları yıllar geçtikçe bir insanın yüzünde iz bırakabilir. Stres ve anksiyete, tıpkı bir nehrin yatağını aşındırdığı gibi, insanın yüzünü yavaş yavaş aşındırabilir. Sonunda o yüzdeki hafif desen çıplak gözle de görülebilmeye başlar.

O anda, ışık sisi yarıp geçtiğinde ve oturma odamıza dolup resmen Vivian'ın yüzünde parladığında, bu kadının hiç stres, anksiyete yaşamadığını, kendisine güvenmediği bir an bile olmadığımı gördüm.

“Kahve?” diye sordum.

“Lütfen.”

Vivian Alice'in avukatlık şirketinden aldığı ilk maaşın yarısına mal olan büyük mavi koltuğa oturdu. Evrak çantasını açıp içinden bir dizüstü bilgisayarla minicik bir projektör çıkardı.

İstemeye istemeye mutfağa gittim. Şimdi düşündüğümde, Alice'i Vivian'la yalnız bırakma fikrinin beni gerdiğini fark ediyorum. Kahveyi alıp döndüğümde ikisini balayımızdan, Adriyatik kıyısının güzelliğinden bahsederken buldum. Vivian otelimizi adını kullanarak sordu. Nerede kaldığımızı nereden biliyordu ki?

Alice'in yanına oturup üç tatlı tabağına üç çörek koydum.

Vivian, “Teşekkür ederim” dedi. “Tarçınlı çöreğe bayılırım.”

Vivian projektörünü dizüstü bilgisayara bağladı, sonra ayağa kalktı. “Bu resmi kaldırmamın sakıncası var mı?” diye sordu, ama çerçeveyi çoktan duvardaki çivisinden çıkarmaya koyulmuştu. Eline aldığı, Alice'in bana son doğum günümde hediye ettiği bir Martin Parr fotoğrafıydı. O fotoğrafa hep hayranlık beslemiştim, ama onu satın almaya hiç param yetmemişti. Fırtınalı bir günde, harap bir İskoç kasabasında, yemyeşil bir denizin yanında, köhne, halka açık bir havuzda tek başına yü-

zen bir adamı uzaktan gösteriyordu. Alice'e fotoğrafı nereden aldığını sorduğumda gülmüştü. "Satın almak mı? Keşke o kadar kolay olsaydı."

Vivian bize doğru dönüp, "Pekâlâ" dedi. "Liam size ne kadarını anlattı?"

Alice, "Aslında" dedi, "bize hiçbir şey anlatmadı."

Vivian, "Kutuyu açabilir miyiz?" diye sordu. "Ufak olanı getirseniz yeter."

Koridorda yürüyüp henüz gönderenlerine not yollamaya başlayamadığımız düğün hediyelerinin durduğu arka odaya geçtim. Bayan Terbiye teşekkür notu yazmak için tam bir yılımızın olduğunu söylüyor, ama e-postalarla, anlık mesajlarla yürüyen dünyada bu süre insana sonsuzluk gibi geliyor. Hediyeleri her görüşümde henüz göndermediğimiz kartlardan ötürü suçluluk duyuyordum.

Kutuyla kalemleri orta sehpaye, Vivian'ın önüne koydum.

Vivian gülümseyerek, "Hâlâ kilitli" dedi. "İlk testi geçtiniz."

Alice kahvesini gerginlikle yudumladı. Kutuyu balayımızdan sonra görmüştü. Gördüğünde de kilidi cımbızla açmaya çalışmış, ama başarısız olmuştu.

Vivian evrak çantasına uzanıp bir çift altın kaplama anahtar çıkardı. Doğru anahtarı bulup kilide soktu, ama çevirmedi.

"Devam etmeye hazır olduğunuza dair sözlü onayınıza ihtiyacım var" dedikten sonra Alice'e bakıp bekledi.

Geriye dönüp baktığımda, daha o an bile ters bir şeyler olduğunu fark etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Vivian'ı hemen defetmeli, Finnegan'ın telefonlarına çıkmamalıydık. Her şeyi daha başlamadan bitirmeliydik. Ama genç ve meraklıydık, evliliğimiz de çok tazeydi. Hem, Finnegan'ın hediyesi öyle beklenmedik, ulaşı öyle hevesliydi ki reddetmek kabalık gibi görünürdü.

Alice Vivian'a, "Hazırız" dedi.

Vivian projektörü açınca daha birkaç dakika önce Martin Parr fotoğrafımın durduğu duvarda bir slayt belirdi. Slaytta, SÖZLEŞME yazıyordu.

Ne daha fazlası, ne daha azı. Boş bir arka planın üzerinde, Courier fontuyla, büyük siyah harflerle.

Vivian, “Şimdi” deyip parmaklarını düğünümüzden kalma monogramlı bir peçeteye sildi. Adlarımızı peçetenin üzerine işlenmiş görmek mutluluk verici olsa da hâlâ beni şoka uğrattıyordu: Alice ve Jake. “İkinize birkaç soru sormam lazım.”

Çantasından siyah bir deri portföy çıkarıp kapağını açtığında sayfaları sarı, çizgili bir not defteri gördüm. Projektör duvarımıza hâlâ SÖZLEŞME kelimesini yansıtıyordu. Bize, yeni ve kırılğan evliliğimize tepeden bakan o göz korkutucu kelimeye bakmamaya çalıştım.

“İkiniz de daha önce evlenmediniz, doğru mu?”

Bir ağızdan, “Doğru” diye yanıt verdik.

“Bundan önceki en uzun ilişkiniz ne kadar sürdü?”

Alice ona, “İki yıl” dedi.

“Yedi” dedim.

Vivian, “Yıl mı?” diye sordu.

Başım la onayladım.

“İlginç.” Vivian not defterine bir şeyler yazdı.

“Anne babanızın evliliği ne kadar sürdü?”

Alice, “On dokuz yıl” dedi.

“Kırk küsur” derken annemle babamın evlilikteki başarılarına yönelik, hak edilmemiş bir gurur hissettim. “Hâlâ devam ediyor.”

“Şahane.” Vivian başını salladı. “Peki Alice, annenle babanın evliliği boşanmayla mı bitti?”

“Hayır.” Alice’in babası çok yakın zamanda ölmüştü; karımın bu konuya girmek istemediğini hissedebiliyordum. Alice biraz kapalı kutudur. Hem terapist hem de onun kocası olarak bunu her zaman kabul edilmesi çok kolay bir özellik olarak görüyorum.

Vivian öne eğilip dirseklerini not defterine dayadı. “Sence Batı dünyasında, çiftler arasında en yaygın boşanma sebebi nedir?”

Alice dizime hafifçe dokunarak, “Önce sen” dedi.

Fazla düşünmeme gerek yoktu. “Sadakatsizlik.”

Vivian’la ikimiz karıma baktık. Alice, “Klostrofobi?” dedi.

Bu almayı umduğum yanıt değildi.

Vivian yanıtlarımızı not defterine kaydetti. “Sizce insanlar hareketlerinin sorumluluğunu almalı mıdır?”

“Evet.”

“Evet.”

“Sizce evlilik danışmanlığı faydalı olabilir mi?”

“Kesinlikle öyle olmasını umuyorum.” Güldüm.

Vivian bir şeyler karaladı. Ne yazdığını görmek için eğildim, ama el yazısı çok küçüktü. Not defterini çat diye kapatan Vivian yakın zamanda ayrılan iki ünlünün adını verdi. Boşanmalarının yavan ayrıntıları son bir aydır her yerdeydi. “Peki” dedi Vivian, “sizce boşanmalarının sorumlusu hangisi?”

Alice kaşlarını çatmış, Vivian’ın ne duymak istediğini tahmin etmeye çalışıyordu. Dediğim gibi, Alice hırslıdır; sadece sınavı geçmekle yetinmez, tam not almak ister. “Herhalde ikisinde de sorumluluk var” diye yanıt verdi. “Kadının Tyler Doyle’la yaptığı şeyleri pek olgun bulmadım, ama kocası da durumu farklı şekilde idare edebilirdi. Mesela, o tweet’leri paylaşmamalıydı.”

Vivian başını evet anlamında salladı, hoşnut olduğu açıkça görülen Alice de doğrulup daha dik oturdu. O anda Alice’in okula giderken muhtemelen hep böyle olduğunu fark ettim. Her zaman elini kaldıran, hevesli, hazırlıklı olan o kızdı. Şim-

diyse bu hali onu iyi bir anlamda kırılğan gösteriyordu; karımın, onun multimilyon dolarlık anlaşmalarının ve gardırobunun çok tatlı, çelişkili bir yanı vardı. Alice doğru yanıtı vermek için çok çabalıyordu.

“Ben de her zamanki gibi karıma katılıyorum.”

Vivian, “İyi cevap” deyip göz kırptı. “Sadece birkaç tane kaldı. Tercih ettiğiniz içecek nedir?”

“Çikolatalı süt” dedim. “Hava soğuk olduğunda da sıcak çikolata.”

Alice bir an düşündü. “Eskiden buzlu votka-kızılçık suyuydu. Artık Calistoga böğürtleni suyu. Sizininki ne?”

Vivian kendisine soru yöneltildiği için biraz şaşırılmış görünüyordu. “Galiba on iki yıllık sek Green Spot” dedi. Çantasını karıştırdı. “En büyük soru: Evliliğinizin sonsuza dek sürmesini istiyor musunuz?”

Ben otomatik olarak, “Evet” dedim. “Tabii ki.”

Alice de, “Evet” dedi. İçten gibiydi, ama ya bunu sadece sınavı geçmek için söylediyse?

Vivian, “Bitti” deyip not defterini deri çantasına koydu. “Slaytlara bakalım mı?”

Vivian söze, “Sözleşme benzer bir hedefe ulaşmaya kararlı, aynı zihniyetteki bireylerin dahil olduğu bir grup” diye başladı. “1992’de, Kuzey İrlanda kıyısındaki ufak bir adada Orla Scott’ın başlattığı Sözleşme, o günden beri kapsamını da bağlılığını da hatırı sayılır ölçüde artırdı. Kurallarımız ve yönetmeliklerimiz değişti; üyelerimiz arttı, uzaklara yayıldı. Sözleşme’nin misyonu ve ruhu hâlâ Orla’nın en başta hayal ettiği konsepte uymayı sürdürüyor.”

Vivian koltuğunda biraz ileri kayınca dizlerimiz arasında birkaç santim mesafe kaldı. Bilgisayarı hâlâ duvarımıza SÖZLEŞME kelimesini yansıtıyordu.

Alice, “Yani bahsettiğiniz bir kulüp” dedi.

Vivian, “Bir bakıma, evet” dedi. “Ama bir bakıma da hayır.”

İlk slaytta beyaz bir kulübenin önünde duran, denizi arkasına almış, uzun boylu, bakımlı bir kadın vardı. Vivian hikâyesine, “Orla Scott hukuk işindeydi, ceza yargılamalarında savcıydı” diye devam etti. “Son derece azimli, kendi deyimiyle ‘kariyerçi’ biriydi. Evliydi, çocuğu yoktu. Bütün zamanını işine ve-
rebilmek, Adalet Bakanlığı’nda yükselmek istiyor, hiçbir şeyin kendisine engel olmasını istemiyordu. Orla otuzlarının sonundayken, bir yıl içinde hem anne babası öldü, hem kocası onu terk etti hem de işine son verildi.”

Alice gözlerini duvardaki görüntüye dikmişti. Orla’yla arasında bir tür yoldaşlık olduğunu hissettiğini düşündüm. Alice de birilerini kaybetmek hakkında bir iki şey biliyordu.

Vivian, “Orla üç binden fazla davaya katılmıştı” diye devam etti. “Söylentilere göre hepsini kazanmış. O Thatcher ma-

kinesindeki bir dişliydi ve Thatcher güçten düşer düşmez işsiz kaldı.

Orla büyüdüğü adaya, Rathlin'e sığındı. Orada bir iki hafta kalma düşüncesiyle bir kulübe kiraladı. Bazı sorunları çözüp bir sonraki hamlesine karar verecekti. Ama bunu takip eden günlerde ada hayatının hızını, çocukken bildiği sakin varoluş tarzını çok çekici bulmaya başladı. Hayatta en çok değer verdiği şeyler gözüne eften püften gözükmeye başladı. Adaya işini kaybetmenin yarattığı stres ve tedirginliği atlatmak için gitti, ama işten çıkarılmasının hayal ettiği kadar yıkıcı olmadığını gördü. Sonradan anladı ki onu asıl gafil avlayan evliliğinin bitişiydi.

Orla üniversitedeyken kocasını tutkuyla sevmiştii. Genç yaşta evlenmişler, sonra birbirlerinden yavaş yavaş uzaklaşmışlardı. Adam Orla'dan boşanmak istediğini söyleyince, Orla rahatlamıştı. Bu sayede artık karmaşık problem dizilerinden birini düşünmek zorunda kalmayacaktı. Orla kendisine karşı dürüst olduğunda, evliliğini can sıkıcı bir şey gibi gördüğünü fark etti. Evliliği yüzünden fazla mesaiye her kalışında suçluluk hissediyordu.

Ceza yargılamalarına, idealizminden ve kurbanlara yardım etme arzusundan ötürü bakmaya başlamıştı. Ancak boşanmayı takip eden aylarda kariyerinde de ağır bir darbe yedi. Adrenalinle yaşıyor, hızla bir davadan diğerine atlıyor, olayları daha geniş bir perspektiften inceleme vakti bulamıyordu. Zaman geçtikçe, derin bir saygı beslemediği, değişen bir siyasi gidişatın bir parçası oldu. Gündelik olayların ataleti onu sürükleyip götürdü.

Bütün bunları açıkça gördüğünde, evliliğindeki olayları analiz etmeye başladı. İlişkilerini yeniden canlandırmak için çabaladı, ama kocası çoktan hayatına devam etmişti.”

Muhtemelen düzinelerce kez anlattığı hikâyeden büyülenen Vivian daha hızlı konuşmaya başlamıştı.

“Orla bir yıl sonra, adadaki günlük yürüyüşünü yaparken biriyle tanıştı. Richard, Kuzey İrlanda Adalarını tek başına gezin, ailesinin uzak kökleriyle yeniden bağlantı kurmaya çalışan Amerikalı bir turistti. Richard dönüş uçuşunu iptal etti, Ame-

rika'daki işinden ayrıldı, adadaki tek handaki rezervasyonunu uzattı ve sonunda Orla'ya evlenme teklif etti.”

Bir şeyin Alice'in canını sıktığını görebiliyordum. Alice, “Bu hikâyede” dedi, “herkes işinden vazgeçiyor. Bu bir zorunluluk falan mı? Jake de ben de işimizi çok seviyoruz.”

Vivian, “Sizi temin ederim, Sözleşme'nin tıpkı sponsorunuz gibi, iş hayatında çok başarılı olan birçok üyesi var” diye yanıtlı verdi. “Sözleşme sizin kendiniz olmanızı, sadece daha iyi olmanızı istiyor.”

Bu sloganı yaz kampında duyduğumdan çok emindim.

“Orla Richard'ın teklifi karşısında tereddüde düştü” dedi Vivian. “Geri dönüp baktığında, evliliğinin çöküşüne sebep olan bütün davranışlarını anlamıştı. Hatalarını tekrarlamak istemiyordu. Orla hepimizin alışkanlıklarıyla yönetilen varlıklar olduğumuza inanıyor. İnsan bir şeye alışınca, o şeyden vazgeçmekte zorlanır.”

“Ama değişim mümkündür” dedim ısrarla. “Yaptığım iş, çalıştığım alan tamamen bu kavram üzerinden yürüyor.”

Vivian, “Elbette öyle” dedi. “Orla burada olsa, sizinle hem-fikir olurdu. İkinci evliliğinin başarılı olmasını istiyorsa, bunu başarmak için net bir stratejiye ihtiyacı olduğuna karar verdi. Günler boyu deniz kıyısında dolaşıp evliliğe kafa yordu: evliliğin başarısız olmasına sebep olan şeylere, evliliğin serpilip gelişmesini sağlayan şeylere. Kulübesine dönüp fikirlerini, kariyerinde küçük bir başarı yakalamış olan roman yazarı annesinin onlarca yıl önce kullandığı daktiloda kâğıda döktü. On yedi günlük bir süre içinde, daktilonun yanındaki, yazılı sayfalar-dan oluşan kılavuz büyüdükçe büyüdü. Böylece sağlam bir evlilik için kullanılacak sistem ortaya çıktı. Şundan kesinlikle emin olabilirsiniz: Bu gerçekten bir sistem. Son derece etkili, bilime dayanan, getirileri tekrar tekrar kanıtlanmış bir sistem. Sebep, Orla'nın evliliğin şansa bırakılmaması gerektiğine inanması. Orla'nın o yürüyüşlerde bulduğu fikirler sonunda Sözleşme'nin temelini oluşturdu.”

“Orla'yla Richard evlendiler mi?” diye sordum.

“Evet.”

Alice öne eğildi. “Peki hâlâ evliler mi?”

Vivian başını hararetle, evet anlamında salladı. “Elbette evliler. Hepimiz öyleyiz. Sözleşme işe yarıyor. Orla için, benim için yaradığı gibi sizin için de yarayacak. Basit bir açıklamayla, Sözleşme’nin iki şey olduğunu söyleyebiliriz. Eşinizle yaptığınız bir sözleşme. Aynı zamanda, bu sözleşmeyi desteklemek ve uygulamaya koymak amacıyla, bir gruba...” Vivian eliyle duvarda, yeşil çimler üzerindeki mutlu insanların yansımaları işaret etti: “Sizinle aynı zihniyetteki insanlardan oluşan bir topluluğa üyelik. Böyle daha açıklayıcı oldu mu?”

Alice gülümseyerek, “Pek sayılmaz” dedi. “Ama meraklandım.”

Vivian birkaç slayt ileri gitti. Çoğunda görkemli bahçelerde, güzel döşenmiş odalarda birlikte güzel vakit geçiren zengin insanların fotoğrafları vardı. Vivian Orla’nın arkasında pırlı pırlı bir güneş ve uçsuz bucaksız bir çölle, bir balkonda durup büyülenmiş bir kalabalığa hitap ettiği bir fotoğrafında durdu.

Vivian, “Orla’nın ilgisini başta yasal işler çekmişti” dedi. “Orla kanunların sert ve hızlı oluşunu seviyordu. Kanunların öyle olmadığı durumlarda da yasal emsaller yolu aydınlatıyordu. Cevapların hepsinin yazılı olması, onları bulabileceğini bilme fikri rahatlatıcıydı. Orla evliliğin de toplum gibi bir dizi kurallara ihtiyacı olduğunu fark etti.

İngiliz toplumunun bu kanunlar sayesinde yüzyıllarca epeyce rahat yönetildiğine inanıyordu. Herkes ne beklediğini biliyordu. İnsanlar sahtekârlık yapmak, hırsızlık etmek, hatta Tanrı esirgesin ama cinayet işlemek isteyebilirdi istemesine, ama vatandaşların çoğu sonuçları bildiği için kanunları çiğnemiyordu. Orla’nın ilk evliliği başarısız olduktan sonra, aklına evlilik için beklentilerin net olmadığı gibi, sonuçların da net olmadığı geldi.”

“Yani” dedim, “Sözleşme, İngiliz hukuku prensiplerini evlilik kurumuna taşıma çabası mı?”

“Çabadan fazlası. Şu an gerçekleşiyor.” Vivian projektörü kapattı. “Bunun gerçek değerini ne kadar anlatsam az: Sözleşme evlilik kurumuna toplumsal destek, teşvik ve temel katıyor.”

Alice, “Sonuçlardan bahsetmişsiniz” dedi. “O kısmı anladığımdan emin değilim.”

“Bakın” dedi Vivian. “Daha önce bir kez evlendim. Ben yirmi iki yaşındaydım, o yirmi üç. Lisede tanışıp asırlarca çıkmıştık. İki kişi olmak, dünyaya karşı omuz omuza vermek başta heyecanlı gelmişti, ama sonra –işlerin ne zaman değiştiğinden emin değilim– kendimi çok yalnız hissetmeye başladım. Sorunlarımız vardı, ama benim danışabileceğim kimse yoktu. Kocam beni aldatıyordu. Bunun sebebini bilmiyordum; benim suçum olduğunu düşünüp tasalanıyordum, ama nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Boşanma tek kurtuluşmuş gibi çabucak yaşandı; sadece evliliğimden kurtulmaya ihtiyacım vardı.”

Vivian’ın gözünün köşesinde bir damla yaş belirdi. Daha dik oturup gözyaşını parmağının ucuyla sildi. “Jeremy’yle tanıştığımda çok çekingendim. Tıpkı Orla gibi. Jeremy bana evlenme teklif etti, ben de evet dedim, ama erteleyip dururdum. Aynı hataları yapma düşüncesi ödümü koparıyordu. Evlilik denince aklıma son derece olumsuz şeyler geliyordu.”

Alice, “Bu topluluğa nasıl üye oldunuz?” diye sordu.

“Sonunda bahanelerim bitti. Jeremy tarih belirlemede ısrarcıydı, ben de ona izin verdim. Sonra her şey hızla ilerledi. Düğünden iki hafta önce iş gezisine çıkmıştım. Glasgow’daki Virgin salonunda oturuyor, cin içiyor, hatta belki içmeyi abartıyordum. Tek başıma oturup ağladığımı hatırlıyorum. Aslında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Öyle yüksek sesle ağlıyordum ki etrafımdaki insanlar kalkıp gittiler. Çok utandım. Sonra iyi giyimli, hoş görünen, yaşlıca bir beyefendi gelip yanıma oturdu. Paolo Alto’da üniversite okuyan oğlunu görmeye gidiyordu. Uzun uzun konuştuk. Ona düğün hakkında ne var ne yok anlattım; korkularımı, olaydan hiçbir kârı ya da kaybı olmayan bir yabancıya anlatmak bana iyi geldi. İzlanda’da bir volkan patladığından iki saatlik rötamız sekiz saate çıktı. Ama o beyefendi öyle hoş, öyle ilginçti ki rötalar benim için bir zevke dönüştü. Birkaç gün sonra postayla bir düğün hediyesi aldım. İşte, şimdi de buradayım. Altı yıldır evliyim ve mutluyum.”

Vivian uzanıp ahşap kutuyu aldı, altın anahtarı kilitte çe-

virip kutuyu açtı. Kutunun içinde, parşömen üzerine koyu mavi mürekkeple yazılmış iki belge vardı. Vivian belgeleri kutudan çıkarıp masaya koydu. Belgelerin altında altın rengi deriyle kaplı, birbirinin aynısı iki küçük kitap vardı.

Alice uzanıp parmaklarını kitapların üzerinde gezdirdi. Meraklanmıştı.

Vivian ikimize birer kitap verdi. Kitapların üzerine, kabartmayla adlarımızın, düğün tarihimizin ve büyük blok harflerle SÖZLEŞME yazılmış olduğunu görünce irkildim.

Vivian bize, “Bu, Kılavuz” dedi. “Bunu ezberlemeniz gerekecek.”

Kitabı açıp karıştırmaya başladım. Yazılar minicikti.

Vivian’ın telefonu titremeye başladı. Telefonunu çıkardı, parmaklarını ekranda kaydırıp, “Kırk üçüncü sayfa, eşiniz aradığında telefonu her zaman açın” dedi. Ona soru sorar gibi bakıştımda da “Kılavuz”u işaret etti.

Vivian ön verendamıza çıkıp kapıyı arkadan kapattı. Alice irileşmiş gözlerle kitabı eline alıp bana dudak hareketleriyle *özür dilerim* dedi. Ama gülümsüyordu.

Ben de ona dudak hareketleriyle, *gerek yok* dedim.

Alice bana yaslandı.

Daha önce de dediğim gibi, Alice’e evlenme teklif etmemin sebebi onu elimde tutmak istememdi. Balaymdan döndüğümüzden beri, Alice’in düğün sonrasında hayal kırıklığı yaşayacağından endişeleniyordum. İşler düğünden önceki haline çok çabuk dönmüştü. Tedirgindim. Alice hayatında belli bir seviyede heyecana ihtiyaç duyar. Çabuk sıkılır.

O ana kadar, evliliğin fiziksel bakımdan birlikte yaşamaktan farklı olmadığına kanaat getirmiştim. Ama evlilik zihinsel açıdan çok büyük bir sıçramaydı. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ama rahip “Sizi karı koca ilan ediyorum” sözlerini söyler söylemez kendimi evli hissetmişim. Alice’in de aynı şeyi hissettiğini ummakla beraber, emin olamıyordum. Alice daha mutlu görünüyordu, ama mutluluk bazen solup gider.

Yani, bütün bu sebeplerden, Finnegan’ın bizi içine sürüklediği bu tuhaf şeyin taraftarı olduğumu itiraf etmem gerek.

Belki Sözleşme ilişkimizin yeni haline daha çok heyecan katar-
dı. Belki onun sayesinde aramızda farklı, daha güçlü bir bağ var-
mış gibi hissederdik.

Vivian geri döndü. “Zaman çok hızlı geçiyor” dedi. “Çık-
mam gerek. İmzalayalım mı?” Parşömen belgeleri bize doğru it-
ti. Yazı minicikti, formun en altında da iki imza bloğu vardı. Vi-
vian imzasını sola, “Davet Sahibi” başlığının üstüne attı. Onun
altında Orla Scott’ın mavi mürekkeple attığı imzası vardı. İm-
zasının altında “Kurucu” yazıyordu. Finnegan sağ tarafı, “Spon-
sor” yazısının yanını imzalamıştı. Benim adım “Koca” kelimesi-
nin üzerine yazılmıştı. Vivian bize, ahşap kutunun içinde gelen
monogramlı kalemli uzattı.

Alice, “Sözleşmeler bir iki gün bizde kalabilir mi?” diye sor-
du.

Vivian kaşlarını çattı. “Tabii, lazımsa kalabilir, ama bu öğ-
leden sonra şehir dışına çıkıyorum ve evrak işinizi bir an önce
başlatmak istiyorum. Bir sonraki partiyi kaçırmanızı hiç iste-
mem.”

Alice birden canlanarak, “Parti mi?” diye sordu. Alice’in
partilere bayıldığını söylemiş miydim?

“Muhteşem olacak.” Vivian aldırılmaz bir tavırla kâğıtları
işaret etti. “Ama sizi acele ettirmek istemem. İstedığınız kadar
düşünün.”

Alice, “Tamam” deyip birinci sayfaya döndü. Belki de artık
müziyenden çok avukattı. Ben de sayfaları tarayıp yoğunlaş-
maya, laf salatasından ve hukuk dilinden oluşan aşılmaz perde-
yi delmeye çalıştım. Alice yazılanları okurken onun yüzünü iz-
ledim; iki kez gülümsedi, iki kez kaşlarını çattı. Ne düşündüğü-
ne dair hiçbir fikrim yoktu. Sonunda son sayfaya geçip kalemi-
ni eline aldı, imzasını attı. Yüzümdeki şaşkınlığı görünce bana
sarılıp, “Bu bizim için iyi olacak, Jake. Hem sence partiyi hiç ka-
çırır mıyım?” dedi.

Vivian projektörü toplamaya başlamıştı. Dipnotları oku-
sam iyi olacaktı, biliyordum. Ama Alice bunu yapmak istiyor-
du. Ben de Alice’i mutlu etmek istiyordum. İmzamı atarken ka-
lemin ağırlığını parmaklarımda hissettim.

Tabii hepimiz için, gerçekte olduğumuz kişiyle olduğumuzdu düşündüğümüz kişi arasında fark vardır. Ben o farkın benim için küçük olduğunu düşünmek istesem de öyle bir fark olduğunu kabul ediyorum. Mesela, kendimi ortalamanın üzerinde arkadaşı olan, oldukça popüler, sevimli bir insan olarak görüyorum. Ama çok düğüne davet edilmişliğim yok. Nedeninden emin değilim. Bazı insanlar, mesela Alice, sürekli düğünlere davet ediliyor.

Bunun iyi yanı, ilki de dahil olmak üzere şimdiye kadar davet edildiğim bütün düğünleri hatırlayabilmem.

İlk kez bir düğüne katıldığımda on üç yaşındaydım. En sevdiğim teyzelerimden biri San Francisco’da evleniyordu. İlişki hızlı gelişmiş, birden düğün tarihi belirlenmişti. Temmuz ayında bir cumartesi günüydü, düğün de devasa Birleşmiş İrlanda Kültür Merkezi’nde yapılacaktı. Yerler yapış yapıştı, her yerden çok eskide kalmış düğünlerde içilen ucuz biranın kokusu geliyordu. Sokak tarzı bir Meksika grubu sahneye ekipman kuruyordu, mutfaktan da *enchilada*’lar, tortillalar geliyordu. Arka duvar boyunca uzanan upuzun bir bar vardı, İrlandalı barmenler şişeler arasında koşuşturuyordu. İçerisi tıklım tıklımdı. Bir adam bana bira verdi, kimse de buna aldırış görünmedi. Aslında içgüdüsel olarak birayı reddetmemin hakaret olarak görüleceğini biliyordum.

Teyzem bir işçi sendikasının lideriydi, ciddi işlerle uğraşıyordu. Müstakbel kocası da aynı statüde bir işçi temsilcisiydi, ama başka bir bölgede çalışıyordu. Mekân öyle kalabalık, öyle neşe doluydu ki. O yaşta bile önemli bir şeylerin olup bittiğini

sezmiştim. Gürültücü, mutlu insanlar kapılardan içeri akıyor, paltolarıyla çantalarını, araba anahtarlarını vestiyere bırakıyorlardı. Orada bir süre kalmayı planladıkları belliydi. Çok içki içildiğini, dans edildiğini, konuşmalar yapıldığını, sonra daha fazla içildiğini ve dans edildiğini söylesem, o günü yeterince anlatmamış olurum. O, hayatımda katıldığım en çılgın, en uzun partiydi. Bitişini de, eve gidişimi de hatırlamıyorum. O puslu hatıra bugün bile, bir şekilde çocuklukla yetişkinlik arasındaki uçuruma tnemmiş tuhaf, gürültülü bir rüya gibi aklımda.

Teyzemin evliliğinin bittiğini duyduğumu hatırlamıyorum. O evlilik daha ziyade solup gitmiş gibiydi. Eniştem bir gün varken ertesi gün yok olmuştu. Aradan yıllar geçti. İki si de kariyerlerinde başarılı olup n kazandılar. Sonra bir sabah, *Los Angeles Times*'ı okurken eski eniştemin öldüğünü gördüm.

Bundan kısa bir süre önce düğünü, düğündeki müziği, yemekleri, içkileri, tıklım tıklım ve ağır kokulu odadaki çılgınca mutluluğ hayal edip o akşamı gerçekten yaşıyıp yaşamadığını merak ettim. O katıldığım ilk gerçek dğnd, en azından bana evliliğın mutlulukla, sevinçle ilgili olduğunu öğreten ilk dğnd.

Vivian'ın ziyaretinin gecesinde, epey geç bir saatte Alice, yattıkayken "Kılavuz"un bana ait olan kopyasını verdi. "Çalışsan iyi olur. Evlilik hapisanesini boylamanı istemiyorum."

"Haksızlık bu. Sen hukuk okudun. Avantajlısın."

Kılavuz dört parçaya bölünmüştü: Misyonumuz, Prosedür Kuralları, Sözleşme Kanunları, Sonuçlar, Tahkim. Aralarından en uzununu açık ara Sözleşme Kanunları'ydı. Parçalar bölümlere, bölümler maddelere, maddeler paragraflara, paragraflar cümlelere ve bentlere bölünmüş, hepsi karınca duası gibi yazılmıştı. Bunlar beni metni okumaktan soğuttu; yazılara bakınca, her şeyi şöyle bir gözden geçirmekten fazlasını yapamayacağımı anladım. Alice ise adeta ayrıntılar ve hukuk dili için yaşar.

"Eyvah" dedi. "Başım derde girebilir."

"Ne?"

"Madde 3.6 Kıskançlık ve Kuşku." Alice'in kıskançlık sorununu olduğunu bilmeyen yok. Bu sorun, çıkmaya başladığımızdan beri çözmeye çalıştığım karmaşık bir güvensizlik düğümü gibi.

"Zor zamanlar geçirebilirsin" dedim.

"Ağır olun bayım. Şuna ne dersin: Madde 3.12 Sağlık ve Formda Olmak."

Kılavuz'u elinden kapmaya çalıştım, ama Alice gülerek geri çekti.

"Bu gecelik yeterince okuma yapıldı" dedim. Alice, Kılavuz'u komodinin üzerine bırakıp vücudunu benimkine yasladı.

O fisim evlilikle ilgili kitaplarla, makalelerle dolu. Rutgers Üniversitesi'nde yapılan bir araştırmaya göre, bir kadın evliliğinden memnun olduğunda kocası çok daha mutlu oluyor; gelgelelim, bir erkeğin evliliğiyle ilgili memnuniyet seviyesi görünürde karısının mutluluğunu hiç etkilemiyor.

Kısa boylu erkekler uzun boylu erkeklere göre daha uzun süre evli kalıyor.

Bir evliliğin başarısını önceden tahmin etmenin en iyi yolu ne? Kredi puanları.

Babil yasalarına göre, bir kadın kocasını aldatırsa nehre atılmış.

Akademik dünya söz konusu olduğunda, sağlam sonuçlar veren iyi bir araştırma genelde büyük miktarda verinin ürünüdür. Veri arttıkça sapkın gözlemler azalır, gerçek odağa yoğunlaşır. Ama bazen fazla verinin aşırı bilgi bolluğuna yol açtığını ve öyle durumlarda gerçeğin insanın parmaklarının arasından kayıp gidebildiğini düşünüyorum. Evlilikte bu durum nasıldır, bilemem. Eski evliliklerin başarılarından ve başarısızlıklarından bir şeyler öğrenilebileceği kesin. Ama her evlilik eşsiz değil midir?

Liza'yla John ilk danışanlarımdı. Onlar ofisime gelmeden önce bütün konulara tekrar göz attım, çünkü ben böyle biriyim, hep böyle yaparım. Yağmurlu bir gündü, Outer Richmond için her zamankinden bile kasvetliydi. John girişimciydi, Liza'ysa pazarlama alanında çalışıyordu. Beş yıl önce, Millbrae'deki bir golf sahasında, şaşıaalı bir törenle evlenmişler.

Onlara hemen ısındım. Liza'nın başında kendi ördüğü ren-

gârenk bir şapka vardı, bana kendini beğenmişliğin tam zıddı gibi geldi. John ise bana liseden yakın bir arkadaşımı hatırlattı, ama ondan daha zekiydi. Belki böyle danışmanlık yapmak, genelde çocuklarla çalışıyor olmamı güzelce dengelerdi. Bir süreliğine de olsa yetişkinlerin etrafında olmak, konu bir anda Nietzsche'ye, Passenger'a ya da esrarın bilimsel olarak kanıtlanmış faydalarına gelmeden yetişkin konuşmaları yapmak hoşuma gidebilirdi. Beni yanlış anlamayın. Çocuklara bayılırım. Ama onları bu kadar kırılğan kılan şey –keşif hissiyle umutsuzluğun birleşimi, düşüncelerinin özgünlüğüne safça inanışları– sürekli kendilerini tekrarlamalarına da sebep olabiliyor. Zaman zaman kapıma, EVET, FRANNY VE ZOOEY'İ OKUDUM ve HAYIR, ANARŞİ SÜRDÜRÜLEBİLİR BİR YÖNETİM ŞEKLİ DEĞİLDİR yazan levhalar yapıştırmak istediğim oldu. O yüzden Liza'yla John verimli, yepyeni bir arazi gibiydiler. İnsanların, benimkilere daha yakın sorunları çözmelerine yardım etme düşüncesi hoşuma gitmişti. Koşullar farklı olsa bu çiftle arkadaş bile olabilirdim.

John teknoloji alanındaki yeni şirketinde hiç dinlenmeden çalışıyor, tam açıklayamadığı, çığır açan bir şey yapan bir uygulama geliştiriyordu. Liza gözüne hasta insanlara yönelik bir fabrika gibi görünen bir hastanenin şahane yönlerinin reklamını yapmaktan sıkılmıştı. Liza, “Kendimi sahtekâr gibi hissediyorum” diye itirafta bulunup örgü şapkasını düzeltti. “Arkadaşlarımı özlüyorum. Tekrar D.C.'ye taşınmak istiyorum.”

John, “Tek bir arkadaşını özlüyorsun” diye araya girdi. “Bunu açıklığa kavuşturalım da.” Sonra bana bakarak tekrar, “Tek bir arkadaşını özlüyor” dedi.

Liza onu duymazlıktan geldi. “Ülkenin başkentinde yaşamının heyecanını özlüyorum.”

John küçümseyici bir tavırla, “Ne heyecanı?” dedi. “D.C.'de hava iyi olduğunda bile kimse dışarı çıkmıyor. On restorandan dokuzu birahane. İnsan doğru düzgün salata bile bulamıyor. Bana soğan halkalarıyla maruldan ibaret bir hayata dönmek istediğini söyleme.” Onun negatif enerjisinin Liza'nın sinirini bozduğunu gördüm.

Liza lisedeki erkek arkadaşının altı ay önce Facebook'tan kendisiyle temas kurduğunu anlattı. "Siyasetle uğraşıyor" dedi. "Bir şeyler yapıyor."

John, "Hangisi daha kötü, bilmiyorum" dedi. "Karımın biriyle yasak ilişki yaşaması mı, yoksa fiyakacı bir siyaset kumkumasıyla ilişki yaşaması mı?"

"Liza" dedim. "John bir yasak ilişki yaşadığına inanıyor. Sen eski erkek arkadaşınla aranızdakini 'yasak ilişki' olarak tarif eder miydin?" Bazen lafı dolaştırmamak iyi olabiliyor, ama diğer zamanlarda konuya kenardan yaklaşmak gerekiyor. O an içinde bulunduğumuz durumun hangi türden olduğundan emin değildim.

Liza kocasına pis pis baktıktan sonra soruma cevap vermeden konuşmayı sürdürdü. "İş için buraya geldiğinde buluşup kahve içtik. Bir sonraki buluşmamızda da yemeğe çıktık." Aşırı pahalı bir restorandan bahsetti, olayı durumun sıradanlığına tezat bir hayret ve şaşkınlıkla aktardı. Ona birinin Facebook'ta konuştuğu eski bir aşk için eşini terk etmesinde zerrece özgünlük olmadığını söylemek istedim. Ona eski sevgilisiyle ikisinin tekerleği yeniden keşfetmediklerini, sadece sonu iyi bitmeyecek, yıpranmış bir yolda ilerlediklerini söylemek istedim. Ama söylemedim. Bu bana düşmezdi. İçimden bir ses John'un karısı olmadan daha iyi durumda olacağını söyledi. Liza hayatından çıktıktan birkaç hafta sonra tatlı bir yazılımcı kız bulabilir, bisikletlerine atlayıp mutlu sona kavuşabilirlerdi.

Liza bir tür kılavuz okumuş gibi, "zihinsel ve cinsel uyuma"dan bahsetti. "Potansiyelini kullanma" kelimelerini de kullandı; bu, prensipte sağlam bir kavram olsa da "kimi incitirsem inciteyim kendim için en iyi olanı yaparım" anlamına gelen bir slogana dönüşmüş durumda. Liza geçen her saniye daha sinir bozucu bir kişiye dönüştü, John da gitgide meymun bir hale geldi. Çok geçmeden, boşanmaya giden yolculuklarındaki bir duraktan ibaret olduğumu fark ettim. İki perşembe sonra, John randevularını iptal etmek için aradığında John için üzüldüm, kendi başarısızlığımdan ötürü de hayal kırıklığına uğradım, ama hiç şaşırmadım.

Vivian'ın ziyaretinden üç gün sonra Alice'in hukuk bürosunun geleneksel partisine davet edildik. "Davet edilmek" doğru tabir olmayabilir; kıdemsiz avukatlar için katılım zorunlu-
 luydu. Etkinlik Nob Hill'deki Mark Hopkins Oteli'nde yapılacaktı. O yıl ilk kez davetli listesindeydim. Alice geri kafalı, tutucu, geleneklerine bağlı bir firmada çalışıyor. Sevgilileri hiçbir zaman hoş karşılamazlar, ama eşlerin katılması zorunlu.

En iyi Ted Baker takım elbisemi, yani düğünümde giydiğim takımı çıkardım. Yeşil ekoseli gömlek ve kırmızı kravat takarak parti havasını yakalamaya çalışacaktım. Alice bana şöyle bir bakıp kaşlarını çatdı. Yatağın üzerine bir Nordstrom kutusu koydu. "Bunu giy. Dün aldım." Gömlek maviydi, işçiliği çok iyiydi. "Bunu da" dedi Alice. Yine Nordstrom'dan alınma bir kravat kutusu vardı. Kravat ipekti, rengi gömleğinkinden daha koyu maviydi, üzerinde de belli belirsiz mor şeritler vardı. Gömleğin yakası boynumu tahriş etti, yine de kravatı bağlamaya çalıştım. Doğru düzgün kravat bağlamayı ancak otuz bir yaşındayken öğrenebildim. Bu gerçekten ötürü gurur mu, utanç mı duymam gerektiğinden emin değilim.

Alice'in yanıma gelip televizyondaki eşlerin yaptığı gibi kravatımı bağlamama yardım etmesini istedim, ama tabii Alice o tür bir eş değil. Ütü yapan, kravat bağlamayı bilen, kollarını arkadan boynunuza sarıp aynadan size tahrik edici bakışlar atan türden biri değil. Alice seksi, ama ev hanımı seksiliğine sahip değil. Bunun sakıncası yok. Kesinlikle yok.

Alice üzerine çok iyi uyan, siyah bir elbise ve siyah, timsah derisi, topuklu ayakkabılar giydi. İnci küpe, altın bilezik. Kolye-

si, yüzüğü yok. Onun sıra sıra bilezikler, küpeler taktığı, kolyelerinin birbirine dolandığı resimlerini görmüştüm. Ama o günler geçmişti, takı açısından kuralı Jackie O'nunki gibiydi: İki parça ideal, üç işi fazla abartmak oluyor, daha fazlasıysa kabul edilemez. Alice'in gardırobu ne zaman doksanların rock'çısından yardımcı avukat şıklığına geçiş yapmıştı? Ne olursa olsun, Alice inanılmaz görünüyordu.

Otele yaklaşınca, kavşakta arabayı valeye verdik. Birkaç dakika erken gelmiştik –Alice bir yere erken gitmekten nefret eder– o yüzden bloğun etrafında hızlıca yürüyüş yaptık. Alice makyaja pek yüklenmez, ama kırmızı rujunu yanaklarında dağıtınca oluşan pembeliğin büyük destekçisidir. “Hazır mısınız?” deyip elimi tuttu; bu tür şeylerden ne kadar nefret ettiğimi biliyordu.

“Beni tazminat zorunluluklarıyla ilgili bir konuşmanın içine sürükleme, yeter.”

“Söz veremem. Unutma, iş için buradayız.”

Salona girdiğimizde bir görevli bizi şampanyayla karşıladı. Alice'e, “Herhalde şu an buzlu Bailey's istemek için iyi bir zaman değil” dedim.

Elimi sıktı. “Senin yaşındaki bir adamın buzlu Bailey's istemesi için iyi bir zaman yok.”

Alice beni insanlarla tanıştırdı, ben de gülümsedim, başımla selam verip tokalaştım. “Tanıştığımıza memnun oldum” demek yerine, işi garantiye almak için “Sizi görmek ne güzel” dedim. Birkaç kişi her zamanki terapist esprilerini yaptı: “Freud burada olsa, bu kokteyl hakkında ne derdi?”, “Bir bakışta en derin, en karanlık sırlarımı anlayabilir misin?” gibi şeyler.

Yüksek sesle konuşan, küstah, “Harvard Hukuk Fakültesi” sözcüklerini konuşmamızın ilk dakikasında üç kez söylemeyi başaran Jason adlı adama, ciddi bir tavırla, “Aslında anlayabilirim” cevabını verdim.

Buna benzer bir düzine kadar konuşmadan sonra Alice'ten koptum –mekik ana gemiden ayrıldı– ve tatlı masalarına doğru gittim. Üzerinde yüzlerce, narin görünümlü pötifurlar ve minyatür parfeler, trüf çikolata yığınları olan masalar göz kamaş-

tırıyordu. Tatlı severim, ama odanın o köşesinin asıl çekici yanını insan azlığıydı. Havadan sudan konuşmaktan, insanları sahte bir biçimde tanımaktan hiç hoşlanmam. Böyle durumlarda, konuşmanın sonunda insanlar hakkında konuşmanın başında, bildiğinizden daha azını bilirsiniz.

Önemli müvekkiller geldi, ben de uzaktan avukatların işe koyuluşunu izledim. Böyle ortamlarda partiler, partiden ziyade işle ilgili olur. Alice gruplar arasında dolaşıyordu; işinde iyi olduğunu hemen anladım. Belli ki ortaklar da meslektaşları da onu seviyordu. Müvekkilleri de kendisine çekmeyi başarıyordu. Bu kesinlikle bir formüldü: Firma daha yaşlı, deneyimli, sakin ortaklarla birlikte enerjik, hırslı, genç avukatlar da içeren bir ekip sunmak istiyordu. Alice rolünü profesyonelce oynadı; konuşmalarına katılır, sonra aralarından ayrılırken müvekkiller mutlu mutlu tebessüm etti.

Bütün bunlara rağmen Alice'in elinde aynı yarım kadeh şampanyayla hareket edişini izlerken bir şeyler bana ters geldi. Alice patronunun tabiriyle "formunda"ydı ama durumdaki bir şey beni... üzdü. Evet, Alice'in maaşı iyiydi; o para olmasa ev alamazdık. Ama yine de aklıma kariyerinin ortasındaki yıllardaki Michael Jordan geldi. Adam şansını profesyonel beysbolda denemek için basketbolu bırakmıştı. Sonra aklıma David Bowie ve onun filmlerde oynayarak geçirdiği onca zaman geldi. İyi filmlerdi, ama sonradan Bowie'nin müzik kariyerindeki bir delikten ibaret oldular.

Genç bir çocuk, Vadim, tatlı masasına yaklaşıp yanıma geldi. Benimle tanışmaktan ziyade, odanın dört bir yanında devam eden oyundan kaçmakla ilgileniyor gibiydi. Üzerinde yeşil bir tişört, boynunda kırmızı bir kravat vardı; belli ki zevklerini geliştirecek bir eşi yoktu. Vadim özgeçmişini bana gergin gergin, ezberden okudu. Kendisi firmanın araştırmacısıymış. Bana bilgisayar bilimi doktorasından ve Google Ventures'ta dört yıl çalıştığından bahsettiğinde onu neden işe aldıklarını anladım. Bununla birlikte, böyle bir yere neden hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamayacağını da anladım. Zorlama sohbetimiz bizi tuhaf konulara götürdü; bunların arasında Vadim'in örümcek

korkusu ve sonradan kurumsal casusluktan hüküm giyen bir Çinliyle olan sakıncalı ilişkisine dair uzun tiradı da vardı.

Vadim'in Silikon Vadisi'nin geleceği olduğunu, Vadi'nin Vadim'lerinin yazılımcı kızlarla çiftleşerek inanılmaz bir zekâyâ sahip bir çocuk nesli üreteceğini söylüyorlardı. Bu çocukların yetersiz sosyal becerileri gelecekte bir sıkıntı olarak değil, sadece evrimin insan ırkının cesur yeni dünyada hayatta kalmasını sağlamak için gerekli, farklı bir dalı olarak görülecekti. Bu teoriye inansam da su katılmamış bir sözelci olarak bazen Vadim gibi adamlarla bağ kurmakta zorlanırım.

Ama özgeçmişten, örümceklerden, casuslukla ilgili uzun, ayrıntılı hikâyeden sonra nihayet aramızda bağ kuruldu. Ne de olsa Vadim'in aslında konuşmak istediği konu Alice'ti. Belli ki kocası olduğumdan habersizdi (gerçi haberi olsa durum değişir miydi, bilmiyorum). "Alice'i çok çekici buluyorum. Hem fiziksel hem zihinsel anlamda" dedi. Sonra rakibini analiz etmeye girişti. "Tabii bir de kocası var, ama Derek Snow da var." Vadim kıvrıkcık saçlı, sarı bir Lance Armstrong bilekliği takmış, Alice'e fazla yakın duran, onun omzuna dokunan uzun boylu, yakışıklı bir adamı işaret etti. Derek'i gözlemleyince Vadim'in haklı olduğunu anladım: O adam firmada karıma göz dikmiş olan tek kişiydi. Alice iyi üniversitelerden mezun olmuş sıradan kişilerle dolu bir firmada eski ününden ve müzik yeteneğinden ötürü sıra dışı görünüyordu.

Vadim, "Planladığı gibi terapistle evlenip evlenmeyeceğine bahis oynanmıştı" dedi.

"Öyle mi?"

"Ben elbette katılmadım. Başka birinin ilişkisi üzerine kumar oynamak hiç mantıklı değil. Hesaplanamayacak faktörler çok fazla."

"Kaç kişi bahse girdi?"

"Yedi. Derek bin dolar kaybetti."

Etiketinde PORTAKAL KABUKLU, UNSUZ ORGANİK İNCİRLİ KURABIYE yazan bir tatlı alıp tek lokmada yedim. "Hiçbir şey saklamamak adına" diye itiraf ettim, "terapist benim."

Vadim, "Beni kandırdınız!" dedi. Sonra, gerçeği söylemek-

ten kaçınarak yalan söyleyişimi kırııcı bulmamış olacak ki dönüp beni dürüstçe inceledi. “Evet, fiziksel olarak birbirinize epeyce uygunsunuz” kanaatine vardı. “Kadınların genelde kendilerinden biraz daha az çekici erkeklerle eşleştiği düşünülürse, Çekicilik boy uzunluğunun, formda oluşun ve simetrisinin bir alaşımıdır. Boyunuz ortalamanın üzerinde, vücudunuz koşucularınki gibi, yüz hatlarınız da kusursuz olmasa bile göz okşayıcı. Çenenizdeki gamze alnınızı telafi ediyor.”

Alnıma dokundum. Alnımın nesi kötü?

“Alice alnımı kötü bulmuyor gibi” dedim.

“İstatistiklere bakacak olursak, erkeklerdeki çene gamzesi birçok küçük kusuru telafi ediyor. Şöyle bir gerçek var: Yanağında gamze olan kadınlar çekicilik açısından ekstra puan alıyor, ama çene gamzesi erkeksilikle bağdaştırıldığı için çenesinde gamze olan kadınlardan puan kesiliyor. Ne olursa olsun, çekicilik bir ses ölçeği olsa, ikiniz birbirinize uyumlu olacak kadar yakın olurdunuz.”

“Teşekkürler. Sanırım öyle.”

“Tabii entelektüel olarak uygun bir eşleşme sağlanıp sağlanmadığını bilemem.”

“İster inan, ister inanma ama çok zekiyim. Neyse, bahse katılmadığın için teşekkürler.”

“Bir şey değil.”

Vadim düğünü, balayını, oteli, uçuşları sordu; sürekli daha fazla ayrıntı istedi. İçimden bir ses onun, evliliğimizin başarılı olma şansını ve dolayısıyla kendisinin yerime geçme şansını tahmin edecek bir yazılıma eklemek için veri topladığını söyledi. Sebebinden emin değildim, ama bir noktada Sözleşme’den bahsettim. “Alice’le ilişkimiz sağlam” dedim. “Ne de olsa Sözleşme’imiz var.”

“Hiç öyle bir şey duymadım.”

“Bir kulüp” diye açıkladım. “Evlilerin evli kalmasına yardımcı etmek için kurulmuş.”

Vadim çoktan telefonunu çıkarmış, yazmaya başlamıştı. “Bu kulübü internette bulabilir miyim?”

Neyse ki ben Sözleşme hakkında gerçek detayları paylaşa-

madan Alice gelip beni kurtardı. Vadim gergin bir şekilde “Merhaba, Alice” dedi. “Bu akşam çekici görünüyorsun.”

Alice tatlı tatlı gülümseyerek, “Sağ ol, Vadim” diye karşılık verdi. Sonra bana, “Ben burada kalmak zorundayım, ama sen görevini yerine getirdin. Arabayı getirmelerini söyledim bile” dedi. Ona bunun için de, bana Derek Snow’la Hevesli Vadim’in, patronunun ve başka herkesin önünde verdiği uzun öpücükten ötürü de büyük bir sevgi duyuyordum. O öpücük, hiçbir muğlaklığa yer bırakmadan, “Ait olduğum biri var” demekti.

Ertesi sabah mutfakta oturmuş kahvaltı ederken telefonum çaldı. Numarayı tanıımıyordum.

“Merhaba, Jake. Benim, Vivian. Nasılsın?”

“İyiyim. Siz nasılsınız?”

“Çok vaktim yok. Pastanedeyim, Jeremy’ye pasta alıyorum.”

“Doğum gününü kutladığımı söylersiniz.”

“Doğum günü değil. Pasta sevdiği için alıyorum.”

“Ne tatlı bir hareket.”

“Evet. Kılavuz’u okumadığın belli.”

“Okumaya başladım, ama çok ilerleyemedim. Pastanın Kılavuz’la ne ilgisi var ki?”

“Okursan görürsün. Ama o yüzden aramadım. Çabucak iki şey söyleyeceğim: Birincisi, ilk Sözleşme partinize davet edildiniz. Kalemin var mı?”

Tezgâhtan kalem ve not defteri aldım. “Evet.”

Vivian, “14 Aralık, akşam yedi” dedi.

“Ben müsaitim, ama Alice’in programı biraz karışık. Önce ona sormam lazım.”

“Doğru cevap bu değil.” Vivian’ın sesi hiç uyarı vermeden değişmişti. “İkiniz de müsaitsiniz. Adresi söyleyeyim mi?”

“Tamam.”

“Green Hill Court dört numara, Hillsborough. Tekrarlar mısın?”

“Green Hill Court dört numara, Hillsborough. 14 Aralık, akşam yedi.”

“Güzel. İkincisi, sağda solda Sözleşme’den bahsetme.”

“Tabii ki” derken aklımdan derhal partide Vadim’le yaptığımız konuşmayı geçirdim.

“Kimseye” diye vurguladı Vivian. “Senin suçun değil.”

Benim suçum değil mi? Sözleşme’den bahsettiğimi nereden bilebilirdi ki?

“Kılavuz, Sözleşme’nin gizliliğiyle ilgili talimatlar içeriyor, ama belki de onu okumanın önemini yeterince vurgulayamadım. Hepsini okumanın. Yazarları ezberle, Jake. Orla iletişimin ve amacın netliğine inanıyor, ama ben seni iletişim açısından yüzüstü bıraktım.”

Vivian’m yaptığı hatadan ötürü odanın köşesinde dikildiğini hayal ettim. Hata: Yetersiz Netlik. Nereden biliyor olabildi ki? Herhalde Alice ağzından bir şeyler kaçırmıştı. “Vivian” dedim. “Beni hiç de...”

Ama Vivian sözümü kesti. “14 Aralık’ta görüşürüz. Alice’e sevgimi ve desteğimi ilet.”

Alice işini saplantı haline getirmişti. Son zamanlarda, sabah beş sularında kolumu yatağın diğer tarafına uzattığımda Alice'in orada olmadığını fark ediyordum. Birkaç dakika sonra düşün açıldığını duyuyordum, ama genelde tekrar uyuyakalıyordum. Alice ben yedide yatak odasından koridora çıkınca ya dek gitmiş oluyordu. Mutfakta kirli bardaklar, sağa sola saçılmış boş kaplar, kırışmış sarı, çizgili kâğıtlar buluyordum. Sanki hukuk fakültesi mezunu, fazla pahalı İzlanda yoğurduna düşkün bir rakun her gece evimize giriyor, sabah şafak söker sökmez çıkıp gidiyordu. Nadiren de olsa başka şeyler buluyordum; mesela kanepede Alice'in gitarını, Pro Tools açık halde duran Macbook'unu, bir not defterine karalanmış şarkı sözlerini.

Bir sabah Alice'in Kılavuz'unu mavi koltuğun kolçağında buldum. Ben de Vivian'ın emriyle Kılavuz'u okumaya başlamıştım, ama genelde bunu işte boş kaldığımda yapıyordum. Tamam, okumak yerine gözden geçiriyor olabilirdim. Yazılar her bölümde daha da özgün ve teknik bir hal alıyordu. Kanunların, yönetmeliklerin numaralı paragraflar halinde sunulduğu, insana acı verecek kadar ayrıntılı bir biçimde yazıldığı son bölüm de bunların üzerine tuz biber olmuştu.

Kılavuz'a karşı hislerim hem büyülenme hem tiksintiydi. Bazı açılardan bana lisans öğrenimimdeki biyoloji derslerini hatırlatmıştı. Sömenin ilk günündeki koyun kalbi inceleme-sinde olduğu gibi, Kılavuz da canlı bir şeyi –evliliği– alıp nasıl işlediğini görmek için en küçük hücrelerine kadar parçalıyordu.

Ben istatistik dersinde sonuncu olan, genelde büyük resme bakmayı yeğleyen bir insan olduğumdan daha genel bö-

l mler bana daha çekici geliyordu. Bölüm Bir en kısıasıydı: “Misyonumuz.”

Kendi cümlelerimle ifade edecek olursam, Sözleşme    amaçla yaratılmış: birincisi, evlilik sözleşmesini anlamak ve üzerinde konuşmak için kullanılabilecek bir dizi net tanım belirlemek için; ikincisi, evliliğe katılanların uyması gereken, evlilik sözleşmesini pekiştirmek ve başarıyı garantilemek için (“kuralları ve yönetmelikleri bilmek net, belirgin bir haritaya sahip olmanızı sa lar ve mutluluğa giden yolu aydınlatır”) tasarlanmış kurallar ve yönetmelikler getirmek;         de ortak bir hedefi, yani başarılı bir evlilik hedefini paylaşan, bireysel hedeflerine ulaşmak için birbirine yardım etmek isteyen ve bu şekilde grubu g  len-diren kişilerden oluşan bir topluluk kurmak. Her şey bu prensiplerden yola çıkararak mantıklı bir biçimde ilerlemeliydi.

Kılavuz’a göre Sözleşme’nin misyon açıklamasında belirtilenler dışında hiçbir amacı yoktu. Siyasi bir mesaj yaymaya da çalışmıyordu. Irk, ulus, cinsiyet ya da cinsel yönelime göre ayırım da yapmıyordu.

Birinci Bölüm bunların yanı sıra yeni üyelerin nasıl tespit edildiğini, seçildiğini ve onaylandı ını anlatıyordu. Yeni  iftler “topluluğa bütün olarak eşsiz, bireysel ve amaçları destekleyen” bir şey katma becerilerine göre seçiliyordu. En az beş yıldır Sözleşme  yesi olan bir kişi, iki yılda bir, onay sürecinden geçmesi için yeni bir çifti aday gösterebiliyordu. Bunun  zerine  ifte bir Tarafsız Araştırmacı atanıyor, bu kişi adaylarla ilgili bir dosya oluşturuyordu. Kabul Komitesi adaylığı reddetme ya da kabul etme kararını bu dosyaya dayanarak alıyordu. Adaylar,  yelikleri başarıyla onaylanmadı ı sürece aday olduklarından haberdar olamıyorlardı.  yeli i reddedilmiş çiftler ne Sözleşme’yi ne de başarısız adaylıklarını biliyordu.

Alice’in Kılavuz’una baktığımda onun kurallar ve yönetmeliklerle ilgili kısmı daha çekici bulduğunu gördüm, bu beni pek şaşırtmamıştı. Kitabı Kural 3.5 Hediyeler kısmında açık bıraktımıştı.

Her bir  ye eşine, her takvim ayında bir hediye sunmalıdır.

Hediye özel, beklenmedik bir nesne ya da hareket olarak tanımlanır, seçilme/uygulanma süreci dikkati ve özeni yansıtır. Hediye her şeyden önce üyenin eşinin, üyenin hayatındaki merkezi, saygıdeğer ve değer verilen rolünü gösterme amacını taşır. Hediye aynı zamanda kişinin eşini, onun ilgi alanlarını ve halihazırdaki arzularını eşsiz bir biçimde kavradığını göstermelidir. Hediyein pahalı ya da az bulunan bir şey olması gerekmez; tek gereklilik anlamlı olmasıdır.

Her bir yönetmeliğe, Cezalar başlığı altında bir madde eşlik ediyordu. Hediyeeler 3.5b için aşağıdaki ceza geçerliydi:

Bir takvim ayında hediye almamak 3. Dereceden Kabahat muamelesi görür. Art arda iki ay hediye almamak 2. Dereceden Kabahat muamelesi görür. Tek bir takvim yılında üç ya da daha fazla hediye alma konusunda başarısız olmak 5. Dereceden Ağır Suç muamelesi görür.

Alice o akşam işten eve geldiğinde ayakkabılarını, çorabını ve eteğini her zamanki sıralamayla bir kenara fırlatıp koridorda giysilerden oluşan bir iz bıraktı, eşofmanını giydikten sonra kitabını alıp okumak üzere yatak odasına çekildi. Genelde işten eve döner dönmez kitap okurdu. Bu onun ritüeliydi, onu rahatlatan bir şey. Yarım saat geçince, hiç sektirmeden, birlikte akşam yemeği pişirmeye hazır halde mutfağa gelirdi. Onun okuduğu şeylerden bahsetmesini beklerdim, ama bunu hiç yapmazdı. Bence ikimiz de Sözleşme hakkında, Vivian'la yaşadığımız tuhaf tecrübe hakkında konuşma konusunda tereddüt içindeydik. Olan bitenleri tam kavrayamadığımız için hiçbir kısmını konuşmuyorduk. Başta bütün bunları tuhaf diye bir kenara itmek, duyduklarımızla dalga geçmek kolay olabilirdi, ama bence ikimiz de bunun pek adil olmayacağını fark etmiştik. Sözleşme'nin amacı, yani aynı zihniyetteki üyelerin yardımıyla iyi, sağlam bir evlilik yaratmak, hem hayranlık uyandırıcı hem de istenecek türden bir şeydi.

Ertesi sabah mutfağa girdiğimde Alice'in gittiğini, arka-

sında yine kâğıtlardan, boş bir kahve fincanından, bir kâse yarısı yenmiş pirinçli gevrekten, onun üzerinde yüzen, Alice'in sürekli yediği bir kaşık Ovaltine'den oluşan bir kaos bıraktığını gördüm. Gelgelelim, masanın ortasında dans eden penguenlerle süslü ambalaj kâğıdına sarılmış ufak bir paket de buldum. Alice pakete yapıştırdığı beyaz karta, altın rengi mürekkeple adımı yazmıştı. Paketin içinde dünyanın en cici spatulası vardı. Etiketle İngilizce ve Fince, SUOMI'DE İMAL EDİLMİŞTİR yazıyordu. Pahalı olmayabilirdi, ama kusursuz bir hediye idi. Bunu bulmak muhtemelen zor olmuştu. Kartı ters çevirdim. Karım, "Dünyanın en güzel damla çikolatalı kurabiyelerini sen yapıyorsun" yazmıştı. "Ve seni seviyorum."

Spatulayı açtıktan sonra hemen kendi fotoğrafımı çektim. Fotoğrafta genel olarak giyiniktim; elimde spatula, suratımda bir tebessüm vardı. Fotoğrafı sadece dört kelimeli bir cümleyle beraber e-postayla gönderdim: Ben de seni seviyorum. O gece spatulayı kullanarak kurabiye yaptığımda o da ben de Sözleşme'den ya da yönetmeliklerden bahsetmedik.

Nasıl bir şeyin içine girdiğimizden hâlâ tam emin olmasam da Alice'in Sözleşme'yi benimsemesi beni mutlu ediyordu. Sözleşme'yi kabullenişinin evliliğimizi de benimsediği anlamına geldiğini biliyordum.

Bunu takip eden günlerde, ben de ona Sözleşme'yi kabul etmeye hazır olduğumu, daha da önemlisi, evliliğimizin iyi olması için çaba harcamaya gönüllü olduğumu göstermek istedim. O yüzden "Kılavuz"u daha dikkatli okumaya başladım. Kısım 3.8'in başlığı Seyahat'ti.

Ev iyi bir evliliğin mabedi olsa da seyahat çok önemlidir. Seyahat bir ilişkiye, daha elverişli bir ortamda büyüüp serpilmesi için gerekenleri sağlar. Seyahat, partnerlerin paylaşılan tecrübelerle gelişmesine imkân verir. Seyahat, eşlerin günlük hayatın bağlamı dışında, karakterlerinin farklı yanlarını ortaya çıkarmalarına imkân tanır. Seyahat, bireyler için tazeleyici olduğu gibi, paylaşılan seyahatler de bir evlilik için tazeleyici olabilir.

3.8a: Her üye, yılın her çeyreği için müşterek bir yolculuk

planlamak zorundadır. Yolculuk kişilerin evlerinden uzaklaştığı, en az otuz altı saatlik bir süreç olarak tanımlanır. Üyelerin yanında başka bireyler, arkadaşlar, aile üyeleri ya da iş arkadaşları olamaz. Seyahatlerin çoğu yalnızca eşleri kapsamalıdır, ama diğer Sözleşme üyeleriyle seyahat etmek hem kabul edilebilir hem istenen bir durumdur. Seyahatler masraflı ya da uzun olmak zorunda olmadığı gibi, uzak bir yere yapılmaları da şart değildir.

3.8b(1): Ceza: Bir üye dokuz aylık bir süre zarfında en az bir seyahat planlamazsa, bu hareket 2. Dereceden Kabahat olarak görülür. On iki aylık bir süreçte en az bir seyahat planlamamak ise 5. Dereceden Ağır Suç kapsamına girer.

Kendimi tutamayarak kullanılan dile güldüm. Kabahat, ha? Sözleşme'ye bakacak olursanız, başınızın derde girmesi çok kolaydı. Yine de seyahat kuralına uymanın evliliğe heyecan katılabileceği konusunda hemfikirdim. O yüzden Sözleşme'deki tanımlara dayanarak ilk yolculuğumu planlamaya başladım.

Spatula hediyesinin gelmesinden dört gece sonra, Alice yatmaya hazırlanırken sinsice mutfığa girip masaya üzerinde onun adı yazan bir zarf bıraktım. Zarfın içinde planladığım seyahatin ayrıntıları vardı: Sierra Nevadas'taki Twain Harte'ta geçirilecek bir hafta sonu. Kiraladığım kulübenin adresi yoktu, sadece adı vardı. O ad da Mountain Ruby idi. Kira anlaşmasına Mountain Ruby'nin ön tarafa bakan penceresinden çekilmiş bir fotoğraf zımbalanmıştı. Fotoğrafta karlı dağ zirvelerine doğru, millerce uzanan masmavi bir göl görülüyordu.

Alice de ben de işlerimizle ve Noel alışverişiyle meşguldük. 14 Aralık beklemediğimiz bir hızla gelip çatmıştı.

Alice yeni bir dava üzerinde çalışıyordu; inzivaya çekilmiş bir yazar, bir televizyon stüdyosunun, yeni dizisi için kısa hikâyelerinden üçünü çaldığı iddiasıyla stüdyoya dava açmak için Alice'in şirketini tutmuştu. Adamın bütçesi kısıtlı olduğundan davaya Alice bakıyordu. Sürekli sabah erkenden başlayıp fazla mesai yaparak gece yarlarına kadar çalışıyordu. Dava nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, üzerinde Alice'in ismi yazacaktı.

İşten erken çıkıp Sanat Okulu'na gittim. Lise hayatının son iki yılında görüştüğüm, on sekiz yaşındaki eski bir danışanım beni *Bir Noel Şarkısı'nın* gündüz seansına davet etmişti. Başrolde de kendisi vardı. Sosyalleşme sorunları yaşayan, tatlı bir çocuktur. Oyuna çok emek verdi, ben de onu izlemek için sabırsızlanıyordum.

Alice'le akşamki Hillsborough partisini konuşmamıştık bile. Vivian aradığında tarihi hemen ortak iCloud takvimimize yazmıştım, ama sonra planla hiç ilgilenmedim. Eskiden Alice'le saatlerce konuşurduk, ama işi yoğunlaştıktan sonra sohbet etme fırsatlarımız azaldı. Benim işim sabah dokuzda başlıyordu, o yüzden Alice'i uğurlamak için sabah beşte kalkmakta zorlanıyordum. Alice çoğu akşam eve on birden sonra geliyor, elinde de köşedeki vasat Çin restoranından alınma yemekler oluyordu. Akşam yemeklerimizi geç saatte, televizyonun karşısında yediğimizi utanarak da olsa kabul etmek zorundayım.

Alice'in savunduğu yazarın davasının temelini oluşturan diziye izliyorduk. Kullanılan hikâyeler adamın *Hoş Bir Gündüz*

Rüyası adlı derlemesinden alınmış. Dizi, adsız bir ülkede, ufak bir şehirde yaşayan, biri genç biri yaşlı iki erkek arkadaşla ilgiliydi. Dizinin adı, yine Alice'in müvekkilinin kitabındaki hikâyelerden birinin başlığı da olan, Slogancılık idi. Büyük kanallar için fazla garip, ama beş sezonluk yayını boyunca şaşırtıcı derecede büyük ve sadık bir hayran kitlesi oluşturacak kadar değişik olduğundan kablolu televizyonda yayınlanan türden bir dizi idi. Yasal keşif sürecinde, Alice'in firmasına dizinin tamamını içeren bir DVD serisi geldi. Biz de her akşam bir iki bölüm izlemeye başladık.

Anlattıklarımın boşluğa düştüğümüzü çıkarabilirsiniz, ama durum hiç öyle değildi. Diziden keyif alıyorduk, üstelik o diziyi izlemek zihinsel açıdan yıpratıcı günlere gevşeyerek nokta koymanın şahane bir yoluydu. Ayrıca dizi izlemek bana son derece evcil ve yatıştırıcı geliyordu. Evlilik başta bir el arabası dolusu, şekil almamış, eninde sonunda alacağı şekille ilgili bin türlü ihtimal olan ıslak çimentoysa, her gece dışarıdan yemek söyleyip Slogancılık'ı izlemek bizim evliliğimize sertleşip şekil alma fırsatı veriyordu, diyebiliriz.

Oyunda ara olunca Hillsborough partisini takvimde gördüğünden emin olmak için Alice'e mesaj yolladım.

Alice, Az önce gördüm, diye cevap verdi. Bu ne be?

Gitsek iyi olur. İlginç olabilir. Yetişebilecek misin?

Evet, ama tarikat toplantısına giderken ne giyilir?

Cüppe?

Benimki kuru temizlemede.

Ben işe döneyim. 5'te ifade alınacak.

6:15'ten önce çıkmış olalım.

Tamam. Öptüm.

Yakın zamanda okuduğum bir dergi makalesinde, gün boyu mesajlaşan çiftlerin seks hayatlarının çok daha aktif olduğu, böyle çiftlerin eşlerinden daha memnun olduğunu belirttiği bulgusu ortaya koyuluyordu. Araştırmaya gönülden inandım; karıma ne kadar küçük olursa olsun bir mesaj göndermek için telefonu elime almadığım tek bir gün bile yoktu.

Hillsborough 1890'larda, San Francisco'yu işgal eden ayak takımından kaçmak isteyen tren yolu ve banka baronları tarafından kurulmuş. Şehir, kanyonlardan origami eserleri gibi geçen, dar, dolambaçlı yolların oluşturduğu bir labirente benziyor. Hillsborough'da kaldırım da, işyeri de yok; sadece sarmaşıklarla kaplı duvarların arkasına saklanmış büyük evler var. Şehre gelen davetsiz misafirleri bir an önce yollamaya hazır olmasıyla ün kazanan, dikkatli ve yardımsever polisleri olmasa insan bu labirentte kaybolup günlerce yolunu bulamayabilir. Sonunda benzini biter, göz korkutucu duvarların dışındaki çöp kutularında bulduğu havyar kalıntıları ve organik trüflü kuzu etleriyle hayata tutunmak zorunda kalır.

Otoban çıkışına 7:15'te ulaştık. Alice işten eve geç dönmüş, kapıdan çıkana kadar yedi farklı kıyafet denemişti. Çıkışa saparken gergin, tedirgindim; *sinyal yok* deyip duran GPS'i yumrukluyordum.

Alice, "Rahatla biraz" dedi. "Hangi parti tam zamanında başlar ki?"

1971 model bir Jaguar XKE yanımdan jet gibi geçti. İngiliz yarış arabaları gibi yeşil, üstü kapalı, arkası yuvarlak olan araba çok güzeldi. Ortağım Ian bana bunun hayallerindeki araba olduğunu söylemişti. Arabaya yetişme umuduyla gaza bastım. Alice'e, "Ian için bir fotoğraf çeksene" dedim. Ama o telefonundaki kamera ikonunu bulamadan Jaguar uzun bir araba yoluna sapıp gözden kayboldu.

"Green Hill Court, 4 numara." Alice Jaguar'm az önce saptığı yerdeki posta kutusunu işaret etti.

Arabayı iyice yavaşlatıp Alice'e baktım. "Bunu yapmak istediğimizden emin miyiz?"

Green Hill Court 4 numaradaki evin bir adı vardı: Villa Carina. Bu ad dökme demir bahçe kapısına tutturulmuş taş levhaya oyulmuştu. Hillsborough önceleri, hektarlarca uzanan bahçelerin, koruların ortasındaki altı mülkten oluşuyordu. Bunların her birinin misafir evleri, ahırları, hizmetçi müştemilatları vardı. Görünüşe bakılırsa, burası eskiden o mülklerden birinin ana girişiymiş.

Uzun tuğlalı araba yolunun iki tarafında budanmış ağaçlar vardı. Sonunda zemini taşla döşenmiş geniş bir alana vardık; her yana uzanan, dört katlı bir malikâne oradaki bir dizi arabayı cüce gibi gösteriyordu. Alice çoğu Tesla marka, on dört araba saydı. Eski bir Maserati, modifiye edilmiş bir 2CV, mavi bir Bentley, turuncu bir Avanti ve Jaguar da arabalar arasındaydı.

Alice güven verici bir tavırla siyah bir Audi'yi –belki de Vivian'ındı– ve koyu gri bir Lexus sedanı işaret ederek, "Bak" dedi, "neredeyse gerçek insan arabaları. Burayı yadırgayacağımızı sanmıştık, ama yanılmışız."

Şakayla karışık, ama biraz da ciddi bir tonla, "Belki hâlâ vazgeçebiliriz" dedim.

"Olmaz. Muhtemelen her yere kamera koymuşlardır. Bizi görüntülediklerinden eminim." Jeep Cherokee'mi en uzak park yerine, bir Mini Countryman'in yanına park ettim.

Alice yolcu tarafındaki aynayı açıp rujunu kontrol etti, yüzünü pudraladı. Ben de dikiz aynasından kravatımı düzelttim.

Arabadan inip Alice'in tarafına giderek kapısını açtım. Alice arabadan inip koluma girdi. İlerideki eve baktığımda üst katların pırıl pırıl ışık saçtığını gördüm. Arabaların yanından geçip kapıya doğru yürürken gözüm Jaguar'ın camındaki yansımamıza takıldı. Ted Baker takım elbisem ve yeni kravatımla ben, balayımız için aldığı koyu kırmızı elbisesiyle Alice. Alice o elbisenin "olgun seksi" tarzda olduğunu söylüyordu. Saçlarını

geriye tarayıp ciddi, ama hoş bir şekilde toplamıştı.

“Ne zaman büyüdük?” diye fısıldadım.

“Resim çeksek iyi olurdu, bundan sonrası yokuş aşağı olabilir” dedi Alice.

Ne zaman kendimi yaşlı hissetsem, ki bu son zamanlarda sık yaşanan bir durum olmaya başladı, Alice bana resmimi çektiğimi, yirmi yıl geçtikten sonra o resme baktığımı hayal etmemi söylerdi. O zaman ne kadar genç göründüğümü, gençliğimin tadını çıkardığımı, en azından gençliğimin farkında olduğumu düşünmemi isterdi. Bu genelde işe yarardı.

Eve yaklaştığımızda konuşma sesleri duydum. Çitin diğer tarafına geçtiğimizde de Vivian’ın bizi en alt basamaklarda beklediğini gördüm.

Vivian bana ne giymem ya da ne getirmem gerektiğini söylememişti. Ama o anda bunun da bir test olabileceği aklıma geldi. Bu öğleden sonra, zahmete girip ev sahibi için güzel bir şişe şarap aldığım için birden sevindim. Vivian yine parlak renkli bir elbise giymiş, bu kez fuşyayı tercih etmişti. Bir elinde buzlu, renksiz bir içki, diğer elindeyse bir buket sarı lale vardı.

Vivian, “Dostlarım” deyip bizi içkisinin tek damlasını dökmekten kucakladı. Laleleri Alice’e verdi, sonra bir adım geri çekilip ona baktı. “Ne zaman ve neden başladığını bilmiyorum, ama sarı laleler gelenektir. Gelin. İkinizi grupla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum.”

Taş merdivene tırmanırken Alice bana Geri dönmek için çok geç, der gibi baktı.

Çift kanatlı dev kapıdan geçtiğimizde karşımıza kocaman bir antre çıktı. Ama orası beklediğim gibi değildi. Etrafta mermer, süslü püslü Fransız mobilyalar, şömine üzerine asılmış, ölümünün üzerinden yıllar geçmiş bir tren yolu baronu portresi yoktu. Antrenin zemini doğal renkte ahşaptandı; bir köşede üzerinde beton bir kâseye konmuş sukulentler olan, zımparalanmış çelikten bir masa, bunların etrafında da ferah bir alan vardı. Antrenin ilerisinde camları yerden tavana kadar uzanan, çok büyük bir oda vardı. Pencerelerden verandadaki bir grup insan görülmüyordu.

Vivian, “Herkes sizinle tanışacağı için heyecanlı” deyip bizi oturma odasından geçirdi. Şöminenin üzerindeki aynadan Alice’in yüzüne şöyle bir baktım. Yüz ifadesini okumak kolay değildi. Onu elinde sarı lalelerle görmek, çiçeğin yumuşattığı görünüşü hoşuma gitti. Alice hukuk bürosunda işe girdiğinden beri görünüşü, karakteri sertleşmeye başlamıştı; gece geç saate kadar çalışmak ve işlerin bu kadar yoğun oluşu, onu son derece anlaşılır bir biçimde, biraz sabırsızlaştırmıştı.

Ellilerinde, çekici bir kadın, elinde boş bir tepsiyle solumuzdan geçip bir kapıya doğru koştu. Telaşlı görünüyordu, ama o gergin enerjinin altında büyük bir servete ve nüfuza sahip bir kadın havası vardı.

“Ah” dedi Vivian, “zamanlama mükemmel. Sizi ev sahibemiz Kate’le tanıştırayım. Kate, Alice ve Jake.”

Kate, “Tabii ya” deyip kapıyı omzuyla itti. Kapının ardındaki devasa mutfakı görüyordum. Kate tepsiyi tezgâha bırakıp tekrar bize doğru döndü. Tokalaşmak için elimi uzattım, ama kadın beni kendisine çekip uzun uzun sarıldı. “Dostum” dedi, “hoş geldin.” Yakınında olduğumdan, saçtığı hafif badem ezmesi kokusunu aldım. Çenesinin sol tarafında bir yara izi gördüm. Kate izi makyajla kapatmış olsa da derin bir kesik olduğu belliydi. Çenesinin nasıl kesildiğini merak ettim. Kate Alice’e sarılarak, “Değerli Dostum” dedi, “tam olarak Vivian’ın anlattığı gibisin.”

Kate dönüp Vivian’a baktı. “İstersen onları dışarı çıkarıp grupla tanıştır. Benim işim var. Otuz altı kişilik bir partiye yarım almadan ev sahipliği yapmayalı çok olmuş.”

Mutfak kapısı Kate’in arkasından kapanırken Vivian, “Kurallar çeyrek yıl partisinde üyelerden başka kimsenin bulunmamasını gerektiriyor” diye açıklama yaptı. “Yemek servisi çalışanı, garson, aşçı, temizlikçi olamaz. Tabii, bunlar güvenlik için. Dikkat edin, sizin sıranız da gelecek.”

Alice bana kaşlarını kaldırarak, heyecanla baktı. Partiyi kafasında planlamaya çoktan başladığı belliydi.

Arka bahçe çok büyüktü. Parlak mavi, dikedörtgen bir yüzme havuzu, dört bir yanında karaağaçlar olan yemyeşil bir bah-

çe... Hepsi lüks ev ve bahçe dergilerindeki fotoğraflardan fırlamış gibi görünüyordu. İnce bir zevkin ürünü olan tiki meşaleleri bahçeye sıcak bir pırıltı katıyordu. Loş ışıkta, konukların ufak gruplara bölünmüş olduğunu gördüm.

Vivian elimize birer kadeh şampanya tutuşturup bizi verandanın ortasına götürdü. “Dostlarım!” diye seslenip ellerini iki kez çırpı. Herkes konuşmayı kesip döndü, bize baktı. Pek utangaç biri sayılmasam da sahnede olmaktan hoşlanmam. Yüzümün kızardığını hissediyordum. “Dostlarım, sizi Alice ve Jake’le tanıştırmak benim için bir şeref.”

Mavi spor ceketli, koyu renk kot pantolonlu bir adam bir adım öne çıktı. Birden erkeklerin çoğunun benzer bir tarzda giyinmiş olduğunu fark ettim. Wall Street yatırımcılarından çok Silikon Vadisi girişimcileri gibiydiler. Hemen takım elbise giymemiş olmayı diledim. Adam kadehini kaldırarak “Yeni Dostların şerefine” dedi. Grup da hep bir ağızdan, “Yeni Dostların şerefine” dedikten sonra hep beraber içkilerimizi yudumladık. Bazıları Alice’le ikimize yönelttikleri baş selamlarından, tebesümlerden sonra konuşmalarına geri döndüler. Spor ceketli adam yanıma gelip kendisini tanıttı.

“Ben Roger” dedi. “Tanıtılmanıza ev sahipliği yaptığım için çok mutluyum.”

Alice, “Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler” dedi.

Vivian kolumu tuttu. “Bu ikisi konuşmaya devam etsin. Tanışman gereken insanlar var.”

Partideki insanlar beklediğimden daha iyiydi. Rahat, mutlulardı; göze batacak kadar küstah ya da kasıntı değillerdi. İki risk sermayedarı, bir nörolog ve diş hekimi eşi, eski bir profesyonel tenisçi, teknoloji sektöründen birkaç kişi, bir yerel haber sunucusu, bir moda tasarımcısı, reklamcılıkla uğraşan bir çift ve Vivian’ın eşi, magazin yayımcısı Jeremy.

Son gruba yaklaştık. Vivian tanıştırma işine girerken, oradaki kadınlardan birini tanıdığımı fark ettim. Adı JoAnne Webb, ama Vivian’a göre artık JoAnne Charles’mış. Aynı üniversitede okumuştuk. Üstelik aynı sınıftaydık, ikinci sınıfta yurt binalarımız bitişikti, ikimiz de yerleşik kat danışmanlarıy-

dık. Bir yıl boyunca her salı onunla Fireside Lounge'daki haftalık danışman toplantılarında görüşmüştüm.

JoAnne'i yıllardır görmesem de aklıma sık sık gelmişti. Beni etkileyen, terapist olmama sebep olan kişi JoAnne idi. Üniversite ikinci sınıfın ortasında, havanın ılık olduğu bir akşam, yemekhanede yemek yerken benim katımdan bir çocuk koşarak yanıma gelmiş, "Biri Sproul'dan atlayacak" diye fısıldamıştı. Korku içindeydi, beti benzi atmıştı. "Sana ihtiyaçları var." Yemekhaneden fırlayıp koşarak karşıya geçmiş, yandaki yurt binasının çatısına çıkmıştı. Hayal meyal tanıdığım bir çocuğun çatının kenarına tünemiş olduğunu görmüştük. Çocuk yedi kat yüksekliğindeki binanın tepesine oturmuş, bacaklarını aşağı sarkıtmıştı. Yanında bir tek JoAnne Webb vardı. Onun yumuşak sesini, çocuğa yaklaştıkça ağır ağır konuştuğunu duyabiliyordum. Çocuk sinirli görünüyordu, atladı atlayacak gibiydi. Merdiven boşluğundaki telefonda kampus polisini aramıştım.

Çocuğa ve onun yanına oturmuş olan JoAnne'e yaklaşmıştım. JoAnne de bacaklarını çatıdan aşağı sarkıtmıştı. Eliyle hafif bir hareket yaparak benden zaman ve mahremiyet istemişti. Çocuğun sesindeki gerginlik arttıkça, JoAnne'in sesi daha da yumuşayıp alçalmıştı. Çocuğu rahatsız eden şeylerin listesi çok uzundu: notlar, anne babası, her zamanki şeyler. Ama çocuğu çatıya çıkaran aslında kısa, başarısızlıkla bitmiş bir ilişki gibi görünüyordu. O sömestrin başlarında aynı çatıdan iki kişi daha atlamıştı; çocuğun sesinden, onun da yakında üç numara olacağı hissine kapılmıştım.

JoAnne neredeyse iki saat boyunca orada, çocukla oturmuştu. Bu sırada aşağıda öğrenciler, kampus polisleri ve bir it-faiye aracı toplanmıştı. Ne zaman biri çatıya çıkıp ikisine yaklaşırsa JoAnne elini "Bana zaman verin" dercesine kaldırıyordu. Bir noktada bana yanlarına gelmemi işaret etmişti. "Jake" demişti, "boğazım acıyor, bana otomattan gazoz alır mısınız?" Sonra çocuğa doğru dönmüştü. "Sana da gazoz alsın mı?"

Çocuk gafil avlanmış görünüyordu. Duraksayarak gözlerini JoAnne'e dikmiş, sonunda, "Evet, iyi olur aslında" demişti.

Sebebini açıklamam mümkün değil, ama o on saniye içinde, JoAnne'in basit gazoz teklifiyle çocuğu her nasılsa kendisini öldürmekten vazgeçirdiğini anlamıştım. Ben de işimde, insanlarla çalışma konusunda epeyce iyiydim, ama o anda insanları JoAnne'in o çocuğu anladığı gibi anlayabilmeme daha yıllar olduğunu fark etmiştim. Birkaç ay sonra bölümümü değiştirip davranışsal psikolojiye geçtim. O zamandan beri, ne zaman otomatın içinde gazoz görsem JoAnne'in "Sana da gazoz alsın mı?" dediğini duyar gibi olurum.

JoAnne üniversitedeyken sade bir kızdı; uzun saçlarının arasında hem altın sarısı, hem kahverengi tutamlar vardı. O an, meşalelerin ışığında karşımda dururken farklı görünüyordu. Kafasındaki her saç teli Union Square'deki katı, diktatör bir kuaförün kesin emirlerine uyuyor gibiydi. Bu kötü değil, sadece şaşırtıcıydı. JoAnne makyaj yapmayı ne zaman öğrenmişti ki?

JoAnne, "Seni görmek ne güzel, Jake" dedi.

"Demek tanışıyorsunuz." Vivian'ın sesinde sahte bir neşe vardı. "Ne büyük bir rastlantı. Bana söylenmemiş olmasına şaşırdım."

JoAnne, "Üniversitedeyken birlikte çalışıyorduk" diye açıklama yaptı. "Yüz yıl önce."

"Ah" dedi Vivian. "Halihazırdaki geçmiş politikamızın dışında kalıyor."

Sonra JoAnne bana uzun uzun sarılıp kulağıma, "Merhaba, eski Dostum" diye fısıldadı.

Yanımıza bir adam geldi; bronz tenli, ince yapılı ama kaslı, boyu ortalama uzunlukta, üzerinde çok pahalı bir takım elbise olan bir adamdı. "Ben Neil" deyip elimi sıkı sıkı kavradı. "JoAnne'in kocasıyım."

"Umarım JoAnne bunu söylememden rahatsız olmaz" dedim, "ama bir gece, bir çocuğun hayatını kurtarışını izlemiştim."

Neil topuklarının üzerinde arkaya kaykıldı. Bir bana, bir JoAnne'e baktı. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Neil beni, karısının bana verdiği tepkiyi ölçüyor, tehdit oluşturup oluşturmadığıma karar veriyordu. "Çok yetenekli bir kadın" dedi.

JoAnne alçak sesle, “Hiç de öyle bir durum değildi” diye itiraz etti.

Biz konuşma fırsatı bulamadan Vivian beni çekip onlardan uzaklaştırdı. “Tanışman gereken başkaları da var” diye ısrar edip beni ev sahibemiz Kate’in yanına götürdü. Kadının yanında, çimlerin üzerinde, kazıklarla toprağa sabitlenmiş naylon bir branda vardı. Kate ayakkabısının ucuyla brandayı dürtüyordu; canının sıkıldığı belliydi.

“Yardım lazım mı?” diye sordum.

Kate, “Hayır, hayır” diye cevap verdi. “Aptal mantarlar. Tam da bahçeyi kusursuz hale getirmişken, bugün yerden bitiverdiler. Hiç hoş olmadı.”

Vivian, “Saçmalama” dedi. “Her şey şahane görünüyor.”

Kate’in kaşları hâlâ çatıktı. “Bu öğleden sonra onları koparıp gübre variline atmak üzereyken Roger evden koşa koşa gelip beni durdurdu. Anlaşılan bunlar nadir rastlanan, zehirli mantarlarmış. Ölebilirmişim. Roger böyle şeyleri biliyor; bankacılığa başlamadan önce botanikçiydi. Neyse, biz de üzerlerine branda attık. Bahçıvan perşembe gelecek.”

Vivian, “Çocukken, Wisconsin’deki çiftliğimizde” dedi, “dört yüz elli kiloluk bir mantarımız vardı. Biz varlığını fark edene kadar yer altında büyümüş, kamyon kadar olmuştu.”

Vivian bana hiç Wisconsin’li bir çiftçi kızı gibi gelmedi. Silicon Vadisi’nin olayı bu. İnsan burada on beş, yirmi yıl geçirdikten sonra memleketlerinin yarattığı pürüzler, ayırt edici özellikler, yerini o bariz Kuzey California pırıltısına bırakıyor. Alice buna, “Sağlıklı yemek yanındaki hisse senedi opsiyonu garnitürü” diyor.

Kate bizden müsaade isteyip yemek hazırlama işine döndü, Vivian da beni başka bir grubun yanına götürdü. Roger elinde bir şişe şarap ve temiz bir kadehle yanımıza geldi. “Şarap ister misin?”

“Evet, lütfen.” Başımı salladım. Kadehimi yarısına kadar doldurdu, sonra şişedeki şarap bitti. Roger, “Bir dakika” deyip verandadaki masanın üzerine kurulmuş geçici bardan, aynı şişenin dolusunu aldı. Arka cebinden oval, paslanmaz çelik bir

nesne çıkarıp bileğinin tek bir hareketiyle onu tuhaf bir modern sanat eserinden basit bir tirbuşona dönüştürdü. “Bu tirbuşon neredeyse yirmi yıldır bende” dedi. “Kate’le Macaristan’daki balayımızda almıştık.”

Vivian, “Cesur bir seçim” diye yorum yaptı. “Jeremy’yle ikimiz sadece Hawaii’ye gittik.”

Roger, “Yakınımızda hiç turist yoktu” dedi. “İşten bir ay izin almıştım, ülkeyi gezmek için araba kiraladık. O sıralar New York’ta yaşıyorduk, aklımıza Macaristan’dan daha değişik bir yer gelmedi. Neyse, Lancia’mızla Eger kasabasına girmek üzereyken piston bozuldu, yolda kaldık. Arabayı yolun kenarına itip yürümeye başladık. Ufak bir evde ışık gördük. Kapıyı çaldık. Ev sahibi bizi içeri davet etti. Uzun sözün kısası, ondan sonraki birkaç günü adamın konuk evinde geçirdik. Adam ikinci iş olarak tirbuşon imal ediyordu; bunu bize veda hediyesi olarak verdi.”

Roger, “Çok basit bir nesne” diye ekledi, “ama onu çok seviyorum. Bana hayatımın en güzel dönemini hatırlatıyor.” Daha önce hiçbir erkeğin balayım böyle özlemle yad ettiğini duymamıştım. Roger’ın sözleri bu Sözleşme’nin özel bir şey olabileceğini düşünmeme sebep olmuştu.

Gece hızla, bulanık bir biçimde geçip gitti. Yemekler enfesti, özellikle etkileyici büyüklükteki profiterol yığınının oluşturan tatlı. Kate’in bunların hepsini tek başına nasıl başardığından emin değildim. Maalesef ben bunların tadını çıkaramayacak kadar gergindim. Gece boyunca kendimi o gelenek dışı Silikon Vadisi mülakatlarından birindeymişim gibi hissettim. İnsanlar havadan sudan konuşur gibi yaparken durmadan tuhaf sorular sordular – ince konuşmaların aslında ruhunuzu görmek için yapıldığını bildiğiniz türden tuhaf sorular.

Eve dönerken Alice’le gecenin kritiğini yaptık. Ben çok az konuşup muhtemelen herkesin canını sıktığım için endişeliydim. Alice de fazla konuştuğu için endişeliydi. Gerginken hep öyle yapardı. Bu, daha önce Alice’in başını sosyal etkinliklerde belaya sokan tehlikeli bir alışkanlık. Araba yolundan geçer, dolambaçlı yollarda ilerleyip yine otobana çıkarken ikimizin içi de

gergin bir enerjiyle doluydu. Alice iyimser, hatta sevinç sarhoşu gibiydi.

“Bir sonraki partiyi iple çekiyorum” dedi.

O anda, ona JoAnne’le ikinci konuşmamızı anlatmamaya karar verdim. O konuşma akşamın ilerleyen saatlerinde, herkes ocak başının önünde toplandığında yaşanmıştı. O sırada çiftlerin birbirlerine verdikleri hediyeleri, son çeyrek yıl partisinden beri çıktıkları seyahatleri anlattıkları organize bir paylaşım seansına benzer bir şey yapılyordu. Kendimi rahatsız hissedip biraz da sıkılınca dikkat çekmeden tuvaletin yolunu tutmuştum. Ellerimi yıkayıp bir iki dakika ayna karşısında kendimi toplamış, havadan sudan konuşmalarla geçen bir geceden sonra sessizliğin tadını çıkarmıştım. Kapıyı açtığımda JoAnne’i karşımda bulmuştum. Başta onun tuvaleti kullanmak için üst kata çıktığını sanmış, ama sonra beni takip ettiğini fark etmişim.

“Merhaba” demişim.

JoAnne koridorun her iki tarafına gergince baktıktan sonra, “Özür dilerim” diye fısıldamıştı.

Şaşkınlıkla, “Ne için?” demişim.

“Burada olmamalısın. Listede adını görmedim. E-posta herhalde biz tatildayken geldi. Bilsem engel olurum, Jake. Seni kurtarabilirdim. Ama artık çok geç. Özür dilerim.” JoAnne bana çok iyi hatırladığım o toprak kahverengisi gözleriyle uzun uzun bakmıştı. “Gerçekten çok üzgünüm.”

Kafam karışmış halde, “Güzel bir grup” demişim. “Özür dilenecek bir şey yok ki.”

JoAnne elini omzuma koymuş, bir şey söyleyecek gibi olmuştu. Ama sonra sadece iç çekmişti. “Diğerlerinin yanına dönsen iyi olur.”

Partiden sonraki gün işten eve geldiğimde, ön verandamızda ağır bir kutu buldum. Kutunun içinde bir kasa Macar şarabıyla beyaz bir kart vardı. Kartta altın rengi, kıvrımlı harflerle Hoş geldiniz, Dostlarım yazıyordu. Sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Noel haftasının ortasında olsak da Alice'in ofiste hâlâ işi başından aşkındı. Onun yeni fikri mülkiyet davasına canla başla saldırışından etkilenen ortaklar ona ilave sorumluluklar vermişti.

Ben de kendimi işe verdim. Ian kilisesinden bir tanıdık vasıtasıyla bana daha çok evlilik danışmanlığı müşterisi bulmuştu. Çoğu çift her zamanki meselelerle boğuşuyordu: çocukların doğuşu, evlilik dışı ilişkiler, mali durumlardaki kötüleşmeler.

Boşanma yolunda ilerleyenlerin oranı yetmişe otuzdu, ama ben bu oranı değiştirmeye kararlıyım. İş öyle bir noktaya gelmişti ki insanların evliliklerinin devam etme ihtimalini ilk on dakikada saptayabilir olmuştum. Övünmek gibi olmasın ama insanların içini okumakta iyiyimdir. Bu bir yetenek. Doğal becerim yıllarca yapılan pratikle bilendi. Bazen olacakları, daha ofisime geçmeden tahmin edebiliyordum. Beraber kanepeye oturan çiftler hâlâ ilişkilerini sürdürmeye çalışırken, koltukların yolunu tutanlar bilinçaltılarında da olsa çoktan eninde sonunda boşanmayı ya da ayrılmayı kabul etmiş kişilerdi. Tabii, durumu ele veren başka işaretler de vardı: çiftlerin oturuş şekilleri, ayaklarının ucunun birbirlerine ya da dışa bakması, kollarının açık ya da kavuşturulmuş oluşu, paltolarını çıkartışları ya da çıkarmayışları. Her çift evliliklerinin gittiği yöne dair onlarca küçük işaret veriyordu.

İkisi de Asyalı ve otuzlarında olan Winston'la Bella favori çiftimdi. Winston ecza alanında çalışıyordu, Bella'nın işiyse bilgi teknolojileriydi. Sorunlarına mizahla yaklaşabiliyorlardı; çoğunlukla diğer çiftlerde gördüğüm, beni rahatsız eden küçük

kavgalara girmeyecek kadar olgun davranıyorlardı. Gelgelelim, Bella'nın eski erkek arkadaşı Anders'la ayrılışı, Winston'la olan ilişkisinin başlangıcını fazla etkilemişti. Bütün bunlar neredeyse on yıl önce olmuştu, ama hâlâ ilişkilerine ket vuruyordu. Bella Winston'ın kıskançlığı ve kendine güven eksikliği olmasa, aradan geçen yıllarda Anders'ın aklına bile gelmeyeceğinde ısrarcıydı. Maalesef Winston karmaşık başlangıçlarının ayrıntılarını unutamıyordu.

O perşembe Bella tuvaletteyken Winston bana bir ilişkinin zorlu bir başlangıcı atlabileceğine inanıp inanmadığımı sordu. "Tabii ki" dedim.

Ama sonra Wilson bana, "Bize ilk görüşmemizde bir ilişkinin sonunun her zaman başlangıcında bulunabileceğini söylememiş miydiniz?" diye sordu.

"Doğru."

"Benim korkum tohumun birlikte geçirdiğimiz ilk ayda, o hâlâ gizlice Anders'la görüşürken atılmış olması. Şimdi de ağaç kesilemeyecek kadar çok büyüdü."

"Burada olmanız olumlu bir sonuç alma ihtimalinizin kuvvetli olduğunu gösteriyor." Bunun doğru olmasını istiyordum, ama bir yandan da Winston'm fark etse de etmese de, bütün iyi niyetine rağmen hâlâ o tohumu besleyip suladığını, serpilip büyümesine izin verdiğini biliyordum. Bunu ona da söyledim.

Winston yalvarırcasına, "Ama bunu nasıl aşacağım?" diye sordu. Kalbinin kırıldığı belliydi. "Biliyor musunuz, hâlâ Anders'la öğle yemeklerine çıkıyor. Bana hiç söylemiyor. Hep ikinci elden, mesela bir arkadaşın arkadaşından öğreniyorum. Bella'ya sorduğumdaysa sinirlenip kendisini savunmaya başlıyor. Onunla her gizli buluşması, geçmişlerinin ikimizin geleceğini tehlikeye atacak kadar önemli olduğunu kanıtlarken Bella'ya nasıl güvenilebilirim?"

Bella odaya geri döndüğünde ağaca dönüşen tohuma doğrudan değinmeye karar verdim. "Bella" dedim, "sence Anders'la arkadaşlığınızı neden sürdürüyorsun?"

"Arkadaşlarımdan vazgeçmeme gerek olmamalı da ondan."

“Tamam, ne demek istediğini anlıyorum. Ama bu ilişkinin devam etmesinin evliliğini kötü etkilediğini bildiğine göre, bu konuda Winston’a karşı daha dürüst olmayı düşünmez misin? Örneğin, Anders’la öğle yemeği yiyeceğinde bunu Winston’a söyleyebilir misin? Hatta belki onu da davet edebilirsin.”

“Durum o kadar basit değil. Ona söylesem kavga çıkar.”

“Bu yemekleri sakladığında da kavga çıkmıyor mu?”

“Sanırım öyle.”

“Genelde eşlerden biri diğerinden bir şey saklamak zorunda olduğunu hissettiğinde, bunun altında kandırılan eşin verme ihtimali olan tepkinin ötesinde bir sebep vardır. Senin aklına öyle bir sebep geliyor mu?”

Bella, “Uzun bir geçmişimiz var” dedi. “Çok şey yaşandı. Winston’a o yüzden söylemiyorum.”

Winston’ın omuzlarının çöktüğünü, Bella’nın ayaklarını ondan uzağa, duvara doğru çevirdiğini, kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördüm. Ve bu işin hayal ettiğimden daha zor olacağını anladım.

Alice telefonda, “Vivian seni aradı mı?” diye sordu. Noel’den bir önceki günün sabahıydı.

Dalgınlıkla, “Hayır” dedim. İsteydim, bir hastanın dosyasını inceliyordum; zorlu olacağını tahmin ettiğim bir seansa hazırlanıyordum. Hastam Dylan depresyonla mücadele eden zeki, genelde espriler yapan on dört yaşında bir oğlandı. Onun üzüntüsü ve benim o üzüntüyü geçiremiyor oluşum sırtımda ağır bir yükü.

Alice tedirgin bir sesle, “Benimle öğle yemeğine çıkmak istiyor” dedi. “Ona çok işim olduğunu söyledim, ama konu önemliymiş, öyle dedi. Partide bize o kadar iyi davrandı ki nasıl hayır diyeceğimi bilemedim. Daha ona teşekkür notu bile göndere-medim.”

Sayfayı işaretparmağımla tutup klasörü kapattım. “Sence ne istiyor?”

“Bilmiyorum. Öğlen Fog City’de rezervasyonumuz var.”

“Eve erken geleceğini umuyordum.”

“Pek zannetmiyorum. Ama deneyeceğim.”

İkide işten döndüğümde ev soğuktu, ben de şömineyi yakıp Alice’e aldığım Noel hediyelerini paketlemeye başladım. Bunlar çoğunlukla Alice’in son bir iki ayda bahsettiği kitaplardan ve albümlerden, bir de Alice’in en sevdiği mağazadan alınmış iki gömlekten oluşuyordu. Yine de iyi görünmelerini istiyordum. Ana hediye ucunda çok güzel, tek bir siyah inci olan gümüş bir kolyeydi.

Birçok çift için olduğu gibi, Alice’le ikimiz için de Noel planları çetrefilli oluyordu. Ben çocukken ailem Noel’i hep bir

tuhaf kutlardı. Babam Noel arifesinde işten eve geldiğinde annemle babam biz çocukları arabaya doldurur, sonra babam cüzdanını unuttuğunu iddia ederek birkaç dakikalığına eve girerdi. O geri dönene kadar annem radyoda Noel ilahilerini açmış, hepimiz şarkılara eşlik ediyor olurduk. Sonra babam direksiyonun başına geçerdi; çoğu pizzacının kapalı olduğu bir gecede pizza arayışı başlardı. Eve döndüğümüzde Noel Baba'nın gelmiş olduğunu görürdük. Hiçbir zaman paketlenmeyen hediyeler ağacın altına saçılmış olurdu ve curcuna başlardı.

Alice'in çocukluğunda geçirdiği Noeller daha gelenekselmiş. Noel arifesinde erkenden yatılır, Noel Baba için kurabiye-ler bırakılır, Noel sabahı ağacın altında ambalajlı hediyeler bulunur, bunu Baptist kilisesindeki uzun ayin takip etmişti.

Birlikte geçirdiğimiz ilk Noel'de, tatili ikiye bölmek için adıl olacağına karar vermiştik. Tek sayılı yıllarda Noel'i benim usulümde kutlar, çift sayılı yıllarda Alice'in aile geleneklerini uygulardık. Ama Alice'in tatlılığı, Noel arifesinde yenecek akşam yemeğinde kararı hep bana bırakmasıydı; pizzayı o da benim kadar sever. Bu seferki çift sayılı bir yıldır, ben de o yüzden her şeyi paketliyordum.

Bütün öğleden sonra evde dolaşıp Alice'i bekledim. Temizlik yaptım, *Bir Noel Hikâyesi*'ni izledim. Saat yedi olduğunda Alice hâlâ eve gelmemişti.

Pizza alma şansımızın kalmadığını düşündüğümde biraz sinirlenmeye başlamışken garaj kapısının açıldığını, Alice'in arabasını içeri soktuğunu duydum. Arka merdivende Alice'in ayak seslerini duydum, daha onu görmeden pizza kokusu aldım. Alice'in elindeki büyük kutuda salamlı pizza vardı. Benim için pizzanın üzerine birkaç ambalajlı hediye bile koymuştu.

Ekoseli, parlak hediye kâğıdını, alengirli yeşil kurdeleleri, durumu ele veren altın rengi SFMOMA etiketini fark edip, "Güzel görünüyorlar" dedim. Herhalde Alice Noel arifesinde olduğumuzu ancak bu sabah hatırlamış, öğle yemeğine giderken müzeye şöyle bir uğramıştı.

Alice pizza kutusunu açıp tabağıma bir dilim pizza koyarken, bileğinde daha önce görmediğim bir bilezik olduğunu fark

ettim. Bilezik modern, gümüşrengiydi; kalıba dökülmüş plastikten ya da belki alüminyumdan ya da fiberglastan yapılmış gibi görünüyordu. Genişliği beş santim kadardı, Alice'in bileğini sıkıca sarmıştı. Kopça görmediğim gibi, bileziğin nasıl kapandığına dair herhangi bir şey de görmedim. Daha önemlisi, bileziğin nasıl çıkacağı da anlaşılmıyordu. Havalı bir takıydı, ama Alice'in o kadar meşgulken mola verip kendisi için alışveriş yapmasına şaşırmıştım.

"Güzel bilezik" dedim. "MOMA'dan mı?"

Alice, "Hayır" deyip pizzasını uzunlamasına ikiye katladı. "Hediye."

"Kimden?" Aklıma ilk gelen kişi firma partisindeki kıvrıcık saçlı Derek Snow'du.

"Dostumuz Vivian'dan."

Rahatlayarak, "Ha" dedim, "kibarlık etmiş."

"Pek sayılmaz."

"Nasıl yani?"

Alice bir süre sessizce pizzasını yedi. "Öğle yemeği tuhaftı. Tuhaftan da öteydi. Aslında bu konuda konuşmamam gerekiyor. Senin de başını derde sokmak istemiyorum."

Bu beni güldürdü. "Vivian Gestapo değil. Sorun çıkmayacağından eminim. Ne dedi?"

Alice kaşlarını çatıp yeni bileziğiyle oynadı. "Anlaşılan partide gerçekten çok konuşmuşum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Vivian partideki birinin benimle ilgili endişelerinin olduğunu söyledi. Evliliğime yeterince odaklanmadığımdan endişelilermiş. Sözleşme üzerinden suç duyurusunda bulunmuşlar."

Pizzamı çiğnerken kalakaldım. "Suç duyurusu mu? O ne demek?"

"Bilirkişi açıklaması." Alice bileziğini bileğinde çeviriyordu. "Uzun sözün kısası, biri beni ispiyonlamış. Şikâyet yazıp göndermiş."

Duyduklarıma inanamayarak, "Nereye?" diye sordum.

"Karargâh'a, artık o ne demekse."

“Ne? Bu olsa olsa şakadır.”

Alice başını iki yana salladı. “Başta ben de öyle düşündüm, Vivian biraz gülmek için benimle dalga geçiyordur dedim. Ama şaka değilmiş. Sözleşme’nin üyeler arasındaki meselelerde hüküm veren, hatta para cezaları ve başka cezalar veren bir mahkemesi var.”

“Ceza mı? Gerçekten mi? Kılavuz’un o kısmı sadece semboliktir diye düşünmüştüm.”

“Belli ki değil. Normal mahkemede kullanılan jargonu, metotları kullanıyorlar.”

“Ama seni kim ispiyonlamış olabilir?”

“Bilmiyorum. Adsız bir şikâyetmiş. Vivian Kılavuz’un tamamını okumuş olsam anlayacağımı söyledi. Gruptaki herkes başka bir üyeyi ve evliliğini olumsuz etkileyebilecek, endişe sebebi olan her şeyi bildirmekten sorumluymuş. Vivian suç duyurusunda bulunan kişinin bunu ‘Dostumuz olduğu için’ yaptığını söyleyip durdu.”

“Ama sence kimdir?”

Alice yine, “Bilmiyorum” dedi. “Yaptığım konuşmalardan birini düşünüp duruyorum. Fransız aksanlı bir adamla.”

“Adam mı?”

“Evet, adını hatırlamıyorum.”

“Hayır, adı o” diye açıklama yaptım. “Adam. Karısının adı da Elodie. Avukatmış. Uluslararası hukuk. Elodie de Fransız Konsolosluğu’nda bir şey yardımcısıymış.”

“Aynen öyle. Adam firmam, davalarım, iş yüküm hakkında sorular sorup durdu. Hiç durmadan ne kadar uzun saatler boyu çalıştığımdan, ne kadar az uyuduğumdan bahsettiğimi hatırlıyorum. Akşam yemeğini sık sık çok geç saatte yediğimizi söyleyince bana onaylamayan bir bakış atmıştı. Gafil avlandım. Adamın kendisi de avukat. Onun da bazen o kadar çok çalışmıyor olması imkânsız.”

Alice solgundu. Çok az uyuduğu, çok çalıştığı için bitkin olduğunu görebiliyordum. Tabağına bir dilim pizza daha koyup tabağı ona doğru ittim. “Tuhaf, değil mi?”

“Bilirkişi açıklamasında ikimize de ısındıklarını, ikimizin

de evliliğimize bağlı göründüğümüzü yazmışlar, ama benim işe fazla enerji ve zaman harcadığımdan endişelilermiş. Vivian'a göre bu yaygın bir sorunmuş."

"Umarım ona ne kadar çalıştığının kimseyi ilgilendirmedini söylemişsindir."

Ama Alice'in yüz ifadesine baktığımda, onun hiç de öyle bir şey söylemediğini anladım. "Vivian kendi Kılavuz'unu getirmiş, sayfayı da işaretlemişti. Anlaşılan Kısım 2.7.65 Odak Önceliği konusunda ihlale doğru gidiyor olabilirmişim. Şikâyet kuralları çiğnediğim için değilmiş, ama muhbir müdahale olmazsa gelecekte böyle bir ihlal yapabileceğimden endişeliymiş."

"Muhbir mi? Tanrım! Gestapo hakkında söylediklerimi geri alıyorum."

Ama sonra başka bir şeyin daha canımı sıktığını fark ettim: Alice'in yüzündeki sükûnet, bütün bunları bana pes etmiş gibi, soğukkanlı bir biçimde anlatması. "Kızgın görünmüyorsun" dedim. "Nasıl kızgın olmazsın?"

Alice bileziğe tekrar dokundu. "Dürüst olmak gerekirse, meraklandım. Kılavuz hakkındaki onca şey... Jake, onu çok ciddiye alıyorlar. Tekrar okumam lazım."

"Peki, ceza neymiş? Vivian'la güzel bir öğle yemeği mi? Herhalde daha beter olabilirdi."

Alice kolunu kaldırıp dikkatimi bileziğe çekti. "Ceza bu."

"Anlamıyorum" diye ısrar ettim.

"Vivian Karargâh'ın gözaltında olma adayı olduğuma karar verdiğini söyledi."

Sonunda söyledikleri kafama dank etti. Alice'in elini kavrayıp bileziğe daha yakından baktım. Ele ılık, pürüzsüz geliyordu. Bileziğe yakından baktığımda, alt tarafında plastiğin içine yerleştirilmiş minicik yeşil ışıklardan oluşan, Alice'in bileğini çepeçevre saran bir halka olduğunu gördüm. Bileziğin ön kısmında, ona saat havası veren, S harfi şeklinde dizilmiş minicik delikler vardı. "Canını acıtıyor mu?" diye sordum.

"Hayır." Alice sakın, hatta neredeyse halinden memnun görünüyordu. Eve döndüğünden beri işten hiç bahsetmediği-

ni fark ettim. Konu sadece Sözleşme'nin işine fazla zaman ayırmasıyla ilgili endişelerinden ötürü açılmıştı.

"Nasıl çıkarılıyor?"

"Çıkarılmıyor. Vivian on beş gün sonra tekrar buluşacağımızı söyledi. Muhtemelen o zaman çıkarılacak."

"Ne işe yarıyor, Alice?"

"Bilmiyorum. Beni bir şekilde gözaltında tutuyor. Vivian bunun evliliğime ne kadar odaklandığımı kanıtlamam için bir fırsat olduğunu söyledi."

"GPS? Ses kaydı? Video? Tanrım! Gözaltında tutmak derken tam olarak ne demek istiyorlar?"

"Video yok" dedi Alice. "Vivian bunu açıkça belirtti. Ama GPS var, belki ses kaydı da olabilir. Vivian bu bileziği hiç takmadığını, çıkarılınca ne olduğundan da emin olmadığını söyledi. Aldığı talimat sadece bileziği bileğime takmak, bunun neden takıldığını açıklamak, on beş gün sonra da bileziği çıkarıp Karargâh'a geri götürmekmiş."

Bilezikle oynadım, ama onu çıkarmanın yolunu bulamadım.

Alice, "Zahmet etme" dedi. "Anahtar kartı var. Vivian'da."

Öfkeyle, "Onu ara" dedim. "Bu akşam. Noel arifesinde olmamız umurunda değil. Bileziği çıkarması gerektiğini söyle. Saçmalık bu."

Ama sonra Alice beni şaşırttı. Parmaklarını hafifçe bileziğe sürttü. "Sence işe fazla mı odaklanıyorum?"

"Herkes işine odaklanıyor. Öyle olmasa iyi bir avukat olamazdın. Ben de işime odaklanmasam iyi bir terapist olamazdım." Ama daha bunu söylerken kafamın içinde benim haftada kaç saat çalıştığımı ve Alice'in kaç saat çalıştığını hesaplamaya başladım. Evlendiğimizden beri kaç kez akşam yemeğine yetiemediğimi düşündüm: tam sıfır kez. Oysa Alice'in kaç kez yemeğe gelemediğini sayınca hesabı şaşırdım. Onun sabah erken kalkıp mutfığa gidişini, ben yataktayken davaların üzerinden geçip Doğu Kıyısı'na telefon edişini düşündüm. Alice'in yalnız kaldığımız, sayısı gitgide azalan anlarda bile telefonuna bakışını, kafasının hep başka yerde oluşunu düşündüm. Parti-

deki muhbir ne gibi gözlemler yaptıysa, bunlar tamamen yanlış sayılmazdı.

Alice, “Demek istediğim, sanırım bunu denemek istiyorum” dedi. “Evliliğimizin yürümesini, Sözleşme’yi denemek istiyorum. Bu da onun bir parçasıysa, duruma katlanırım.” Elimi sıkıca tuttu. “Ya sen?”

Alice’in gözlerinin içine bakıp onun sadece bilezik için rol yaptığına dair bir işaret aradım. Ama gözlerinde öyle bir şey yoktu. Karım hakkında bildiğim bir şey varsa, o da onun yeniliklere hep açık olduğu; tıp, bilim ya da sosyal mühendislik alanındaki bir sonraki büyük deneyi iple çektiğidir. Hastalıklı ailesine rağmen hayatta kaldığından, hemen her şeyi atatabileceğine inanıyor. Elon Musk ilk insanlı uzay gemisine almak için halktan insanlara çağrı yaptığında, Alice başvuruda bulunmuştu. Tanrı’ya şükür onu seçmediler, ama önemli olan Alice’in seçmelere katılmak için video çekmesi, evrakları doldurması ve gerçekten *Dünya’dan çekip gitmek için başvuruda bulunmasıydı*. Bu sırada muhtemelen ölecek olsa bile. Alice öyle biridir. Alice’in en sevdiğim yönlerinden biri, yeni deneyimlere delicesine açık olmasıdır. Risk onu korkutmaz, heyecanlandırır. Sözleşme’nin tuhaf olduğu kesin, ama tek yönlü Mars biletiyle kıyaslandığında ne kadar korkutucu olabilir ki?

O gece yatak odamızda, küçük ama güzel bir Pasifik Okyanusu manzarasına sahip büyük, yüksek yatağımızda, Alice’le seviştik. Alice dürüst olmak gerekirse bir süredir görmediğim bir tutku ve arzuyla hareket etti, ama ikimiz ne sevişmeden önce, ne seviştikten sonra tek kelime ettik. İnanılmaz bir geceydi.

Sonradan, Alice uyuduktan sonra, beynimi bir türlü kapatamadığımdan uyku tutmadı. Sergilediği performans bilezik için miydi, yoksa benim için mi? Ne olursa olsun, minnettar dım; evliliğimiz için, Alice için, hatta kendimizi içine zorla düştüğümüz bu durum için. Bu Sözleşme tam da yapmak için tasarlandığı şeyi yapıyor gibiydi: Bizi birbirimize yaklaştırıyordu.

Noel ve onu takip eden günler tuhaf bir biçimde mutluluk vericiydi. Ortaklarımla birlikte ofisi bir haftalığına kapatmıştık. Bu geçirdiğimiz zor, ama çok başarılı yılı kutlayışımızın göstergesiydi.

Görünürlüğümüzü artırmış, kâr hanemizi genişletmiştik. Ağustos'ta binamızın, yani ticari mekâna dönüştürülmüş iki yatak odalı, Victoria tarzı çok hoş evin satın alım işlemini tamamlamıştık. İşimiz her nasılsa engelleri aşmayı başarmıştı ve şimdilik kalıcı görünüyordu.

Ama şansım Noel'den beş gün sonra döndü. Sabahın beş buçuğunda Alice'i elinde telefonumla yatağın yanında ayakta dururken buldum. Göğsünde düğümlemiş bir havluya sarınmıştı, başını da daha ufak bir havluyla sarmıştı. Beni delirttiğini bildiği o limonlu, vanilyalı losyonun kokusunu saçıyordu. Onu yatağa çekmeyi delice istiyordum, ama yüzündeki endişeli ifadeden öyle bir şey olmayacağı belliydi. "Dört kere çaldı, ben de açtım" dedi. "Bir sorun var."

Telefona uzanırken danışan listemi aklımdan geçirip kendimi kötü habere hazırladım.

"Jake?"

Arayan salı grubumdaki bir kızın annesiydi. Salı günleri yakın zamanda boşanan ya da boşanma arifesinde olan gençlerle görüşüyordum. Kadm öyle hızlı konuşuyordu ki ne onun adını, ne çocuğunun adını anlayabildim. Kızının evden kaçtığını söylüyordu. Adını tekrar sormadan, çabucak kim olduğunu anlamaya çalıştım. Geçen hafta grubumda altı genç vardı. Üç kız, üç oğlan. Bir yıldır toplantılara gelen, artık anne babası-

nın boşanmasını kabullendiğini hissettiği için terapiyi bırakmak üzere olan on altı yaşındaki Emily'yi hemen eledim. Herhalde Mandy de öyle bir şey yapmazdı, çünkü babasının hayır işlerine yardım etmek için onunla Park City'ye yapacağı bir haftalık kayak gezisini iple çekiyordu. O halde geriye, anne babasının yakın zamanda boşanmasından ötürü çok sarsılmış olan Isobel kalmıştı. Noel'de bir haftalık ara vermemizin Dylan'dan sonra en çok onu etkileyeceğinden endişeliydim zaten.

"Kocanızla konuştunuz mu?" diye sordum.

"Evet. Isobel Cuma günü Muni treniyle ona gidecekti, ama gitmemiş" dedi kadın telaşla. "Durumu ancak bu sabah fark ettik. Kocam Isobel'in benimle olduğunu sanmış. Ondan haber aldınız mı?" Kadının sesi umutla titriyordu.

"Üzgünüm, almadım."

"Ona onlarca sesli mesaj bıraktık, SMS gönderdik."

"Onu aramamın sakıncası var mı?"

"Lütfen arayın."

Kadın bana Isobel'in cep telefonu numarasıyla birlikte e-posta adresini, Twitter hesabını ve Snapchat rumuzunu da verdi. Kızının sosyal medyadaki varlığı konusunda bu kadar bilgili olması beni etkiledi. Çoğu anne baba öyle değildir; oysa ki sosyal medya birçok çocuğun en fazla sorun yaşadığı yer. Isobel'in annesi bana polise çoktan haber verdiklerini, ama soruşturma başlatmak için Isobel'in yaşındaki gençlerin, en az yirmi dört saattir kayıp olması gerektiğini söylediklerini ilettiler. Alice bu sırada ince havlusu, sarılı saçlarıyla yatağın yanından hiç ayrılmadı. Telefonu kapatınca olanları ona anlatmamı istedi.

"Sence başı dertte mi?" diye sordu, dolaptan ciddi görünümlü, mavi tayyörünü çıkardı.

"Isobel aptal değil" dedim. "Muhtemelen geceyi bir arkadaşının yanında geçirmiştir, hepsi bu. Şu an annesiyle babasına öfkeli. Bana onların olgunluktan uzak davranışlarının canına yettiğini, onlardan bir süre uzaklaşması gerektiğini söylemişti."

Alice eteğini giydi. "Öyle mi dedi?"

Başımı evet anlamında salladım.

“Eyvah. Annesiyle babasına söyledin mi?”

“Hayır. Hasta-terapist gizliliği. Ama kıza aptalca bir şey yapmamasını söyledim. Annesiyle babası çocuk gibi davransa da, ikisinin de onu sevdiğini, iyi ebeveyn olduklarını, Isobel’in nerede olduğunu her zaman bilmeyi hak ettiklerini söyledim.”

Alice üzerine kombinezonunu geçirdi. “Söylediklerin bir kulağından girip diğerinden çıkmış gibi.”

“Sağ ol.”

Alice, “Gücenme” deyip lacivert külotlu çorabını giydi, eteğinin altından yukarı çıktı. “Aramak yerine mesaj atsan daha iyi olur.”

Telefondan Isobel’in numarasını bulup Isobel, ben Jake Cassidy. Ofisimin hemen ilerisinde, 38. Cadde’yle Balboa’nın kesiştiği yerde bir kafe var, Z Cafe. Bugün öğlen on ikide orada buluşabilir miyiz? Sana sıcak çikolata ısmarlarım. Yalnız geleceğim, söz veriyorum. İnsanlar senin için endişeleniyor, yazdım.

Anne baba kelimelerini kasten kullanmadım. Anne babası boşanma aşamasında olan çocuklar onlara karşı hem öfke, hem suçluluk, hem sevgi, hem acıma hisleri besler. Böyle bir duygu düğümünü çözmek kolay değildir.

Cevap gelmedi.

Öğlen olmadan çıkıp Z Cafe'ye gittim. Köşedeki bir masaya geçtim. Kahvesi çok iyi olmadığından, çörekleri de fazla pahalı olduğundan mekân hep boş olurdu. Dizüstü bilgisayarımı masaya koydum, yanma da bir gazete yerleştirdim. Isobel gelirse tehditkâr değil, rahat görünmek istiyordum.

Benim işimde, yetişkin danışanlarla görüşürken bazen sorunla doğrudan, kuvvetle yüzleşmek en iyisidir. Ama konu çocuklar olduğunda, daha dolaylı bir yaklaşım izlemek iyidir. Gençler kendilerini hep yüzleşmelerden korumaya hazırdır. Görüştüğüm çocukların çoğu çabucak aşılabilir duvarlar örmeyi öğrenir.

Tam öğle saatinde, kapının açıldığını duydum. Isobel'i görme umuduyla başımı kaldırdım, ama ucuz görünmek üzere tasarlanmış, dövmelerini gösterecek şekilde, sanatsal bir biçimde yırtılmış pahalı giysiler içindeki hipster bir çift gördüm. İkisinin de elinde son çıkan MacBook Air'lerden vardı.

Saat on iki buçuk olunca endişelenmeye başladım. Ya Isobel'in başına gerçekten bir şey geldiyse? Ya kızın tek yapmaya çalıştığı hiç olgun olmayan, bencil anne babasından bir süre uzak kalmak değilse? Pes edip ofise dönmek, kızın annesini aramak üzereyken Isobel karşımdaki sandalyeye oturuverdi. Kahverengi saçları düğüm düğümdü, kot pantolonu kirliydi, gözlerinin altında da koyu renk halkalar vardı. "Gerçekten geleceğimi düşünmemiştin, değil mi?"

Konuşmamın onu selamlama kısmının provasını çoktan yapmıştım. Ya da bir kısmının provasını. "Aslında düşünmüştüm. Bana arkadaşlarını ortada bırakmayan biri izlenimini verdin."

Isobel, “Aynen” dedi. Sonra ben ayağa kalkınca, “Hey, nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Sana büyük boy sıcak çikolata borcum var. Üstüne krema ister misin?”

“Galiba kahveye ihtiyacım var.”

Tezgâha gidince annesine mesaj yolladım: Isobel iyi. Şu an yanımdayım.

Annesi, Tanrı’ya şükür, diye cevap verdi. Neredesiniz?

Ofisimin yakınında. Bize birkaç dakika verin. Onu korkutmak istemiyorum.

Daha fazla bilgi talep eden telaş dolu bir e-posta almayı bekledim, ama Isobel’in annesinin hakkını yememek lazımdı. Kadın o an için hassasiyet gösterilmesi gerektiğini anlamış gibiydi. Çok teşekkürler. Sizden haber bekleyeceğim.

Kahveyi alıp masaya döndüm.

Isobel, “Teşekkürler” deyip kahvesine bir poşet şeker boşalttı. Pek uyumamış gibi görünüyordu.

“Şimdi” deyip önümüzdeki gazeteyi katladım. “Demek evde ciddi bir dram var.”

“Evet.”

“Annene iyi olduğunu, yanımda olduğunu söyledim.”

Isobel kızarıp gözlerini kaçırdı. Öfkeyle rahatlatma arasında gidip geldiği belliydi. “Tamam. Herhalde bu iyi bir şey.”

“Bir şeyler yemek ister misin, mesela burrito? Yolun ilerisindeki Chino’s’u biliyor musun? Ben ısmarlıyorum.”

“Hayır, teşekkürler. Böyle iyiyim.”

“Cidden.” Dizüstü bilgisayarımı kapatıp postacı çantama koydum. “Sana bir şeyler yedirmediğim için suçluluk hissediyorum. Çok aç olduğun belli.” Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Isobel de arkamdan geldi.

Kızı kafeden çıkarttığım, hareket etmeye ikna ettiğim için içimden kendime bir beşlik çaktım. Yürürken konuşmak her zaman, bir odada, bir grup insanla halka oluşturarak oturmaktan daha iyi, daha az yapaydır. Yürürken Isobel’in gevşediğini sezdim. On altı yaşındaydı, ama bazı açılardan daha genç görünüyordu. Gruptaki diğer çocukların aksine, anne babasının bo-

şanması onu şaşırtmıştı. Genelde çocuklar başlarına gelecekle-ri aylar öncesinden sezer. Çoğu, anne babası baklayı sonunda ağızlarından çıkardıklarında rahatlar bile. Ama Isobel öyle de-ğildi. Anlattığına göre her şey çok iyi gidiyormuş, ailecek mut-lularmış. Annesiyle babasının evliliğinin iyi olduğunu düşü-nüyormuş... Ta ki annesinin ona “gerçekten kendisi olmak” için evden taşınacağını söylediği güne kadar.

“Onun bir kadınla birlikte olmak için evi terk etmesine al-dırmamam lazım, biliyorum.” Isobel kâğıt bardağını bir çöp ku-tusuna attı. “Ama gerçekten çok öfkeliyim. Bu babama büyük haksızlık. Hem annem en azından başka bir adamla birlikte ol-sa... ne bileyim, belki babamla barışmaları için ufak da olsa bir şans olurdu.”

Nazikçe, “Annen başka bir adamla birlikte olmak için ev-den ayrıl-sa” dedim, “bu da aynı derecede büyük bir haksızlık olur muydu?”

Isobel öfkelenerek, “Bilmiyorum” dedi. Bana değil, dünya-ya öfkeli olduğunu seziyordum. Annesinin eskiden mutlu olan hayatlarını bu şekilde bozmuş olmasına. “Yani, nasıl haberi ol-maz ki? Babamla en başta neden evlendi? Eşcinsel arkadaşla-rım var; daha lisedeler ama durumun farkındalar. İnsan nasıl ta-mamen heteroseksüel geçirdiği kırk üç yıllık hayatının bir gü-nünde uyanıp fikrini değiştirir, anlamıyorum.”

“Annenin nesli için durum farklıydı.”

Bir blok boyunca konuşmadan yürüdük. Isobel’i tasalan-dıran bir şey vardı; sonunda içini döktü. “Annem durumun far-kında olsa babam için çok iyi olurdu, biliyorum. Babamın baş-ka bir hayatının olduğunu hayal edip duruyorum. O hayatta ay-nı insanla yaşlanma hayali gerçekleşiyor. İnanır mısın bilmem, annemle evlendikleri günden beri her hafta kenara biraz para koyuyormuş. O parayla emekli olduktan sonra almayı planladığı, deniz kenarındaki evi alacakmış. Annem deniz kenarım çok sever, ev de onun için çok büyük bir hediye, muhteşem bir jest olacaktı. Babam yirmi yıl boyunca annemi deniz kenarında bir ev olarak şaşırtma hayalini içinde beslemiş. Ne aptallık. Hayali baştan beri boşaymış, ama haberi yokmuş.”

“Üzücü” dedim.

Isobel bana şöyle bir baktı. “Yani benim varoluşum babamın eninde sonunda mutsuz oluşuna bağlıymış. Ama yine de bana sorulsa, onun mutsuz olması pahasına var olmayı seçerdim. Bu beni kötü bir insan mı yapar?”

“Bu gerçek bir seçim değil. Annenle baban evlenip çocuk yaptıkları için buradasın. Düşündüğün, hissettiğin hiçbir şey bunu değiştiremez. Kesinlikle bildiğim bir şey varsa, o da annenle babanın seni çok sevdiği. İkisi de farklı bir hayat sürmek için senden vazgeçmezdi, garanti veriyorum.”

Matrix üçlemesinin özel gösterimini yapan Balboa Sineması’nın önünden geçtik. Birkaç dakikalığına filmlerden konuştuk. Isobel bir keresinde tekstil dersi için Neo’nun giydiği-ne benzer uzun, siyah bir palto tasarladığını söyledi. Isobel’in karakterindeki çelişkiler beni etkiliyordu; kız kendisinin iki katı yaşındaki birinin bilgisine, kelime hazinesine ve becerilerine sahip gibiydi, ama insan davranışlarını, gerçek dünyayı, basit etkileşimleri anlama yetisi o yaştaki gençlerinkine göre biraz aşağıda gibiydi. Son zamanlarda bunu çok görüyorum. Çocuklar daha fazla şey hakkında bilgi alıyor ve daha hızlı öğreniyor, ama kendilerini ve etrafındakileri anlama yetileri benim çocukluğumda olduğundan daha bile yavaş geliyor gibi. Meslektaşlarım bunun için genelde akıllı telefonları, bilgisayar oyunlarını suçluyor, ama ben sebebin bunlar olduğundan emin değilim.

“Geldik” dedim. “Chino’s. Richmond’daki en iyi burritolar burada. Hangisinden yiyeceksin?”

Isobel, “Kendi siparişimi veririm” deyip tezgâha yaklaştı, kendinden emin bir tavırla etli, pilavlı, fasulyesiz, yeşil salsalı burrito istedi. Hepsini gerçek bir San Francisco çocuğu gibi İspanyolca söylemişti. Ben de aynısından sipariş ettim, yanına da cipsle guacamole istedim. Buzdolabından iki Fanta kaptım.

Isobel, “YouTube’ta karının videolarını izledim” deyip Fanta’sının kapağını açtı. “On yıl önce verdiği dört konseri falan başından sonuna izledim. Acayip havalı biri.”

“Evet” dedim, “öyledir.” Bunun bana hatırlatılması hoşuma gidiyordu. Alice’i on yıl önce, o müzik dünyasının basa-

maklarını tırmanır, haftanın çoğu akşamı konser verir, Batı Kıyısı'nın tamamında tur yaparken tanıımıyordum. Çok popüler değilmiş, hatta geleneksel anlamda ünlü de değilmiş, ama takipçileri varmış. Bir sonraki albümünün çıkmasını iple çeken, Alice'in grubunu Bottom of the Hill'de konser verirken ya da daha ünlü biri için Fillmore'da açılış yaparken izlemek için bütün işlerini bir kenara bırakan insanlar varmış. Konserden sonra Alice'le konuşmaya çalışıyorlarmış; onun yanında o kadar gergin oluyorlarmış ki terleyip kekelemeye başlıyorlarmış. Alice bana ona deli gibi hayran olanları özlemediğini, öyle insanlardan hep biraz korktuğunu, ama bazı şeyleri özlediğini söylemişti. Çoğunlukla müziğin kendisini özlüyormuş. Bugünlerde o parçasının yavaş yavaş, hukukla, şirket konuşmalarıyla geçen sayısız gündüzle gecenin altına gömüldüğünden endişeleniyorum.

Isobel, "Şarkı sözleri şahane" dedi. "Her şeyi şahane. Makyajına baktığımda sadece, ben neden bu kadar eziğim diye düşünebildim. Neden öyle makyaj yapamıyorum?"

"A: Kesinlikle ezik değilsin. B: İstesen eminim öyle makyaj yapabilirsin."

Isobel gözlerini bana dikmişti. "Bu hafta sonu size gelip karınla ikinize kahvaltı hazırlasam sence bana makyaj numaralarını öğretir mi?"

Şaşkınlık içinde, "Tabii" dedim.

Adam numaramızı söyledi, ben de gidip burritoları aldım. Pencere kenarındaki bir masaya geçtik.

Isobel, "Çok iyi yemek yaparım" deyip burritosunun folyosunu açtı. "Fransız tostum süperdir."

Bir cipsi guacamole'ye bandım. "Alice Fransız tostuna bayılır."

Isobel burritosundan aldığı lokmalar arasında bana bir önceki geceyi, Goofy adlı bir sörfçü ve Bakersfield'lı birkaç kişiyle Ocean Beach'te geçirdiğini söyledi. "Hava buz gibiydi. DK diye pis kokulu bir çocuğa sarılıp uyudum. Deniz kabuğundan yapılma aptal takıları vardı, ama hava çok soğuktu."

"Kulağa hiç eğlenceli gelmiyor" dedim. "Pek güvenli geldiği de söylenemez."

“Başta eğlenceliydi, ama sonra tadı kaçtı. Benim dışımda herkes ottan kafayı bulmuştu. Ama telefonumun şarjı yoktu. Annem geçenlerde bizi yeni bir tarifeye geçirdi, numaralarımız değişti. Daha hepsini ezberleyemedim, o yüzden de başkasının telefonundan annemle babamı arayamadım bile. Safeway’e yryeyim diye düşündüm, ama çok tehlikeli olacak gibiydi. Geeleri Ocean Beach’te bir sürü tuhaf tip oluyor. Bu sabah telefonumu şarja takabileceğim bir kafe buldum. Telefonu açınca bir sürü mesaj gördüm, ne yapacağımı bilemedim.”

Isobel’i plajda kıvrılmış yatar, kimseyi arayıp onu almalarnı syleyemezken hayal edince kalbim sızladı. Sanırım bugünlerde çocukların daha ge göründüğünü söylerken demek istediğim bu. Benim zamanımda telefon numaramızı da, adresimizi de anaokulunun ilk gününden önce ezberlerdik.

“Eve dnmen lazım, biliyorsun” dedim. “Kendin için olmasa da annenle baban için. Belki gerektiği gibi iletişim kuruyorlardır, ama seni sevdiklerini biliyorsun. Bunu duymak istemiyor olabilirsin. Ama şu an onlar da zor bir dönem geçiriyor. Sen de annelerle babaların hep çocuklarının etrafında dönmeyen sıradan sorunları olan, sıradan yetişkinler olduğunu anlayacak yaştasın, orası kesin.”

Isobel folyoyla oynadı, onu büyük bir titizlikle katlayıp minicik bir kareye dönüştürdü.

“Aldığım ilk hayat dersini hatırlıyorum” diye bastırdım. Geler ne kadar göz devirseler, küçümseyici konuşsalar da yetişkinlerin onlardan fazla hayat deneyimine sahip olmasına, daha bilge olmasına *bel bağlarlar*. İşte o yüzden yetişkinler düzgün davranmadığında, kusurlarıyla hatalarını kirli çamaşırlar gibi ortaya dktklerinde dünyaları yıkılır.

“Hayat dersi mi?”

“Bilirsin işte, gerçek bir şey. Bamteline dokunan, aklından çıkmayan bir şey.”

Isobel, “Tamam” dedi. İlgilenmiş gibiydi.

“Ayrıntıya girip zamanını almayacağım. On beş yaşındayken hayatım birkaç sebepten pek iyi gitmiyordu. İşi batırmıştım, tek istediğim ortadan kaybolmaktı. şehirde dolaşıyor, ne

yapacağıma karar vermeye çalışıyordum ki Camera Obscura’da İngilizce öğretmenimle karşılaştım. Onu sınıf dışında görmek çok tuhaftı. Yalnızdı. Her zamanki ceketıyla kravatının yerine kot pantolon ve tişört giymişti. Belli ki sinirleri bozuktu; tanıdığım ya da en azından tanıdığımı sandığım o sakin, tutarlı öğretmenin yerinde yeller esiyordu.

Neyse, bu sabah sana mesaj yolladığımda aklımda o vardı. Onunla karşılaştığım gün benim de kötü bir ruh halinde olduğumu hemen anlamıştı sanırım. Bana sıcak çikolata ısmarlamayı teklif etmişti.”

Isobel gülümseyerek, “Kulağa tanıdık geliyor” dedi.

“Uzun sözün kısası, ona dertlerimi anlattım. Bana nutuk falan çekmedi. Yaptığım hatalardan ötürü kendimi kötü hissetmeme sebep olmadı. Sadece bana baktı ve ‘Biliyor musun, bazen elinden geri dönüp yanan köprüden geçmekten başka şey gelmez’ dedi. O kadar. Pazartesi onu okulda gördüğümde konuşmamızdan hiç bahsetmedi. Sadece, ‘Yanan köprüden sağ salim geçtin mi?’ diye sordu. Evet dediğimde başını salladı, ‘Bende’ dedi. Hepsi bundan ibaretti, ama bunu lisede öğrendiğim diğer her şeyden daha iyi hatırlıyorum.”

İkimiz ofisime doğru ilerlerken telefonum çaldı. “Annem, değil mi?”

Başımı evet anlamında salladım.

Isobel, “Tamam” dedi. “Gel, bir anlaşma yapalım. Karın bana bu hafta sonu makyaj hilelerini öğretmeye söz verirse eve giderim.”

“Anlaştık” dedim, “ama annenle babana gerçeekten bir şans vermen gerek.”

“Deneyeceğim.”

Telefonu açtım. “Her şey yolunda” dedim. “Sizinle ofisin önünde buluşalım.”

Isobel’in annesinin arabayla gelmesini beklerken Alice’e mesaj yolladım. Bir iki saniyen var mı?

Hızlı yaz.

Isobel’e eski günlerdeki gizli makyaj hilelerini öğretebilir misin?

Ah, tabii ki!

Mavi Saab pikap yanımıza yanaştı, ben de Isobel binsin diye kapıyı açtım. “Cumartesi, sabah dokuzda” dedim. Adresi verdim, sonra annesinin planı onaylaması için açık pencereye doğru ilerledim. Kadın Isobel’e sıkı sıkı sarıldı ve onu uzun bir süre bırakmadı. Isobel’in de ona sarıldığını görünce mutlu oldum.

Alice o hafta bilezik konusunu hiç açmadı. Ama arada bir parmaklarını bileziğin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdiğini fark ediyordum. İşe gittiği günler hep uzun kollu bluzlar giyiyordu, ama bunun sebebi daha ziyade kış havası olabilirdi. Bu arada, eve her zamankinden çok daha erken dönmeye başlamıştı; döndüğünde uzun kollu bluzunu çabucak çıkarıp bir tişört giyiyor, bazen de dantelli bir gecelik ya da incecik bir pijama altıyla askılı bluzlar seçiyordu.

Bunu söylemek hoşuma gitmese de Alice Vivian’la yediği öğle yemeğinden sonra bana çok daha fazla ilgi göstermeye başlamıştı. Bileziğin amacı ona evliliğine daha çok dikkat etmesi gerektiğini hatırlatmaksa, plan işe yarıyordu. Tabii, bileziğin amacı çok daha haince olabilirdi. O yüzden söylediklerime dikkat etmeye, birlikte yatağa girdiğimizde sesimi alçak tutmaya, gözleniyor olma düşüncesini aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. Yine de birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını sonuna kadar çıkarıyordum. Birlikte yemek yapıp yemek, seks hayatımızın güzelliği, dondurma alıp kanepede Slogancılık izlemek çok hoşuma gidiyordu.

Isobel Cumartesi sabahı bize geldiğinde Alice’e söylediği ilk şey, “Bileziğine bayıldım, resmen bayıldım. Nereden aldın?” oldu.

Alice bana bakıp gülümsedi. “Bir arkadaş hediye etti.”

Isobel söz verdiği gibi Fransız tostı yapmak için gereken bütün malzemeleri getirmişti. Hemen bize kahvaltı hazırlama işine koyuldu. Alice müzik açtı, gazete okumak için kanepeye yayıldı. Eski Buzzocks tişörtüyle yırtık bir kot pantolon giy-

mişti; avukat karım Alice'e değil, tıpkı eski kız arkadaşım Alice'e benziyordu.

Sonra üçümüz birlikte kahvaltı ederken, kendimi zaman makinesiyle yolculuğa çıkmış gibi hissettim. Kendi çocuğumuzun olmasının nasıl bir şey olabileceğini görüyordum; tabii uzak gelecekte, yani bebek bezleri, anneye birlikte müzik dinleme saatleri, babayla birlikte jimnastik yapma saatleri, anaoğlunun yarattığı rahatlama hisleriyle karışık kalp kırıklığı, çocuğumuzun ilk Disneyland gezisinin yarattığı heyecan geride kaldığında. Doktorun muayenehanesine onlarca kez gidildikten, milyonlarca kucaklaşmayla öpücükten, yüzlerce öfke krizinden ve doğumla ergenlik yılları arasında yaşanan her şeyden sonra. Bu çok hoştu. Alice'le beraber bir gün bunu yaptığımızı, kendi çocuğumuzla kahvaltı ettiğimizi gözümde canlandırabiliyordum. Tabii, bir yandan da söz konusu kendi çocuğumuz olduğunda işlerin daha karmaşık olacağını farkındaydım. Isobel bizimle bu şekilde, burada oturabiliyordu, çünkü aramızda yaşamışlık yoktu. Onu hayal kırıklığına uğratmamıştık, o da bizi ölümüne endişelendirmemişti. Yine de cumartesi sabahını birlikte geçiren üç kişilik bir ailenin hayalini kuruyordum.

Kahvaltıdan sonra Isobel'le Alice makyaj işiyle uğraşmak için arka odaya geçtiler. Isobel Alice'in eski videolarından birini açabilmek için dizüstü bilgisayarını getirmişti. Onun, "Taklit etmek istediğim Alice bu" dediğini duydum.

Alice gülerek, "O mu?" dedi. "Emin misin? 2003'te göz kalemini fazla abartıyordum."

Onları baş başa bırakıp oturma odasında kitap okudum. Güldüklerini duyabiliyordum, bu beni mutlu ediyordu; sanki kusurları olan kusursuz bir aileydik. Isobel'in tam olarak buna ihtiyacı var gibiydi. Alice'in ihtiyacı olan da bu olabilirdi. Alice konusunu nadiren açtığı, ama bazen üzerine bulut gibi çöken geçmişinden ötürü aileler konusunda hassastı. Onu Isobel'le görünce müthiş bir anne olacağını anladım.

Ertesi salı Stanford'daki bir konferansta konuşma yapmak üzere davet aldım. Eve dönerken San Mateo'daki Draeger's markete uğradım. Tam dondurulmuş ürünler bölümünde, en sevdiğim vanilya çekirdekli dondurmaya bakarken Sözleşme partisinden JoAnne, üniversiteden JoAnne, eski hayatımdan JoAnne köşeyi dönüverdi. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Saçları kulaklarını kapayacak şekilde dümdüz omuzlarına düşüyordu, boynuna da altın sarısı bir eşarp sarmıştı.

JoAnne hafif şeytani bir tebessümle, "Merhaba, Dostum" dedi. Sonra birini bekliyormuş gibi omzunun üzerinden arkaya baktı.

"Çok tuhaf" dedi. "Seni gördükten sonra sana telefon etmek istedim. İnternette işyerini buldum. Telefonu elime en az on kez almışımdır."

"Neden aramadın?"

"Karmaşık bir durum, Jake. Alice'le ikiniz için endişeliyim."

"Endişeli mi?"

JoAnne bana bir adım yaklaştı. "Neil da burada." Gergin görünüyordu. "Sana bir şey söyleyeceğim" diye fısıldadı, "ama söylediklerimi başka kimseye anlatmayacağına söz vereceksin."

"Elbette."

Dürüst olmak gerekirse JoAnne biraz tuhaf görünüyordu. Eskiden o kadar normal, o kadar sakindi ki. "Cidden, Alice'e bile söylemek yok."

Gözlerinin içine bakıp başımı ciddi bir tavırla salladım.

“Seni hiç görmedim, hiç konuşmadık.”

JoAnne’in bir elinde çekirdek kahve paketi, diğer elinde kâğıda sarılmış bir baget vardı. “Paranoyaklık ettiğim için özür dilerim, Jake, ama eninde sonunda anlayacaksın.”

“Neyi anlayacağım?”

“Sözleşme. Göründüğü gibi değil. Ya da daha beteri, göründüğü gibi...”

“Ne?”

JoAnne yine arkasına baktı, bu sırada eşarbı birkaç santim aşağı kaydı. O anda boynundaki kıpkırmızı izi gördüm. Eşarp izi kısmen örtüyordu, ama yarası yine de acı verici ve taze görünüyordu.

“JoAnne, sen iyi misin?”

JoAnne eşarbı çekip düzeldi. “Neil’in Sözleşme’de çok sağlam tanıdıkları var. Onu telefonla konuşurken duydum. Alice’ten bahsettiklerini biliyorum.”

Kafam karışmış halde, “Evet” dedim. “Ona bir bilezik...”

JoAnne sözümü kesti. “Durum kötü. Alice’e odaklanmalarına izin veremezsin, Jake. Dikkatlerini başka yere çekmelisin. Alice bu işten paçayı sıyırmalı. İnan bana, daha bunlar hiçbir şey. Uslu dur. Kahrolası Kılavuz’u oku. Hataya düşmek çok kolay, cezalar da eğer şanslıysan masumane oluyor, ama bazen şiddetleniyor.” JoAnne elini boynuna götürdü, yüzünü acıyla buruşturdu. “Onları her şeyin iyi olduğuna inandır, ne olursa olsun. Bu işe yaramazsa, hâlâ Alice’i gözaltında tuttuklarını anlasan, ona seni suçlamasını söyle. Bu çok önemli, Jake. Suçu paylaşın, dikkat tek birinizin üzerinde olmasın.” JoAnne’in yanakları kızarmaya başlamıştı. Onu böyle panik içinde, kendisini kaybetmiş görmek çok ürkütücüydü. Onun çatıdan inmeye ikna ettiği çocuğu, gazozu, JoAnne’in haftalık danışman toplantılarında elinde kalemiyle oturup herkesi gözlemleyişini düşündüm. O zamanlar çok soğukkanlıydı.

JoAnne omzunun üzerinden arkaya baktı. “Gitmem lazım. Seni hiç görmedim, bu konuşmayı hiç yapmadık.” Dönüp gidecek gibi oldu, ama sonra tekrar bana baktı. “Haftanın iki üç gününü bu marketten alışveriş yapmak hoşuma gidiyor.”

Bunu söyledikten sonra yürüyüp gitti, ben de arkasından afallamış, kafam karışmış ve dürüst olmak gerekirse korkmuş halde bakakaldım. Cezalar mı? Şiddetli cezalar, ha? Ne biçim işti bu? JoAnne deliriyor muydu? Kesinlikle öyle olmalıydı. Daha da beteri, JoAnne'in sadist bir kulüpten kurtulamayan, akli son derece başında bir insan olması ihtimaliydi. Ve Alice'le ikimiz artık o kulübün üyesiydik.

Sarsılmış halde kurabiye reyonunda gezindim. Kasada JoAnne'le Neil'a rastlamak istemediğim için oyalanıyordum. Birkaç dakika sonra kasalara doğru gittim. İkisinin otomatik cam kapılara doğru yürüdüklerini görebiliyordum. Neil önde, JoAnne arkasındaydı. Kapılar açılıp da Neil kapıdan geçerken JoAnne'in bir anlığına tereddüt ettiğini, tekrar marketin içine göz attığını gördüm. Herhalde beni arıyordu. Bu ne biçim bir durumdu?

1 01 numaralı otobanda biraz ilerleyip 380'e sapar, ardından 280 üzerinden kuzeye giderken, eve ulaşana kadar JoAnne'in sözlerini harfi harfine hatırlamaya çalıştım. Araba yoluna girdiğimde aşağı baktım, aldığım kurabiye paketini tamamen bitirmiş olduğumu gördüm. Tek bir kurabiye yediğimi bile hatırlayamıyordum, ama her yer kırıntı olmuştu.

Alice daha eve gelmemiştii, ben de akşam yemeği hazırlamaya koyuldum. Marul üzerine tavuk yaptım, üzerine de hazır sos döktüm. Daha karmaşık bir şey yapacak kadar yoğunlaşmam mümkün değildi.

Alice saat yediyi biraz geçe geldi. Vintage Channel takımının içinde yorgun görünüyordu. Onu kollarıma alıp öptüm, sıkı sıkı tuttum. O da ellerini sırtımda birleştirdiğinde, bileziğinin pürüzsüzlüğünü, ılıkliğini hissettim. Ama bileziğin tenime değmesi JoAnne'le yaptığım konuşmadan sonra beni ürpertti.

"Eve erken dönmene çok sevindim" dedim; belki de bunu ikimizden çok bilezik için söylüyordum.

Alice parmaklarıyla enseme masaj yaptı. "Ben de erken döndüğüm için mutluyum."

Alice'in bileğini çekip ağzıma yaklaştırdım ve bileziğe doğru, "Gelirken en sevdiğim dondurmadan aldığın için çok teşekkürler. Çok düşüncelisin!" dedim.

Tabii, eve dondurma alan bendim, ama onların bunu bilmesi imkânsızdı, değil mi?

Alice gülümsedi. O da bileziğe doğru konuşarak, "Seni sevdiğim için aldım. Seninle evlendiğim için mutlu olduğumdan."

Alice'e JoAnne'le karşılaşmamdan bahsetmek istiyordum.

Mutfak masasındaki not defterini alıp her şeyi yazmayı, sonra da Alice'e vermeyi düşündüm. Böylece olan bitenleri sessizce konuşabilir, nasıl ilerleyeceğimize karar verebilirdik. Ama JoAnne'in uyarısı aklımdan çıkmıyordu; kimseye, Alice'e bile tek kelime etmemem gerekiyordu. Beynimin daha mantıklı olan kısmı bana JoAnne'in zor bir dönemden geçtiğini, kendisini biraz kaybettiğini söylüyordu. Benzer şeyleri daha önce de görmüştüm. Tamamen kusursuz, ruhsal anlamda istikrarlı insanlarda geç başlayan şizofreni ve paranoya vakaları. Bazı uyuşturuculara verilen beklenmedik tepkiler. Bazı şeyler insanların çocukluk travmalarını canlandırıp kişiliklerini bir gecede değiştiriyordu. Üniversitede fazla asit kullanan orta yaşlı kariyer insanları birden beyinlerinin içinde deliliğe açılan tuhaf, gömülü bir kapı keşfediyorlardı. JoAnne'in paniğinin, cezalarla ilgili tuhaf hikâyesinin bir türlü kurtulamadığı kişisel bir sorundan ileri geldiğine inanmak istiyordum. Keşke partide kocasıyla daha fazla vakit geçirseydim de onun ne tür bir insan olduğunu biraz olsun anlasaydım. Ama Alice'e cephe alınması tehdidi, Neil'la diğerlerinin Alice'in sözde suçlarını ve uygun cezaları tartışıyor olması düşüncesi tüylerimi ürpertiordu. Neyin gerçek, neyin JoAnne'in hararetli hayallerinin ürünü olduğunu nasıl bilebilirdim ki?

Sofrayı kurarken Alice bana ertesi gün öğle yemeğinde Vivian'la buluşacağını söyledi. "On beş gün oldu" diye hatırlatmada bulundu. "Bilezik yarın çıkacak."

Alice o gece yarım saatlik kitap okuma molasından vazgeçti. Uzun bir akşam yemeğinden sonra televizyon izlemek yerine mahallede yürüyüşe çıktık, sevgi dolu konuşmalar yapıp ortak odasında yavaş yavaş, pek de huyumuz olmayan şekilde bağıra çağıra seviştik. Mutlu çift rolünü öyle eksiksiz bir biçimde oynadık ki Mike ve Carol Brady de, Samantha ve Darrin Stevens da bizimle kıyaslandıklarında olaylı bir boşanmanın eşliğinde gibi görünürlerdi. İşin tuhaf yanı, performansımızın bilezik için olduğunu, hatta bir performans olduğunu bile dile getirmememizdi. O yüzden yaşadıklarımız gece ilerledikçe benim için daha farklı, daha hakiki bir şeye dönüştü. Ama ertesi sabah

uyandığımda, bir gece önceki kusursuz eşimin yerinde yeller esiyordu. Alice topuklu ayakkabılarını koridora gelişigüzel bıraktığından onlara takılıp düşmeme ramak kaldı; banyo tezgâhının üzerine losyonlar, rimeller, rujlar saçılmıştı. Alice'in boş yoğurt kabı ve ruj lekeli kahve fincanı mutfak masasındaydı. Belki, Geçirdiğimiz inanılmaz gece için teşekkürler, seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum minvalinde bir not bulabileceğimi düşünmüştüm, ama hiçbir şey yoktu. Saat sabah beşi gösterdiğinde, evliliğine bağlı olan karım Alice yine o işine lazer gibi odaklanan avukata dönüşmüştü. Bir gece öncesinin performansının, ona göre gerçekten bilezik için olabileceğinden korktum.

İşe gitmek için hazırlanırken Alice'le birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırladım. Alice'in Haight'teki dairesindeydik. Bir gece önce geç saatlere kadar oturmuş, yemek pişirip film izlemiş, gecenin sonunda birlikte yatağa yığılmış, ama sevişmemiştik. Alice işleri ağırdan almak istiyordu, benim için de hava hoştu. Onun yanında yatmak, ona sarılmak, aşağıdaki sokaktan gelen sesleri dinlemek çok hoşuma gitmişti. Ertesi sabah Alice'le ikimiz yatakta oturup gazete okumuştuk. Lesley Spencer'in çok güzel bir piyano melodisi çalıyordu. Güneş pencere-lerden içeri hücum ediyordu, evin her yeri güzelim bir sarı pırıltıya boğulmuştu. Nedense o an bana çok tatmin edici gelmişti. Ve o resmin aklımdan uzunca bir süre silinmeyeceğini anlamıştım.

En silinmez anılarımızın genelde görünüşte sıradan olan şeylerden oluşması beni hep şaşırtmıştır. Size annemin yaşını, kardeşlerimle beni doğurduktan sonra hemşireliğe kaç sene devam ettiğini ya da onuncu yaş günü partim için ne yaptığını söyleyemem. Ama size 1970'lerde bir yaz, sıcak bir cuma gününün akşamında beni Millbrae'deki Lucky markete götürdüğünü, kapıdan girerken bana her istediğimi alabileceğimi söylediğini anlatabilirim.

Hayatımdaki önemli anların birçok detayını hatırlayamıyorum. Bunlar İlk Komünyon, rüştümü ispatladığım gün, üniversiteden mezun olduğum gün, ilk işimin ilk günü gibi, sözde

çok anlamlı olan anlar. Ama size Millbrae'deki o yaz akşamında annemin nasıl göründüğünü akıl almaz bir netlikle tarif edebilirim: giydiği sarı elbiseyi; kayışları çiçekli, mantar topuklu ayakkabılarını; ellerine sürdüğü kremin dondurucunun temiz, metalik kokusuyla birleşimini; büyük, gümüşi alışveriş arabasını; marketin parlak ışıklarını; alışveriş arabasının ön kısmına dizdiğimiz çeşit çeşit kahvaltılık gevreği; bana şanslı bir çocuk olduğumu söyleyen genç kasiyeri, o anda içimde kabaran sıcacık mutluluk hissini ve anneme duyduğum yoğun sevgiyi. Anılar da mutluluk gibi, beni hep onları aramadığım anda gafil avlar.

O akşam eve saat beşte vardım. Alice dönene kadar akşam yemeğini hazırlamış olmak istiyordum. Vivian’la yediği yemeği anlatmasını beklerken hem gergin hem tuhaf bir biçimde heyecanlıydım. Akşam yemeğinin bir kutlamaya layık bir şey mi, yoksa daha sakın bir şey mi olması gerektiğinden emin değildim. Ben de basit bir paella yapıp bir şişe şarap açtım, masayı da mumlarla süsledim.

Altıyı çeyrek geçe garaj kapısının açıldığını, Alice’in araba-sının garaja girdiğini duydum. Üst kata çıkması o kadar uzun sürdü ki sil baştan gerildim. Vivian’la işler iyi gitmemiş olabilir diye, tedirginliğimi göstermek istemiyordum. Sonunda Alice’in arka merdiveni tırmandığını duydum ve nihayet kapı açıldı. Alice’in kollarında bilgisayar çantası, paltosu ve her zamanki gibi dolu olan dosya kutusu vardı. Hemen bileğine baktım, ama trençkotunun kolu bileğini örtüyordu.

Alice ocaktaki tavayı fark edince, “Enfes” dedi. “Paella!”

“Evet” dedim. “Michelin yıldızlı yeni mutfak.” Kutuyu Alice’in elinden alıp oturma odasına götürdüm. Döndüğümde Alice ayakkabılarını, çorabını, eteğini yere atmış, saçlarını da açmıştı. Bluzu, trençkotu ve iç çamaşırlarıyla karşımdaydı; sonunda nefes alabiliyor gibi görünüyordu. Sol bacağının üst ve iç kısmında ufak bir kusur, birkaç ay önce biraz göze batmaya başlayan bir damar belirmişti. Alice’in bana damarı belirlediği gün gösterişini, ne kadar ölçüsüzce üzüldüğünü düşündüm. “Bu ne, be?” demişti. “Çöküşteyim. Yakında etek bile giymeyeceğim.”

“Çok tatlı” diyerek Alice’e güven vermiş, dizlerimin üzeri-

ne çöküp damarı öpmüş, sonra yukarı doğru devam etmiştim. Bu bir tür şifreye dönüşmüştü. Alice ne zaman benden o iyiliği istese damarı işaret edip “Tatlım, bu damar canımı gerçekten çok sıkıyor” derdi. Bu öyle bir etki yaratmıştı ki artık o ufakcık kusuru her gördüğümde erotik bir heyecana kapılıyordum.

“Vivian’la işler nasıl gitti?” diye sorarken ayakkabılara takılmamak için onları tekmeleyerek masanın altına yolladım. Sık sık, ön kapımızdan içeri girmeye cesaret eden hırsızların hiçbir şey çalamadan Alice’in ayakkabılarına takılıp ölümcül bir kaza geçireceğini düşünürüm.

Sonra Alice yavaşça, seksi bir biçimde dans ederek trençkotunu çıkardı, ipek bluzunun düğmelerini çözüp omuzlarını çıplak bıraktı. Bluzun ikinci kolundan da kurtulduğunda bileziğin gitmiş olduğunu gördüm.

Alice’in elini tutup bileğini nazikçe öptüm. Bileği tahriş olmuşa benziyordu. “Seni özledim” dedim. Omuzlarımdan fiziksel bir yük kalkmışçasına rahatlamıştım.

Alice, “Ben de seni” dedi, sonra ellerini havaya kaldırıp sadece sutyeni ve iç çamaşırıyla mutfakta dans etti.

“O zaman, testi geçtik mi?”

“Pek sayılmaz. Vivian bileziğin çıkarılması emrinin her zaman evlilik aleyhindeki yıkıcı eylemlerden aklandığını anlamına gelmediğini söyledi.”

“Yıkıcı eylemler mi? Şaka mı yapıyorsun?”

Alice, “Bazen” dedi, “bilezik çıkarıldıktan sonra bile değerlendirmelerine devam ediyorlarmış.”

Yemek odasına geçtik; Alice’e bir sandalye çektim, o da beyaz bacaklarını önüne uzatarak oturdu. “En baştan başla” dedim.

“Masa kapmak için Fog City’ye ondan önce gittim.”

“İyi hamle.”

“Vivian yine ton balıklı salata yedi, ben de hamburgeri seçtim. Vivian yemeklerimizi bitirene kadar bileziğin konusunu açmadı. Sonra, ‘İyi haber, bana bileziğin anahtarını verdiler’ dedi. Bileğimi uzatmamı söyledi, ben de masaya doğru uzattım. Sonra Vivian çantasından metal bir kutu çıkardı. Kutunun üze-

rinde minicik mavi ışıklar vardı. Vivian kutuyu açtı; kutunun içinde telle yerine bağlanmış bir anahtar vardı. Vivian bileğimi tutup anahtarı bileziğe soktu. Sonra kutunun içindeki bir düğmeye bastı, bilezik de çıt diye açıldı. Vivian, 'Özgürsün' dedi."

"Tuhaf." Mutfaktan paellayı getirip oturdum.

"Sonra Vivian bilezikle anahtarı kutuya koyup kapağı kapattı, kutuyu çantasına koydu. Bilezik ortadan kalkınca sevin-dim. Ama her şey yolunda değil. Bilezikten kurtulmamın koşulları vardı."

"Olamaz" dedim; aklıma marketteki konuşma gelmişti. Cezalar. İçimden rahatsız edici bir ses, JoAnne'in dediklerinde gerçeklik payı olduğunu söylüyordu.

Alice paellasından bir lokma alıp yemeğin enfes olduğunu söyledi. "Biliyorsun, Vivian Orla'yı ve Sözleşme'nin Britanya hukuk sistemini temel aldığını anlatırken mecazi konuştuğunu düşünmüştük. Meğer öyle değilmiş."

Alice bilezikten kurtulmasının koşullarını açıkladı. Bu iş gerçekten ceza mahkemesi dünyasına benziyordu. Alice bazı evraklar imzalamak, elli dolarlık bir ceza ödemek ve önümüzdeki altı hafta boyunca bir danışmanla görüşmeye razı olmak zorunda kalmıştı. "Şartlı tahliye" dedi.

"Galiba sana anlatmam gereken bir şey var."

Ona JoAnne'le markette karşılaşmamızı anlattım, bunun iki gündür aklımdan çıkmadığını söyledim.

Alice incinmiş bir tavırla, "Bunu neden daha önce anlatmadın?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sözleşme yüzünden paranoyaya kapıldım. Bilezik bileğindeyken bir şey demek istemedim. JoAnne'in söylediği onca şeyden sonra, senin başını derde sokmak istemedim. JoAnne'in başını da. Çok gergin görünüyordu."

Alice'in yüzünden bir bulut gelip geçti. O bulutu tanıdım, Alice ağzını açmadan önce ne diyeceğini tahmin ettim. "Üniversitede birlikte çalıştığınızı söylemiştin. Ama bana onunla yatıp yatmadığını söylemedin. Onunla yattın mı, Jake?"

Kelimenin üzerine basa basa, "Hayır" dedim. "Hem zaten o konuya girmemiz şart mı? Sana önemli bir şey söylemeye çalış-

şıyorum.”

Alice, “Devam et” dedi, ama kuşkusunun dinmediği belliydi.

“Diyeceğim şu ki, bugün Vivian’la aranda olanlardan sonra JoAnne’in uyarısını yeniden değerlendirmem lazım. Söylediği her şeye yeni bir açıdan bakmamız lazım.”

Alice tabağını itti. “Şimdi ben de paranoyaya kapılıyorum.”

Alice bana günün diğer haberini ancak masayı topladıktan sonra, bulaşıkları yıkarken verdi: Firma yıllık ikramiyeleri açıklamıştı. Alice’in alacağı para, hukuk fakültesine gitmek için aldığı kredinin neredeyse yarısını karşılayacaktı.

“Bu şampanyalık bir haber” dedim. Kadehleri çıkarıp ikramiyenin ve Sözleşme’ye karşı veya belki Sözleşme’nin içindeki zaferimizin şerefine kadeh kaldırdık. Mutlu hayatımıza kadeh kaldırdık. Sonra yatağa geçtik ve mahrem, sessiz tarzımızla seviştik.

Sonrasında uyuklarken, Alice bana sarılıp, “Sence bilezik sayesinde daha iyi bir eş mi oldum?” diye fısıldadı.

“Ne olursa olsun mükemmel bir eşsin. Ben Sözleşme sayesinde daha iyi bir koca mı oldum?”

“Herhalde yakında anlarız.”

Şimdi o geceyi düşündüğümde, ikimizin de biraz korktuğunu, ama kesinlikle gerektiği kadar korkmadığımızı görüyorum. Sözleşme’de, insanı aynı anda hem tiksindirip hem kendisine çeken türden şeylerin gizemli çekiciliği vardı. Gecenin bir yarısı garajdan gelen bir gürültü ya da uzak durmanız gerektiğini bildiğiniz birinin size yaptığı romantik bir hamle gibi. Veya yolun nereye gittiğini ve ne gibi tehlikelerin beklediğini bilmenize rağmen peşinden ormanın derinliklerine sürüklendiğiniz tuhaf bir ışık gibi. Bu, mantığa karşı gelmek olsa da Sözleşme ikimize de çekici geliyordu. Sözleşme’nin direnemediğimiz ya da direnmek istemediğimiz garip, açıklanamaz, manyetik bir çekim gücü vardı.

iyi bir evliliğin göstergeleriyle ilgili birçok veri var. İstatistikler yoruma açık olsa da neredeyse tüm araştırmacıların hemfikir olduğu bir şey var: Geliriniz ne kadar yüksekse, evlenme ihtimaliniz o kadar yüksek olur. Daha da önemlisi, geliriniz ne kadar yüksek olursa, evli kalma ihtimalinizin de bir o kadar yüksek olması. Bu arada, bir çiftin balayına harcadığı paranın başarırlı bir evlilik ihtimaliyle doğrudan orantılı olduğunu düşünebilirsiniz, ama aslında tam aksi doğrudur. Balayı için beş bin dolardan az para harcayanların evli kalma ihtimali, elli bin dolardan fazla harcayanların evli kalma ihtimalinden çok daha yüksek oluyor.

Bu bilgiyi ortaklarımla paylaştığımda, Evelyn bunun beklentilerle ilgili olduğuna kanaat getirdi: Düşününe elli bin dolar harcamaya gönüllü olan biri her şeyin mükemmel olmasını isteyen biridir. Evliliği mükemmeliyete ulaşamayınca, daha büyük bir hayal kırıklığına uğrar. Evelyn, “Bu aynı zamanda öyle insanların kısa vadeli tatmini ve başkalarını etkilemeyi uzun vadeli istikrardan daha önemli gördüğünü gösteriyor” dedi.

Ian onunla hemfikirdi. “Diyelim ki düşününe para harcamak yerine o kırk beş bin doları ev almak için kenara koydun. Şimdi avantajlısın demektir. Geleceğine yatırım yapmış olursun. Cinsiyet ayrımı yapıyormuşum gibi olmasın, ama bence konu düşün olduğunda kontrol kadınlarda. Ve elli bin dolarlık bir düşününe, kuaföre, düşün organizatörüne, beş ayrı çeşit yemeğe ihtiyacı olan bir kadını memnun etmek muhtemelen zor olacaktır.”

Kendi mütevazı düşünümüzü düşündüm. Yemekler öy-

le dillere destan değildi, ama herkes bolca içmiş, herkes eğlenmişti. Alice'in gelinliği ufak bir vintage dükkânından alınma olsa da ona çok yakışmıştı. Alice tek bir kez giyeceği bir elbiseye dört yüz dolardan fazla para harcamayı reddetmişti. Ayakkabılarını Macy's'ten yarı fiyatına almıştı, "Ne sıklıkta beyaz saten ayakkabı giyeceğim ki?" demişti. Benim takım elbisem pahalıydı, bunun sebebi takım elbiselerimi yıllarca giymem ve Alice'in iyi bir takım elbiseye yatırım yapmamda ısrarcı olmasıydı.

Size başka ilginç istatistikler de sunayım: Evlenmeden önce bir iki yıldan uzun süre çıkan çiftlerin boşanma ihtimali daha düşük oluyor. Çiftlerin yaşı evlendikleri sırada ne kadar büyük olursa, başarılı olma ihtimalleri de o kadar yükseliyor. Bir de sağduyuya aykırı gelen bir istatistik var: Eşleriyle başka biriyle çıkarken görüşmeye başlayan kişilerin eninde sonunda boşanma ihtimali daha yüksek değil. Aslında tam aksi doğru. Evelyn, "Bence aktif bir seçim yaptıklarından" diye fikir yürüttü. "Ellerinde bir şey varken daha iyisini buluyorlar, o yüzden eşleri doğru anda çıkıp geldiği, onları yanlış karar vermekten kurtardığı için minnet duyuyor olabilirler. Ayrıca öyle durumlarda diğer eş kendisini seçilmiş hissediyor. Kocasının ya da karısının onunla birlikte olmak için başka birinden vazgeçtiğini biliyor." Bu mantık hoşuma gitti, bu bilgiyi Bella ve Winston'la bir sonraki görüşmemde kullanmak üzere aklıma yazdım. Winston'a, "Bella seni seçti" diyecektim. Bunun durumu biraz düzelteceğini umuyordum.

Yaptığım onca araştırma sayesinde, kendi evliliğime de daha çok güvenir olmuştum. Düğünümüzün maliyeti ve hem Alice'le evlenmeden önce birlikte yaşadığımız, hem de evlendiğimizde yaşımızın büyük olduğu (Alice otuz ikiydi, bense kırka yaklaşıyordum) gerçeğine, Alice'in tanıştığımız sırada eski grubunun üyelerinden biriyle birlikte olması eklenince, istatistiklere göre Alice'le ilişkimiz epey sağlamdı. Ama aslında her evlilik eşsizdir. Her evlilik kendi karmaşık kurallarıyla işleyen başlı başına bir evrendir.

Ondan sonraki birkaç hafta boyunca Sözleşme konusunu sadece perşembeleri, Alice şartlı tahliye memuruyla yaptığı haftalık görüşmeden çıktıktan sonra açtık. Dave, Mission’da ofisi olan bir inşaat mühendisiydi. Alice’in tahminine göre kırklarının ortasıındaydı; ortalama zekâya ve çekiciliğe sahip biriydi. Alice Hillsborough partisinde o ve eşiyle tanıştığımızda ısrarcıydı, ama ben hatırlamıyordum. Alice kadının sanatla ilgilendiğini, ama bunu zengin bebesi tarzıyla yaptığını söyledi. Kadın Marin’de ayrı bir stüdyo tutmuş, birkaç mahalli ortak sergiye katılmış, ama eserlerini satma ihtiyacı ya da arzusu içinde değil gibiymiş.

Alice perşembeleri işten erken çıkıp BART’a biniyor, 24. Cadde’yle Mission’ın kesişiminde iniyor, sonra birçok uzun bloğu aşarak Dave’in ofisindeki görüşmesine gidiyordu. Zamanı olmamasına rağmen geç kalmamak için hep erkenden yola koyuluyordu. JoAnne’le aramızda geçen konuşma iyiden iyiye tetikte olmasına sebep olmuştu. Alice genelde Dave’in ofisinin bulunduğu, bir taco lokantasının yanındaki binaya erken varıyordu.

Alice’in Dave’le görüşmeleri sadece yarım saat sürüyordu. Bana pek ayrıntı vermiyordu, çünkü Dave ona bunun “kurallara son derece aykırı” olduğunu söylemişti. Ama Alice görüşmelerde genelde Dave’in tasarım masasında oturup adamın sekreterinin getirdiği Philz kahvesini içtiklerini, haftalarının nasıl geçtiğinden bahsettiklerini söylüyordu. Dave konuşma sırasında zaman zaman Alice’e doğrudan benimle, evliliğimizle ilgili sorular soruyormuş. Bazen Kılavuz’un dilini kullanıyor, insa-

nın normal bir konuşmada söylemeyeceği şeyler söylüyormuş. Alice de bunun sonucunda, bilinmeyen topraklar üzerinde olduğunun tekrar farkına varıyormuş. Alice konuşmaların hoş olduğu konusunda ısrarcıydı, ama sorular o kadar doğrudandı ki Alice kendisini hiç tam olarak rahat hissedemiyor, bize karşı kullanılabilecek herhangi bir bilgi paylaşacak kadar da gevşemiş olmuyormuş.

Dave son toplantılarında Alice'e seyahat konusunu sormuş. Artık Kılavuz'un ayrıntılarıyla iyice haşır neşir olan Alice Twin Harte'a yapacağımız, benim planladığım hafta sonu gezisini ve kendisinin iki ay sonrası için planladığı dört günlük Big Sur tatilini ona uzun uzun anlatmış. Henüz iki yolculuğa da çıkmamıştık, ama bunların takvimlerimizde olması hem bu, hem bir sonraki çeyreğin seyahat şartını yerine getirmiş oluyordu. Alice Dave'le yaptığı konuşmaları olabildiğince çok kutuya tik atmak, Sözleşme yetkililerinin dikkatini, JoAnne'in yapmamız gerektiğini üstüne basa basa söylediği gibi başka yöne çekmeye çalışmak için kullanıyordu.

Dave de yakın zamanda çıktığı tatillerden söz ediyor, hatta otel önerilerini yazıyormuş. Alice onun konuşmalarının ayrıntılarını muhtemelen birine aktardığını bilse de Dave'in gerçekten iyiliğimizi düşünen, iyi niyetli bir adam olduğuna inanıyordu. Dave Alice'e asılmak için en ufak bir harekette bile bulunmamış; bu Alice'e göre büyük bir artıydı. Üçüncü haftada, Alice görüşmelere zorla gitmez olmuştu. Öğleden sonra işten kaçması ne kadar zor olsa da bu sayede kafasını boşaltabildiğini söylüyordu. "Terapi gibi" demişti. Gerçi Alice rehabilitasyonda ki, tanışmamıza vesile olan, halka halinde toplanılarak yapılan seanslar dışında hiç terapiye gitmemişti.

Sonra Alice görüşmeye gitmesi gereken son haftada, yani altıncı haftada bana telefon etti. Cevaplama tuşuna bastım ve tek duyabildiğim "Siktir! Siktir!" oldu.

"Alice?"

"Hâkim yüzünden geç kaldık." Soluk soluğaydı, koşuyordu. Arka plandaki seslerden sokakta olduğunu anladım. "Kahretsin, dokuz dakika sonra Dave'in yanında olmam lazım. Ha-

yatta yetişemem. Uber mi, BART mı?”

“İl...”

“Uber mi BART mı?”

“BART tek seçeneğin. Suçu bana at” dedim. Aklıma Jo-Anne’in uyarısı gelmişti. “Ona benim yüzümden geç kaldığını söyle. Ona de ki...”

“Hayır!” diye bağırdı Alice. “Ben gammazcı değilim.”

“Dinle beni” dedim, ama arama çoktan sonlanmıştı. Alice’i aradım, ama yanıt alamadım.

Arabayı hızlı sürersem, tam olarak JoAnne'i son gördüğüm saatte Draeger's marketine ulaşabilirdim. Alice'in geç kalışının onun yine göze batmasına sebep olacağından korkuyordum, bunun tam olarak ne anlama geleceğini öğrenmek için de JoAnne'le konuşmak istiyordum.

Markete erken varıp arabayı park ettim, bir alışveriş arabası alıp reyonlarda dolaşmaya başladım. JoAnne ortalıkta yoktu. Telefonumu elime alıp çalmasını diledim. Alice kesinlikle arayıp her şeyin yolunda olduğunu söyleyecekti. Bütün bunlar çok saçmaydı. Sonuçta Kuzey Kaliforniya'da bir görüşmeye on dakika geç kalmak, başka herhangi bir yerde bir görüşmeye on dakika erken gelmekten farksızdı.

Neredeyse yarım saat dolaşıp kahvaltılık gevrek, Ovaltine, kurabiyelerim için *muscovado* şekeri, Alice için de çiçek aldım. Sonunda pes ettim; pahalı ıvır zıvırla dolu torbamı alıp marketten çıktım.

Şehre döndüğümde Alice'ten hâlâ haber yoktu. Eve döndüm, ama Alice'in arabası yerinde değildi. Ben de arabayı garaja bırakıp ofisime yürüdüm. Ertesi gün bir sürü insanla görüşecektim, ama henüz hiç hazırlık yapmamıştım. Gelen kutumda e-postalar birikmişti. Masamın üzeri de belgeler, dergiler, şirket içi faturalarla kaplıydı.

Bir süre sonra Alice'ten mesaj geldi. Kötü gitti. İşe dönmem lazımdır. Geç kalacağım. Evde konuşuruz.

Tamam. Çıkarken mesaj yolla. Yemek için Burma Superstar alacağım. Seni seviyorum.

Alice Ben de diye karşılık verdi. Yanma da üzgün surat yap-

mişti.

Alice'le sonunda mutfak masasına oturabildiğimizde saat onu geçiyordu. Alice ayakkabılarını daha kapıda ayağından fırlatmıştı. Paltosu, takımı, külotlu çorabı yatak odamıza, Alice'in flanel pijamasının durduğu şifonyiere kadar yerde bir iz oluşturmuştu. Alice artık pijama giyiyordu: ona bir Noel'de hediye ettiğim, üzeri maymun suratlarıyla kaplı, komik, bol pijamayı. Alice'in gözlerinin altına rimel bulaşmıştı, sol yanağındaki gamzenin hemen solunda da minicik bir sivilce çıkmıştı. Alice ne zaman fazla stresli olsa, yanağının orasında sivilce çıkar. O anda aklıma bu kadını gerçekten başka kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıdığım geldi. Onu muhtemelen kendimi tanıdığımdan bile iyi tanıyordum. Alice'in insanlara karşı örme konusunda çok iyi olduğu duvarlar bile engel olamıyordu buna, çünkü kendi alanımda uzmanlaşmıştım: Alice gözlemi. Alice'in benden saklayabildiği çok şey vardı, ama saklayamadığı şeyler de bir o kadar çoktu. Tanrım, onu çok seviyordum.

"Ee?"

Alice kalkıp buzdolabından iki bira aldı, sonra bana Dave'le görüşmelerini anlattı.

"Topuklu ayakkabılarla neredeyse iki kilometre koştum ve görüşmeye on dört dakika geç kaldım. İlk Daly City trenini kaçırmamış olsam ucu ucuna yetişecektim. Neyse, 24. Cadde'de koşturdum, ara sokaktan geçip merdivene tırmandım, ofisi-ne girdim. Bluzum terden ıslanmıştı, ayakkabılarım da resmen mahvolmuştu." Alice bağdaş kurmuş, yemeğini yerken üstteki bacağına öne arkaya sallıyordu. Onu uzun zamandır bu kadar huzursuz görmemiştim. "Dave oraya koştüğümü anladı. Bana bir bardak su verip beni ofisine aldı."

"İyi" dedim. "Demek durumu anladı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Geç kaldığım için özür dilediğimde, 'Sorun değil' demesini bekliyordum. Şehrin bir ucundan diğer ucuna ulaştığım, hatta yolun büyük bir kısmında koştüğüm için etkilenir sanmıştım. Dave'in sırtımı sıvazlayıp bana görüşmeye zamanında gelmek için çabalamamı ne kadar takdir ettiğini söyleyeceğini sanırken, adam kapıyı arkasından kapatır

kapatmaz, ben hâlâ ayakta durup nefesimi düzene sokmaya çalışırken, geçip masasının arkasındaki kocaman koltuğa oturdu ve ‘Alice, geç kaldığına şaşırmadım diyemem. On dört dakika’ dedi.”

“Pislik” diye mırıldandım.

“Bence de! Ben de Federal Mahkeme’ye gitmem gerektiğini anlattım. Davadan, pimpirikli müvekkillerden, sert hâkimden söz ettim. Dave ağzını açıp tek kelime etmedi. Öylece oturup elindeki kâğıt ağırlığını evirip çevirdi. James Bond filmlerindeki kötü adamlara benziyordu. Zerrece empati kurmuyordu. Sadece, ‘Alice’ diyordu. Adımı çok kullanıyor, bunu sana söylemiş miydim?”

“İnsanlar öyle yapınca hiç hoşuma gitmiyor.”

Alice bir lokma susamlı et yedi, sonra yemeği paylaşalım diye tabağı bana doğru itti. “Dedi ki, ‘Alice, hayatlarımızda her gün birçok farklı şeyi öncelik sırasına sokmak zorunda kalırız. Bunların bazıları büyük, bazıları ufak, bazıları kısa vadeli, bazıları uzun vadeli şeylerdir.’ Kendimi müdürün odasına çağırılan bir çocuk gibi hissettim. Daha önceki görüşmelerimizde hiç öyle değildi. Sanki bir düğmeyi çevirmişlerdi ve arkadaş canlısı Dave, buyurgan Dave’e dönüşmüştü. Adam önceliklerimizin çoğunun, mesela ailenin, işin, yemek yemenin, su içmenin, egzersiz yapmanın, hobilerle uğraşmanın içimize kazınmış alışkanlıklar olduğunu, bunları hayatın önümüze çıkardığı dünyevi şeylerin önüne koymanın aklımıza bile gelmediğini söyledi. Bir şey ne kadar uzun süre öncelik olarak kalırsa, o şey akıllarımıza ve hareketlerimize o kadar kazınmış.”

Alice birasını bitirmişti; bardak almak için dolaba doğru gitti. “Neyse, dediğine göre Sözleşme’nin bir amacı da insanların önceliklerini doğru biçimde sıralamasına yardım etmekmiş.”

“Vivian amacın evliliğimizi güçlendirmek olduğunu söylemişti. Önceliklerden hiç bahsetmemişti.”

Alice bardağını musluk suyuyla doldurdu. “Dave, her şey odaklanmakta bitiyor dedi. Hayat her gün bizi yüzlerce farklı yöne çekmeye çalışıyormuş. Bazen gözümüze parlak bir nesne

takılıyormuş ve ona sahip olmamız şart oluyormuş. Öyle şeyler önceliği evliliğimizin elinden almaya çalışınca başımız derde giriyormuş.” Alice sandalyesinde arkasına yaslandı. “Dave özellikle işin sinsi olduğunu söyledi. İş arkadaşlarımızla o kadar çok vakit geçiriyormuşuz, vaktimizin ve zihinsel kapasitemizin o kadar büyük kısmını mesleğimize adıyormuşuz ki bunun ilk önceliğimiz olmaması gerektiğini unutmak kolay oluyormuş.”

“Ben buna tamamen katılmıyorum.” Alice’in bileziği takmadan önce ne kadar geç saate kadar çalıştığını, benim aklımdaki dişlilerin de bazen nasıl bütün gece hastalarımınla, problemleriyle ilgili düşüncelerle döndüğünü düşündüm.

Alice Dave’in tok sesini taklit etti. “Beni yanlış anlama, Alice. İş hepimiz için çok önemli. Etrafına baksana. Toplantı odamdaki modelleri gördün, lobideki eski proje fotoğraflarını gördün.’ Sonra Point Arena, Pin Sur Mer’deki Jenkin House’un tasarımına nasıl yardım ettiği konusunda böbürlendi...”

“İsim kullanmaya da bayılıyormuş.” Jenkin’ler yarımada-daki ticari binaların büyük bir kısmının sahibiydi; Pin Sur Mer birçok kez gazeteye çıkmakla kalmamış, *Architectural Digest*’a da çıkmıştı. Bu Dave iyiden iyiye sinirimi bozmaya başlamıştı.

“Kesinlikle. Neyse, sonra o iş için kaç milyon saat çalışması gerektiğinden, üç ay boyunca mimarla kavga ettiklerinden falan bahsetti.”

“Pin Sur Mer” dedim. “Amma kasıntı.”

Alice mango salatasını didikledi.

“Bana kendisini projeye nasıl kaptırdığını, önceliklerinin nasıl altüst olduğunu anlattı. ‘Belki şu an bunları duymak istemiyor olabilirsin, Alice’ dedi, ‘ama Sözleşme yeniden odaklanmama, neyin önemli olduğunu görmeme yardım ettiği için seviyorum. Çok zordu, yalan söylemeyeceğim, ama yanımda oldukları için memnunum. Keşke duruma daha önce müdahale etselermiş.’ Sonra Pin Sur Mer’in kazandığı ödülleri anlatmaya girişti, ama...” Alice yine adamın sesiyle konuştu: “Tek bir proje, tek bir ayrıntı, bu projelerde çakılan tek bir çivi bile karımdan ya da ailemden önemli değil. Günün sonunda yanımda olan Pin Sur Mer değil, Kerri. O olmasa sürüklenir giderdim.”

Kadını yine gözümün önüne getirmeye çalışarak, “Partide Kerri’yle tanıştığımızdan eminsin, öyle mi?” diye sordum.

“Evet, unuttun mu? Jimmy Choos’ta metin yazarı, heykeltıraş ve ressam. Şahsen Kerri’yle Pin Sur Mer arasında seçim yapmam gerekse binayı seçmeye meyilli olabilirdim. Neyse, sonra şöyle dedi: ‘Sözleşme özel bir şey. Senin için daha erken, biliyorum. Belki hâlâ neler olduğunu çözmeye çalışıyorsundur. Ama sana şunu söyleyeyim: Sözleşme neden bahsettiğini çok iyi biliyor.’”

“Öf.”

“Bundan yirmi yıl sonra çeyrek yıl yemeğinde yan yana oturup bu küçük yanlış anlaşılmaya güleceğimizi söyledi.”

“Yirmi yıl sonra mı? Hiç sanmıyorum.”

“Bana teşekkür edeceksin’ dedi, ‘ve Jake’le ikiniz Finnegan Sözleşme’yi hayatınıza soktuğu için mutlu olacaksınız. Şu an öyle olmayabilir, ama bu aşmanız gereken bir engel. Şu an benim görevim önceliklerini doğru sıraya dizmene yardım etmek, Alice. Yanlış düşüncelerinden kurtulmana yardım etmek.”

Üniversitede girdiğim, propagandayla ilgili bir semineri düşündüm. “Mao da Kültür Devrimi sırasında ‘yanlış düşünce’ tabirini kullanmamış mıydı?”

“Muhtemelen.” Alice içini çekti. “Konuşmanın tamamı çok otoriterdi. Dave, ‘Sana kanım ısındı, Alice’ dedi. ‘Jake de iyi birine benziyor. İş-ev dengesini kurmak zordur. İşte o yüzden düşüncelerinde yeniden ayarlama yapmamız ve yeniden odaklanmanı sağlamamız gerekiyor.’”

“Düşünce ayarlaması mı? Ne demek istiyor?”

“Bilmiyorum. Bana toplantı odasında birinin beklediğini, zamanımızın dolmak üzere olduğunu söyledi. Ama Sözleşme tarihinde tek bir çiftin bile boşanmadığını bilmemi istiyormuş. Öyle deneme ayrılığı, ayrı yaşamak gibi şeyler hiç olmamış. ‘Sözleşme senden çok şey isteyebilir’ dedi, ‘ama inan bana, karşılığında birçok şey de verir. Tıpkı evlilik gibi.’”

Biramdan büyük bir yudum aldım. “Sözleşme’den kurtulmamız lazım. Cidden.”

Alice mangolarla salatalıkları ayırıyordu. “Jake... bence bu

o kadar kolay olmayacak.”

“Ne yapabilirler ki? Bizi evlilik hapishanesine mi yollayacaklar? Bizi kalmaya zorlamalarının hiçbir yolu yok.”

Alice dudağını ısırdı. Sonra tabağını itip öne eğildi, ellerimi ellerine aldı. “Korkutucu kısım da bu. Gitmek için kalktığımda, lafı hiç dolaştırmadan Dave’e, ‘Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor. Bana zorbalık ettiğinizi hissediyorum’ dedim.”

“Güzel. Nasıl karşılık verdi?”

“Sadece gülümsedi ve ‘Alice, Sözleşme’yi olduğu gibi kabul etmen lazım. Ben ettim, Jake de edecek. Böyle olması şart. Kimse Sözleşme’den ayrılmadığı gibi, Sözleşme de kimseden ayrılmaz’ dedi. Sonra uzanıp kolumu öyle sıkı tuttu ki neredeyse canımı yakacaktı. Kulağıma, ‘Yani, kimse canlı ayrılmaz’ diye fısıldadı. Yanından çekildim; resmen ödüm kopmuştu. Sonra Dave yine o partideki neşeli haline döndü. ‘Son kısım şakaydı’ deyip güldü. Ama Jake, gerçekten şaka yapıyor gibi değildi.”

O piç kurusunun karıma elini sürdüğünü, onu tehdit ettiğini hayal ettim. “Yetti artık. Yarın Dave’in yanına uğrayacağım.”

Alice başını iki yana salladı. “Hayır, bu sadece durumu kötüleştirir. İyi haber, onu bir daha görmek zorunda olmamam. Bana dışarı kadar eşlik etti. Ofisinin önünde bana bunun son görüşmemiz olduğunu söyledi. ‘Odaklan, Alice, odaklan’ dedi. ‘Doğru yolu bul. Dostum Jake’e selamımı şöyle.’ Sonra içeri girip beni öylece bıraktı. Çok ürkütücüydü.”

“Bir çıkış yolu bulmamız lazım.”

Alice bana söylediklerini hiç anlamamışım gibi, soru sormasına baktı. “Aynen öyle, Jake. Ama sana şunu söylüyorum: Bence çıkış yolu yok.” Alice ellerimi daha sıkı tuttu ve birden gözlerinde daha önce hiç görmediğim, aşına olmadığım bir şey gördüm. “Jake, korkuyorum.”

Mesele şu: Alice'e o hafta her gün Draeger's'a gittiğimi söylemedim. Bunu ondan saklıyordum diyemem, sadece tedirginliğini artırmak istemiyordum. Beraberken hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyor, huzursuz olmadığım hissini yaratmaya çalışıyordum. Alice genelde o gün Vivian'dan da, Dave'den de haber almadığını söylemek için Sözleşme'den bahsettiğinde çok endişeli görünmemeye çalışıyordum. "Belki canımızı boşu boşuna sıkılmışızdır" diyordum. Aslında buna inanmıyordum, Alice'in inandığını da sanmıyordum, ama hafta ilerleyip de hiçbir şey olmayınca sinirlerimiz yatıştır gibi oldu.

Yine de sonunda hastalarımın, bana anne babalarının onlarla yüzleşip boşanacakları haberini vermelerini bekleyen gençlerin ne hissettiğini sonunda anlıyordum. Her gün tedirginlikle mücadele ederek geçiyordu. Markette JoAnne'i arıyor, Sözleşme'den kötü haber almayı bekliyordum. En muhtemel senaryonun Vivian'dan öğle yemeği planı içeren bir telefon, bir davet ya da üstü örtülü bir emir almak olduğu kanısındaydık. Sonra Vivian birdenbire bize saldıracaktı; bir kuralı ihlal ettiğimizi, yukarıdan bir emir geldiğini falan söyleyecekti.

Günler geçip de telefon çalmayınca, kendime bu Sözleşme korkusunun saçma olduğunu söylemeye başladım. Bizi şahane bir partiye davet etmekten, karıma geçici bir takı takmaktan ve son haftası dışında epeyce bilgilendirici ve mantıklı olan altı haftalık ücretsiz danışmanlık sunmaktan başka bir şey yapmamış olan bir oluşumdan neden bu kadar korkuyorduk? Ama sıklıkla paranoyaya da kapılıyordum. İşten eve yürürken Balboa'dan sapıp kendi sokağımıza girdiğimde sokağı gözlerim-

le tarayıp alışılmadık bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Bir gece sokağın karşısında, siyah bir Chevy Suburban'ın içinde oturan bir adam gördüm. Eve çıkmak yerine binanın etrafından dolaşıp sokağın diğer ucuna çıktım, adamın plakasını not edip filtrelili camlardan içeriği görmeye çalıştım. Evlerden birinin kapısı açılıp yaşlı bir Çinli kadın Chevy'ye binince kendimi aptal gibi hissettim.

Bir hafta geçip de Sözleşme'den ses çıkmayınca Alice sonunda gevşemeye başladı. Ama eski haline tam olarak döndüğü söylenemezdi. Hâlâ her akşam yemeğe yetişiyordu, ama dalgın gibiydi ve canı sevişmek istemiyordu. Sol gamzesinin yanındaki stres sivilcesi kayboluyor, sonra tekrar çıkıyordu. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı; gece yatakta dönüp durduğunu, ofise gitmeden önce çalışmak için gitgide daha erken kalktığını biliyordum. Alice bir sabah endişeden çok yılgınlık tınısı taşıyan bir sesle, "Saçlarım dökülüyor" dedi. "Saçmalama" dedim, ama bunun kanıtını duşta, banyo lavabosunda, Alice'in kıyafetlerine takılan yumaklarda görebiliyordum. Hâlâ Draeger's'a gidiyordum, ama şansım yaver gitmiyordu. Aklıma türlü türlü tuhaf düşünce gelmeye başlamıştı. JoAnne'in neden gelmediğini merak ediyordum. Başı deritte miydi? Sözleşme'nin bana hissettirdikleri de Alice'in tepesinde dolaşan kara bir buluta dönüşmesi de hoşuma gitmiyordu.

Salı günü Vivian'ı arayıp kahve içmek için buluşup buluşamayacağımızı sordum. Vivian hemen Java Beach'te buluşmayı önerdi. "Yarım saat sonra görüşürüz" dedi. Aslında onun telefonunu açmasını da hemen buluşmayı önermesini de beklemiyordum. Daha da önemlisi, ona tam olarak ne söylemem gerektiğine kafa yormamıştım.

Evet, Sözleşme'den çıkmak istiyordum, ama bu konuyu açmanın en iyi yolu neydi? Mesleğime başlamamın üzerinden geçen yıllarda, insanların genelde ne dediginize değil de, o şeyi nasıl söylediğinize tepki verdiğini öğrenmişim. Herkes iyi haber de kötü haber de bekler, sonuçta bu hayatın cilvesidir. İyi ve kötü kaçınılmazdır; bir noktada hepimizin tepesine iner. Haber haberdur. Ama haberin veriliş tarzı, jestler, kelimeler, empati ve

anlayış, ulağın durumu biraz daha kolay ya da zor hale getirme gücüne sahip olduğı gri bölgedir.

Arabayla Java Beach'e giderken Vivian'a söyleyeceklerimi gözden geçirip düzenlemekle uğraştım. İşi batırmak istemiyordum. Açık konuşmak istiyordum, ama onu kışkırtmak istemiyordum; rahat davranmalıyım, ama ciddiye alınmalıyım. Sözlerimin ağzımdan yarı soru olarak çıkmasını istiyordum, çünkü böylece Vivian öfkelenirse durumu idare edebilirdim. Ama çoğunlukla doğrudan beyanda bulunmalıyım. Alice'le birlikte Sözleşme'den ayrılmamız gerekiyordu; Vivian'a öyle diyecektim. Bu durum bize stres ve endişe yaşıyor, evliliğimizin üzerine yük bindiriyordu. Oysaki evlilik tam da Sözleşme'nin korumak üzere tasarlandığı şeydi. En iyisi Sözleşme'deki müthiş insanlarla yollarımızı ayırmamız olur, diyecektim. Vivian'a nezaketinden ötürü teşekkür edecek, ayrıca fikir değiştirdiğimiz için özür dileyecektim. Konuşmayı kısa kesecektim, ama ne demek istediğim çok iyi anlaşılacaktı. Böylece her şey bitecekti. Alice'le ikimizin yakasına yapışan o tuhaf, kötü his yok olacaktı.

Java Beach'ten bir buçuk blok ötede park yeri buldum. Kafeye doğru yürürken Vivian'm çoktan gelmiş olduğunu, bahçedeki bir masada oturduğunu gördüm. Önünde iki fincan vardı. Buraya nasıl böyle çabuk gelmişti? Mor elbisesi gündelik ama pahalı, el çantasıysa sadece pahalı görünüyordu. Vivian sise rağmen büyük çerçeveli bir güneş gözlüğü takmıştı. Kahvesini içiyor, okyanusa bakıyordu. Tam olarak Alice'in betimlediği gibiydi: İlk bakışta son derece sıradandı, ama yakından incelediğinde kesinlikle sıradan değildi.

Çevresindeki insanlar sürekli kıpırdanırken Vivian rahat görünüyordu; yüzü dingindi, masasında da cep telefonu ya da bilgisayar yoktu. Bana hayatıyla son derece barışık biri izlenimini veriyordu.

Vivian ayağa kalkıp, "Dostum" dedi. Beni kendisine çekip beklediğimden bir iki saniye uzun sarıldı. Okyanus esintisi gibi, güzel kokuyordu.

"Sıcak çikolata, değil mi?" Sandalyemin önünde bekleyen fincanı işaret edip gözlüğünü çıkardı.

“Aynen öyle.” Çikolatamdan bir yudum alırken aklımdan konuşmamın provasını yaptım.

“Jake. İkimiz de boşu boşuna rahatsız olmayalım. Buraya neden geldiğini biliyorum. Anlıyorum.”

“Öyle mi?”

Vivian elini elimin üzerine koydu. Parmakları ılık, tırnakları kusursuz manikürlüydü. “Sözleşme korkutucu olabiliyor. Ben ondan bugün bile, hâlâ korkuyorum. Ama korku soylu bir amaç için kullanıldığında olumlu bir şey, uygun bir motivasyon kaynağı olabilir.”

“Aslında” deyip elimi yavaşça çekerek konuşmanın kontrolünü ele geçirmeye çalıştım, “korku taktikleri...” Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Yanlış ton. Fazla saldırgan. Söze yeniden başladım. “Aramamın iki sebebi var. Birincisi sana nezaketinden ötürü teşekkür etmek istemem.” Havayı yumuşatmaya çalışıyordum. “Alice sana düzgün bir kart gönderemediği için kendini çok kötü hissetti.”

Vivian, “Ama gönderdi!” dedi.

“Ne?”

“Son öğle yemeğimizden sonra. Lütfen ona sarı lalelerin çok güzel olduğunu söyle.”

Tuhaf. Alice çiçek gönderdiğinden hiç bahsetmemişti.

“Söylerim” deyip devam etmeye hazırlandım.

Vivian elini masaya doğru uzatıp yine benimkinin üzerine koydu. “Jake, Dostum, lütfen. Buraya neden geldiğini biliyorum. Alice’le ikiniz Sözleşme’den ayrılmak istiyorsunuz.”

Başımı evet dercesine salladım, bu işin bu kadar kolay olmasına şaşırmıştım. “Grupta tanıştığımız herkesi çok sevдик. Kişisel bir şey değil. Bize uygun değil, hepsi bu.”

Vivian gülümsedi, ben de biraz gevşedim. “Jake, ne demek istediğini anlıyorum. Ama bazen, Dostum, istediğimiz şeyler ve bizim için en iyi olan şeyler aynı olmaz.”

“Ama bazen olurlar.”

“Dürüst olacağım.” Vivian elimi bıraktı, gözlerindeki sıcaklık da yok oldu. “Sözleşme’den vazgeçmenize izin vermeyeceğim. Sözleşme’nin de sizi yüzüstü bırakmayacağından emin

olabilirsiniz. İyi günlerde de, zor günlerde de. Çoğumuz bir zamanlar sizin durumunuzdaydık. Çoğumuz Alice’le ikiniz şu an ne hissediyorsanız onu hissettik. Korku, tedirginlik, gelecekte olabileceklerle ilgili belirsizlik hissi. Ama hepimiz yola devam ettik. Sonunda hepimiz bunun faydasını gördük.” Vivian çok sakın bir tavırla gülümsedi. Onun geçmişte, bu konuşmanın aynısını başkalarıyla da yaptığını fark ettim. “Jake, dinle beni, Sözleşme’yi kabullenmen gerek. Senin için, evliliğin için en iyisi bu olur. Sözleşme ona direnenler için kuvvetli, amansız bir nehirdir; ama ona boyun eğenler için huzurlu, dingindir. Onunla beraber hareket edersen seni, Alice’i ve evliliğinizi kusursuz, çok güzel bir noktaya götürebilir.”

Kendimi sakın kalmaya zorladım. Sonra, terapi seansları birden fazla yoğunlaştığında yaptığım gibi, daha alçak sesle konuşmaya başladım. “Vivian, Alice’le ikimiz bu çok güzel nokta olmadan da idare edebiliriz. Kendi yolumuzu bulmamız lazım. Kendi yolumuzu bulacağız. Sözleşme Alice’i korkutuyor. Beni de korkutuyor. Dürüst olmak gerekirse, tarıkata benziyor. Üstü örtülü tehditler, sahte sözleşmeler.”

“Sahte mi?” Vivian kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. “Seni temin ederim, Jake, bu işte hiçbir sahtelik yok.”

Alice’le ikimizin imzamızı attığımız, bütün bunların gerçek sonuçları olmayan eğlenceli bir oyun olduğunu hayal ettiğimiz o ilk günü düşündüm. O kahrolası kalemler. Slayt gösterisi. Orla ve İrlanda’daki kulübesi.

“Siz kanun değilsiniz, Vivian. Sen, Dave, Finnegan ve diğerleri. Sözleşme’nin hiçbir yetkisi yok. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Vivian kılını kıpırdatmadan oturmaya devam etti. “Sizi Sözleşme’ye kimin davet ettiğini hatırladığınızdan eminim” dedi. “Finnegan eşinin firmasının en büyük müvekkili, değil mi? Gerçekten dünya çapında nüfuzlu, etkili biri. Firma için çok değerli olduğunu sanıyorum; ayrıca Alice’in yeni büyük davaya atanması onun sözleri sayesinde oldu. Jake, eminim artık Sözleşme’nin sadece benden, Orla’dan ve Finnegan’dan oluşmadığını anlamışsındır. Sözleşme yüzlerce Finnegan’dan oluşuyor; hepsi kendi çapında müthiş insanlar ve kendilerine öz-

gü eşsiz bir güce sahipler. Avukatlar, doktorlar, mühendisler, yargıçlar, generaller, film yıldızları, politikacılar... adları başını döndürecek türden insanlar. Jake, olaylara dar bir açıdan bakıyorsa. Bir an durup büyük resme dikkatle baksan ve önündeki yolu anlasan iyi olur.”

Bayılacak gibiydim. Sıcak çikolatamı almak istedim, ama her nasılsa mesafeyi yanlış hesapladım. Fincan beton zemine düştü, Vivian’ın çantasının her yerine kahverengi damlalar sıçradı. Etrafımızdaki insanlar dönüp bize baktılar. Vivian hiç rahatsız olmuş gibi görünmeden peçetesiyle çantasını kuruladı. Ben de fincan parçalarını toplamaya başladım.

Yanımıza bir garson geldi. “Siz bırakın. Anton’u çağırırım, yeri siler.” Kızın burnuyla dudağında halkalar, kollarında ve boynunda dövme vardı. Ayrıca çok sayıda hayvanla yaşıyor-muş gibi, biraz ıslak köpek kokuyordu. Birden uzanıp kıza, o bir cankurtaran yeleğiymiş gibi sarılmak istedim. Onu da yaşadığı normal hayatı da fena halde kıskanıyordum.

Garson gittikten sonra Vivian soğuk bir tavırla, “Sizin için en iyisini istiyorum” dedi. “Buraya o hedefe ulaşmanıza yardım etmek için geldim.”

“Ama bize yardım ettiğin falan yok, Vivian.”

“İnan bana.” Vivian’ın ısrarı, söylediklerimi anlamayı tamamen reddediyor oluşu adeta robotumsuydu. “Sözleşme’ye güvenin. Şunu diyorum, Jake: Bu küçük, bu yanlış düşünce tarzından uzaklaşıp büyük resmi görmen lazım. Alice’le ikiniz Dave’in verdiği mesajı kabul etmek zorundasınız.” Vivian büyük güneş gözlüğünü taktı. “Sözleşme’nin evliliğinize, kariyerinize, hayatınıza katabileceği gücü kabul etmeniz lazım. Deprem gibi, medcezir gibi, tsunami gibi Sözleşmeyi de yaşayacaksınız. Kaçınılmaz bir şey. Tek soru, sizin nasıl karşılık vereceğiniz.”

“Galiba beni duymadın. Alice’le ikimiz artık Sözleşme’de yokuz.”

“Hayır.” Vivian ayağa kalkıp çantasını aldı. “Evine git. Güzel eşinle beraber vakit geçir. Dostumsun, Jake. Sonsuza dek.”

Bunu söyledikten sonra dönüp gitti.

Alice kanepeye uzanmış, etrafına da kitaplar ve hukuki araştırmalar saçılmıştı. Bilgisayarı masada açık duruyordu, ama Alice kendisini gitarına vermiş, çok sevdiğim o Jolie Holland şarkısını çalıyordu. Hani şu düğünümüzde söylediği güzelim akustik parçayı. Gitarı çok güzel çalıyordu, sesi de yumuşacık ve nazikti. Sanki ev müziği emiyor, sessizlikte Alice'i duymak için kulak kabartıyordu. Alice başını kaldırıp bana gülümsedi, sonra, *"I'm still dressed up from the night before, silken horse and an old Parisian coat. And I feel like a queen at the bus stop on the Street. Look what you've done to me"* diye söylemeye devam etti.

Sesinin saflığı, onu orada otururken görmek kalbimi sızlattı. Vivian'la yaptığım konuşmada Alice'i yüzüstü bırakmış olmak hiç hoşuma gitmiyordu.

Alice ne zamandır eline enstrümanlarından birini almamıştı. Şarkı çok yumuşaktı; bir anda Alice'in her zaman etrafında tuttuğu duvarları yıkar gibi oldu. Avukat kişiliğinin altındaki, o tutucu lacivert takım elbiselerin altındaki Alice'i kaç kez merak etmiştim? Alice çocukken bile müzisyen olma hayali kurarmış. Annesi komşu çocuklarına piyano ve gitar dersi verirmiş, evlerinde de her zaman müzik çalarmış. Çocuk Alice'in bir gün avukat olma hayali kurduğunu hayal bile edemiyordum, ama onunla tanıştığımda hukuk fakültesi ikinci sınıftaydı. Hâlâ grupta çalışıyor, hâlâ şarkı kaydediyor, hâlâ konserlere çıkıp internet sitesini güncelliyor, e-postalara cevap veriyor, hatta bazen başka müzisyenler için prodüktörlük yapıyordu, ama çoktan farklı bir yola girdiği belliydi. Hukuk fakültesine otuzuna bastığı sene girmişti. Hep "gençliğin tutkuları beni yoldan

çıkardı” derdi. Bu yüzden de sınıfının en yaşlı öğrencilerinden biriydi. Diğerlerine yetişmek için çok çalışması gerektiğini, telafi edilecek çok kayıp zaman olduğunu hissediyordu. Ama gerçekten yapmak istediği şeyi yaptığı o yıllar nasıl kayıp zaman olarak değerlendirilebilirdi ki? Bana kalırsa bunlar kayıp zamanın tam tersiydi.

Alice ilişkimiz başladıktan birkaç ay sonra bana “Mutlu degildim” demişti. “Grupta işler çığırından çıkmıştı. Aslında...” duraksadı, “...ilişkilerimde de.” İnternette bulduğum makalelerden, Alice’in gitaristleri Eric Wilson’la olan ilişkisinin grupta sorunlara sebep olduğunu biliyordum. Alice’e göre çirkin ayrılıkları müziklerini de etkilemiş. Müzikleri lekelenmiş gibiymiş. Alice büyüme vaktinin geldiğine karar vermiş. Hukuk fakültesine de o yüzden başlamış.

İnsanı büyüleyen bir melodiydi; Alice’in sesinin oturma odasında yankılandığını duymak çok güzeldi. Alice şarkıyı bitirince selam vermedi, bana gününü anlatmadı. Onun yerine kanepenin ucundaki klavyeyi kapıp Leonard Cohen’in *Dance Me to the End of Love*’ma başladı. Alice, Cohen’in orta yaşlarının sonunda, lirik yeteneğinin en üst noktasında yazdığı, aşk ve kayıpla ilgili olan bu şarkıyı söylerken gözlerini benden hiç ayırmadı, o alaycı tebessümüyle gülümsedi.

Çantamı masaya bırakıp ceketimi çıkardım, kanepenin diğer ucuna kıvrıldım. Onu böyle rahatça yaptığı bir şeyi yaparken izlemek bana ister istemez Alice’in nelerden vazgeçtiğini düşündürdü. Bunu kendisi için mi yaptı? Yoksa benim için mi? Alice bir süre sonra klavyeyi kenara koyup kanepede bana doğru kaydı.

“Çok seksisin” dedim. Ona Vivian’la yaptığım konuşmayı anlatmaya içim el vermiyordu. O an fazlasıyla kusursuzdu. Devam etmesini istiyordum. Tek istediğim Sözleşme’den önceki günlere dönmekti.

Hiç konuşmadan oturduk. Sonra Alice elini sweatshirt’ünün cebine daldırdı. Cebinden kırışık bir kâğıt parçası çıkardı.

“Bu ne?”

Telgrafa benziyordu. Ön kısmında Alice’in adı vardı, ama

adres yoktu. Alice, “Bugün elden teslim ettiler” dedi. Kâğıtta şöyle yazıyordu:

Sevgili Dostumuz. İşbu belge 10 Şubat’ta, sabah saat dokuzda Half Moon Bay Havaalanı’nda hazır bulunmanı emrediyor. Temsilcimiz seni orada karşılayacak ve sana daha fazla bilgi verecek. Giysi ya da muhtelif eşyalar getirmene gerek yok. Lütfen yanında değerli ya da şahsi eşyalar veya elektronik aletler getirme. Bu bir rica değil, talimattır. Senin de bildiğin gibi, bir talimata uymama konusu Kısım 8.9.12-14’te ayrıntılı bir biçimde açıklanmıştır. Seni görmek için sabırsızlanıyoruz. Bir Dost.

Kalbim taş gibi ağırlaştı, içimde bir dehşet hissi kabardı.

“Sonunda Dave hakkında yanıldığımı düşünmeye başlamıştım. Neredeyse büyütülecek bir şey olmadığına, gayet sıradan bir konuşmayı alıp kafamda tekinsiz bir şeye dönüştürdüğüme karar vermek üzereydim.”

“Büyütülecek bir şey” dedim. Ona Vivian’la konuşmamızı anlattım.

Alice’in gözleri yaşlarla doldu.

“Çok üzgünüm, sevgilim.” Onu kollarıma aldım. “Bizi bu işe hiç bulaştırmamalıydım.”

“Hayır, asıl ben üzgünüm. Finnegan’ı aptal düğünümüze davet eden bendim.”

“Half Moon Bay’e gidemezsin. Ne yapabilirler ki?”

“Çok şey. Beni firmadan kovdururlarsa...” Alice’in aklımın filmi ileri sardığını, paniğe kapılmaya başladığını görebiliyordum. “Bir sürü borcumuz var, kimse bana iyi referans vermez, iş bulamam, evin ipoteki... Vivian haklı. Finnegan’ın nüfuzu her yere ulaşıyor. Hem, sırf Finnegan değil, tanımadığımız diğer Sözleşme üyeleri de var. Sonuçlar bizim için yıkıcı olabilir.”

Aklıma bir şey geldi. “Bu o kadar önemli mi? Az önce şarkı söyleyip çalarken çok mutlu görünüyordun. İkramiyeni alıp gitsen ne olur ki?”

“Daha ikramiyeleri dağıtmadılar. Çek yok. O paraya çok ihtiyacımız var.”

“Onsuz da yaşayabiliriz” diye ısrar ettim, ama benim yeni

iş yatırımlarım, klinik binasının ipoteği, bu evin ipoteği ve dünyanın en pahalı şehirlerinden birinde yaşama masrafı derken, zaten iki yakamızı bir araya zor getiriyorduk.

“Yine fakir olmak istemiyorum; öyle yaşanmaz.”

“Yani, Half Moon Bay’e gitmen iyi mi olacak?”

“Galiba gitmem şart. Ama bir sorun var. 10 Şubat bu Cuma. Mahkemeye çıkmam lazım. Duruşmasız hüküm talebimi savunacağız. Aylardır bunun için çalışıyorum. Cuma günü davayı tamamen kazanabiliriz. Kaybedersek işler yokuş aşağı gidecek. Boş yere binlerce saat çalışacağım, kazanma şansımız olmayacak. İnanamıyorum. O kahrolası talebi ben yazdım, başka kimse mahkemeye sunamaz.”

“Telgrafta bazı sonuçlardan bahsediyor. Onlar ne?”

Alice gidip kendi Kılavuz’unu kitaplıktan aldı. Kısım 8.9.12-14’ün olduğu sayfayı açtı. “Cezalar suçun şiddetine göre verilir ve CCCP’deki gibi, aşağıda açıklanan puan sistemiyle hesaplanır. Tekerrürler belirttiği gibi, puanın ikiyle çarpılmasına sebep olur. İşbirliği ve gönüllü itiraflar uygun tavizlerle karşılık görür.”

“Sonu iyi en azından” dedim.

Alice, “Kaçabiliriz” dedi. “Budapeşte’ye taşınıp adımızı değiştirebiliriz. Köprünün oradaki büyük pazarda iş bulabilir, gulaş yiyip şişmanlayabiliriz.”

“Gulaşa bayılırım.” Normal konuşmaya çalışıyorduk, ama havada hiç neşe yoktu. Kelimenin tam anlamıyla ayvayı yemiştik. “Polisi de unutmayalım.”

“Onlara tam olarak ne diyeceğiz? Güzel çantalı bir kadının bana bilezik verdiğini mi söyleyeceğiz? İşimi kaybetmekten korktuğumu mu? Bizi kahkahalarla karakoldan kovarlar.”

“Dave seni tehdit etti” diye hatırlattım.

“Bu hikâyeyi bir polise anlattığımı hayal etsene. Bizi hayatta ciddiye almazlar. Kimse Sözleşme’den ayrılamaz ha? Yapma. Hem Dave’le konuşurlarsa, ki konuşmayacakları kesin, Dave hepsinin bir şakadan ibaret olduğunu söyler. Sonra da adamlara Pin Sur Mer’i gezdirmeyi teklif eder.”

Alice’le ikimiz çözüm bulmaya çalışırken bir süre konuşmadık. Sanki ikisi de hâlâ bir çıkış yolunun olduğuna inanan,

bir kafese hapsedilmiş iki küçük fareydik.

Alice sonunda, “Siktiğimin Finnegan’ı” dedi. Klavyesini alıp başka bir şarkı, grubunun son albümünde yer alan kasvetli bir parça çaldı. Bu şarkıyı erkek arkadaşıyla beraber, ayrılma aşamasındayken yazmışlardı.

Şarkı bittiğinde “Budapeşte fena fikir değil” dedim.

Alice teklifimi düşünüyor gibiydi. Aslında şaka mahiyetinde söylemiştim, ama belki öyle olması şart değildi. Birden Alice ne yapmaya karar verirse versin itiraz etmeyeceğimi fark ettim. Alice’e âşığıım. Onun mutlu olmasını istiyorum. Korkmasını istemiyorum.

Alice, “Bizi bulurlar, değil mi?” diye fısıldayınca kalbim taş gibi ağırlaştı.

O gün her zamanki rutinime uymama, yani sabah kalkma-
ma, yürüyerek işe gitmeme, hastalarla görüşmeme rağ-
men beynimin bana eşlik ettiği söylenemezdi. Alice cuma günü
havaalanına gidecekse, bir plan yapmamız gerekiyordu.

Önceki gece Alice kafasını boşaltmak istediği için Slogancı-
lık izlemiştik. Sloganların Başkanı ve adamın İtalya'dan pis ko-
kulu bir araba alma çabasıyla ilgili, komik bir bölümdü. Televiz-
yonu kapattıktan sonra yatıp derin bir uyku çekmiştik. O sabah
mutfak masasının üzeri yine kâğıtlar, çıktılar ve hukuk kitapla-
rıyla kaplıydı. Kılavuz büyük mavi koltuğun kolçağında duru-
yordu. Alice Kısım 9 Prosedürler, Talimatlar ve Öneriler'in ba-
şına işaret koymuştu.

Randevular arasında, bu işi halletmenin bir yolunu bulma-
ya çalıştım. Bazı insanlar bir sorun üzerinde fazla düşündükle-
rinde paranoyaya kapılırlar da ben genelde diğer yöne giderim.
Saat öğleden sonra üçe gelirken, kendimi durumun önceki gün
göründüğü kadar vahim olmadığına inandırmak üzereydim.
Ben tam bunları düşünürken Evelyn ofisime girip masama be-
yaz bir zarf bıraktı. Zarfın üzerinde pul olmadığı gibi adres de
yoktu, ama oraya altın harflerle adım yazılmıştı. Zarfa bakarken
terlemeye başladım.

Evelyn, “Bunu bisikletli bir kurye bıraktı” dedi.

Zarfın içinde, yine altın sarısı mürekkeple, el yazısıyla ya-
zılmış beyaz bir kart vardı:

13 Şubat'ta, saat 18:00'de yapılacak olan aylık Dostlar Toplantı-
sı'na katılmanız bize şeref verecektir. Adres: Woodside, Bear Gulch Cad-
desi, No 980. Bahçe kapısının güvenlik kodu 665544. Adresi ve şifreyi hiç-

*bir koşul altında başkalarıyla paylaşmayın.
İmza da, iade adresi de yoktu.*

Perşembe sabahı tişörtüm ve boxer'ımla yatakta oturmuş, Alice'in işe gitmek için giyinişini izliyordum. "Ne yapacağız?" diye sordum.

Alice, "İşimi yapacağım" diye cevap verdi. "Sen de kendinkini yapacaksın. Sonuçlar ne olursa olsun, o kısmı sırası geldiğinde düşüneceğiz. Vivian'ın tehditleri Finnegan ve firma hakkındaydı, ama mahkemeye çıkmazsam zaten firmadaki durumum tehlikeye girer."

"Peki ya Sözleşme'nin her yere ulaşan nüfuzu konusu?"

Alice kendinden emin bir dille, benim hissettiğim dehşetin zerresini içermeyen bir sesle, "Bilmiyorum" dedi. Kendine güveni gerçek miydi, yoksa benim hatırıma rol mü yapıyordu? Yine de Alice'in o an her zamanki gibi olması, savaşa gitmeye hazır olması bile kendimi daha iyi hissetmeme sebep oldu. Müzisyen Alice daha çok görmeyi dilediğim kırılgan, gizemli bir yaratıksa, avukat Alice de yanımda olduğuna sevindiğim, sert, akıllı ve son derece becerikli bir kadın.

Alice'in saçını fırçalayışını izlerken, "Bütün gün seni düşüneceğim" diye söz verdim. Alice çok dikkat çekmeyen erik moru rujunu sürüp ufak, altın halka küpelerini taktı.

"Ben de seni." Alice beni öptü; bu uzun, ama yumuşak ve dikkatli bir öpücüktü, çünkü Alice rujunun bozulmasını istemiyordu.

Yol yapımı ve otopark sorunlarını içeren karmaşık bir sepetten ötürü o sabah Alice'i işe bir meslektaşı bırakacaktı. Saat altıda kaldırırma gri bir Mercedes yanaştı, Alice de çıkıp gitti.

Saat dokuza çeyrek kala işyerindeydim, kara kara çözüle-

mez sorunumuzu düşünüyordum. Midem bütün gün düğüm düğümdü; hastalarla görüşürken bir yandan da olacakların olmasını bekliyor, durumun nasıl şekil alacağını merak ediyordum. Evelyn, “Senin neyin var, Jake?” diye sordu. “Bir tuhafısın Hastalanıyor musun yoksa?”

“Emin değilim.” Evelyn’e gerçeği söyleme fikrini gözden geçirdim, ama bunun ne yararı olurdu ki? Evelyn’in gülecek gibi olduğunu, bana inanmadığını hayal ettim. Sözleşme’nin derinliğini ve teşkil ettiği tehdidi hemen kavrayamazdı. Zaten onun bu işe bulaşmasının Alice’le ikimizin başına daha da çok bela açacağından emindim.

Saat ikide telefonum bipleli. Alice son derece sıradan bir mesaj göndermişti. *Eve gece yarısından önce gelemeyeceğim.*

Seni ben alırım, diye cevap gönderdim. *11:30 gibi binanın önünde olurum. İşin bittiğinde inersin. Önceki gün olanlardan sonra Alice’e sarılmak, onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyordum.*

Alice’in ofisine erken vardım. Mahalle sessiz, gece havası serindi. Yanımda iki sandviç, Alice için bir şişe kremalı gazoz, iki de küçük Bundt pastası getirmiştım. Isıtıcıyı açık bırakıp *Entertainment Weekly*’nin yeni sayısını okumaya çalıştım. Kapak haberi *Slogancılık*’ın önü alınamaz şekilde meşhur olmasıyla alakalı olsa da konsantre olamıyordum. Sürekli hukuk bürosunun ışıklı pencerelerine bakıyor, Alice’in silüetini arıyor, karımın aşağı inmesini diliyordum.

Kapı tam gece yarısı açıldı. Alice’in yanında partideki o uzun boylu, kıvrıkcık saçlı adam vardı: Derek Snow. Camı azıcık aralayınca adamın Alice’e bir şeyler içmek isteyip istemediğini sorduğunu duydum. Ama Alice, “Hayır, teşekkürler, tatlı kocam beni almaya geldi” dedi. Onu gördüğüme saçma denecek kadar çok sevindim. Yolcu koltuğunun üzerinden eğilip kapıyı açtım, Alice de arabaya bindi, sonra dönüp evrak çantasıyla el çantasını arka koltuğa attı. Beni tutkuyla, uzun uzun öptü, ben de az önce içimde beliren hafif endişeden ötürü kendimi aptal gibi hissettim. Belli ki bu adam Alice’in tipi değil; tipi benim.

Alice ön panelde duran kesekâğıdını gördü. “Sandviç!” di-

ye haykırdı.

“Evet.”

“Sen dünyanın en iyi kocasısın.”

Alice yemeğini yemeye başladı, gününü anlatırken California Sokak’a doğru U dönüşü yaptım. Alice’in ekibi yeni, güçlü kanıtlar bulmuş, duruşmasız hüküm konusundaki şansları kuvvetli görünüyormuş. Konuşmaktan bariz bir biçimde kaçtığımız konuyu Balboa’ya dönene kadar açmadım.

“Yarınla ilgili düşüncelerin ne?”

“Dave’e telefon ettim” dedi Alice. “Pek iyi gitmedi. Talimat talimattır diye tutturdu. Senin Vivian’a söylediklerinin de her şeye tuz biber ektiğini söyledi. Sonra aynı şeyi tekrarladı: Sözleşme’yi kabullenmek zorundaymısz.”

Bir an duraksadıktan sonra, “Sence ne olacak?” diye sordum.

Alice konuşmadı.

“Keşke Dave’e duruşman olduğunu söylemeseydin. JoAnne’in söylediğini yapsak iyi olur. Beni suçlaman, suçu eşit dağıtman lazım.”

Ben arabayı garaja sokarken Alice beni uyarırcasına, “Vivian’la aranızda olanlardan sonra” dedi, “içimden bir his senin de yeterince suçlanacağını söylüyor.”

Cuma günü şafak sökerken uyandım. Tek kelime etmeden mutfağa geçip kahvaltı hazırladım. Domuz pastırmasıyla waffle, portakal suyu ve kahve. Alice'in enerjik olmasını, duruşmasının iyi geçmesini istiyordum. Ama daha da önemlisi, Alice'e onu ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyordum. Gün beraberinde ne getirirse getirsin, Alice'in onun tarafında olduğumu bilmesini istiyordum.

Kahvaltıyı bir tepsiye koyup Alice'e götürdüm. Alice külotlu çorabı ve iç çamaşırlarıyla mavi koltuğa oturmuş, işine dalmıştı. Başını kaldırıp gülümsedi. "Seni seviyorum."

Saat altı olunca, Alice kapıdan fırlayıp gitti. Ben de ortalığı toplayıp duş aldım. Aslında telefonda resepsiyonistimiz Huang'la konuşmaya başlayınca dek ne yapmayı planladığımı fark etmemiştim. Çocuğa kendimi hasta hissettiğimi, bugün ofise gelebileceğimden emin olmadığımı söyledim. "Gıda zehirlenmesi" diye uydurdum. "Randevularımı iptal edebilir misin?"

Huang, "Tabii" dedi, "ama Bolton'lar bu duruma sevinmeyecek."

"Doğru. Kusura bakma. Onları benim aramamı ister misin?"

"Hayır, ben hallederim."

Alice eve döndüğünde evde olmayabilirim diye, ona not bıraktım. *Half Moon Bay Havaalanı'na gittim. En azından bunu yapabilirim. Öpüyorum, J. Sonra bana daha cümleyi yazarken bile melodramatik gelen, ama hislerimi çok iyi açıklayan bir ekleme yaptım: Benimle evlendiğin için teşekkürler.*

Deniz kıyısında ilerlerken kararımı iyiden iyiye kabullendim. Half Moon Bay Havaalanı hektarlarca enginar bitkisinin arasına sıkışmış uzun bir pistten ibaretti. Yoğun siste üzeri kapalı birkaç Cessna uçağını ve 3-Zero Cafe'ye ev sahipliği yapan ufak binayı zar zor görebiliyordum. Arabayı boş otoparka park ettim. Restorana girdiğimde piste bakan bir masa seçip oturdum. Etrafta ne güvenlik, ne bilet bankosu ne de bagaj teslim yeri vardı. Pistle kafeyi birbirinden sadece kilidi olmayan, cam bir kapı ayırıyordu. Eski moda bir garson üniforması giymiş, ince yapılı bir kadın yanıma geldi.

“Kahve mi alırsınız?”

“Varsa sıcak çikolata alayım.”

“Tabii.”

Olağandışı bir şey görmek için havaalanını taradım. Otoparkta sadece üç araba vardı: benimki, boş bir Ford Taurus ve sürücü koltuğunda bir adam olan Chevy pikap. Adam birini bekliyor gibi görünüyordu. Gergin olduğumda beni ele geçiren o eski alışkanlıkla, masada tempo tuttuğumu fark ettim. Bilinmeyen, beni her zaman bütün gerçek tehlikelerden fazla korkutmuştur. Biri burada Alice'le buluşup yine sert bir konuşma yapmayı mı planlıyordu? Acaba ona yine bilezik mi takacaklardı? Yoksa Alice'i bir yerlere götürmeye mi geliyorlardı? Vivian da Dave de uçak yolculuğundan bahsetmemişlerdi. Vivian'ın Martin Parr fotoğrafını duvarımızdan indirip PowerPoint sunumu yaptığı gün onu daha dikkatli dinlemeliydim.

Bir uçak tepelerin üzerinden inişe geçti. Uçağın büyük bir dönüş yaptığını, yoğun siste iniş yapmak için alçaldığını gördüm. Bu ufak bir özel uçaktı, ama hangarın yanındaki Cessnalardan daha büyük ve gösterişliydi. Saatime baktım. 8:54. Altı dakika geçti. Adam o mu?

Uçak yakıt hortumuna kayarcasına yaklaştı. Bir işçi koşup uçağın yanına gitti, pilotla bir iki saniye konuştu, sonra uçağa yakıt doldurmaya başladı. Pilot restorana yaklaştı. Onun titrediğini, otoparkta etrafına baktığını gördüm. Belli ki bir şey ya da birini arıyordu. İçeri girip odaya göz attı; beni fark etmedi bile. Cep telefonuna bakıp kaşlarını çattı, sonra da tuvaletin yolunu

tuttu.

Görünürde başka kimse yoktu; iniş yapan başka uçak da yoktu. Etrafta sadece garson, işçi, Chevy'li adam, pilot ve ben vardık. Saat tam dokuzdu. Masanın üzerine beş dolarlık bir banknot koyup ayağa kalktım. Adam tuvaletten çıktı, yine etrafına baktıktan sonra ön kapıdan otoparka çıktı. Çok uzun boylu, kırklarının başında, kızıl saçlı ve yakışıklıydı; üzerinde kot gömlek ve çok cepli, bej bir pantolon vardı.

Dışarı çıkıp "Günaydın" dedim.

"Merhaba." Adamın hafif bir aksam vardı. Nereli olduğunu çıkaramadım.

"Acaba Alice'i mi arıyorsunuz?"

Adam dönüp bana baktı, beni ölçüp tarttı. Elimi uzattım. "Jake." Adam bana kuşkuyla baktı, sonra elimi sıktı.

"Kieran." İrlanda aksanıyla konuşuyordu. Aklıma hemen Vivian'ın Orla ve İrlanda'daki adayla ilgili hikâyesi geldi. "Alice'i tanıyor musunuz? Burada olması gerekiyordu." Adam biraz sinirlenmiş görünüyordu.

"Ben onun kocasıyım."

"Şahane. Alice nerede?"

"Gelemedi."

Adam onunla dalga geçtiğimi düşünüyormuş gibi dudak büktü. "Ama gelecek, değil mi?"

"Hayır. O avukat. Mahkemede işi var. Çok önemli bir dava."

"Eh, bu daha önce hiç olmamıştı." Kieran güldü. "Karıınız epey cesurmuş." Cebinden bir parça sakız çıkarıp kâğıdını açtı, sakızı dişlerinin arasına kısırdı. "Pek zeki olmayabilir, ama cesur olduğu kesin."

"Onun yerine ben geldim" dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayret bir şeysiniz."

Birçok hisle mücadele ediyor, hiçbirini belli etmemeye çalışıyordum, ama ettiğimden emindim. "Alice gelemedi, ben de burada boşu boşuna beklemenizi istemedim. O yüzden onun yerine ben geldim. Nezaket gereği."

"Nezaket mi? Ciddi misin? Bunu Finnegan'a nasıl açıkla-

yacağım bilmiyorum.”

“Size buraya gelmenizi Finnegan mı söyledi?”

Kieran gözlerini kıstı. Ne kadar aptal olduğuma şaşırılmış gibiydi. Ya da ne kadar saf olduğuma.

“Aslında hepsi benim suçum” diye ısrar ettim. Alice’in başını bu belaya ben soktum. Evet, Finnegan onun tanıdığıydı ve Alice onu düğünümüze kendisi davet etti. Ama evlenmek benim fikrimdi. Alice ilişkimize güvendiğinden süresiz olarak birlikte yaşamaktan memnun olurdu. Dediğim gibi, ona âşığım, ama onunla bu yüzden evlenmedim.

Kieran, “Eh” dedi, “gelmeni takdir ettim. Hayran olunası, hatta biraz cesurca bir hareket. Ama bu iş böyle olmuyor.”

“Alice gelebilse gelirdi.”

Saatine baktı, cep telefonundaki e-postayı inceledi. Olan bitenler kafasını karıştırmış gibiydi. “Şimdi, şunu iyice anlayalım. Alice gerçekten gelmiyor, öyle mi?”

“Evet.”

“Tamam, tanıştığımıza memnun oldum, Jake. Karına iyi şanslar. İhtiyacı olacak.” Pilot dönüp uçağına doğru yürüdü. Ufak uçağın sislerin arasında havalanışını izlerken, midemde bir bulantı hissettim.

Şehre geri dönerken Huang'dan telefon geldi. Bolton'ların saat on birdeki randevusunu iptal etmeye çalışmış, ama kadın buna kesinlikle yanaşmamış.

Huang, "Bayan Bolton korkutucu" dedi.

Bolton'lar, yani Jean'le Bob, kırk yıldan uzun süredir evliydi. Evelyn'in evlilik danışmanlığı alanına açıldığında bağladığı ilk danışanlardı. Bunun sebebini sonradan çözdüm: Bolton'lar şehirdeki diğer bütün terapistlerin sabrını çoktan tüketmişlerdi.

Her hafta onlarla beraber geçireceğim saati dehşetle bekliyordum. Sefil bir çift, birliktelikleri bu sefilliği daha da artırmış. Randevu saatleri öyle yavaş geçiyordu ki duvar saatinin bozuk olduğundan kuşkulanıyordum. Kiliselerindeki, danışmanlık almalarında ısrarcı olan buyurgan rahip olmasa yıllar önce boşanırlardı. Genelde bir hastaya altı ay zaman tanır, sonra işlerin nasıl gittiğini değerlendiririm. Hiçbir yere varamıyor gibiysek hastayı başka bir terapistte yönlendiririm. Bu şahane bir iş modeli olmayabilir, ama bence hastalar için en iyisi bu.

Bolton'larla görüşürken, üçüncü haftamızda onlara hiç boşanmayı düşünüp düşünmediklerini sormuştum. Bob hemen, "Son kırk yılın her günü düşündüm" diye cevap vermişti.

O an ilk ve son kez karısının gülümsediğini görmüştüm.

Huang'a, "Tamam" dedim, "onlarla görüşeceğimi söyle. Her zamanki saatte. On buçuğa kadar ofise gelmiş olurum."

"Artık hasta değil misin?"

"Hastalıktan kastın ne?"

Bolton'lar tam on birde geldi. Aslında söyledikleri hiçbir

şeyi duymuyordum; daha doğrusu, genelde konuşan o olduğu için, Jean'ın dediği hiçbir şeyi. Ama ikisi de bugün kafamın pek yerinde olmadığını fark etmedi. Bob'un da seansın çoğunu at gibi gözleri açık uyuyarak geçirdiğinden bayağı emindim. Hatta adam horluyor gibiydi. Saat tam on iki olduğunda, onlara süremizin dolduğunu söyledim. Ofisten ayak sürüye sürüye çıktılar; Bob sisten yakındı. Önceki hafta hava çok güzeldi, ama Bob o zaman da güneşten yakınmıştı. Onlar gidince Huang ofiste dolaşıp sağa sola oda kokusu sıkıp camları açtı. Jean'ın iğrenç parfümünün kokusunu yok etmeye çalışıyordu.

Saat 13.47'de Alice aradı. Sevinçten deliye dönmüş halde, "Kazandık!" diye bağırdı.

"Şahane! Seninle gurur duyuyorum."

"Ekibi öğle yemeğine götürüyorum. Bize katılmak ister misin?"

"Zaferin tadını ekibinle çıkar. Akşam beraber kutlama yaparız. Nerede yiyeceksiniz?"

"Fog City'ye gitmek istiyorlar."

"Umarım Vivian'la karşılaşmazsın."

"Ortadan kaybolursam arabamın Battery ve Embarcadero'nun köşesinde olduğunu bil. Tamamen senindir." Alice'in sesindeki neşe her şeyin normal görünmesine sebep oluyordu, ama ben içten içe hiçbir şeyin normal olmadığını biliyordum. Alice'e Half Moon Bay Havaalanı'na yaptığım ziyareti anlatmadım. Ona bu haberle yük olmadan önce zaferinin tadını biraz olsun çıkarmasını istiyordum.

Telefonu kapattıktan sonra masamda oturup e-postalarımı yarım yamalak kontrol ettim; bu sabah Kieran'la aramızda geçen diyaloga bir anlam vermeye çalıştım. Alice orada olsa ne olurdu? Kieran onu uçağa bindirip götürür müydü? Nereye giderlerdi? Alice ne zaman dönerdi? Kieran'a karşı koyar mıydı, yoksa kaderini kabul edip uçağa mı binerdi? Yıllar önce Life dergisinde gördüğüm tuhaf bir fotoğrafı hatırladım. Fotoğrafta bir grup adam Suudi Arabistan'da, çitlerle çevrilmiş bir alandlardı. Fotoğraf altı yazısı hepsinin hırsızlıktan hüküm giydiğini, ellerinden birinin kesilmesini beklediklerini söylüyordu. Bu

fotoğrafın en rahatsız edici yanı bütün adamların çok sakın görünmesiydi; hiçbir şey yapmadan oturuyor, kaçınılmaz dehşeti bekliyorlardı.

Eve dönüp arabayla Yarımada'ya gittim. Hedefim Draş-ger's marketiydi. Kasiyerlerden biri, Eliza adlı kısa boylu, top-
lu kadın içeri girerken bana el salladı. Herhalde artık beni ora-
nın müdavimi olarak görüyorlardı. Eliza ne zaman onun kasa-
sından geçsem, "Alışverişini kendisi yapan erkeklere bayılırım"
derdi.

Buraya kaç kez geldim, ama JoAnne'le karşılaşmayı başara-
madım. O gün de farklı bir şey olmadı. Alice'e çiçek ve zaferini
kutlamak için bir şişe Veuve Clicquot, kendime de kurabiye al-
dım.

Bir süre sonra JoAnne'i beklemekten vazgeçip kasaya git-
tim. Eliza, "Alışverişini kendisi yapan erkeklere bayılırım" dedi.
Sonra kurabiyeleri görünce bana bakıp, "Sepetine biraz protein
koysan iyi olacak, dostum" diye ekledi.

"N-ne?" diye kekeledim.

"Protein." Gülümsedi. "Bilirsin işte, dana eti, domuz eti ya
da içinde hidrojenize yağ olmayan bir şeyler." Yüzündeki te-
bessüm sahici mi, yoksa uyarı tebessümü mü anlayamadım. Bu
Eliza, dedim kendime. Tatlı, dost canlısı Eliza. Az önce konuşur-
ken küçük d ile *dostum* dedi, büyük D ile değil. Eliza göz kırparak,
"Bunlar seni öldürecek" diye ekledi.

Poşetimi alıp kapıdan fırladım, tasalandırıcı bir şey var mı
diye otoparkı gözlerimle taradım. Ama neyin tasalandırıcı ol-
duğunu nereden bilecektim? Otoparkta her zamanki gibi Tes-
lalar, Land Rover'lar, BMW 3 serisinden arabaların yanına park
edilmiş Prius'lar vardı. İçimden, *Paranoya yapmayı bırak* diye
kendimi azarladım. *Ya da bırakma.*

Alice eve saat altıya birkaç dakika kala geldi. Sabah ona yaz-
dığım, Half Moon Bay'e gideceğimi bildiren notu attım. Habe-
rin yarına kadar bekleyebileceğine karar verdim. Alice zaferin-
den ötürü hâlâ heyecanlıydı, kutlamak için çıktıkları öğle ye-
meğinden ötürü de hâlâ çakırkeyifti. Neşesi bulaşıcıydı; aylar-
dır ilk kez, içime musallat olan o huzursuzluğu bir kenara ite-

bildim. O hissi tamamen yok edemedim, ama Alice'in hatırı için aklımın arkalarına ittim. Bir tabağa peynir ve kraker koydum, Alice de şampanyayı patlattı. Yatak odamızın minicik balkonuna çıktık. Güneş batmak üzereydi, sis de denizden karaya doğru ilerliyordu, ama hâlâ okyanusun bize ait olan incecik kısmını görebiliyorduk. Bize aslında almaya paramızın yetmediği bu evi alma ilhamını veren bu minicik, kusursuz okyanus manzarasıydı. Manzarayı bu kadar özel kılan ise okyanusla beraber araya giren sıra sıra, alçak 1950'lere ait evler, eksantrik arka bahçeler, mahallemizin Golden Gate Parkı'yla birleştiği Fulton Sokak'ın iki yanına dizilmiş olan güzelim ağaçlardı.

Şampanya şişesi boşaldıktan sonra bile balkonda oturmaya devam ettik. Alice mahkemede olanları bütün ayrıntısıyla anlattı, hatta karşı tarafın avukatlarını ve huysuz yargıcı çok komik bir biçimde taklit etti. Performansı muhteşemdi, neredeyse onunla beraber mahkeme salonuna gittiğimi hissettim. Alice bu dava için çok çalışmıştı, ben de onunla delicesine gurur duyuyordum.

Pilotla aramızda geçen rahatsız edici konuşma, Bolton'larla yaptığım zehirli görüşme ve markete yaptığım başarısız, paranoya ürünü ziyaret aklımdan silinmeye başladı. Anda kalmak için son derece bilinçli bir çaba gösterdiğimi fark ettim; popüler terminolojiyi kullanmak gerekirse, farkındalık içindeydim. Alice'le, onun başarısını kutlayarak, birbirimizle olmanın tadını çıkararak geçirdiğim o rahat, mahrem anlar evliliğin özünü en kusursuz biçimde ifade ediyordu. Keşke o anı şişeleyebilsem, her gün kopyalayabilsem. O anı aklımda tuttuğumu, en çok ihtiyacım olacağı anlar için sakladığımı hayal ettim. Alice'e de aynısını yapmasını söylemek istedim, ama bu bir ilişki olurdu, değil mi? Ona o anı kaçırmamasını, hatırlamasını söylesem, ona sadece bu mutluluğun geçici olduğunu, işlerin her an kötüye gidebileceğini hatırlatmış olmaz mıydım?

Sonra Alice'in cep telefonu çaldı, ben de hayallerimden sıyrıldım. Ben tam, "Açma" diyecekken Alice telefonunun düğmesine bastı.

Gülümsedi, ben de rahatlayarak iç geçirdim. Arayan mü-

vekkili Jiri Kajanë'ydi; adam Arnavutluk kıyısındaki kır evinden telefon ediyordu. İyi haberi, Alice'lerin zafer kazandığını az önce duymuş. Alice gülüp telefonun mikrofon kısmım eliyle örttü, bana adamın *Slogancılık* dizisinin devamı için yazdığı dizideki bir karaktere Alice adını verdiğini söyledi. "Ben çok önemli U'Ren davasında, kayıp sayfa vakasını çözen sekreter Alice'im" dedi. "Kajanë senin de Hotel Dajti'nin bocce sahası görevlisi olabileceğini söylüyor. Ufak bir rolmüş, ama önemliymiş."

Alice bana göz kırptı. Kajanë'ye, "Sekreter Alice ile bocce görevlisi Jake, aşkı ve mutluluğu bulacaklar mı?" diye sordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Belli ki cevap karmaşıktı. Sonra Alice bana doğru döndü: "Gerçek aşkı yakalamak zormuş, ama deneyeceklermiş."

Gecenin bir yarısı irkilerek uyandım; birinin ön kapımızı ısrarla yumrukladığından emindim. Evde dolandım, bütün camlardan dışarı baktım, güvenlik kamerasını kontrol ettim, ama hiçbir şey göremedim. Mahallemiz gecenin o saatinde ölüme sakindi; okyanus esintisi ve yoğun sis bütün sesleri boğuyordu. El fenerini bahçeye tuttum. Hiçbir şey yoktu. Arka çiti taradığımda, dört rakunun kırmızı gözlerinin el fenerinin ışığını tuhaf bir biçimde yansıttığını gördüm.

Sabah Alice'in kütük gibi uyuduğunu gördüm; uykuya daldığından beri yatakta bir santim bile hareket etmemiş. Kahve makinesini çalıştırdım, domuz pastırması ve waffle yapmaya giriştim.

Alice bir saat sonra mutfağa geldi. "Pastırma!" Beni öptü. Sonra çamaşırlarını yıkayıp katladığını gördü. "Haftalardır uyuyor muyum? Bugün günlerden ne?"

"Pastırmanı ye sen" dedim.

Alice kahvaltıda, "Herhalde boş yere endişelendik" dedi. "Havaalanına gitmedim, ama bir şey olmadı."

O anda Alice'e pilotla görüşmemi anlattım. Önceki gece, mahkemede kazandığı zaferin getirdiği mutluluğu bozmamak için bir şey söylememiştim. Ama Alice olanları bilmeliydi. Vivian ya da Dave'in veya daha beteri Finnegan'ın telefon edeceğinden korkuyordum, Alice'in şaşırmasını istemiyordum. Ona pilotun aksanından, sabırsız hareketlerinden, Alice'in gelmediğine inanmayışından bahsettim. Kısa konuşmamızı aktardım.

"Finnegan'dan adıyla bahsetti, öyle mi?" Alice'in kaşları çatıktı.

Başımı evet anlamında salladım.

Alice elini enseme koyup saçlarımı parmaklarına doladı.
“Benim yerime gitmiş olman çok tatlı.”

“Bu işte beraberiz.”

“Peki, oraya bana bir şey söylemek için gelmiş gibi miydi?
Ya da paket vermek için falan?”

“Elinde paket yoktu.”

“Beni bir yere mi götürecekti?”

“Evet.”

Alice yumuşak bir nefes aldı. Kaşlarının arasındaki endişe çizgisi derinleşti. “Tamam.”

“Haydi, yürüyüşe çıkalım” dedim. Konuşmak istiyordum, ama bilezikten ve önceki gün olanlardan sonra kendi evimizde konuşmamızın güvenli olduğundan bile emin değildim.

Alice yatak odasına gitti, kot pantolon ve kazak, üzerine de pofidik montunu giyip döndü. Dışarı çıktığımızda sokağı taradı. Ben de aynı şeyi yaptım. Sola dönüp her zamanki yolumuzdan Ocean Beach’e doğru ilerledik. Alice hızlı adımlarla, bir amacı varmış gibi yürüyordu. İkimiz de bir şey söylemedik. Sonunda kuma ayak bastığımızda, Alice biraz gevşedi. Suya doğru yan yana yürüdük. Alice, “Biliyor musun” dedi, “seninle evlendiğim için çok mutluyum, Jake. Bunu hiçbir şey için değiştirmezdim. Bu kulağa tuhaf gelecek, ama Finnegan’ın zafereinden sonra hep beraber toplantı odasında olduğumuz anı düşündüm. Ortaklar beni odaya çağırdılar. Oda tıklım tıklımdı, sonra birden kendimi Finnegan’la omuz omuza buldum. Frankel evleneceğimden bahsettiğinde Finnegan bana şefkatle sarılıp ‘Düşünlere bayılırım’ dedi. Ben de ona ‘Benimkine gelmek ister misiniz?’ diye cevap verdim.

Kelimeler ağzımdan çıkana kadar onu davet edeceğimin farkında değildim. Davetimde tamamen ciddi değildim. Oadaki herkes güldü. Adam, ‘Şeref duyarım’ dediğinde tuhaf bir sessizlik oldu. Herkes onun dikkatini çekmek için, Muhteşem Finnegan tarafından fark edilmek için kıcını yırtıyordu. Hep diğer insanlardan ayrı duran bir efsanenin gözüne girmek için. Olanlar, adamın bana yönelik cömert yorumu herkesin afalla-

masına sebep olmuş gibiydi. Ama tabii, kimsenin adamın ciddi olduğunu düşündüğünü sanmıyorum. Benim düşünmediğim kesin. Toplantıdan sonra, ofisten çıkarken masama uğradı. Düğün davetiyeleri yeni gelmişti, kutu masamın üzerindeydi. Finnegan, ‘Düğünü nerede yapıyorsunuz, canım?’ dediğinde en üstten bir davetiye alıp veriverdim. Bütün bunlar bana çok doğal geldi. Bu, sanki ikimizin de şaka olduğunu kabullenmek istemediğimiz bir şakanın uzantısıydı. Ya da en azından ben öyle düşündüm. Bunun Finnegan’a göre şaka filan olmadığını ancak o gittikten sonra fark edebildim. Jake, asıl tuhaf olan da bu: Sanki bunun olacağını biliyordu, sanki bunu o oldurttu.”

“İmkânsız.”

“Emin misin?”

Artık suyun kenarındaydık. Alice ayakkabılarını çıkarıp arkamıza, kumun üzerine attı. Ben de aynı şeyi yaptım. Alice’in elini tuttum, birlikte suya girdik. Buz gibiydi.

“Mesele şu, Jake. Düğünümüz öyle sihirli bir gündü ki bir anından bile pişman değilim. Finnegan’la tanıştığıma pişman değilim. İster inan, ister inanma ama Sözleşme’den ötürü de pişman değilim.”

Bu bilgiyi sindirmeye çalışıyordum ve sanırım Alice’in ne demek istediğini anlıyordum. Isobel bana varoluşunun babasının mutsuzluğuna bağlı olduğunu söylediğinde de aynı şey geçerliydi. Bazen iki şey birbirinden ayrılamaz. Bir kez birleştiler mi, öyle kalırlar. Zamanı tersine çevirmek yalnızca kötüyü değil, iyiyi de ortadan kaldırır.

“Bana çok iyi davranıyorsun, Jake. Ben de sana layık olmak istiyorum.”

“Layıktan da ötesin.”

Birkaç metre ötede bir sörfçü sörf kıyafetinin fermuarını çekip bilek kayışını taktı. Köpeği yanında gürültülü bir biçimde nefes alıyordu. Alice’le ikimiz onları izlerken sörfçü köpeğinin başını okşayıp suya girdi. Köpek onu bir süre takip etti, sonra sörfçü, “Geri dön, Marianne” diyerek kıyıyı işaret etti. Köpek adamın söylediğini yapıp kıyıya yüzdü. Marianne bir köpek için ne tuhaf bir addı.

Alice, “Çocukken” dedi, “o kadar bağımsız ve dik başlıydım ki annem ileride evleneceğim adama acıdığını söylerdi. Ben büyüdükçe annem hiç evlenmeyeceğimi düşündüğünü söylemeye başladı. Bir keresinde bana, kendisi babamla evli olmaktan mutlu olsa da bunun evliliğin bana göre olduğu anlamına gelmediğini söylemişti. Bana kendi yolumu kendim bulmam gerektiğini söylemişti. Kendi mutluluğumu yaratmam lazımmış. Ama satır aralarını okuduğumu, annemin evlendiğim kişiyi hayal kırıklığına uğratacağımı söylediğini düşündüğümü de hatırlıyorum. Seninle tanışmamızın üzerinden epeyce zaman geçinceye kadar, hatta belki senin bilmek istemeyeceğin kadar çok zaman geçinceye kadar, içten içe hiçbir zaman evlenmeyeceğimi biliyordum.”

Alice’in itirafı beni şoka uğrattı. Sörfçü kulaç atmaya başlamıştı, güçlü kollarını akıntıya direnmek için kullanıyordu. Sis sahibini yutarken köpek kıyıda havlıyordu.

Alice, “Ama asıl komik kısım şu” dedi. “Bana evlenme teklif ettiğinde, seninle evlenmek bana doğru geldi. Seninle evlenmek istiyordum, ama seni hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyordum.”

“Alice, hiç öyle olmadı. Asla...”

Alice, “Bitirmeme izin ver” deyip beni daha derine çekti. Buz gibi su ayak bileklerime sıçrayıp kotumu ıslattı. “Vivian o ilk gün gelip de bize imzalanacak kâğıtları verdiğinde mutlu oldum. Vivian’ın bahsettiği şey bir tarikata ya da gizli bir topluluğa, normalde ödümü koparıp aksi yöne kaçmama sebep olacak bir şeye benziyordu. Ama kaçmak istemedim. Vivian’ın Sözleşme, kutu, evraklar ve Finnegan hakkındaki konuşması... Bunların hepsi bana ‘Bu bir işaret. Bu, kaderimiz. Bu, evliliğimde başarılı olmama yardım edecek bir araç. Bu, tam da ihtiyacım olan şey’ diye düşündürdü. Sözleşme’ye iyice bulaştığımızda bile bu hediyeyi takdir etmeye devam ettim. Bilezik, hatta Dave’le geçirdiğim öğleden sonralar bile beni seni ettiği gibi rahatsız etmedi. Bütün bunlarda bir amaç gördüm. Bileziği taktığım o iki hafta aklımı başımdan alacak kadar yoğundu. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, ama seninle aramızda çok kuvvetli bir bağ ol-

duğunu hissettim. Şimdiye kadar kimseye hissetmediğim kadar derin bir şey. İşte o yüzden her şeye rağmen Sözleşme'ye hiç girmemiş olmamızı dilediğimi söyleyemem. Yaşadıklarımız bana geçmemiz gereken bir test gibi geliyor, Jake. Sözleşme için, Vivian ya da Finnegan için değil, kendimiz için."

Sörfçü tamamen gözden kayboldu. Marianne artık havlamak yerine acınası bir biçimde sızlanıyordu. Artık karşılarında olmayan bir şeyin ya da bir kişinin hâlâ var olduğu fikrini kavrayamayacak kadar küçük olan çocuklar hakkında okuduğum makaleyi düşündüm. Çok küçük bir çocuğun annesi odadan çıktığında ve çocuk ağladığında, bunun sebebi annesinin geri döneceğini bilmiyor olmasıdır. Annesiyle olan bütün tecrübeleri, annesinin yanından ayrıldığı ve geri döndüğü yüzlerce örnek o anda çocuğa hiçbir şey ifade etmez. Tek bildiği annesinin gittiğidir. Kelimenin gerçek anlamıyla çaresiz durumdadır, çünkü annesine kavuştuğu bir geleceği hayalinde canlandıramıyordu.

Büyükçe bir dalga gelip benim baldırlarımı, Alice'in bacaklarının da üst kısmını ıslattı. Döndük, dalgadan gülererek kaçtık. Alice'i kendime çektim; kocaman, pofidik montunun altında ki ince bedenini hissettim. Gözlerimin yaşlardan yandığını hissediyordum, ama bunlar minnet gözyaşlarıydı. Alice son birkaç dakikada bana ilişkimiz hakkında, ilişkimizin ona ifade ettikleri hakkında, onu tanıdığım onca yılda verdiğinden daha fazla bilgi vermişti. O anda, karşı karşıya olduğumuz tehdide, belirsizliğe, önümüzde uzanan bilinmezlik uçurumuna rağmen hiç olmadığım kadar mutlu olduğumu fark ettim.

"Yani, bu yolda seninle yürümekten mutlu olduğumu söylemek istiyorum, Jake."

"Ben de mutluyum. Seni çok seviyorum."

Eve döndüğümüzde, Alice basamakların hemen önünde beni öptü. Kendimi ana kaptırarak gözlerimi kapattığımdan, araba yolumuza giren siyah, Lexus marka arazi aracını görmedim. Gözlerimi açtığımda ilk fark ettiğim şey araba oldu. Ağzımı Alice'in kulağına yaklaştırıp, "Lütfen ona her şeyin benim kabahatim olduğunu söyle" diye fısıldadım.

Uykuda geçirilen zamanı çıkarırsak Amerikalı ortalama bir evli çift gün içinde baş başa sadece dört dakika geçiriyor. Gelin kelimesi “yemek yapmak” anlamına gelen eski bir Almanca kelimenin kökünden geliyor.

Bütün evliliklerin yarısından çoğu yedinci yılını doldurmadan boşanmayla sonlanıyor.

Las Vegas'ta her gün üç yüz çift evleniyor.

Ortalama bir düğünün maliyeti ortalama bir boşanmanınkiyle aynı: yirmi bin dolar.

Çocukların doğması evliliklerin yüzde 65'inde mutluluğu azaltıyor. Ama ne tuhaftır ki çocuklar aynı zamanda boşanma ihtimalini de önemli ölçüde azaltıyor.

Modern zamanda bir evliliğin başarılı olacağına dair en iyi göstergelerden biri kadının ev işlerinin adil bölündüğünü düşünmesi.

Her yıl evlilikle ilgili binlerce küçük bilgi yayımlanıyor. Tabii, birçoğunun yakından incelendiğinde ayakta kalamaması şaşırtıcı değil. Din ve dini kurumların çeşitli araştırmalar üzerindeki etkisi, bilgilerin büyük bir kısmının doğru olmamasının başlıca sebebi. Evlilikle ilgili, yaygın olarak kabul edilen mitlerden biri de evlenmeden önce birlikte yaşamamanın, farklı inançtan biriyle evlenmenin ve evlenmeden önce seks yapmanın olumsuz etkileri.

Popüler bir kadın dergisinin internet sitesinde, Çiftler evlenmeden önce birlikte yaşarlarsa evliliklerinin başarısız olma ihtimali yüzde 57 artıyor yazdığını görmüştüm. Dergi minicik bir dipnotta, Amerika Aile Değerlerini Koruma Koalisyonu'nun yürüttü-

ğü bir araştırmaya atıfta bulunmuştu. Gelgelelim bilimsel anketler birlikte yaşama mitini açıkça çürütüyor. Benim gördüğüm çiftler arasında da, evlenmeden önce birlikte yaşayanlar daha istikrarlı bir ilişki içinde gibi görünüyor.

Ama hemen her araştırmada, kaynaktan bağımsız olarak verilen bir veri var: Çoğu evli çift en mutlu oldukları zamanın evliliklerinin üçüncü yılı olduğunu belirtiyor. Alice’le ikimiz evleneli daha birkaç ay oldu ve ben daha fazla mutlu olduğumu hayal bile edemiyorum. İşe diğer tarafından bakacak olursak, üçüncü yılımızdan sonra daha az mutlu olacağımı da hayal edemiyorum.

Arazi aracından bir kadınla bir erkek indi. İkisinin de üzerinde takım elbise vardı. Adam otuzlarının ortasında ya da sonunda, temiz tıraşlı, çilliydi, boyu da kadınınkinden daha kısaydı. Takım elbisesinin göğsü ve omuzları, adam terziye gittiği günle o an arasında ağırlık kaldırmaya başlamış gibi, ona dar geliyordu. Kadın ellerini arkasında kavuşturmuş, Lexus'un sürücü tarafında, kapının yanında duruyordu. Adam, "Günaydın. Ben Declan" deyip bize, yani merdivenin dibine yaklaştı. Kieran gibi o da İrlanda aksanıyla konuşuyordu. Bana elini uzattı, ben de onunla tokalaştım.

"Jake" dedim.

"Sen de Alice olmalısın."

Alice, "Evet" deyip omuzlarını dikleştirdi.

Adam, "Bu arkadaşım Diane" dedi. Diane bize başıyla selam verdi. "İçeri girmemizin sakıncası var mı?"

Alice'in tebessümünde bir meydan okuma pırıltısı gördüm. "Seçeneğimiz var mı?"

Diane Lexus'un arka koltuğundan büyük, siyah bir spor çantası aldı. Declan Alice'le benim peşimden oturma odasına girdi. Diane siyah çantayı ayaklarının dibine koyup antrede bekledi.

"Bir şey içer misiniz?" diye sordum.

Declan, "Hayır, teşekkürler" diye cevap verdi. "Bir iki dakika otursak?"

Pofidik montunu hâlâ çıkarmamış olan Alice mavi koltuğa oturdu. Ben koltuğun yanında dikilip kolumu Alice'in omuzlarına sardım.

Declan postacı çantasından bir klasör çıkarıp Alice'in önündeki sehpayı bazı kâğıtları koydu. "Anladığım kadarıyla Half Moon Bay Havaalanı'na gitmek üzere talimat almışsınız. Bu doğru mu?"

"Evet."

"O sabah federal mahkemeye çıkması gerekiyordu" diye araya girdim. "Sözleşme'den ayrılmak istediğimizi belirttik. İsteğimiz reddedilince, Alice o gün oraya gelemeyeceğini..."

Bu defa da Declan, "Sebeplerinin olduğundan eminim" diye araya girdi, "ama o kısma karar vermek bana da Diane'e de düşmez."

Alice'in önüne bir kâğıt kaydırıldı. "Bunu imzalamanız ve alta tarih atmanız lazım. İsterseniz okuyun. Belirtilen zamanda, belirtilen yerde olmak üzere talimat aldığınızın farkında olduğunuz yazıyor."

Alice kibarca, "Okumam yazmam var" dedi. İlk birkaç paragrafı gözden geçirdi; imza atmak üzereyken elini tuttum. Alice başını kaldırıp bana baktı. "Sorun yok, Jake. Bırak, ben halledeyim. Gerçekten, başka bir şey yazmıyor." Alice imza attı.

Declan onun önüne başka bir kâğıt koydu. "Bu formu da imzalamanızı isteyeceğim."

"Bu ne?"

"Form, kimliğimi gördüğünüzü, Diane'le ikimizin aşağıdaki tarihte imzaladığınız, Vivian Crandall'ın tanıklık ve tasdik ettiği sözleşmenin hükümlerini uygulamamızı kabul ettiğinizi belirtiyor."

"Neymiş o hükümler?" diye sordum.

"Eşinizin bu sabah bizimle gelmesini gerektiren hükümler."

"Ben de geleceğim."

"Hayır. Sadece Alice."

Alice, "Üstümü değiştirecek vaktim var mı?" diye sordu.

"Herhalde gitmeyeceksin!" diye itiraz ettim.

Alice elini koluma koydu. "Jake, her şey yolunda. Sonuna kadar gitmek istiyorum. Bu benim kararım." Sonra Declan'a baktı. "Ama o kâğıdı imzalamayacağım."

Declan, “İmzalamak zorundasınız” dedi.

Alice başını iki yana salladı. “Sizinle gelmem için onu imzalamam şartsa bensiz gitmek zorunda kalırsınız.”

Declan konuşmayı dikkatle dinleyen, ama henüz ağzını açmamış olan Diane’e baktı.

Diane, “Prosedür böyle” dedi.

“Birine telefon etmeniz lazımsa edin.” Alice omuz silkti. “Önüme getirilen her şeyi imzalayacak değilim. Avukatım ben, unuttunuz mu?”

Alice’in bu sabah plajda söylediklerine rağmen bütün kalbimle, başta imzaladığımız belgeler konusunda da şimdi olduğu kadar temkinli olsaydı, diye düşündüm.

“Pekâlâ.” Diane’in yüzü ifadesizdi. “Uymamız gereken bir prosedür listesi var. Siz üstünüzü değiştirdikten sonra açıklama yapacağız.”

Alice kalkıp nemli plaj kıyafetlerini değiştirmek için yatak odasına gitti. Peşinden gitmek istedim, ama bu ikisini oturma odamda yalnız bırakmak istemiyordum. Nereye ne saklayacakları hiç belli olmazdı.

“Ne zaman dönecek?”

Declan omuz silkti. “Kesin bir şey söyleyemem.”

“Onu nereye götürüyorsunuz? Ziyaretine gelebilir miyim?”

Diane, “Maalesef bu mümkün olmayacak” dedi.

“En azından bana telefon edebilecek mi?”

“Evet, tabii.” Declan dünyanın en makul insanı olduğunu kanıtlamak istercesine gülümsedi. “Her gün iki telefon hakkı olacak.”

“Cidden” diye ısrar ettim. “Gittiği yerde ne kadar kalacak? Hem, ona ne yapmayı planlıyorsunuz?”

Declan dar takım elbise ceketinin omuzlarını çekiştirdi. İçimden bir ses, Declan’ın yanıtlamaması gereken sorular sorduğumu söyledi. “Bak, gerçekten bilmiyorum.”

Diane cebinden bir telefon çıkardı. “Dışarıda olacağım.” Ön kapıya gidip kapıyı arkasından kapadı.

Declan, "Aramızda kalsın ama" dedi, "tahminde bulunmam gerekirse, bu ilk suçu olduğundan, yeni evlenmiş olduğundan ve programa yeni dahil olduğundan en fazla yetmiş iki saat kalır derim. Muhtemelen o kadar bile kalmaz. Ne için götürüldüğüne gelirsek, buna yeniden eğitim alma diyoruz."

"Yani, sınıfta ders falan mı alacak?"

"Muhtemelen bire bir görüşmelere girecek."

Dave gibi, ama daha sert bir danışman hayal ettim.

Declan, "Ama kesin olarak bilmiyorum ve bu konuda hiçbir şey söyleyemem. Bu konuşmayı hiç yapmadık sayalım."

Alice'in, yatak odasında telaşla çekmeceleri karıştırdığını duyabiliyordum. "Ya sizinle gelmeyi reddederse?"

Declan alçak sesle, "Adamım" dedi, "o konuya hiç girme. Bak, bu iş şöyle olacak: Karın giyinecek, onunla beraber prosedürlerin üzerinden geçeceğiz, onu seyahate hazırlayacağız, sonra da Alice, Diane ve ben pikaba binip gideceğiz. Bunun nasıl olacağı karına bağlı. Önünde uzun bir yolculuk var, durumu gerektiğinden daha nahoş hale getirmenin anlamı yok. Anlıyorsunuz?"

"Hayır, anlamıyorum." Sesimdeki öfkeyi kendim de duyabiliyordum.

Declan kaşlarını çatı. "İkiniz de dost canlısı, zeki insanlara benziyorsunuz. Burada bana çok az esneklik tanınıyor; bırakın da o esnekliği sizi rahat ettirmek için kullanayım."

Diane işaret almış gibi içeri döndü, Alice de yatak odasından çıkıp geldi. Taytın üzerine bol bir kazak geçirmişti, ayağında da siyah spor ayakkabılar vardı. Elinde kısa yolculuklarda kullandığı, önünde adının baş harfi olan bez valiz vardı. Valizin tepesinden dışarı çıkan çorapları, kotu ve Alice'in makyaj çantasını gördüm. Alice tuhaf bir biçimde kararlı görünüyordu; pek gergin değildi. "Telefonumla cüzdanımı alabilir miyim?"

Declan bunu başıyla onayladı. Diane kilitli bir poşet, bir etiket ve bir keçeli kalemle Alice'in yanına gitti. Poşeti Alice için açtı, Alice de telefonuyla cüzdanını poşetin içine attı. Diane poşeti mühürledi, etiket yapıştırıp üzerine adının baş harfini yazdı. Sonra poşeti Declan'a verdi, o da poşete adının

baş harfini yazdı.

Diane, “Takı yok” dedi.

Alice Noel’de ona hediye ettiğim, siyah incili kolyeyi çıkardı. Hediyeyi ona verdiğimden beri bir gün olsun boynundan çıkarmamıştı. Alice’in elini tuttum; gitmesini istemiyordum. Ondan daha gergin olduğumdan bayağı emindim. Alice uzanıp beni öptü ve “Her şey yoluna girecek. Lütfen endişelenme” diye fısıldadı. Sonra Declan’a meydan okur gibi baktı. “Gidelim mi?”

Declan ise ona acı çeker gibi baktı. “Keşke o kadar kolay olseydi.”

Diane spor çantasını sehpayaya koydu. “Üzerinizde bir şey olmadığından emin olmak için çabucak arama yapacağım.”

“Ciddi misiniz?” diye sordum.

“Hanımefendi, şurada ayakta durup ellerinizi duvara koyar mısınız?”

Alice bana, bütün bunlar bir oyunmuş, endişelenecek bir şey yokmuş gibi alaycı alaycı gülümsedi. Diane’e şaka yapar gibi, “Peki, hanımefendi” dedi.

“Bu gerekli mi?” diye sordum.

“Sadece prosedürün bir parçası.” Declan gözlerimin içine bakmaya yanaşmıyordu. “Kimsenin bizim gözetimimiz altında kendisine zarar vermesini istemiyoruz.”

Diane Alice’in üzerini ararken Declan bana doğru döndü. “Dürüst olmak gerekirse, herkes sizin kadar sakın olmuyor. İnsanlar bir talimatı yok saydıklarında, bazen bu bizimle gelmeye hazır olmadıkları anlamına geliyor. Prosedürler de bu gerçek akılda tutularak tasarlandı.”

Alice’in sırtı bana dönüktü, elleri de duvardaydı. Olan bitenler bana akıl almaz derecede gerçeküstü geliyordu. Diane ellerini spor çantasına sokup çantadan zincirli bağlar çıkardı. Bunlarla Alice’in ayak bileklerini bağladı. Alice kıpırdamadı bile.

“Gerçekten mi?” Karıma doğru ilerledim. “Fazla ileri gittiniz.”

Declan beni geri itti. “İnsanlar talimatları işte bu yüzden

yok saymıyor. Bu prosedürler caydırma konusunda etkili.”

Diane, “Hanımefendi” dedi, “arkanızı dönüp kollarınızı ileri uzatabilir misiniz?” Alice söyleneni yaptı. Diane çantasından bez kumaştan, tokalardan ve zincirlerden oluşan bir şey çıkardı. Alice o şeyin ne olduğunu benden önce fark etmiş gibiydi. Betti benzi attı.

Diane deli gömleğini Alice’in ileri uzanan kollarına geçirdi.

“Bunu yapmanıza izin vermeyeceğim!” deyip Declan’ın üzerine atıldım. Declan koluyla gırtlığıma bastırdı, sol ayağını çevirince kendimi yerde buldum. Declan tepemde dikiliyordu. Afallamış haldeydim, nefesimi düzene sokmaya çalıştım; her şey o kadar hızlı olmuştu ki.

Alice çaresiz halde, “Onu rahat bırakın!” diye bağırdı.

Declan bana, “Bunu kolay yoldan yapacağız, değil mi?” dedi.

Konuşmaya çalışıp konuşamayınca başımı salladım. Declan ayağa kalkmama yardım etti. Onun benden en az yirmi kilo ağır olduğunu ancak o anda fark ettim.

Diane Declan’a baktı. “Başlık?”

Alice kendisini tutamayarak, “Başlık mı?” dedi. Sesindeki dehşet insanın kalbini parçalıyordu.

Declan ona, “Bağırmayacağına söz verebilir misin?” diye sordu. “Yolculuk sessiz geçsin istiyorum.”

“Evet evet, tabii.”

Declan bir an düşündü, sonra başını olumlu anlamda salladı.

Diane bir kayışı Alice’in bacaklarının arasından geçirip arka taraftan bağlamaya başlarken Alice, “Ön kapıdan çıkmak zorunda mıyız?” diye sordu. “Komşuların beni böyle görmesini istemiyorum. Garajdan çıksak olur mu?”

Declan Diane’e kısa bir bakış atıp, “Neden olmasın” dedi.

Üçünü mutfaktan geçirip onlara arka merdivenlerde eşlik ettim. Düğmeye bastım, garaj kapısı yavaş yavaş açıldı. Declan önce arazi aracının kilidini, sonra arka kapıyı açtı. Bu sırada kendi kendime durmadan bunun bir kâbus olduğunu söyledim. Bunlar gerçekten olmuyordu.

Diane Alice'i d rt erek yan ımdan geçirdi. Alice duraksadı, sonra bana doğru döndü. Bir an için kaçmaya çalışacağından korktum. "Seni seviyorum" deyip beni öptü. Gözlerimin içine baktı. "Polisi arama, Jake. Söz ver bana."

Onu kendime çekip sıkı sıkı kucakladım; panik içindeydim. Declan, "Haydi, gidelim" dedi. Ben hareket etmeyince koca elleriyle kolumu kavrad . Bir saniye içinde kendimi yine dizlerimin üstünde buldum; omzumu keskin bir acı kapladı.

Diane Alice'in beceriksizce arka koltuğa geçmesine yardım etti. O yerine oturunca Diane emniyet kemerini çekip yerine oturttu. Ayağa kalkmak için çabaladım. Kalbim k t küt atıyordu. Declan bana bir kart verdi. Kartın üzerinde bir telefon numarasından başka hiçbir Şey yoktu. "Acil durumlarda bu numarayı ara." Gözleri benimkilere kenetlendi. "Sadece acil durumlarda. Anlaşıldı mı? Cep telefonun yanında dursun, kar n seni arayacak. Durum göründüğü kadar kötü değil."

Declan'la Diane arazi aracına binip araba yolundan  ıkt lar. Filtreli arka cama doğru el salladım, ama Alice'in beni görebildiğinden emin değildim.

Ev bana çok sessiz ve bomboş geldi. Ne yapacağımı bilemiyordum. Televizyon izledim, koridorda volta attım, haberleri okudum, bir şey yiyemeyecek kadar gergin olmama rağmen kendime bir kâse kahvaltılık gevrek hazırladım. Bu sırada gözüm sürekli telefonumdaydı; çalmasını sağlamaya çalışıyordum. Polise haber vermek istiyordum. Alice bana niye aksi yönde söz verdirtmişti ki? Onun ne düşündüğünü hayal etmeye çalıştım, sanırım onu anlıyordum: büyük bir kaçırılma haberi, televizyon kameraları, özel hayatımızla ilgili iğrenç söylentiler. Bunlar Alice'i mahvederdi.

Geç saate kadar oturdum. Telefon çalmadı. Alice'in nerede olduğunu, ne kadar uzağa gittiklerini merak ediyordum. Arazi aracı sokakta ilerlerken plakasının başka bir eyalete ait olduğunu fark etmiştim. Eyalet adını okuyamamış, sadece renkleri ve tasarımı görmüştüm. İnternette elli eyaletin plakalarını buldum. Arabanın Nevada'dan geldiği sonucuna vardım.

Gece yarısı oldu, ama telefon çalmamıştı. Telefonu yatak odasına götürüp yastığımın yanına koydum. Sesinin açık olup olmadığını defalarca kontrol ettim. Uyumaya çalıştım, ama olmadı. Sonunda dizüstü bilgisayarımı çıkarıp açtım, internete arama yapmaya başladım. Arama motoruna "Sözleşme" yazdım, ama sadece bir film ve ardından gelen devam filmiyle ilgili yazılar bulabildim. Bu aramayı daha önce de yapmış, yine benzer sonuçlar almıştım. Biraz aşağıda, aynı ada sahip popüler bir roman vardı. "Evlilik tarikatı" kelimeleriyle arama yaptım, ama hiçbir şey bulamadım. Nevada'yı birçok farklı kelimeyle kombine edip bir arama daha yaptım, ama gene bir şey çıkmadı. Vi-

vian Crandall'ı arattığımda onu LinkedIn'de buldum, ama profilini özele ayarlamış. Giriş yapıp onu görüntülersem, profili ne baktığımı görürdü. Başka internet sitelerinde Vivian hakkında birkaç referans vardı; bunlar fazla dikkat çekmeyen, "ıdare eder" türden bir kariyere delaletti. Kadının Sözleşme üyeliğine hiçbir yerde değinilmiyordu. JoAnne'i arattığımda daha da tuhaf bir sonuçla karşılaştım. Classmates.com adresinde UCLA'nın üçüncü sınıfında çekilmiş bir yıllık fotoğrafı vardı, ama başka hiçbir şey yoktu. Nasıl olurdu? Bir insan internette nasıl neredeyse görünmez olur? Son partinin yapıldığı, Hillsborough'daki evin adresiyle, sonra yaklaşan partinin yapılacağı, Woodside'daki evin adresiyle arama yaptım. Zillow'a göre iki ev de milyonlarca dolar değerindeydi. Bir zahmet.

Ondan sonra Orla'yla ilgili bir şeyler okudum, Alice'in Vivian'la ilk görüşmemizden sonra işaretlediği sayfalara döndüm. Kadının işiyle ilgili yüzlerce makale ve birkaç düzine fotoğraf vardı. Belli ki büyük saygı gören bir avukatmış. *The Guardian*'dan makaleler, siyasete soyunduğu dönemden kalma, hem lehinde hem aleyhinde yazılar vardı. Ama sonra bunlar bıçak gibi kesilmişti. Google Haritalar'ı açıp Vivian'ın söz ettiği İrlanda adası Rathlin'e odaklandım. Harita grenli, düşük çözünürlükteydi; bu, Google'ın bize adanın pek bir önemini olmadığını söyleme şekliydi. Kıyı şeridini taradım, evler ya da köyler aradım. Adanın çoğunu sis ve bulutlar kaplıyordu. Vikipedi adaya her yıl üç yüz günden fazla yağmur yağdığını söylüyordu.

Alice'in benimle temasa geçmeye çalışıp çalışmadığını görmek için sürekli e-postalarımı kontrol ediyordum. Hiçbir şey yoktu. Ondan haber almak için ne kadar bekleyecektim? Sonra ne yapacaktım? Declan'ın bana "sadece acil durumlar için" verdiği numarayı aramak pek iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Alice'in söylediklerini hatırlayıp duruyordum: "Sonuna kadar gitmek istiyorum. Bu benim kararım."

Alice'in telefonuna kısa mesajlar gönderdim, ama mesaj uygulamam hiçbirinin okunmadığını söyledi. Alice'in cep telefonunun naylon poşetin içinde, minicik bir kutuda, başka yüzlerce küçük kutuyla dolu büyük bir depoda olduğunu hayal et-

tim. Bütün kutular telefonlarla doluydu ve telefonların hepsi şarjları bitene kadar çalışıyor, bipliyordu.

Ertesi sabah altıya çeyrek kala telefonum çaldı, panik içinde uyandım. Ama arayan yanlış numaraydı.

Kalkıp duşa girdim. Giyinirken telefon yine çaldı. Arayan bilinmeyen bir numaraydı. Titreyen ellerle cevaplama tuşuna bastım.

“Alice?” dedim.

Kaydedilmiş bir ses, “Nevada eyaletindeki bir ıslah tesisinde bulunan bir mahkûm tarafından aranıyorsunuz. Ödemeyi kabul etmek için lütfen bip sesinden sonra ‘Kabul ediyorum’ deyin” dedi.

Mahkûm mu? Bip sesini duydum. “Kabul ediyorum.”

Yine bir bip sesi geldi, ardından kayıtlı ses, “Yapılacak telefon görüşmesi dinlenebilir. Bütün aramalar üç dakika ile sınırlıdır” dedi.

Yine bir bip sesi. Arama bağlandı.

“Jake?”

“Alice? Tanrım, sesini duymak çok iyi geldi! İyi misin?”

“Her şey yolunda.”

“Neredesin?”

“Nevada’da.”

“Evet ama tam olarak nerede?”

“Sapa bir yerde. 80 numaralı otoyoldan gittik, sonra çölde bir çıkıştan saptık, sonra toprak bir yolda ilerleyip buraya geldik. Kilometre tabelalarına dikkat etmeye çalıştım, ama hesabı şaşırdım. Burası resmen mahrumiyet bölgesi. Birkaç kilometre ötedeki benzin istasyonu dışında, medeniyete dair hiçbir iz yok. Her yer betondan, her yerde dikenli tel var. İki kocaman çit var. Declan burasının Sözleşme’nin devletten satın aldığı bir hapishane olduğunu söyledi.”

“Siktir. Kim bu insanlar?”

“Cidden” dedi Alice. “Ben iyiyim. Endişelenme.”

Paniğe kapılmış olsa eminim bunu sesinden anlardım. Ama duyduğum seste panik yoktu. Alice’in sesi yorgun çıkıyor, inanılmaz uzaktan geliyordu. Normalin aksine kendisine sonuna kadar güveniyor gibi değildi, ama korkmuş gibi de konuşmuyordu. Korkuyorsa da bunu müthiş bir biçimde saklıyordu.

“Jake, çıldırma ama, beni bir hücreye kapattılar. Burası kocaman, ama etrafta pek insan yok. En azından gördüğüm kadarıyla. Benim binamda kırk hücre var, içeri girerken saydım. Ama sanırım burada benden başka kimse yok. Ortalık çok sessiz. Karyola minicik, ama yatak düzgün. Herhalde on saat uyumuşumdur. Bu sabah biri kapımdaki delikten içeri metal bir tepsi itince uyandım. İspanyol sucuğuyla omlet yapmışlar. Enfesti. Kahve de çok güzel, üstelik krema da veriyorlar.”

Sert bir bipleme duyuldu, sonra konuşmanın dinlenmesiyle ilgili kayıt tekrarlandı.

“Orada senden başka...” Doğru kelimeyi bulmaya çalıştım ama aklıma gelen kelime ürpermeme neden oldu. “Tutsak var mı?”

“Aslında var. Reno’dan da birini aldık. Hiç iyi durumda değildi. Neyse ki biz daha sakın davranmışız; o başlık çok rahatsız edici görünüyordu. Adam buraya gelene kadar oluk oluk terledi, ama hiçbir şey söyleyemiyordu, çünkü ağzım tıkadılar.”

“Of, amma sadistçe!”

“Ama sonuçta gelmeye razı oldu, değil mi? Onu evden sürükleyerek çıkarmadılar. Arabaya yürüdüğünü gördüm.”

Başka bir kayıt bir dakikamızın kaldığını haber verdi.

Çaresizce, “Ne zaman dönebileceksin?” diye sordum.

“Umarım yakında. Bir saat sonra avukatımla görüşeceğim. Herkese kamu avukatı atıyorlar. Resmen delilik. Şahane yemekleri ve etrafta insan olmayışını bir kenara bırakırsan, buranın gerçek hapishaneden farkı yok. Bana hapishane kıyafeti bile giydirdiler. Kıpırmızı bir üniforma, önünde ve arkasında da kocaman harflerle *Mahkûm* yazıyor. Ama kaliteli, yumuşak kumaştan yapılmış.”

Alice’i hapishane kıyafetleriyle hayal etmeye çalıştım. Bir türlü beceremedim.

“Jake, bana bir iyilik yapar mısın?”

“Ne istersen.” Konuşmamız sonsuza dek sürsün istiyordum. Alice’i yine kollarıma alabilmek istiyordum.

“İş yerinden Eric’e e-posta yollayabilir misin? Ona yarın gece birkaç evrak işini halletmek için geleceğimi söylemiştim,

ama unutmuşum. Bir şeyler uyduruver. E-posta adresi iPad'imde var.”

“Tamam. Beni yine arayabilecek misin?”

“Deneyeceğim.”

Yine bir bip sesi.

“Seni seviyorum.”

Alice, “Ben...” diye söze başladı, ama hat kesildi.

Alice'i üzerinde rahat, kırmızı hapisane tulumuyla minicik hücresinde otururken hayal etmek istemiyordum, ama düşünmeden duramıyordum. Tabii ki çılgına dönmüş durumdaydım. Korkuyordum da. Ona neler oluyordu, eve ne zaman dönecekti? Gerçekten iyi miydi? Ama şöyle bir şey de vardı: Derinlerde bir yerde, ruhumun uzak bir köşesinde, minicik bir mutluluk vardı. Karmaşık bir durumdu. Alice'in benim için, evliliğimiz için yaptığı bu inanılmaz fedakârlığa tanık olmanın beni hoşnut etmesi yanlış mıydı?

Telefonu şarja takıp evde Alice'in iPad'ini aradım. Hiçbir yerde yoktu. Her odaya, Alice'in çantalarına, şifoniyer çekmece-lerine baktım. Sonra garajın yolunu tuttum. Alice'in arabası eski, mavi bir Jaguar X-Type. Arabayı ilk yaptığı, tek çok satan albümünden kazandığı avansla almıştı. Müzik ekipmanı ve yatak odamızdaki dolabın arkasına tikiştirilmiş kıyafetleri saymazsak, araba Alice'in eski hayatından kalan tek şeydi. Alice bir keresinde bana davranışlarıma dikkat etmezsem Jaguar'ına atlayıp doğruca eski hayatına döneceğini söylemişti, tam olarak şaka yapmadığı belliydi.

Arabanın içi kâğıtlar, dosyalar ve ayakkabılarla doluydu, ama Alice'in arabasının içini çok düzenli gördüğünü biliyordum. Bir sisteminin olduğuna, aradığını her zaman bulabildiğine yemin ediyordu. İşten eve dönerken plaja ya da Golden Gate Parkı'na uğrayıp yürüyüş yapmak isteyebilir diye, arka koltukta bir çift spor ayakkabı taşıyordu. Ama arabasında bir çift siyah bot da vardı, çünkü Alice şehir sokaklarında Nike'larla dolaşırken görülmeyi hiç sevmezdi. Bunlara ek olarak, arabasında bir

çift siyah babet vardı, çünkü Alice'in ayakları işte perişan olabiliyor, Alice topuklu ayakkabılarından kurtulup daha rahat bir şey giymek isteyebilirdi. Arabada ayrıca marka bir kot pantolonu, siyah bir kaşmir kazağı, beyaz bir tişörtü ve ekstra sutyenle iç çamaşırını içeren bir alışveriş çantası vardı. Bunları da “ne olur ne olmaz” diye taşıyordu. Ayrıca plaj için kolsuz bir kayak yeleği, şehir için de trençkotu vardı. Tabii insanın San Francisco’da yaşarken hazırlıklı olması bir açıdan mantıklı; insan burada evden kısa kollu tişörtle çıkıp on dakika sonra sisten ötürü monta ihtiyaç duyabiliyor. Ama Alice bu işi abartıyordu. Birbirine karışmış ayakkabılarla giysileri görünce gülümsemeden edemedim. Bunlar normal bir insanı delirtirdi delirtmesine, ama tam da Alice’e özgü bir şeydi.

iPad’i torpido gözünde buldum. Tabii ki Alice’in bütün elektronik eşyaları gibi bunun da şarjı bitmişti. Bu, Alice’in huyudur; karım teknolojik aletleri şarj etmeye adeta karşı. Onları kapanmış bulduğunda bataryalarının kusurlu olduğunu iddia eder. Son birkaç yılda Alice’in telefonlarını, bilgisayarlarını, şarj aletlerini arayıp hepsini eşleştirerek, mutfaktaki prizde şarj etmeye çalışarak geçirdiğim zamanı geri alabilsem çok daha genç bir adam olurum.

Yukarıda, iPad açıldığında, Alice’in e-postasını açıp Eric’i bulmak için arama yaptım. Soyadını hatırlayamadım. Eric bizden daha genç, ufak tefek, dost canlısı bir avukattı. Onun Alice’in firmasında nasıl bu kadar uzun süre tutunabildiğini sık sık merak ederdim. Orası köpekbalıklarıyla dolu, genç avukatların beslenme zamanında içine atıldığı bir havuzdu. Eric’le Alice’in iş arkadaşlıkları epeyce samimiydi; çeşitli davalarda, görevlerde birbirlerine yardım ediyorlardı. Alice, Eric ve karısıyla tanıştığımız, Mill Valley’deki bir restoranda yemek yediğimiz gece bana “Savaş ortamında müttefikler edinmek lazım” demişti. İkisine de kanım ısınmıştı. Onlar Alice’in firmasında, beraber zaman geçirmekten rahatsız olmadığım yegâne insanlardı.

Yine de adamın soyadını hatırlayamıyordum. Teyzelerimden biri genç yaşta ağır hafıza kaybına uğramıştı. O yüzden ara-

da basit bir şeyi unuttuğumda kendime her şeyin yokuş aşağı gitmeye başlayacağı o ana ulaşip ulaşmadığımı soruyordum.

Arama sonucunda sadece iki Eric'ten gelen e-postalar çıktı. Levine ve Wilson. İlkine, yani Wilson'a tıkladım; ismin bana neden tanıdık geldiğini anında fark ettim. Eric Wilson Alice'in ben onu tanımadan önce solistliğini yaptığı Ladder grubunun bas gitaristi ve vokalistiydi. Ladder kısa ömürlü olmuştu, ama hiç fark edilmeyecek kadar da olaysız günler yaşamamıştı. Bir keresinde, postayla gelen İngiliz müzik dergilerinden birini okurken Ladder'dan bahsedildiğini görmüştüm. Manchester'dan çıkma bir dans müziği grubunun genç gitaristiyle röportaj yapmışlardı, çocuk Ladder albümünün onu etkileyen ilk albümlerden biri olduğunu söylemişti. Bunu Alice'e söylediğimde, Alice şaka yapıp konuyu kapatmıştı. Ama o haftanın ilerleyen günlerinde dergiyi komodinin üzerinde, o sayfası açık halde bulmuştum.

Alice, ne zaman o eziği terk edip bana döneceksin?

E-posta düğünümüzden bir hafta önce gelmişti. Fareyle aşağı inince birbirlerine yolladıkları dostane e-postaları gördüm. Çoğu müzikle, eski günlerle ilgiliydi. Listede Eric Wilson'dan gelen daha yeni e-postalar da vardı, ama sayıları çok değildi. Onları açma dürtüsüne karşı koydum. Bu bana hiç doğru gelmiyordu. Hem, yanlış hatırlamıyorsam, Kılavuz'da eşlerin birbirinin hayatına burnunu sokması konusunda birçok madde vardı. Oturma odasından kendi kopyamı alıp dizinde "e-posta"yı bulup 4.2.15'i açtım.

E-postalara bakmaya ya da casusluk etmeye müsamaha gösterilmez. Güçlü bir ilişkinin temelinde güven vardır ve casusluk güveni azaltır. E-postalara bakmak, ki bu genelde bir zayıflık ya da kendinden emin olamama anının sonucudur, 2. Dereceden Ağır Suç maddesiyle cezalandırılır. Casusluk olaylarının tekrarlanmasının cezası aynı seviyede olur, ama dört puanlık bir artırım yapılır.

Tekrar dizine dönüp A sütununu parmağım ile takip edip "artırım" ı arattım. "Artırım" kısmında sadece şunlar vardı: Her-

hangi bir suça uygun düşen cezanın katsal olarak uygulanması. Artırım katları niteliksel, niceliksel ya da her ikisi birden olabilir.

Bu boktan şeyi kim yazmış?

Eric Levine'in adına tıkladım. Ona Alice'in gıda zehirlenmesinden mustarip olduğunu, planlarına uyamayacağını, yarın gece gelemeyeceğini söyledim. iPad'i bırakıp bilgisayarımı yatak odasına götürdüm, biraz iş yapmaya çalıştım. Birkaç saat oyalandıktan sonra uyuyakalmışım. Uyandığımda güneş batıyor, telefon zır zır çalıyordu. Gün nasıl geçiverdi? Mutfığa koşup telefonu şarjdan kaptım.

"Alo?"

"Yaşasın, açmayacağını sandım" dedi Alice. Hemen onun sesini, ses tonunu değerlendirmeye çalıştım.

"Neredesin?"

"Avukatımın ofisinin önünde, koridorda oturuyorum. Bütün gün ofisine girip çıktım, öğlen de buradaki kocaman yemekhanede yemek yedim. En az kırk kişiyiz, ama birbirimizle konuşmamıza izin yok. Pencereler çöle, kilometrelerce uzanan kaktüslere bakıyor. Kocaman iki çit görebiliyorum. Spot ışıklar. Ziyaretçi otoparkı var, ama araba yok. Bir hapisane otobüsü. Bir bahçe, toprak yol..."

"Herhangi bir insan görebiliyor musun?"

"Hayır. Bahçe var, hatta güneşin altında ağırlık aletleri bile var. Sanki hapishaneyi aldıklarından beri buraya hiç dokunmamışlar."

"Avukatın nasıl biri?"

"Asyalı. Ayakkabıları güzel. Espri anlayışı var. İçimden bir ses onun da bizim gibi olduğunu söylüyor. Belki bir hata yapmıştır, cezası da budur. Buraya bir günlüğüne de, bir haftalığına da, bir aylığına da gelmiş olabilir. Bilemiyorum. Galiba kendisinden bahsetmesine izin yok. Soyadını söylemedi, sadece Victor dedi. Buradaki çoğu kişi ad bile kullanmıyor. Birbirlerine 'Dostum' diyorlar."

"Sana bundan sonra ne olacağını söylediler mi?"

"Yarın sabah yargıcın önüne çıkacağım. Victor istersem bundan önce anlaşmaya varabileceklerini düşünüyor. İlk su-

un hep kolay olduğunu sylyyor. Hem, suçlamada bulunacak olan savcı arkadaşıymış.”

“Neyle sulanıyorsun ki?”

“Odak Eksikliği. Tekerrürsüz 6. Dereceden Ağır Suç.”

İ geçirdim. “Bu ne demek?”

“Sözleşme’ye göre, evliliğimize gerektiği kadar odaklanmamışım demek. İddianamede Dave’le görüşmemize geç kalmam da dahil üç açık eylem var. Ama asıl mesele Half Moon Bay’e gitme talimatına uymamış olmam.”

Bunun saçmalığı yüzüme tokat gibi çarptı. “Odak Eksikliği mi? Samalığın daniskası!”

“Söylemesi kolay. Ne de olsa kırmızı hapishane tulumuyla dolaşan sen değilsin.”

“Eve ne zaman döneceksin?”

“Bilmiyorum. Victor şu an savcıyla görüşüyor.” Alice bunları söyledikten sonra çabucak, “Jake, kapatmam lazım” dedi. Hat kesildi.

Yarından önce okumam gereken dosyalar vardı, ama işe odaklanamıyordum. Ben de evi temizleyip çamaşır yıkadım. Haftalardır ilgilenilmeyen ev işlerini yaptım: ampulleri değiştirip bulaşık makinesinin borusunu tamir ettim. İki de takıntı derecesinde derli toplu olan bir anne ve ablayla geçirdiğim çocukluk sayesinde temizlik yapma konusunda bayağı iyiyim, ama tamircilik yeteneklerim pek gelişmemiş. Kırık kapı kollarını tamir eden, mobilyaları kuran kişi hep Alice’ti, ama son zamanlarda o da çok meşguldü. Bir yerlerde, geleneklere göre maskülen işleri yapan erkeklerin, eşleriyle temizlik yapan erkeklere göre daha fazla seks yaptığını okumuştum, ama bunun bizim durumumuzda geçerli olmadığını gördüm. Ev temiz olduğunda Alice rahatlayabiliyor. Ve Alice rahat olduğunda hiçbir şeye hayır demez. Alice’i, onu götürdüklerinde üzerinde olan tuhaf kıyafetle hayal ettim. Utanç verici ama, bu beni cinsel açıdan biraz heyecanlandırdı, çünkü ilişkimizin başlarında gittiğimiz bir sado-mazo mekânını hatırlattı. Depodan bozma yer SoMa’daydı; müzik çok yüksekti, içerisi loştu ve üst kattaki uzun koridor hepsi farklı bir temaya sahip, her biri bir öncekin-

den daha haşin odalara açılıyordu.

Sonunda Alice'in bu ay bana Sözleşme gereği aldığı fotoğrafı astım. Kocaman, kahverengi bir ayının eyaletimizin silüeti-ne sarıldığı, altında SENİ SEVİYORUM, CALIFORNIA yazan renkli bir taşbaskı.

Odanın ortasında bıraktığım iPad birkaç kez öttü, yeni e-postalar geldi. Eric Wilson'ın Alice'e gönderdiği e-postayı düşündüm. Açmadığım e-postaları düşündüm, içimden onları okumak geldi, ama bunu yapmadım. Huzursuzluğa kapılarak elimde telefonumla plaja yürüdüm.

Ocean Beach rüzgârlı, buz gibi, her zamanki evsizler ve yaktıkları şenlik ateşi sönmesin diye uğraşan yeniyetmele-ri saymazsak terk edilmiş haldeydi. Nedense aklıma Loren Eiseley'nin müthiş eseri "Yıldız Atıcısı" geldi. Hikâyede bir öğretim görevlisi kocaman, uzun, terk edilmiş bir kumsalda yürür. Uzaklarda bir yerde sürekli aynı hareketi tekrarlayan ufak, bulanık bir şekil görür. Şekle yaklaştığında onun aslında bir oğlan çocuğu olduğunu anlar. Çocuğun etrafı kilometrelerce alanı kaplayan, medcezirle karaya vurmuş, can çekişen milyonlarca deniz yıldızıyla çevrilidir.

Çocuk deniz yıldızlarını alıp alıp okyanusa geri fırlatır. Öğretim görevlisi çocuğa yaklaşıp "Ne yapıyorsun?" diye sorar. Çocuk da ona suyun çekildiğini, deniz yıldızlarının öleceğini söyler. Kafası karışan öğretim görevlisi "Ama milyonlarca deniz yıldızı var, yaptığın şey nasıl bir fark yaratacak ki?" diye sorar. Çocuk eğilip bir deniz yıldızı alır, onu okyanusa, iyice ileriye fırlatır. Gülümseyip "O deniz yıldızı için bir fark yaratacak" der.

Cliff House'u geçip Lands End Manzara Kafesi'nde durdum. O gece mahallece yapılan bir hayır işinden ötürü erken kapatmamış. Sıcak çikolata alıp hediye dükkânında dolaştım. San Francisco'nun eski resimlerini içeren kitaplar beni kendisine çekti. Mahallemizin geçmişini anlatan, kapağında sadece kum tepelerinden oluşan kocaman bir arazide tek duran Edward tarzı bir evi resmeden bir kitap buldum. Arazinin ortasından boş bir yol geçiyor, yolun sonunda da bir tramvay bekliyordu. Kitabı alıp hediye paketi yaptırdım. Alice döndüğünde

ona verecek güzel bir şeyim olsun istiyordum.

Eve dönünce yine dizüstü bilgisayarımın karşısına geçip bir önceki haftanın seans raporlarını düzene sokmaya çalıştım. iPad'deki e-posta uygulamasının üç dört kez öttüğünü duydum. Eric Wilson'dan gelen e-postayı düşünüp adamın tipini hatırlamaya çalıştım. Google görsellerde arattım. Ekranda ilk beliren sonuç, o adamla karımın Fillmore'un önünde çekilmiş bir fotoğrafıydı. Tepelerindeki afişte THE WATERBOYS VE LADDER, KAPI AÇILIŞ: 21:00 yazıyordu. Fotoğraf çekileli en az on yıl olmuştu. Eric Wilson iyi görünüyordu, ama ben de on yıl önce iyi görünüyordum. Alice'in başka yüzlerce fotoğrafını görmemiş olsam onu bu fotoğraftan tanıyamayabilirdim. Alice'in saçları mavi, mohikan tarzı; gözüne kalın kalem çekmiş, ayağına Doc Martenler giymiş, üstünde de Germs tişörtü vardı. Havalı görünüyordu. Wilson da öyleydi: güneş gözlüğü, kirli sakal, elde bas gitar. Ben en son ne zaman bir hafta tıraşsız dolaştığımı hatırlamıyordum bile.

iPad yine öttü. Elimi ona uzatırken bunu yapmamam gerektiğinin farkındaydım, ama kendime hâkim olamadım. E-posta sesi beni derinden sarsan, her şeyi ele veren bir kalp sembolü gibiydi. Şifreyi, Alice'in ilk evinin adresi 3399 Sunshine Drive'in 3399'unu, girdim.

E-postalar eski sevgilisinden gelmemiştir. Tabii ki gelmemiştir. Aralarında bir hukuk bülteni, mezunlar birliğinden gelen bir reklam, Josh Rouse'dan bir e-posta ve işten Eric Levine'in gönderdiği bir yanıt vardı. Umarım gıda zehirlenmesini çabucak atlatırsın, diyordu. Tenderloin'de yemek yemeyi bırak.

O anda okumayı bırakmalı, iPad'i bir kenara koymalı ve işe dönmeliydim. Hiçbirini yapmadım. Sonsuz e-posta listesinde aşağı indiğimde Eric Wilson'dan on yedi e-posta buldum. Üçüne ses dosyaları eklenmişti; bunlar yazdığı yeni şarkılar ve şahane Tom Waits şarkısı Alice'in yeniden yorumlanmış haliydi. O şarkıya bayılırım, Wilson'ın versiyonu da fena değildi. Şarkıyı dinleyince ürperdim, ama iyi anlamda değil.

Diğer e-postaları hızla gözden geçirdim. Çoğu grup e-postaları, bir zamanlar hepsinin tanıdığı bir grupla ilgili bir şeyler-

di. Eric Alice'i görmek istiyordu, ama karım ilgileniyor gibi değildi. Bunu söylemesi zor ama e-postaları açtığım için kendimi kötü hissediyordum. Özellikle de şarkıyı dinlediğim için. Neden dinlemiştim ki? Böyle şeylerden hayır gelmezdi. İnsanın kendine güvenmemesinden, tedirgin olmasından hayır gelmezdi. Aklıma korkutucu bir düşünce geldi, hemen omzumun üzerinden arkaya baktım. Tuhaf bir biçimde Vivian'ı orada durmuş, beni onaylamaz bakışlarla izlerken bulmayı bekliyordum. iPad'i kapadım.

O gece ikide bir uyandım. Ertesi sabah, yatağa girerken olduğumdan daha yorgun uyandım. Ofisi arayıp Huang'dan o günün randevularını iptal etmesini istedim. O gün kimseye faydam olmayacağını biliyordum. Duş aldıktan sonra kurabiye yapmaya karar verdim. Çikolata parçalı, Alice'in en sevdiğinden. Alice'in eve döndüğünde öyle bir şeye ihtiyaç duyabileceğini düşündüm.

İlk tepsiyi fırına sürerken telefonum çaldı. Bilinmeyen numara.

"Alice?"

"Selam." Onun sesini duyar duymaz yine suçluluğa kapıldım. E-postalarını karıştırmamalıydım. Alice çok uzaklarda, evliliğimiz için bu tuhaf fedakârlığı yapıyordu. Ben de tutmuş Kılavuz'un Kısım 4.2.15'ini ihlal ediyordum.

"Bu sabah mahkemede ne oldu?"

"Suçumu kabul ettim. Avukatım hükmü 6. Dereceden Ağır Suç'tan 1. Dereceden Kabahat'e indirttebildi."

Başım zonkluyordu. "Kabahatin cezası ne?" Kılavuz'un "artırım" bölümünü, yazarların her şeyi nasıl da yorumla açık bıraktığını düşündüm.

"İki yüz elli dolar para cezası. Dave'le on hafta daha şartlı tahliye görüşmesi."

Gevşedim. Evet, odak eksikliğinden ötürü para cezası almak tuhaftı. Yine de aslında daha kötüsünü beklediğimi fark ettim. "Çok da zor değil, değil mi?"

"Kararlar verildikten sonra yargıç bana evliliğin, hedef koymanın ve bunlara ulaşmanın önemiyle ilgili bir nutuk çekti.

Dürüstlükten, açık olmaktan, güvenilir olmaktan bahsetti. Söylediği her şey makuldü, aslında itiraz edebileceğim bir şey söylemedi, ama bunları bir yargıçtan duymak bana tuhaf geldi.”

“Çok üzgünüm” dedim. Alice’in sarsıldığı belliydi, ben de kendimi kötü hissediyordum. Yanında olmayı çok istiyordum.

“Son olarak bana kocamın yanma dönmemi söyledi.”

“Eh, bu hükme itirazım yok.”

“İyi birine benzediğimi, beni bir daha orada görmek istemediğini söyledi. Sanki gerçek bir duruşmadaydık ve yargıç rüşünü ispatlamamış bir suçluyu ilk kez uyuşturucu suçuna ya da küçük bir hırsızlık olayına bulaştığı için azarlıyordu. Ama bu kez azarlanan bendim. Yani orada öyle dikilirken hayatımda ilk kez Adli Yardım’da çalışırken müvekkillerimden bazılarının ne hissetmiş olabileceğini anladım.”

“Bu kadar mı?”

“Hem evet hem hayır. Yargıç bana bir odak mekanizması takılmasına karar verdi.”

“O ne ya?”

“Henüz bilmiyorum.” Alice korkmuş gibi konuşuyordu; kalbim onun için sızladı. “Bak, Jake, kapatmam lazım. Ama Victor bu öğleden sonra bırakılacağıma söz verdi. Beni bu akşam 9’da Half Moon Bay Havaalanı’ndan alacakmışsın.”

“Tanrı’ya şükür” diye fısıldadım. “Seni görmek için sab...”

Alice, “Kapatmam lazım” diye araya girdi, sonra çabucak, “Seni seviyorum” diye ekledi.

Arabayı güneye doğru sürüp Daly City'den geçtim, sonra iç karartıcı Pacifica'da ilerleyip tepeye tırmandım, o güzelim yeni tünelden geçtim. Tünelin diğer ucundan çıktığımda arazi dağ yamaçlarına, virajlara, ay ışığında parlayan kumsallara bıraktı yerini. Sanki farklı bir dünyadaydım. Tünelden her çıkışında düşündüğüm şeyi düşündüm: Neden burada yaşamıyordunuz? Orada inkâr edilemez bir huzur vardı; manzara etkileyici, emlak fiyatları da San Francisco'daki kadar pahalı değildi. Enginar ve balkabağı tarlalarının kokusu, Pasifik'in tuzlu havasıyla yumuşacık bir karışım oluşturunuyordu.

Birkaç dakika sonra Half Moon Bay Havaalanı'nın otoparkına girdim. Alice'in uçağının inmesini beklerken kafede oturmayı planlamıştım, ama her yeri karanlık, kafeyi de kapalı bulunca hayal kırıklığına uğradım.

Pistin sonundaki çitin yakınına park ettim. Yarım saat erken gelmiştim. Alice'in Half Moon Bay'e inip de karanlıkta bir başına beni beklemesini istememiştim. Farları kapatıp radyoyu açtım, koltuğumu yatırdım. Esinti içeri girsin ve Alice'in uçağını duyabileyim diye camımı açtım. Burada ne trafik kontrolü ne de pistte ışık vardı. Pilotların deniz kenarındaki bu daracık asfalt pisti nasıl bulduğunu merak ettim. Küçük uçaklar pek güvenli gözükmediklerinden, gökyüzünden birden düşüverir gibi göründüklerinden, beni korkutuyorlardı. Sanki her hafta bir spor yıldızının, müzisyenin, politikacının ya da teknoloji şirketi CEO'sunun ailesini özel uçaklarıyla tatile götürürken öldüğü haberini okuyordum. İnsanın canını uyduruk aerodinamiğe emanet etmesi bana çılgınca geliyordu.

Radyoda KMOO açıldı. Yayında şu şahane program, Anything Is Possible vardı. Sunucu Tom Slogancılık'ın yaratıcısıyla yaptığı röportajı sonlandırıyordu. Başyapımcı yeni sezonun gideceği yönü özetledi. Mahkemede Alice'in müvekkiline karşı kaybetmiş olmalarını ufak bir yanlış anlaşılma olarak nitelendirdi; yaşanan hukuki tatsızlıklardan hiç bahsetmedi. "Müthiş bir kitap" dedi. "Yazarla birlikte çalışıyoruz ve bence bu nihayetinde diziyi güzelleştirecek." Program bitti, haberler başladı, ben de radyoyu kapadım. Uzaktan okyanusun sesini duyduğumu sandım, ama belki duyduğum enginar tarlalarında esen rüzgârın sesiydi.

Bir süre Alice'in müzik dergilerinden birini okudum. Manşetteki haberi, Noel ve Liam Gallagher'la ilgili uzun bir hikâyeyi. Sonra dergiyi bir kenara bırakıp karanlıkta oturdum. Ön paneldeki saati takıntılı bir biçimde kontrol ettim: 20:43. 20:48. 20:56. Gelmeyeceklerini düşünmeye başlamıştım. Havalimanı kafenin arka tarafındaki bir odadan gelen loş ışık dışında tamamen karanlıktı. Ben mi yanlış anlamıştım? Yoksa fikir değiştirip Alice'i bırakmamaya mı karar vermişlerdi? Ters bir şey mi olmuştu?

Saat 20:58. Belki uçak hiç kalkmamıştı. Belki Alice henüz eve dönmeyecekti. Daha da beteri, dağlarda hava kötü olabilirdi.

Sonra saat 21:00 oldu ve dünya canlanıverdi. Pistin iki yanında pırıl pırıl sarı ışıklar yandı. Bir motorun hafif uğultusunu duydum. Başımı kaldırdım, ama hiçbir şey göremedim. Sonra biraz uzakta, ağaçların üzerinden piste yaklaşan ufak bir uçağın silüetini gördüm. Hava aracı yavaş yavaş, alçaktan uçuyordu, yumuşak bir inişle yere değdi. Kayarak pistin en ucunda durdu; arabamı park ettiğim yerle arasında elli metre ancak vardı. Motor sustu, gece yine sessizliğe büründü. Orada olduğumu belli etmek için farlarımı yakıp söndürdüm. Uçak hiç kıpırdamadan, öylece durdu.

Alice neredeydi? Farları yine yakıp söndürdüm, sonra arabadan indim. Uçakta bir kapı açıldı, merdiven indirilirken dikdörtgen şeklinde bir ışık gördüm. Alice'in uçaktan dışarı uzanıp ilk basamakta beliren ayak bileğini hemen tanıdım. İçim se-

vinçle doldu. Alice'in bacakları, beli, göğsü ve yüzü de göründü; Alice sonunda pistteydi. Üzerinde Declan onu günler önce arazi aracına bindirirken olan kıyafetler vardı. Dikkatli adımlarla, tuhaf bir biçimde dik yürüyordu. Ters bir şey var, diye düşündüm. Alice'in canı mı yanıyordu? Ona ne yaptılar? Alice'in arkasından, merdiven uçağın içine çekildi. Alice arabaya doğru yürürken çiti aşırıp sokak lambasının altına girdiğinde tuhaf duruşunun sebebinı gördüm. Boynuna sarılı bir şey vardı.

Alice vücudunu döndürüp pilota el salladı, pilot da pist ışıklarını yakırp motora gaz verdi. Alice yanıma geldiğinde bana sarıldı; titrediğini hissedebiliyordum. Uçak havalanırken Alice'i iyice kendime çektim. Ellerim yumuşak saçlarına değdiğinde, altında katı bir şey hissettim. Pilot ağaçların üzerinde yükselirken ışıklarını son bir kez yakırp söndürdü, ardından okyanusa doğru uçu.

Alice beni bırakmadı; vücudundaki stresin, gerilimin azaldığını hissediyordum, ama Alice çok dik, çok katı duruyordu. Geri çekilip ona baktığımda yanaklarında gözyaşları gördüm, ama gülümsüyordu. "Eh" deyip boynundaki büyük, yaka benzeri şeyi gösterdi. "Odak mekanizması bu işte."

Boyunluk Alice'in boynunu sarırıp çenesine kadar çıkıyor, çenesini sarmalayırp tamamen sabit tutuyordu. Alice'in bileğine taktığı bilezik gibi, bunun yüzeyi de pürüzsüz ve koyu griydi. Boyunluğun Alice'in çenesi ve çene kemiğiyle birleştiği kısmında siyah köpükten yapılmış bir kısım vardı. Alice'in bluzunun boyun kısmında gözden kayboluyor, omuzlarının altına kadar ilerleyip başının arka tarafının yarısını kaplıyordu. Alice bana şefkat dolu gözlerle baktı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Aramızda kalsın ama, bu çirkin şeyi boynuma taktıklarından beri tek bir şey düşünüyorum. Seni." Sonra geri çekilip yeni görünüşünü son bir kez sergiledi. Neşeyle, "Nasıl görüyorum?" diye sordu.

"Her zamankinden güzelsin" dedim; bu konuda ciddiydim.

"Lütfen beni eve götür."

Ertesi sabah erken saatte kahve kokusu alınca yatak odasından çıktım. Karımı her zamanki sandalyesinde, bilgisayarıyla bir şeyler yazıp telaşla iş yetiştirmeye çalışırken bulmayı bekliyordum. Ama Alice yerinde değildi. Kendime kahve koyup banyoya gittim. Alice orada da yoktu.

Sonra misafir odasından bir ışık geldiğini gördüm. Kapıyı itip açınca, karşımda boy aynasının önünde çıplak duran Alice'i buldum. Alice'in boynu yerine sabitlendiğinden hiç oynamıyordu, ama gözlerini oynatıp aynada benimle göz göze geldi. Bakışı öyle açıktı ki huzursuzluğa kapıldım. Boyunluk inkâr edilemez bir biçimde temiz, hatta heykelsi görünüyordu. Alice'in vücudunun kıvrımlarına, hatlarına kusursuz bir biçimde uyuyordu; Alice'in omuzlarıyla göğsünün birkaç santim ötesinde pürüzsüzce bitiyordu. Alice'i saklamak ya da kısıtlamak yerine onun güzelliğini ortaya çıkarıyor gibiydi. Bu odada, loş ışığın altında, sadece boyunluğun değil Sözleşme'nin de tasarımı amacını anladığımı düşündüm: Karım karşımda dururken daha önce hiç görmediğim şekilde anı yaşıyordu. Dikkati hiç dağılmıyordu; odağı da, gittiği yön de inanılmaz netti.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Alice'le aynanın arasındaydım. İlgüdüsel olarak ellerimi boyunluğun üzerine koyup parmak uçlarımı gri yüzeyinde, ardından Alice'in çenesini kavrayan yumuşak köpükte gezdirdim. Alice gözlerini benden ayırmadı. Dün geceki gözyaşları gitmiş, yerini başka bir şey almıştı. Büyülenmiş bir ifade mi? Kafamın içinde Vivian'm sesini duydum: "Sözleşme'yi kabullenmeniz lazım."

"Nasıl oluyor bilmem ama" dedim, "boyunluk seni daha gi-

zemli kılıyor.”

Alice öne çıkıp beni öpmek istedi, ama boynunu kaldıramadığından benim dizlerimi kırıp öne eğilmem gerekti. Dudaklarımız ancak bu şekilde buluşabildi.

Gidip pencerenin önündeki koltuğa oturdum. Alice aynanın önünden çekilmediği gibi, çıplaklığını benden saklamaya da çalışmadı. Alice’in durumla barışık olup olmadığını bilmiyordum, ama kesinlikle başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu. Önceki gece eve dönerken enerjik gibiydi, ama bunun sebebi sadece bana kavuştuğuna sevinmesi olabilir. Ona yolculuğun ayrıntılarını sorduğumda, hiçbir şeyi atlamamasını söylediğimde sadece “Hayatta kaldım” demişti. Sonradan bana, olanları atlatılabildiği için kendisiyle gurur duyduğunu söylemişti.

“Beni gerçekten korkutan tek şey” demişti, “beni huzursuz eden tek şey, bilinmeyen. Bilinmeyen ödümü koparıyor. Bu olay başladığında hiçbir şey bilmiyordum. İçimde bir şey başarmışım gibi, tuhaf bir his var. Sanki kesinlikle kestirilemez bir şey yaşadım ve sonunda galip geldim.”

“Ben de seninle gurur duyuyorum” demiştim. “Bunu ikimiz için yaptığını hissediyorum. Bu benim için çok anlamlı.”

“Tabii ki ikimiz için yaptım.”

Alice yemekten sonra Slogancılık izlemek, dondurma yemek, sonra da yatak odasına çekilmek istemişti. Onu rahat ettirmek için başının altına üç yastık koymuştum. Birkaç saniye içinde uyuyacağını sanmıştım, ama uyumamıştı. Beni kendisine çekip boğuyormuşçasına kucaklamıştı. Ona ne düşündüğünü sorduğumda, “Hiç” demişti. Alice’e ne zaman ne düşündüğünü sorsam bu cevabı alıyordum. Bazen ona inanıyordum. Ama bazen de aklının çarklarının döndüğünü hissediyordum ve yine o anda hissettiğim şeyi hissediyordum: dışarıda bırakılmışım, içeriye görmeye çalışıyorum.

Bir süre sonra sevişmiştik. Yaşananları burada betimlemek istediğimden emin değilim, ama beklenmedik ve biraz olağandışı olduğunu söyleyeyim. Alice azimli görünüyordu. Hatta... farklı bir kişiliğe bürünmüş gibiydi. Çölde başına gelenleri öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Ama soru sormak ye-

rine kendimi onun tutkusuna, kararlılığına, Alice'in bu tuhaf kopyasına bıraktım. O yine benim Alice'imdi, ama farklıydı.

Alice o gün işten izin aldı. Buna epeyce şaşırdım, ama herhalde zaten böyle olmalıydı. Alice'in öncelikleri değişmişti. Sözleşme işe yarıyordu.

Tabii, pratik sorunlar vardı: Alice boyunlukla birlikte kullanabileceği bir elbise de bluz da bulamıyordu. Ayrıca boyunluğu nasıl açıklayacağını da bilmiyordu. Yardımcısına e-posta gönderip gıda zehirlenmesinin şiddetlendiğini, birkaç gün ofise gelemeyeceğini söyledi. Ben art arda ikinci gün randevularımı iptal etmek için telefon ettiğimde Huang telefonu Evelyn'e verdi.

Evelyn, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"İyiym" dedim. "Ailevi bir durum." Evelyn durumu kurcalamadı.

Alice başta ne yapacağını bilemiyormuş gibi, biraz huzursuz görünüyordu. Ama saat on olduğunda işe gitmemenin mutluluğu ağır bastı; önümüzde bomboş, koca bir gün vardı.

Deniz kenarında yürüdük. Alice bol paltosunu giymiş, boynuna da yün atkı takmıştı. Kamerayı çıkardım. Fotoğrafını çekmek istediğimde Alice bana bağırdı. "Bu şeyle fotoğrafımın olmasını istemiyorum!"

"Hadi ama."

"Hayatta olmaz!"

"Bir tanecik." Alice atkıyla paltoyu çıkardı, boyunluğu gözler önüne serdi. Gözlerimin içine bakıp dil çıkardı.

Eve dönerken atkıyı takmaya da paltoyu giymeye de gerek görmedi. Sanırım Alice yanımızdan geçen insanlar durumu fark etmemiş ya da buna aldırmamış görüldüğünde şaşırdı. Safeway'e uğradık; kasiyerimiz aldıklarımızı poşete koyma işini

bitirince başını kaldırıp bize baktı. “Ay” dedi, “araba kazası mı?”
Alice, “Evet” dedi.

Bu böyle devam etti. Bundan sonraki otuz gün boyunca, ne zaman birisi boyunluk hakkında yorum yapsa Alice sadece “Araba kazası” dedi. İştekilere de, arkadaşlarımıza da, öğle yemeği için beni almaya ofise geldiğinde Evelyn’e, Ian’a, Huang’a da aynı şeyi söyledi. Bu arada, daha önce hiç öğle arasında vakit ayırıp beni almaya gelmemiştir. Bazen soru sorulduğunda birbirine çarpan arabaların sesini taklit edip elleriyle dramatik bir hareket yapıyordu. Kimse de üstüne gitmiyordu. Huang dışında. O, “Toyota Corolla ya da Honda ticari araç mıydı?” diye sormuştu. “Bahse girerim Corolla’ydı. En kötü sürücüler hep Corolla’lı.”

Burada dürüst olacağım. Ne zaman boyunluğa gözüm takılsa, hatta sadece karımı çenesini dümdüz tutarak dik oturur ya da ayakta dururken görsem, Alice’in evliliğimize ne kadar bağlı olduğunu hissediyordum. Her gece Alice’in boyunluğun altından temizlenmesine yardım ediyor, cildini ılık, sabunlu bir bezle siliyor, bezi fiberglas dayanakların arasından geçiriyordum. Onu izlerken, onun için yemek yaparken, onunla sevişirken, onunla el ele televizyon izlerken karıma hiçbir zaman söylemediğim, itiraf etmediğim şey şuydu: Evlenmek benim fikrim, hatta onu elimde tutma yolumdu. Ama evleneli daha birkaç ay olmasına rağmen Alice çoktan benim şimdiye kadar yaptığım fedakârlıktan fazlasını yapmıştı.

Evli çiftlerin yüzde onundan fazlasının Sevgililer Günü'nde nişanlandığı tahmin ediliyor. Ben de danışanlarıma nişanlarının sebeplerini, zamanını sormayı huy edindim. Ne ilginçtir ki, Sevgililer Günü'nde nişanlananların evliliklerinin daha zayıf, bu konudaki kararlılıklarının daha az olduğunu keşfettim. Buradan çıkarabildiğim tek sonuç, fevri ve fazla romantik başlayan bir evliliğin daha kolay birmeye eğilimli olduğu.

Nişanlar şubatta yapılıyorsa, boşanmalar da genelde ocak ayında yaşıyor. Araştırmalar ocakta gerçekleşen boşanmaların soğuk iklimli eyaletlerde daha yaygın olduğunu gösteriyor, ama ocak L.A. ve Phoenix gibi yerlerde de evlilik için çok iyi bir ay değil. Tahminde bulunmam gerekse, bu işte tatilin parmağının olduğunu söyledim. Belki bu beklentilerin karşılanmamasından ya da durumu onaylamayan aile üyelerinin keskin bakışları altında, birlikte fazla zaman geçirmekten ileri geliyor. Yakın akrabalar boşandığında, çiftin üzerine daha da b yük baskı biniyor. Aslında aile içinde boşanma yaşanması, aynı ailede başka boşanmaların da yaşanacağına işaret ediyor. Al ve Tipper Gore kırk yıllık evliliklerinin sonunda boşandıklarında, kızları Kirstin de onlardan bir yıl sonra boşanma kararı verince dominolar düşmeye başlamıştı. Aynı yıl içinde üç kızlarından bir diğeri de boşanmış, ertesi yılın sonunda son kızları da bekârlığa geri dönmüştü. Bütün bunlar, yakın olan insanlar evliliklerini bitirdiklerinde, boşanmanın bize de akla yatkın bir yol gibi görüldüğünü gösteriyor olabilir.

Boşanma boşanmayı doğuruyorsa, boşanmaya iyi gözle bakmamakla kalmayıp insanları bundan katı kurallar ve yö-

netmeliklerle men eden özel bir kulübe üye olmanın boşanma ihtimalini iyiden iyiye düşürmesi mantıklı olur. Demek istediğim, Sözleşme insanın kafasında soru işaretleri uyandıran taktiklerine, tuhaf kılavuzuna, hukuki diline ve gizliliğine rağmen doğru yolda olabilir.

1 0 Mart'ta, Alice Woodside'daki Sözleşme partisine hazırlanmak için eve erken döndü. Ev sahibimiz Gene adında bir adamdı, son partide tanıştığımızda bana pinot noir cinsi şaraba bayıldığını söylemişti. O yüzden eve dönerken Russian River Şarap Mahzeni'ne uğrayıp pahalı bir şişe şarap aldım. Şarap az miktarda üretildiğinden bulması zordu; haliyle maliyeti de epey yüksekti. Alice'le birlikte, bu yatırımın uygun ve gerekli olduğuna karar vermiştik.

Alice çölden eve döndüğünden beri daha önceki, Sözleşme'den kurtulmakla ilgili niyetimiz hakkında konuşmamıştık. Alice'in çölde geçirdiği zaman öyle yoğundu ve o zamandan beri ilişkimiz bize öyle sağlam geliyordu ki Sözleşme'nin nefret ettiğimiz bütün yanları her nasılsa gözümüze eskisi kadar meşakkatli görünmez olmuştu. Declan'la Diane'in Alice'i götürüşüne bile farklı bir gözle bakıyorduk. Declan Alice'in bileğine kelepçe takarken yaptıklarının gerekli olduğunu söylemişti. Bunun doğru olduğuna inanmasam da deneyimin Alice'i nasıl değiştirdiğini, bizi nasıl değiştirdiğini görebiliyordum. Artık daha yakın olduğumuzu inkâr edemezdim. Birbirimize daha da âşık olduğumuzu inkâr edemezdim. Sözleşme'yi henüz kabullenmediyse bile en azından o an için ona direnmekten vazgeçmiştik.

Sonunda eve gittiğimde Alice'i çoktan giyinmiş, gitmeye hazır bir halde buldum. Alice'i boyunlukla geçirdiği, sürekli boğazlı kazak, yüksek yakalı bluzlar, bol trençkotlar giyip atkılar taktığı otuza yakın günden sonra minicik, gri, askısız bir elbise, yüksek topuklu, pırıltılı ayakkabılar ve külotlu çorapla görmek

beni çok şaşırttı. Boyunluk neredeyse elbisesinin bir parçası gibi duruyordu. Alice saçını kabartarak boyunluğa uydurmuştu. Saçları ve uzun, koyu mavi tırnakları 2008'deki stilinden kalmaydı. Elbisesi şu anki stiline uyuyordu. Boyunluksa tamameş ayrı bir meseleydi.

Alice beceriksizce dönerek, "Ee?" dedi.

"Muhteşem."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Yine de, nasıl bir beyanda bulunmaya çalıştığını anlamadım. Sözleşme üyeleriyle alay mı ediyordu? Onlara bu şekilde kendisini utandırmayacaklarını, hapsedemeyeceklerini mi söylüyordu? Yoksa aksi mi doğrudu? Onlara cezalarını kabul ettiğini ve bu sayede güçlendiğini mi gösteriyordu? Gerçi durumu aşırı analiz ediyor da olabilirdim. Belki Alice sadece saklanması, sorulara cevap vermesi gerekmeyen bir yere gideceği için rahatlamıştı.

Gri Ted Baker ceketimi, yani ilk partiye giderken giymediğim ceket giydim. Kravatı boş verip koyu renk kot pantolonla daha tarz ayakkabılar seçtim. Ayakkabılarımı giyerken aklıma Alice'le ikimizin Sözleşme içindeki rolümüzü daha rahat oynamaya başladığımız geldi. İnsanların da bütün hayvanlarda olduğu gibi, inanılmaz bir uyum sağlama yetisi var. Hayatta kalma bunu gerektirir.

Trafik hafif olduğundan Woodside Caddesi çıkışına epeyce erken ulaştık. Kasabaya girdiğimizde Alice'e Village Pub'ın barında bir şeyler içmek isteyip istemediğini sordum. Alice bir an düşündü, sonra başını iki yana salladı. Geç kalmak istemiyordu.

"Ama bir şeyler içesim var" dedi. Ben de Roberts Market'te durup altılı Peroni aldım. Arabayı Huddart Park'a sürüp kocaman bir karaağacın altına park ederek ikimize birer bira açtım. Bir bira bana da iyi gelecekti. Artık JoAnne'i aramak için Draeger's'a gitmiyordum. JoAnne'in bu akşam partide olacağından endişelendiğim kadar, olmayacağından da endişeliydim. Alice şişesini benimkiyle tokuşturup "Fondip!" dedi. Boynunu eğe-

mediği için birayı tepesine dikmekte zorlansa da başardı; boynuna, boyunluğun üstüne sadece birkaç damla bira döktü.

Belki de her şeye rağmen biraz gergindik. Alice'in birasının son yudumunu içerken bana attığı bakışı tanıyordum; Alice kendisini hazırlıyordu. Polisin gelmesini bekler gibi dikiz aynasına bakıp duruyordum.

"Birer tane daha içmeye vaktimiz var mı?"

"Olabilir." Poşetten iki bira daha aldım.

Alice şişeyi elimden kapıp lıkır lıkır içti. "Tüy sıklet" dedi. "Bu akşam başka hiçbir şey içmeme izin verme. Pişman olacağım bir şey söylemeyi göze alamam."

Alice bazen partilerde kendisini kontrol etmekte zorlanır. Ortaokuldan kalma gerginliği konuşma başlatmasını zorlaştırır, konuşmaya başladığındaysa ne zaman susacağını bilemeyebilir. Yeni ofisimin açılış partisinde garsonların şefini Ian'ın partneri sanmıştı. Tabii öyle partilerde fazla bira içince genelde ağzından sadece sonradan utanmasına ve birilerinden kırıla döküle özür dilemesine yol açan laflar çıkar. Ama bu gece Alice tek bir yanlış cümlemin sonucunda kendisini yine arazi aracıyla çöle götürülürken bulabilirdi.

"Hazır mısınız?"

Alice, "Hayır" deyip derin bir nefes aldı.

Bear Gulch Sokağı'na sapıp büyük, insanın gözünü korkutan bir bahçe kapısının önündeki tuş takımına yaklaştık. Tıpkı kartta yazdığı gibi, 665544 kodunu girdim. Kapı bir gümbürtüyle hareketlendi.

"Hâlâ çok geç değil" dedim. "Dönüp kaçabilir, belki Yunanistan'a yerleşebiliriz."

Alice, "Hayır" dedi. "Yunanistan'da suçluları iade etme yarası var. Venezuela'ya ya da Kuzey Kore'ye gitmemiz gerekir."

Dağ yolunda ilerleyip birtakım mülkleri, çayırıları geçtik. Her dönemeçte, dikkatli baktığımda korunun içine gizlenmiş, heybetli bir ev görebiliyordum. Woodside atlar dışında Hillsborough'dan farksızdı. Yol bitmek bilmiyordu. Ben adresi bulup uzun araba yoluna girerken Alice tek kelime etmedi. Orası Hillsborough'daki malikâneyle aynı ayarda olmasa da yine de

etkileyiciydi. Ev sahibimiz Gene mimardı, bu zaten hemen belli oluyordu. Ana binaya giden yol küre şeklindeydi, ufak ışıklarla aydınlatılmıştı. Ev yüksek, geniş ve heykelsiydi. Emlak pornosu tabirini icat ettiklerinde herhalde akıllarında burası vardı.

Arabayı en uçta bir yere park edip motoru kapadım. Alice bir an gözleri kapalı halde öylece oturdu. “Sanırım bir bira daha içmem lazım.”

“Olmaz” dedim.

Alice kaşlarını çatı.

“Sonradan bana teşekkür edeceksin.”

“Piç kurusu.”

Arabadan inip birkaç saniye öylece durduk. Evin güzelliği de eve doğru giden labirentimsi patika da bizi huşuya sürükledi. Neredeyse bir dakika boyunca, hiç konuşmadan, el ele patikanın ucunda durduk. Yanlış yolda olma ihtimalimiz çok yüksekti; maalesef geri dönmek seçenekler arasında yoktu.

Geriye dönüp baktığımda, her şeyin hızlı geliştiğini inkâr edemem: Alice’le ikimiz birlikte ev almaya karar verdiğimizde tanışalı daha sadece bir yıl olmuştu. Tabii San Francisco’da emlak satın almak inanılmaz zor. Alice’le ikimiz evde yirmi dakika bile geçirmeden ev sahibine bir milyon küsur dolarlık bir teklif sunmuştuk. Yüzde yirmi peşinat, beklenmedik hal şartı yok. Bu iki yıl önce, evler hâlâ “ulaşılabilirken” olmuştu.

Eve taşındıktan birkaç ay sonra, elektrik kablosunun garajdaki duvarlardan birine tırmanıp sonra aşağı indiğini fark etmiştim. Meraka kapılıp suntuğun tamamını parça parça sökmüştüm. Başta duvarın iç kısmını, elektrik tesisatını falan bulmayı beklemiştim. Ama orada, suntuğun arkasında, ortasında bir koltuk ve gömme bir çalışma masası olan minicik bir oda vardı. Masanın üzerinde bir paket fotoğraf bulmuştum. Fotoğraflar 1980’de Seattle’a yapılan bir aile tatilinde çekilmiş gibiydi. Eve ilk taşındığımızda gizli odadan nasıl haberimiz olmamıştı?

Bazen Alice’i de öyle görüyorum. Küçük, saklı gizemi arayıp duruyorum. Genelde Alice tam düşündüğüm kişi gibi davranıyor, ama arada bir, gerçekten dikkat ettiğimde o gizli odayı buluyorum.

Alice ailesinden pek bahsetmez, o yüzden geçenlerde babasının çıktığı bir yolculukla ilgili yorum yapınca şaşırdım. Televizyon açtı, ekranda *Globe Trekker*’ın eski bir bölümü vardı. Sunucular Hollanda’da geziyorlardı. Alice, “Amsterdam müthiş bir şehir” dedi, “ama oradayken hiç düşüncelerimden sıyrılamıyorum.”

“Neden?”

Bana ağabeyinin annesi öldükten kısa bir sonra askere yazıldığını anlattı. Ağabeyi hakkında, ergenliğinde depresyona girdiği ve bağımlı olduğu, bu sorunların onu yirmilerinin başında intihar edene kadar rahat bırakmadığı dışında çok şey bilmiyordum. Alice bana kimsenin onun askere yazılmasını beklemediğini, ordunun onu depresyon geçmişine dair belgelere rağmen kabul etmesinin absürd görüldüğünü söyledi. Alice'in babası askerlik şubesi memuruyla görüşmeye gidip adamı bu işten vazgeçirmeye çalışmış, bunun neden berbat bir fikir olduğunu uzun uzun açıklamış. Ama memurun kotası varmış ve bir kere imzayı aldıktan sonra ordunun yeni üyesinden vazgeçmeye yanaşmamış.

Alice'in ağabeyi temel eğitimi başarıyla bitirerek bütün aileyi şoka uğratmış. Onunla gurur duyuyorlarmış, ama Almanya'ya gönderilince endişeye kapılmışlar. Alice, "Babama bunun iyi bir şey olabileceğini söyledim" dedi. "Ağabeyimi düzeltileceğini. Babamsa bana aptalmışım gibi baktı. 'Hastalıkları öyle sihir yapar gibi tedavi edemezsin' dedi." Aile on hafta sonra gelen bir telefonla Alice'in ağabeyinin ortadan kaybolduğunu öğrenince kimse gerçekten şaşırmamış.

Alice, "Annemin ölümünden o kadar kısa zaman sonra" dedi, "Brian'ın ortadan kaybolması babamla ikimize balyoz gibi çarptı. Ertesi sabah uyandığımda babam da gitmişti. Bana nakit para, arabanın anahtarlarını ve bir not bırakmış, buzdolabını da yiyeceklerle doldurmuştu. Notta Brian'ı bulmaya gittiği yazıyordu. O sıralar dünya bana devasa görüldüğünden, babamın Brian'ı bulma umuduyla sağda solda dolaşması düşüncesi delilik gibi gelmişti."

Alice'in babası o gece Alice'e telefon etmiş. Ondan sonra ki üç hafta boyunca her gece telefonda konuşmuşlar. Alice ona nerede olduğunu sorduğunda adam Brian'ı bulmaya çalıştığını söylemekle yetinirmiş. Sonra bir gece telefon etmemiş. Alice bana, "Çok ağladım" dedi. "Daha önce hiç öyle ağlamamıştım, sonra bir daha da öyle ağlamadım. Annemi, ağabeyimi kaybettğim yetmezmiş gibi şimdi babamı da kaybetmiştim. Beni anlama lazım, daha on yedi yaşındaydım. Kendimi yapayalnız his-

setmiştim.”

Alice ertesi gün okula gitmemiş. Evde kalmış, bütün gün kanepede oturup sefil halde televizyon izlemiş. Ne yapacağını, kimi arayacağını bilememiş. Akşam yemeği için peynirli makarna yapmış; mutfakta, ocağın üzerinde yemek yerken evin önüne bir taksinin yanaştığını duymuş. Soluğu pencerede almış.

“Hayal görüyorum sandım” dedi Alice. “Bir kapıdan babamın, diğer kapıdan ağabeyimin indiğini gördüm. Eve girdiler, hep beraber oturup peynirli makarna yedik.”

Alice hep Brian’ın orduya geri döndüğünü ve babasının onu terhis ettirdiğini varsaydığını söyledi. İnanılmaz gerçeği ancak yıllar sonra öğrenebilmiş. Babası o üç haftayı Amsterdam’ı, yani Brian’ın son görüldüğü yerden yüzlerce kilometre ötedeki bir şehri dolaşarak geçirmiş. Kafelere, hostellere, tren istasyonlarına gitmiş, geceleri sokaklarda dolaşıp Brian’ı aramış. Alice babasıyla ağabeyinin arasında hep çok yoğun bir bağ olduğunu, babasının adeta Brian’m aklını okuyabildiğini söyledi. Brian Amsterdam’a daha önce hiç gitmemiş olsa da babaları onun orada olacağını, onu tam olarak nerede araması gerektiğini biliyormuş.

Alice hikâyeyi bana anlattığında, olanlar bana garajımızdaki gizemli odayı hatırlatmıştı. Duyduklarım beni etkilemiş, Alice’i yeni bir ışıktaki görmeme sebep olmuştu. Brian takıntılıydı, enerjisini hep yanlış kanallara yöneltiyordu; o yalnızca kendisinin görebildiği bir şeyi kovalarken dış dünya onun için solup gidiyordu. Alice’in babası oğlunun elden gittiğini kabul etmek istemiyordu; o da Brian kadar takıntılıydı ve başarısız olma ihtimalinin yüksekliğine rağmen oğlunu aramayı bırakmamıştı. Brian’ın hastalığının genetik temelinin bir yerlerde atıldığı kesindi. Takıntılı davranışlar o ailede kendisini hem en iyi hem en kötü yönleriyle göstermişti. Alice’e o gözle baktığımda, onun yaptığı her şeyde başarılı olmayı, yol onu nereye götürececek olursa olsun planlara sonuna kadar bağlı kalmayı takıntılı bir biçimde isteyişi bana bir açıdan mantıklı geliyor.

Alice'in koluna girdim, ıııklı patıkada beraber yürüdük. Patika, kokulu ağaçlardan oluşan bir koruda kıvrıla kıvrıla ilerliyor ve sonunda heybetli evin girişine varıyordu. Cam, ahşap, çelik kirişler, cilalı beton, hem içeride hem dışarıda konumlandırılmış yaşam alanları, havuz ve beklenmedik bir Silikon Vadisi manzarası.

Alice ruhsuzca, "Ev güzelmiş" dedi.

Gene kocaman, ağır ön kapıdan çıkıp bize doğru geldi. "Dostlarım."

şişeyi ona verdiğimde, "Hiç gerek yoktu" dedi. Sonra etikete baktı. "Gerçekten gerek yoktu! Ama sevinmedim diyemem."

Gene karıma doğru dönüp, "Alice, ısıltı saçıyorsun, Dostum" dedi. Gene böyle şeyler deyip de kimseyi rahatsız etmeyecek kadar yaşlı ve belli ki Sözleşme'ye, Odak Boyunluğu'na şaşırmayacak kadar aşına.

"Teşekkürler, Gene. Evine bayıldım."

Vivian verandada belirdi. "Aa, favori çiftim gelmiş!" Alice'e sıkı sıkı sarıldı. Gene gibi o da boyunluğa dair bir şey söylemedi. Sonra Vivian dönüp beni iki yanağımdan öptü. Sanki Java Beach'teki konuşmayı hiç yapmamıştık, sanki ona Sözleşme'den çıkmak istediğimi hiç söylememiştim. Vivian kulağıma, "Dostum" diye fısıldadı, "seni gördüğüme çok sevindim." Yanılıyor olabilirim, ama Vivian'ın o nahoş olayları arkamızda bıraktığımızı, günahlarımın silinip gittiğini ima ettiğini düşündüm.

Gene bizi evin içinden geçirirken bir an durup iki kadeh şampanyanın beklediği bara uğradı. Barın arkasına bir düzine Cristal şişesi dizilmişti. Gene kadehini bizimkilere doğru kaldı-

rıp “Dostlara” dedi.

Alice de, “Dostlara” diye tekrar etti.

Gene beton şöminenin üzerindeki tabloya baktığımı gördü. Üniversitede oda arkadaşım bu tablonun posterini çalışma masasının üzerine asmıştı. Poster “daha yetişkin gibi” olmak istediğinden satın almıştı.

Aynı anda hem birbirini vurgulayıp hem birbiriyle çelişen pırıl pırıl renkler beni yine büyüledi. Renkler hem beraberken, hem ayrıken insanın içinde belirgin bir his uyandırıyor. Her nasılsa kendimi o yurt odasına dönmüş buldum, ama artık gerçekten daha yetişkin gibiydim.

Alice gözlerini yukarı çevirdi. “O Rothko’nun olamaz!”

Gene’in eşi Olivia yanımıza geldi. Elbisesinin üzerine önlük takmıştı, ama öyle zarif hareket ediyordu ki hayatı boyunca hiç üstüne bir şey dökmediği hissine kapıldım. Vivian gibi o da neredeyse tekinsiz bir sükûnet havası yayıyordu.

Olivia kolunu belime sarıp beni tabloya yaklaştırdı. “Rothko tabloya kırk santim mesafeden bakılmasını önermişti. Eserlerinin arkadaşlığa ihtiyaç duyduğuna inanırdı.” Olivia kolunu belimden bir türlü çekmediği için rahatsız olmaya başladım; kendi kollarımı nereye koysam bilemiyordum. Ben de kollarımı kavuşturup mümkün olduğunca hareketsiz durdum. Olivia, “Bu tablo tam bir baş belası” dedi.

“Neden?”

“Gene bunu bana onuncu yıl dönümümüzde hediye etti. Ama muhasebecimiz değerini ölçtürttü ve o zamandan beri sürekli endişe içindeyim.” Olivia elimi çekiştirdi. “Gel, dışarıdakilere katılalım. Hepsi sizi görmeyi bekliyor.”

İnsanlar normal partilere assolist gibi en son gelmeyi sever. Ama burada öyle bir durum yoktu. Saat daha altıyı on geçmesine rağmen konukların hepsi gelmiş, arabalarını park etmiş, şampanya içip ordövrlerin keyfini çıkarmaya başlamıştı bile. Yemekler ilk partide olduğu gibi gösterişli değildi. Demek ki herkeste uykusunda kanape hazırlayacak yetenek yoktu. Yalın peynir ve meyve tabaklarını, basit aperatifleri ve domuz pastırmasına sarılı karidesleri görünce rahatladım. Sıra bize geldi-

ğinde Alice’le ikimiz sofraya böyle şeyler koyabiliydik.

Herkes bizi tebessümlerle, kucaklamalarla karşıladı, bize “Dostum” dedi. Bu beni ürpertti, ama her nasılsa içimi de ısıttı. Hepsi hakkımızdaki her şeyi hatırlıyor gibiydi; ben de Alice’in firmasında en son ne zaman birilerinin hakkımda herhangi bir şey hatırladığını düşündüm. Bu insanlar karşılarındakine dikkat ediyordu. Belki fazla dikkat ediyordu, ama yine de bunun insanın gururunu okşayan bir yanı vardı. Hayal meyal tanıdığım adamlar yanıma gelip üç ay önce yarım kalan konuşmamıza kaldığı yerden devam ettiler.

Harlan adındaki bir adam bana terapi kliniğimi sordu, karısı da Alice’i hukuk hakkında sorguladı. O sırada JoAnne’in havuz başında bir çiftle konuştuğunu fark ettim. Onunla göz göze gelmeye çalıştım, ama başarılı olamadım. O anda Neil yanımda bitti. “JoAnne bu gece çok güzel görünüyor, değil mi?” dedi. Sesi öyle alçaktı ki onu bir tek ben duyabiliştim.

“Kesinlikle” dedim. Ama Neil’in omzumu pek de dostane olmayan bir tavırla, fazla sıkı kavraması bana yanlış cevabı verdiğimi düşündürttü.

Neil Alice’e baktı, gözlerini boyunlukta gezdirdi. “Söylemeden edemeyeceğim, Dostum. Muhteşem görünüyorsun.”

Alice boyunluğuna dokundu. “Aksesuar için övülmesi gereken kişi ben değilim.”

Tam Neil’a söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıp bir yandan da elimdeki brownie’yi ısırmaya yeltenirken, bir önceki partinin ev sahibi yanımda belirdi. Kate alaycı alaycı, “Biraz beklemek isteyebilirsin” dedi. Neye uğradığımı şaşırıp kalakaldım. “Merhaba, Dostum” dedi. “Seni yeniden görmek ne güzel!”

Ben de papağan gibi, “Merhaba, Dostum” dedim. Alice irkilerek bana baktı.

Kate uzanıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Rujunun topraksı tadını aldım, vanilyalı parfümünün kokusu burnuma geldi. Öpücüğün şehvetli bir yanı yoktu, ama bana fark ettiğimden daha yakın arkadaş olduğumuzu kanıtladı. Bütün üyeler için aynı durum söz konusuydu sanki.

“Siz ikiniz tartılmaya hazır mısınız?”

Alice’le ikimiz ona boş boş baktık.

Kate güldü. “Belli ki bütün ekleri okumamışsınız.”

“Ben ek falan hatırlamıyorum.”

“Rehberlik Komitesi her yıl güncellemeler yapıp yeni yönetmelikler çıkarır” diye açıkladı Kate. “Kılavuzunuz onları da içeriyor. Kitabın arkasındaki ayrık sayfalar.”

“Ayrık sayfa olmadığından eminim.” Alice kaşlarını çatı.

Neil şaşkınlıkla, “Gerçekten mi?” dedi. “Vivian’la konuşmam gerekecek.”

İçten içe sevindim. Belli ki Vivian işi batırmıştı. Acaba nasıl bir ceza alacaktı?

“Neyse” dedi Kate. “Böyle gözden kaçırma durumları çok olmasa da görülmemiş şey değil. Yeni yönetmelik siz ikiniz aramıza katılmadan hemen önce çıktı. Sebep bu olabilir. Grubumuz her yıl ilk çeyrek yıl toplantısında tartılır. Üçüncü çeyrekte de form testi yaparız. Bence bunları birbirinden ayırmak daha iyi.”

Kate dönüp Alice’e baktı. Diğerlerinin aksine, o Odak Boyunluğu’na değindi. “Ah, eminim bunu aydınlatıcı bulmuşsundur” deyip parmağını pürüzsüz gri cilada gezdirdi. Sonra, “Aramızda kalsın ama, yıllar önce bende de bundan vardı, Dostum” diye itirafta bulundu. “Yeni modelde çok gelişme kaydedilmiş. Bugünlerde üç boyutlu yazıcı kullandıklarını duydum, böylece her biri sahibine tam uyuyormuş. Tabii pahalı bir şey, ama yatırım ekibi bu yıl çok iyi iş çıkardı. Gerçi, haberin vardır.”

Alice, “Yatırım ekibi mi?” diye sordu.

Kate, “Elbette!” dedi. “London School of Economics mezunu olan o üç üye ve Sand Hill Road’daki oturan arkadaşlarımız kesinlikle hepimiz için işleri değiştirdi. Sözleşme’nin gerekli gördüğü hemen her şey için finansman var. Benim boyunluğum çok ağırdı, üstelik kenarları böyle pürüzsüz değildi. Köpük de yoktu.” Kate’in parmakları çenesindeki yara izini buldu.

Sonra Kate transtan çıkar gibi başını salladı. “Ee, banyoya gidip şu işi halledelim mi? Bir tek ikiniz kaldınız.” Kolumuza girip bizi eve doğru götürdü. Alice vücudunu zorla çevirerek bana şöyle bir baktı. Hiç korkmuş görünmüyordu, sadece eğle-

niyor gibiydi.

Kate bizi pencereleri yerden tavana kadar uzanan, zevkli döşenmiş bir yatak odasına götürdü. Duvarda Matt Groening imzalı, tuval üzerine yapılmış büyük bir baskı vardı. Adam, Gene'i Simpsons stiliyle çizmişti. Karakter, Gene bu akşam nasıl giyindiyse tam olarak öyle giyinmişti. Elinde de şampanya kadehi vardı. En altta kargacık burgacık bir yazıyla, Gene, ev şahane. Teşekkürler yazıyordu.

Kate parmağıyla işaret ederek, "Banyo şurada" dedi. "İstedığınız kadar soyunun. Utangaç olmayın; ben üstümde hiçbir şey bırakmadım. Her gram önemli. Düğününüzde kaç kiloysanız, o kilodan en fazla yüzde beş oranında uzaklaşabilirsiniz. Kural bu."

"Ya düğün günümde şişman olsaydım? Yüzde beş oranından fazla kilo vermeme izin olmayacak mıydı?" Tabii ki öyle değildim, ama bu yerinde bir soruydu.

Kate gülümseyerek, "Hiç öyle şeyler olmuyor" dedi. "Bildiğiniz gibi, bütün üyelerimiz aramıza katılmaya davet edilmeden önce dikkatle araştırılır. Neyse, ilk ihlalin cezası 6. Dereceden Kabahat. Ondan sonra işler biraz karışıyor. İkiniz ödevinizi yapsanız iyi olur."

Bozuntuya vermemeye çalışarak neşeyle, "Sana canı gönülden katılıyorum" dedim.

Kate, "İlk kurbanım kim olacak?" diye sordu.

"Ben." Alice banyoya doğru yürüdü. "Olabilirdiğince çok kilo vermem lazım. Boyunluk yüzünden dezavantajlıyım."

Kate, "O konuda endişelenme" dedi. "Boyunluk bir buçuk kilo geliyor, kayıtlarında var. Boyunluğun ağırlığı düşülecek."

Alice'in dönmesini beklerken Kate yerdeki incecik tartıyı kurcaladı, sonra şifoniyerin üzerine bir dizüstü bilgisayar koyup açtı. Yanıp sönen, S şeklinde bir logosu ve giriş ekranı olan bir siteye girdiğini gördüm. Kate çabucak giriş yapınca ekranda birden elektronik bir çizelge belirdi. Çizelgenin solunda, aralarında Alice'le benimkilerin de olduğu bir dizi fotoğraf vardı. Fotoğrafların yanındaysa bir dizi rakam vardı. Rakamlara daha yakından bakmak için şifoniyere yaklaştım, ama Kate bilgisaya-

rın kapağını çat diye kapadı.

Banyo kapısı açıldı, Alice üzerinde yalnızca boyunluk, sut-yen ve iç çamaşırıyla yanımıza geldi. Tartının üzerine çıktı. Kate sayıyı okuyup dizüstü bilgisayara girdi. Bana, “Sıra sende” dedi. Alice’in peşinden banyoya girdim.

Kapı kapandığında, “Bu çok acayip” diye fısıldadım.

“Haberim olsa gelmeden önce o biraları içmezdim. İşeye-bildiğim kadar işlemeye çalıştım.”

“İyi fikir” deyip oturma kısmı ısınan Japon tarzı klozetin önüne geçtim. “Tamamen soyunsam mı? Hem düğün günü-müzde kaç kilo olduğumu nereden biliyorlar ki?”

Alice tekrar giyinirken ayakkabılarımı, pantolonumu, ke-merimi çıkardım. İç çamaşırımı, gömleğimi ve çoraplarımı çı-karmadım. Alice, “Canım” dedi, “durumdan emin değilsen di-ğerlerini de çıkarman iyi olabilir.”

Bir an düşündüm, sonra gömleğimle çoraplarımı çıkardım. “İç çamaşırımı çıkarmam” diye ısrar ettim. Alice gülerek kapı-yı açtı, Kate de başını bilgisayarından kaldırıp Alice’e aralarında özel bir espri dönüyormuş gibi göz kırptı.

Tartıya çıktığımda hiçbir işe yaramayacağını bile bile kar-nımı içime çektim. Kate sayıyı yüksek sesle okuyup bilgisaya-ra girdi. Banyoda giyinirken Alice’le Kate’in yatak odasında ko-nuştuklarını duyabiliyordum. Alice durumumuzu soruyordu.

“Aa, bu görevlerim arasında yok. Ben sadece sayıları giriyo-rum.”

“Tartılma işinden nasıl sorumlu oldun?”

“Diğer bütün talimatlar gibiydi. Bir gün kurye bir paket getirdi. Pakette talimatlar, bazı şifreler, cam tartı ve bu dizüstü bilgisayar vardı. Bu, Sözleşme işleri arasında çok da kötü sayıl-maz.”

“Herkesin işi mi oluyor? Bu konuda hiçbir şey duymadım.”

“Evet. Çok geçmeden Jake’le ikinize de yeteneklerinize uy-gun işler verilecek. Verilecek işi Çalışma Komitesi belirliyor.”

“Ya gerçek işim?”

“Sözleşme içindeki görevlerinin de gerçek bir iş olduğunu göreceksin. Seni temin ederim, Çalışma Komitesi asla bir üye-

ye baş edebileceğinden daha ağır bir görev vermez.”

Banyodan çıktım. “Ya birileri verilen işi reddederse?” diye sordum.

Kate bana söylediğim şeyi onaylamaz gibi baktı. Sadece, “Dostum” dedi.

Partiye geri döndük. Akşam yemeği salatadan ve pilav üzerinde ufak bir ton balığı parçasından oluşuyordu. Ahım şahım değildi, ama servis edilebilirdi. Eve dönerken Alice’i hamburger molası vermeye ikna etmeye çalışacaktım. Herkes sofranın toplanmasına yardım ettikten sonra Gene’le Olivia üzerinde düzinelerce mum yanan üç katlı bir pastayla mutfaktan çıkıp geldiler. Biz Mutlu Yıllar şarkısını söylerken doğum günü bu ay olan bütün üyeler ayağa kalktı.

JoAnne pastaya yaklaştı; anladığım kadarıyla yakın zamanda otuz dokuzuna basmıştı. Onunla gece boyunca hiç konuşmadım. Nedense onu ne zaman arasam bahçenin diğer ucunda olduğunu gördüm. Önceden belirlenen oturma düzeninden ötürü kendimi bilim insanı Beth’le, haber sunucusu eşi Steve’in arasında buldum. JoAnne masanın diğer tarafında, bana uzak olan ucundaydı. Yanımdan geçerken varlığını fark etmedi bile. Birden onun beni fazla cömert bir kucaklaşma ve “Merhaba, Dostum” kelimeleriyle selamlamayan tek kişi olduğunu fark ettim.

JoAnne soluk mavi bir elbise giymişti. Zayıf ve solgun görünüyordu. Baldırlarının arkasında çürüğe benzer izler gördüm.

Sonradan, Alice’le ikimiz verandada Chuck ve Eve adlı bir çiftle konuşurken JoAnne’in eve girdiğini gördüm. Kocasını Neil Alice’in danışmanı Dave’le bahçenin diğer ucunda, bu akşamki Warriors maçı izlensin diye kurulmuş büyük ekranın karşısındaydı. Yaklaşık bir metre yirmi santim boyunda, işlevsel olmaktan çok süs gibi duran geniş ve alçak beton duvara yaslanmışlardı. JoAnne’in peşinden gitmek için Alice’lerin yanından dikkat çekmeden uzaklaştım. Sanırım JoAnne beni görmedi, ama köşeyi dönüp banyoya doğru yürüdüğümde onu orada, beni beklerken buldum.

“Böyle yapamazsın, Jake.”

“Nasıl?”

“Draeger’s’a gitmeyi bırakman lazım.”

“Ne?” Hem kafam karıştıktı hem de utanç içindeydim. JoAnne beni orada gördü de hiçbir şey demedi mi? “O kadar çok sorum var ki...”

“Bak, sana öyle şeyler dememeliydim. Benim hatam. Unut gitsin. Öyle bir şey olmamış gibi davran.”

“Olmaz. Biraz konuşabilir miyiz?”

“Hayır.”

“Lütfen.”

“Burada olmaz. Şu an olmaz.”

“Ne zaman?”

JoAnne duraksadı. “Hillsdale yemek katı, Panda Express’in karşısı. Gelecek cuma, sabah on birde. Dikkat et, kimse seni takip etmesin. Cidden, Jake. Sakın işi eline yüzüne bulaştırma.” JoAnne arkasına bakmadan yürüyüp gitti.

Dışarı çıktığımda Neil’in hâlâ basketbol maçını izlediğini gördüm. Dave gitmiş, Neil ise tek başına beton duvara oturmuş, bacaklarını aşağı sarkıtmıştı. Neil bana nedense tanıdık geliyordu, ama tam çözemiyordum. Alice hâlâ Chuck ve Eve’le konuşuyordu. Chuck Gene’in yazlık evlerini tasarlamasını nasıl sağladıklarına dair bir hikâye anlatıyordu. Chuck’ın hafif bir aksanı vardı; Avustralya aksanı gibi. “Bir süre önceydi, grubumuz henüz kurulmamıştı. Gene teklifte bulundu, biz de arazi almak için para toplamaya çalıştık. Arkadaşım Wiggins bana Hopland’daki evinin yanındaki bir araziden bahsetti. Ucuzdu, biz de kaptık. Evin tamamı cam ve betondan, her tarafı manzaralı. Gene resmen bir büyücü.”

Eve, “Görmeniz lazım” dedi. “Bir hafta sonu bize katılmak ister misiniz?”

Daveti reddetmek için uygun bir bahane bulmaya çalışırken Alice’in, “Tabii, eğlenceli olur” dediğini duydum.

Ben itiraz edemeden Chuck işin tarih belirleme bölümüne geçti. “Bizler aile sayılırız” dedi, “o yüzden bu da bu yılki seyahatlerinizden biri sayılacak.”

Alice hemen, “Tamam” dedi.

Eve, “Havuzumuz var” diye ekledi. “Mayolarınızı yanınıza alın.”

Parti gece yarısından hemen önce bitti. Gruplar halinde ayakta duran, konuşan, içen otuz insan bir anda yok oldu. Neredeyse boş olan verandada sadece ben, Alice, Gene, Olivia ve başka bir çift kaldık. Alice’in gitmek istemediği belliydi. Buna çok şaşırmıştım. Alice her zaman benden daha sosyaldi, son zamanlarda mecbur kaldığımız durumlar dışında pek dışarı çıkmasak da Sözleşme konusundaki düşüncelerimizin aynı olduğunu sanmıştım. Basit bir mantık yürütmüş, çıkış yolu yok gibi görünüyorsa veya gerçekten yoksa, en iyisinin üyelerle geçirdiğimiz zaman miktarını kısıtlamak olduğu sonucuna varmıştım. Onlarla ne kadar az görüşürsek başımızın derde girme ihtimali o kadar düşerdi. Onlarla daha çok zaman geçirmek daha fazla risk demekti. Alice bunu unutmuş muydu?

Herkese veda ettik, sonra Gene bizi kapıya kadar geçirdi. Arabayı park ettiğimiz yere doğru yürürken Alice de ben de ağızımızı açmadık. Arabanın kapısını açtım, Alice’in boyunluğuyla yolcu koltuğuna yerleşmesini bekledim. İkimiz de arabaya binince gevşedim. Anladığım kadarıyla Sözleşme’deki ilk çeyrek yılımızı sağ salim atlatmıştık.

Alice sesinde zerrece alaycılık tınısı olmadan, “Eğlenceliydi” dedi.

Arabayı park yerinden çıkarırken Gene ile Neil’in bizi araba yolunun ilerisinden izlediğini fark ettim.

Salı günü Vivian Alice'e telefon edip Bankalar Bölgesi'ndeki eski bir İtalyan restoranı olan Sam'in Yeri'nde buluşmayı teklif etti. Bütün gün gerginliğimi üzerimden atamadım, onların ne hakkında konuşacağını, Vivian'm üst düzey yöneticilerden nasıl bir ceza ya da talimat aktaracağını merak ediyordum. Belki partide iyi iş çıkarmışızdır ve iyi haber alırsız diye düşündüm. Sözleşme'nin hiç iyi haber verdiği oluyor muydu? Bu, boyunluk işinin sonu olabilir miydi?

İşten eve beşi çeyrek geçe döndüm, camın önünde oturup bir şeyler okudum, Alice'in yolunu gözlüyordum. Arabası altıyı çeyrek geçe araba yoluna girdi. Garaj kapısı açıldı, sonra yan merdivende Alice'in ayak seslerini duydum. Mutfakta durup kapıyı açmasını bekledim; onu gördüğümde fark ettiğim ilk şey duruşu oldu. Daha gevşek, daha rahat, daha Alice. Bu sabah takığı eşarp yok olmuştu. Bluzunun boyun kısmı açıktı. Alice karşımda şöyle bir dönüp sırtıttı.

"Gitmiş" deyip Alice'i kollarıma aldım. "Özgür olmak nasıl bir his?"

"Şahane. Ama biraz tuhaf. Galiba boyun kaslarımı kullanmayı bırakmışım, şimdi de bedelini ödüyorum. Uzanmam lazım."

Yatak odasına geçtik, Alice örtülerin üzerine uzandı. Rahat etsin diye yastığını düzelttim, sonra yatağa, onun yanına oturdum.

"Her şeyi anlat."

Alice, "Restorana vardığımda Vivian gelmişti" diye başladı. "Kapalı bölmelerden birinde oturuyordu. Yerime geçtim, gar-

son da baş başa kalalım diye perdeyi çekti. Öyle havadan sudan konuşmadık. Vivian partiden bile bahsetmedi. Bana boyunluğ-u çıkarma talimatı aldığını söyledi. Ama çıkarma talimatı saat bir içilmiş, o yüzden öğle yemeğinde de boynumda kaldı.” Alice yastığını düzeltmek için doğruldu. “Vivian’a boyunluk bende kalabilir mi diye sordum.”

“Ama neden?”

Alice omuz silkip tekrar uzandı. “Açıklaması zor, ama sanırım hatıra kalmasını istedim. Vivian prosedürlere aykırı olduğunu söyledi.”

Ertesi sabah, Alice işe gitmek için çıktıktan sonra, mutfakta kahve yaparken kapı çalındı. Gelen yirmi yaşlarında, bisikletli bir kuryeydi; elindeki büyükçe zarfın sol üst köşesinde bana gayet tanıdık gelen S harfini gördüm. Çocuk soluk soluğa olduğundan ona bir bardak su teklif edip içeri girmesini söyledim. Peşimden mutfağa geldi. Gergin enerjisiyle odayı doldurdu, sormadığım soruları yanıtladı. “Adım Jerry” dedi. “Üç yıl önce, yeni açılan bir şirkette çalışmak için Elko, Nevada’dan San Francisco’ya taşındım. Şirket ben geldikten birkaç hafta sonra battı, ben de bu işe girdim.”

Suyu verdim. Tek bir yudumda içti. “Amma sapa bir yerde yaşıyorsunuz. Yeni bir iş bulsam iyi olacak. Bu çarşamba paketlerinin parası bu kadar iyi olmasa çoktan bırakmıştım.”

“Bunun gibi başka paketler de mi teslim ediyorsun?”

“Evet. Beni maaşa bağladılar. Sadece çarşambaları çalışıyorum. Bazen iki üç paket oluyor, bazen de hiç olmuyor.”

“Paketleri nereden alıyorsun?”

“Pier, Numara 23’te ufacık bir ofis var, hep aynı adam çalışıyor. Tek kuryeleri benmişim, öyle dedi, benden başkasına güvenmiyorlarmış. Başvuru süreci acayip uzundu. Geçmiş taraması, parmak izi, falan filan. Gerçi, işe kendim başvurmadım. Bana telefon edip adımları eski işverenimden aldıklarını söylediler, ama eski işverenim çoktan kapağı Kosta Rika’ya atmış, risk sermayedarlarının parasını harcıyordu. Neyse, testlerini geçer geçmez beni ilk teslimatımı yapmaya yolladılar. O zamandan beri hemen her çarşamba çalışıyorum.”

“Hep San Francisco’da mı?”

“Yok, East Bay’e, Yarımada’ya, San Jose’ye ve Marin’e kadar olan bölgelere ben bakıyorum. Şehir içindeyken bisiklet sürüyorum, ama öbür türlü arabayı almam gerekiyor. Bu insanlar kim bilmiyorum, ama keseleri epey açık. Çarşamba teslimatlarında haftanın geri kalanında kazanmadığım kadar para kazanıyorum. Of, galiba bunları sana söylememem gerekiyordu. Ama sorun yok, değil mi?”

“Evet, yok.”

Çocuk bardağını tezgâha koyup bilekliğine baktı. Aktivite izleyici. “Gitmem lazım. Son bir paket var, onu San Mateo’ya götüreceğim.” Kaskını takarken fazlasıyla umursamaz bir tavırla, “Sen kim olduklarını biliyor musun?” diye sordu.

Bu bir testse, ki konu Sözleşme olduğunda her şey öyleydi, tek bir doğru cevap vardı: “Hiçbir fikrim yok.”

Ben daha fazla soru soramadan çocuk kapıdan çıkıp bisikletine bindi.

Zarfın önünde Alice’in adı olduğu için ona mesaj attım: Az önce sana Sözleşme’den bir paket geldi.

Alice tek kelimeyle cevap verdi: Siktir.

Duş alıp işe gitmek için giyindim. Açılmamış zarfa, üzerindeki altın sarısı, büyük S harfine baktım. Alice’in adı zarif bir yazıyla yazılmıştı. Zarfı alıp ışığa tuttum, ama bir şey göremedim. Tekrar masaya bırakıp işe yürüdüm; bu arada, zarfı düşünmeyeceğime yemin ettim. Tabii, bütün gün aklımdan çıkmadı.

O akşam eve geldiğimde Alice’i masada oturmuş, pakete bakarken buldum. “Herhalde açmak zorundayız” dedim.

“Galiba.”

Alice mührü kırıp belgeyi zarftan dikkatle çıkardı. Belge dört bölüme ayrılmış tek bir sayfadan oluşuyordu. Alice her bir bölümü yüksek sesle okudu. Kurallar başlığının altında, yıllık tartımayla ilgili bir paragraf vardı. Dipnotta, “en yeni düzeltme ekinden alınmıştır” yazıyordu. Bu, Vivian’ın kılavuzlarımıza eklemeyi ihmal ettiği ek olsa gerekti.

İkinci bölüm, “İhlal: İzin verilen kilo alma miktarını bir kilo altı yüz gram aştınız” şeklindeydi.

Alice, “Hep o biralardan” diye inledi. “Tartılmadan önce içtiklerimden. Hem, regl olmama iki gün vardı. Kadınların kilosunda erkeklerinkinden fazla dalgalanma oluyor, onlara farklı kural uygulanmalı. Orla nasıl olur da bunu göz önünde bulunduramaz?”

Üçüncü bölümde, yani Hafifletici Sebepler’de, “İdarecinizin bu eki kılavuzunuzdan çıkarmış olabileceği bilgisine ulaştık. Bu meseleye ayrıca değinilecek” yazıyordu.

Alice başını kaldırıp sırtıttı. “Anlaşılan Vivian bu sefer çuvaldızı kendisine batırmak zorunda kalacak.”

“Başka ne diyor?”

Alice okumaya devam etti: “Kural her şeye rağmen uygulanmalı, ancak İdarecinin gereken belgeleri sağlamaması ve bunun tartılmayla ilgili ilk suçunuz olması sebebiyle size bir Sapma Programı sunulacak.”

Sonra Alice susup gözleriyle sayfayı taradı.

Kâğıdı masaya bırakırken ağladı ağlayacak gibi görünüyordu.

Endişeyle, “Bu sefer ne akıl etmişler?” diye sordum. Alice’in beti benzi atmıştı.

“Hayır, mesele ceza değil. Of, Jake, sanki bütün bunlar bir testmiş ve ben başarısız olmuşum gibi hissediyorum.”

“Bir tanem.” Alice’in elini tuttum. “Bu kuralların hiçbiri gerçek değil. Bunun farkındasın, değil mi?”

Alice, “Biliyorum” deyip elini çekti. “Ama yine de bütün kurallara uysam daha iyi bir eş olacağımı kabul etmen lazım.”

Başımı iki yana salladım. “Bu doğru değil. Olduğun halinle mükemmelsin.”

Belgeyi alıp son bölümü, yani Ceza’yı okudum.

Sana, günlük bir egzersiz programı yazıldı. Hafta sonları da dahil olmak üzere her sabah beşte Taraval ve Great Highway’in köşesinde hazır bulunacaksın. Spor hocan seni orada bekliyor olacak.

Derin uykumdan aniden uyandım. Kâbus görmüştüm, ama ayrıntıları hatırlamıyordum. Alice uyuyordu. Bir an durup onu izledim. Saçları darmadağındı. Sex Pistols tişörtü ve flanel pijama altıyla, onunla ilk tanıştığımdeki haline benziyordu.

Rüyanın ayrıntılarını hatırlamaya başladım: Telaşla ayak çırpıyordum, sonsuz okyanus dört bir yanımlı sarmıştı. Suyu ilgili bir rüyaydı. Yıllardır arada bir böyle rüyalar görürdüm; bu rüyalardan her uyandığımda ne yapıyorsam onu yaptım: Koridora çıkıp banyoya girdim. Sonra mutfaktaki saate baktım: sabah 4:43. Eyvah.

“Alice!” diye bağırdım. “Saat 4:43!”

Alice’in panikle yataktan fırladığını, ayaklarını güm diye yere indirdiğini duydum. “Olamaz! Alarma ne oldu?”

“Seni ben bırakırım. Spor kıyafetlerini giy. Çabuk.”

Evde panik içinde koşturup anahtarlarımı, cüzdanımı aradım. Üstüme bir pantolon geçirip garaja koştum, arabayı çalıştırıp garajdan çıkardım. Alice elinde ayakkabıları ve sweats-hirt’üyle evden koşu koşu çıktı. Arabaya atladı, ben de 38. Cadde’den geçip Great Highway’den sola döndüm. Arabayı tam Taraval kavşağında kenara çektim. Orada bir adam duruyordu. Otuz beş yaşlarında, mükemmel bir forma sahip, üzerinde de Avro renklerinde –asker yeşili ve soluk turuncu– şık spor kıyafetleri olan bir adam. Alice arabadan atladı. Ona iyi şanslar dilemek için camı açıyordum, ama Alice arkasına bile bakmadı.

Adam kol saatine bakarak, “Dört elli dokuz” dedi. “İyi zamanlama. Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.”

Alice, “Daha neler” dedi. “Geldim.” Adam Alice’le tanıştık-

tan daha birkaç saniye sonra ona tekmeler attırmaya başladı. Arabayı döndürüp evin yolunu tuttum. Uyuyamayacak kadar gergin olduğumdan dizüstü bilgisayarımı alıp oturdum.

Alice 6:17’de kapıdan içeri girdiğinde kan ter içinde ve yorgunluktan bitmiş haldeydi. Ona meyve suyu sıkmayı teklif ettim. “Vakit yok” dedi. “İşe gitmem lazım.”

“Nasıl geçti?”

“Kusura bakma, geç kaldım. Akşam konuşuruz.”

Ama akşam ikimiz de bitik durumdaydık. Dışarıdan aldığımız yemekleri televizyonun karşısında, *Slogancılık* izlerken yedik. Hemen unutacağınız türden bir çiçekçinin hemen unutacağınız türden kocasını gülümseyerek selamladığı bir ilaç reklamı çıkınca televizyonun sesini kısıtım. “Hoca nasıldı?” diye sordum.

“Adı Ron. Castro’da yaşıyor. İyi bir adam, çok hevesli. Beni epeyce çalıştırdı.” Eğilip baldırlarına masaj yaptı. *Slogancılık* tekrar başladı, Alice de sesi açayım diye beni dürttü.

Ertesi sabah alarm dört buçukta çaldı. Alice’i uyandırmak için döndüm, ama çoktan kalkmıştı. Onu üzerinde spor kıyafetleriyle kanepede otururken buldum. Bana gülümsedi, ama gözlerinin şişliğine ve yüzündeki ifadeye bakılırsa ağlamış olabilirdi. Ona çabucak bir fincan kahve yaptım. “Seni bırakayım mı?”

“Evet.”

Hiç konuşmadan aşağı inip arabaya bindik. Alice plaja yaptığımız altı dakikalık yolculukta uyuyakaldı. Geldiğimizde onu uyandırdım. Ron’un Taraval’da bize doğru koşar adım geldiğini gördüm. Belki de Castro’dan oraya kadar koşarak gelmişti.

Ertesi sabah alarmım yine dört buçukta çaldı. Tam doğrulurken Alice’in arabasının garajdan çıktığını duydum.

Ertesi sabah alarm beni uyandırdığında Alice’i evde bulamadım.

Yeni danışanlarım Cole Valley'den bir çiftti. Kapıdan girerken gülümseyip ufak kanepeye yan yana oturdular. İkisi de büyük, rahat koltukları aklından bile geçirmedi sanki. Evlilikleri yürüyecekti, bunu en başında anlamıştım. Yine de konuşacaktık. Muhtemelen üç kez daha görüştükten sonra onlar da aynı sonuca varacaktı.

Son görüşmemizde onlardan paylaştıkları güzel bir anıyı düşünmelerini istemiştım. Janice bunun üzerine düğün resimlerini getirmişti. “Nedime kıyafetlerini bir görecektiniz” dedi. “Nedimelerimin benimle konuşmayı kesmemesine şaşıyorum.” Janice’in üzerinde yalın, beyaz bir gelinlikle ve etrafında bol bol yeşil tafta içindeki kızlarla çekilmiş fotoğraflarını görünce güldüm.

“Eskiden nedime elbiselerinin geleneksel olarak beyaz olduğunu biliyor muydunuz?” dedim.

Ethan, “O zaman insanlar nedimelerle gelini birbirlerinden nasıl ayırt ediyormuş?” diye sordu.

“Edemiyormuş. Nedimelik kavramının doğma sebebi buymuş. Kabile zamanlarında insanlar nedimelere beyaz gelinlikler giydirip hile yaparmış. Komşu kabilelerden biri düğünü baskarsa, baskıncıların kafasının karışacağını, onların gelin yerine yanlışlıkla bir nedimeyi kaçıracağını umarlarmış.”

Görüşme rahat geçti. Bu çiftin birbirinden hoşlandığı belliydi, ama aralarına mesafe girmeye başlamıştı. Beraber daha çok vakit geçirmek, sohbetlerini canlandırmak için uygulayabilecekleri stratejilerden bahsettik. Roket bilimi yaptığım söylenemezdi, sadece aslında bayağı işe yarayan ufak değişiklikler-

den söz ettim. Yılın her çeyreğinde bir kez seyahate çıkmalarını önerdiğimi fark edince gülecek gibi oldum.

Zaman zaman bir çift danışmanlık almaya geldiğinde bana neden geldiklerini anlayamam. Janice’le Ethan da öyle bir çiftti. Paralarını aldığım için hafif bir suçluluk hissettim, çünkü bana hiç ihtiyaçları yoktu. Yine de evliliklerini yürütmek için çabalamaları bana cesaret verdi. Sözleşme’den uzakta, huzur içinde devam eden evliliklerinin doğal iniş çıkışlarını kıskandığımı fark ettim.

Janice’le Ethan gittikten sonra cep telefonumu bir zarfa koydum, zarfı yapııştırıp Huang’ın masasına gittim. “Bugün öğle yemeğini uzatmaya ne dersin?” dedim.

“Ne kadar uzatmaya?”

“Hani Dogpatch’te sevdiğin bir yer var ya, belki oraya gidersin. Ben ısmarlıyorum.” Ona iki yirmilik verip zarfı masasına koydum. “Hazır oradayken bunu da yanına alabilir misin? Cebine koy, sonra varlığını unut.”

Huang gözlerini zarfa dikti. “İçinde ne olduğunu söylemek ister misin?”

“Uzun hikâye.”

“Patlayıcı falan değil, değil mi?”

“Kesinlikle değil.”

Huang zarfı yoklayıp kaşlarını çattı. “Tahmin yürütmem gerekse, içinde cep telefonun var derdim.”

“Bana büyük bir iyilik yapmış olacaksın” dedim. “Yanında kalsın. Öğle yemeğinden dönünce masama bırakabilirsin. Sakıncası yoksa bundan Ian’la Evelyn’e bahsetme.”

“Hangi konudan?”

“Teşekkürler. Sana borçlandım.”

Eve yürüyüp arabamı aldım, şehir merkezine gidip arabayı 4. Cadde üzerindeki bir otoparka bıraktım. Caltrain istasyonuna gidip San Mateo’daki Hillsdale istasyonuna gidiş-dönüş bileti aldım.

Alice’e JoAnne’le buluşma ayarladığımı söylemedim. Bu sabah ona söylemeyi düşündüm, ama o spordan gelmeden evden çıkmıştı. Zaten böyle konularla canını sıkmak istemi-

yordum. Her sabah Ron'la spor yaptığı yetmezmiş gibi şartlı tahliyesinin koşulu olarak Dave'le haftada bir öğleden sonra buluşuyordu. İşi de gitgide daha talepkâr bir hal alıyordu. Alice sersemlemiş haldeydi; ben de JoAnne'le aramızdaki meselenin bunların üstüne tuz biber ekmesini istemiyordum. Tamam, dürüst olmak gerekirse bunları Alice'e söylemek de istemiyordum. JoAnne hakkında bir sürü soru soracağını biliyordum, o soruları yanıtlamak istediğim de söylenemezdi. Alice iş arkadaşım olmayan bir kadınla öğle yemeğine çıkma fikrini hoş karşılamazdı. Tabii, olayları eksik anlatarak yalan söylemek Sözleşme kurallarına aykırıydı. Ama arabamdan istasyona yürürken kendimi gerçeği bu şekilde gizlemenin soylu bir eylem olduğuna inandırdım. Biri bazı şeyleri Alice'e söylemeyi ihmal ettiğimi anlarsa suç benim olurdu. Böylece Alice'i yine suç işlemekten kurtarmış olurdum. Hem bu seferki suç, Sözleşme'nin çok ciddiye aldığı iddia ettiği bir suçtu: kıskançlık.

Olaya şöyle de bakabiliriz: Alice gelecekte suç işlemesin diye, ben şimdiki zamanda suç işliyordum. JoAnne o gün markette, dikkatlerini Alice'ten uzaklaştırmamı söylemişti.

Trenin bir ucundan diğer ucuna kadar yürüdüm, ama olağandışı bir şey görmedim. Trenler bugünlerde günün her saati San Francisco'yla Silikon Vadisi arasında gidip gelen teknoloji çalışanlarıyla dolu oluyor. Genelde zayıf ve kendini beğenmiş gençler. Şehre yeni gelen, beyazlardan ve Asyalılardan oluşan bu grup, kiraların tavana vurmasına sebep oldu; San Francisco'nun eşsiz, havalı yanlarını pek takdir ediyor gibi gözüküyorlar. Müthiş kitapçıları, ikon haline gelmiş plakçıları, o eski ve şaşıaı tiyatroları pek umursamıyor gibiler. Belki hepsini aynı kefeye koymak haksızlıktır, ama çoğu tek bir şeyi umursuyor gibi: parayı. Etraflarına donuk bir deneyimsizlik havası yayıyorlardı; sanki hiç seyahate çıkmamış, zevk için kitap okumamış, çamaşırhanede tanıştıkları bir kızla yatağa girmemişlerdi. Engelli koltuklarına oturmuş, bilgisayarlarını dizlerine koymuşlardı.

Hillsdale istasyonunda benimle birlikte yirmi kişi indi. Çoğunlukla oranın yerlileriydi, çünkü teknoloji sektöründen

kişiler, en azından şimdilik burada durmuyordu. Öylece diki-
len, bir tuhaf duran, terzi elinden çıkma siyah elbise giymiş bir
kadın vardı. Onun beni gözetlediğinden emin gibiydim, ama
sonra içinde genç bir adam olan bir Mercedes geldi. Kadın ete-
ğini, altına jartiyer giydiğini belli eden bir tavırla çekiştirip ada-
mın arabasına bindi. Gaza basıp uzaklaştılar.

El Camino boyunca yürüyüp alışveriş merkezine yaklaşıp-
ken kendimi casusçuluk oynayan bir çocuk gibi, biraz aptal his-
settim. Kendime bunların hiçbirinin gerekli olmadığını söyle-
dim, ama sonra aklıma bileklik, boyunluk ve Alice'in çöle yaptı-
ğı çileli seyahat gelince bunların gayet gerekli olduğunu fark et-
tim.

Trader Joe's'a girip zaman öldürdüm, kuşkulu bir şey var
mı diye etrafıma bakındım. Oradan çıktığımda elimde sadece
bir şişe su ve üç gofret vardı. Tabii, artık ne zaman tatlı yesem
içten içe tartılma gününü düşünüyordum. Bu son birkaç gram
yağ yüzünden sınırı aşacak mıydım? Bu son kalori kendimi çöl-
de bulmama mı sebep olacaktı? Beni bu hale getirdiği için Söz-
leşme'den nefret ettim.

Barnes & Noble'a girip Alice için Q'nun yeni sayısını aldım.
Kapakta Paul Heaton ve Briana Corrigan vardı; Alice bunu gö-
rünce sevinecekti. Karşıdan karşıya geçip alışveriş merkezine
girdim. Daha otuz dakikam olduğundan dükkânları gezdim.
Nedense bir süredir ekoseli bir flanel gömleğim olsun istiyor-
dum, o yüzden aşına olduğum mağazaların vitrinlerine çabu-
cak göz gezdirdim. Freud yaşasa muhtemelen bunun gençliğe
duyulan nostaljiden kaynaklandığını söylerdi. Lucky Jeans'in
indirim reyonunda bir şey buldum. Mağazadan elimde poşetle
çıkınca, daha yaşlı olmam dışında alışveriş merkezindeki diğer
herkese benziyordum.

Yemek katına buluşma saatinden yedi dakika önce çıktım.
Alanın en ucunda durup gelen giden insanları izledim.

JoAnne'in otoparka açılan yan kapıdan yemek katma gir-
diğini gördüm. Açık bir alanda kalmış ürkek bir geyik gibi sağa
sola bakışı içimde gerginlik yarattı. Bunu yapmayı gerçekten is-
tiyor muydum? Yerimden kıpırdamadan onu izledim. JoAnne

Panda Express'in karşısındaki, pencere kenarındaki bir masaya oturdu. Keşke gözlerden daha uzak bir yer seçseydi. Çantasından cep telefonunu çıkarıp kurcalamaya başladı. Keşke cep telefonunu getirmeseydi. Partide bana fısıldadığı sözler kafamda yankılandı: Bu işi sakın batırma. Şu ana kadar işi batıranın o olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Onu izlemeye devam ettim, takip edilip edilmediğini görmek için mekânı gözlerimle taradım. JoAnne sadece birkaç saniye süren bir telefon konuşması yaptı. Benim aksime, yemek katındaki kalabalığı fark etmiş görünmüyordu. Çantasından tahıllı bir gofret çıkarıp ambalajını açtı, başını eğip gofreti minicik ısırıklarla yedi. Arada bir başını aniden kaldırıyor, ama hiç benden tarafa bakmıyordu. Görünüşe bakılırsa paranoyaktı, ama dikkatli değildi. Biraz manik davranışlar sergiliyordu. Çok huzursuzdu; üniversitede tanıdığım JoAnne'e hiç benzemiyordu. O JoAnne inanılmaz sükûnetinden ötürü olağanüstü biriydi. En zor durumlarda bile tuhaf bir biçimde rahat davranırdı. Hiçbir zaman güzel ya da göz alıcı değildi, ama bu yumuşacık güven, her zaman kendinden çok emin görünmesi kalabalıkta kendisini göstermesini sağlıyordu.

Yemek katında beni bekleyen kadın tanınmaz haldeydi. Danışanlarıma bunu hiç söylemesem de içten içe çoğu insanın değişmediğine inanmaya başlıyordum. Belki kişiliklerinin bazı kısımlarını diğerlerine nazaran öne çıkarmayı başarıyorlardır; çocuklukta yeterince sevgi görmenin kişinin doğal yönelimini olumlu bir yöne çekebileceğine şüphe yok. Meslek hayatımın büyük bir kısmını, insanların kişiliklerini olumlu bir yöne çekmelerine yardım eden, faydalı araçlar arayarak geçirdim. Gelgelelim, çoğu zaman hepimizin bize hayatımızın başlarında dağıtılan kâğıtlarla oynamak zorunda olduğumuza inanıyorum. Kişilikleri aşırı değişen kişiler gördüğümde, asıl sebebin ne olduğunu hep merak ediyorum. Kişinin doğasını bastıran o düğme, o tetik, o eylem nedir? İnsanların onları iyi tanıyan kişilerin gözüne bu kadar farklı görünmesine sebep olan nedir?

Dediğim gibi; stres, anksiyete ve psikolojik sıkıntılar zaman içinde kişinin yüzünü değiştirir. JoAnne'de sıkıntı alamet-

leri gördüm; sol kaşından saçına doğru uzanan, göze çarpan damar; ağzının köşelerinin aşağı dönüklüğü; gözlerinin etrafındaki çizgiler. Bir şey bana onun yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi, ama ona yardım teklif edecek kişi ben değildim. İçimden bir ses çekip gitmemi söylüyordu, ama gidemiyordum.

Sebepten şuydu: Hâlâ söyleyeceklerini dinlemek istiyordum. Sözleşme'nin içyüzünü görmek istiyordum. Alice'le ikimiz için bir çıkış yolu olduğu umudundan vazgeçmek istemiyordum. Belki JoAnne'in tedirginliği; yüzündeki, vücudundaki ve sesindeki değişim Sözleşme'ye verilen, son derece doğal bir tepkiydi. Eğer öyleyse, aynı şeyin Alice'in başına geldiğini görmek istemiyordum.

Hot Dog on a Stick'ten iki sosisli, iki de yeşil limonata aldım. JoAnne'in masasına gidip tepsiyi önüne bıraktım.

JoAnne başını telefonundan kaldırdıncı alnındaki damar kabardı. "Jake" dedi. "Dostum" değil, sadece "Jake." Sesinde bitkin bir yumuşaklık vardı. Gözlerindeki yorgunluğun ötesinde başka bir şey, bir sıcaklık görüp gevşedim.

"Çubukta sosisli?"

JoAnne, "Ne gerek vardı" dedi, ama sosislilerden birini kapıp kocaman bir ısırık aldı. Sonra pipeti plastik kapaktaki deliğe sokup uzun uzun limonata içti.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım" dedi.

"Ne zaman gelmediğini gördün?"

"Kendi hayrını düşünüyor olsan gelmezdin. Ama geldiğine sevindim."

JoAnne ellerini, parmakları beni gösterecek şekilde masaya koydu. İçimden masanın altına, ayaklarına bakmak geldi. Kişinin gerçek ilgisini gösteren şey ellerin değil, ayakların baktığı yöndür. JoAnne'in tırnakları upuzun, pırıl pırıl ve pembeydi. Üniversitede tırnaklarının kısa, ojesiz olduğunu hatırlıyordum. "Nasıl bir işin içine girdik, Jake?"

"Bunun cevabını senin vereceğini umuyordum."

"Seni Villa Carina'da gördüğümde kulağına 'Kaç ve bir daha geri dönme' diye fısıldamak istedim, ama o zaman bile çok geç olduğunu biliyordum. Bunu söylediğim için özür dilerim

ama aynı zamanda seni gördüğüme sevinmiştim. Kendi bencilce sebeplerimden ötürü. Kendimi çok yalnız hissediyordum.”

“Buraya gelmemem gerektiğini söylemiştin. Neden?”

JoAnne telefonuyla oynadı. Bana ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştığını seziyordum. Cümlelerini kafasında düzene soktuğunu görebiliyordum.

“Sözleşme bana güvenmiyor, Jake. Bizi beraber görürlerse kötü olur. Benim için de, senin için de.”

“Ne açıdan kötü?”

“Alice’i Fernley’e götürdüklerini duydum.”

“Çöldeki yeri mi diyorsun?”

“Oraya ben de gittim.” Ürperdi. “İlk sefer o kadar korkunç değildi. Kafa karıştırıcı, utanç vericiydi, ama başa çıkılabilirdi.”

“Peki sonra?”

“Gitgide kötüleşiyor.”

Kaçamak cevapları asabımı bozdu. “Ne kadar kötüleşiyor?”

JoAnne doğrulup daha dik oturdu. Yine cümlelerini düzenlediğini görebiliyordum. “Alice’in tekrar oraya gitmemesi için ne yapabiliyorsan yap.”

“Tanrım, JoAnne, sen bu işe nasıl bulaştın?” Ama daha soruyu sorarken başka birinin, belki Huang’ın, Ian’ın ya da Evelyn’in aynı soruyu masumca bana sorduğunu hayal ettim.

“Gerçek hikâyeyi mi soruyorsun?” JoAnne’in sesi sertti, kendine öfkeli gibiydi. “Aptal bir araba kazasıyla başladı. İşe dönmek için acele ediyordum. Yağmur yağmaya başlamıştı, yol kaygandı. Bir Porsche şeridime girip yolumu kesti, arabamın tamponuna dokundu, ben de kaymaya başladım. Uyandığımda hastanedeydim. Kendime gelince inanılmaz canlı, yoğun bir rüya gördüğümü hatırladım. Öyle asit almış gibi renkli bir rüya değildi, daha ziyade bir fikir gibiydi. Bilirsin, bazen bir şey olur ve insan birden hayatını farklı bir açıdan görür. Çözümler veya en azından insanı ileri götürecek yol ona çok berrak görünür. Neyse, birden hayatımın son birkaç yılını ne saçma geçirdiğimi fark ettim. Yıllarca süren okul, bitiremediğim doktora tezi, aptal apartman dairem... hepsi bana yanlış geldi. Sanki onca zama-

nı boşa harcamıştım...”

“Kazada yaralandın mı?”

“Beyin sarsıntısı, dikişler, kaburga kırığı, kırık leğenkemiği. Herhalde direksiyona çarpmışım. Çok şanslıydım. İnsan vücudunda kırıldığında ölüme yol açabilecek sadece iki kemiğin olduğunu biliyor muydun? Leğenkemiği o ikisinden biri.”

“Gerçekten mi? Diğeri ne?”

“Uylukkemiği. Neyse, o canlı rüyayı hatırlamaya çalışırken bir doktor çıkıp geldi. Kendisini Dr. Neil Charles olarak tanıttı. Sonra bana bir sürü kişisel soru sormaya başladı. Bilirsin işte, beyin sarsıntısının şiddetini ölçmek ve şokta olup olmadığını anlamak için. İlaçlı olduğum için o kısımlar epeyce bulanık. Adam formları doldurmaya başladı, bana tıbbi geçmişimi sordu. Sigara içeriyor muyum, alkol alıyor muyum, alerjim var mı, ne kadar spor yapıyorum, cinsel olarak aktif miyim, falan. Önlüğümü dikkatle çıkaran hemşire yatağımın yanında durup elimi tutarken Neil bütün vücudumu muayene ederek çürükler, sıyrıklar, kesikler aradı. O büyük, sıcak elleriyle bana dokunurken müthiş bir hisse kapıldım. Sanki hayatımın büyüklü küçüklü bütün yaralarını muayene ediyordu. Neredeyse her yerime dokundu. Her yerime serumlar falan bağlıydı; kıpırdayamayacağımı, kaçamayacağımı hissediyordum, ama bunlar hoşuma da gidiyordu. Kendimi güvende hissediyordum. Gerisini anlatıp içini sıkmayacağım, Jake. Carmel-by-the-Sea’de evlendik. Çok kalabalıktı, yaylı çalgılar orkestrası vardı. Yüz seksen derece döndüm; bütün hayatım değişti.”

“Kulağa şahane geliyor.”

“Hayır. Pek şahane değil, Jake. Meğer süper canlı rüyam sahte bir tezahürden ibaretmiş. Geriye dönüp baktığımda görüyorum ki zaten doğru yoldaymışım. Doğru kararları vermiş, doğru fedakârlıkları yapmışım. Psikiyatri doktorası yapıyordum. Planladığımdan uzun sürüyor, dairem yüzünden borçlanıyordum, ama vazgeçmemeliydim. Psikiyatr olmak için ‘fazla zeki’ olduğumu söyledi Neil.”

Sırttım. “Zavallı terapist teşekkür ediyor.”

“Neil’in hiçbir şey bildiği yok. Beni işletme yüksek lisansı

yapıp Schwab'daki işi kabul etmeye ikna eden oydu, ama sebebin onun psikiyatriye karşı çok önyargılı olması olduğunu çok sonra fark ettim. Uzun sözün kısası, onunla tanıştıktan birkaç ay sonra doktora programını bırakıp işletme fakültesinde okumaya başladım.”

“Saçmalık. Yaptığın işte çok iyiydin.”

“O sıralar yanımda olup bana bunu söylesen iyi olurdu” dedi JoAnne. Gizlice masanın altına baktım. JoAnne’in iki ayağı da bana dönüktü. “Çocuğum olsun istiyordum, hatırlıyorsundur.”

“Kocaman bir ailen olmasını istediğini söylerdin.”

“Eh, öyle bir şey olmayacak.”

“Üzüldüm.” Nereye varmaya çalıştığından emin değildim.

“Ben de. Mesele şu, Jake. Hamile kaldım. Çocuğum oluyor. Muhtemelen yine olabilir, tabii Neil’a takılıp kalmasaydım. Ama Neil bu konuyu hiç konuşmak istemiyordu. Sonra dikkatsiz davrandık, hamile kaldım. O zaman da çocuğun Sözleşme içindeki hayatımıza uymayacağını söyledi.”

Aklıma ilk kez, Sözleşme partilerinde hiç kimsenin çocuklardan söz etmediği geldi.

“Üyelerden hiçbirinin çocuğunun olmadığını mı söylüyorsunuz?”

“Birkaçının var. Çoğunun yok.”

“Kurallara aykırı falan mı?”

“Tam olarak değil. Ama Orla çocukların evliliğin önünde bir engel olabileceğini söylemiş.”

“Ama çocuklar gelecekte daha çok Sözleşme üyesi olması anlamına gelmez mi?”

“O şekilde işlemiyor. Sözleşme’de büyümüş olman otomatik olarak aday gösterileceksin demek değil. Neyse, burada mesele çocuklar değil, evliliğin kendisi. Kocanı sevmek zorundasın. Çocuklar konusunda sözde seçme hakkın var.”

Lafi dolaştırmadan, “Hiç ayrılmaya çalıştın mı?” diye sordum.

JoAnne acı acı güldü. “Sence? Kürtajdan sonra cesaretimi toplayıp bir boşanma avukatıyla görüştüm. Neil beni Sözleş-

me'ye şikâyet etti. Beni çağırıp upuzun başarısızlık listemi gösterdiler. Boşanma konusunda ısrarcı olursam evimi, işimi, itibarımı kaybedeceğimi söylediler. Ortadan kaybolmamın zor olmayacağını söylediler. Asıl çılgınca olan, Neil'in Sözleşme'ye katılmayı istememesiydi. O katılımcı biri değil. Neil'in eski ev arkadaşından paket geldiğinde, evlenme kararından çoktan pişman olmaya başlamıştım. Sözleşme bana bir tür can yeleği gibi geldi. Uzun sözün kısası, Neil'i denemeye ikna ettim. Sözleşme üyesi olduk ve nedendir bilmem ama benim için her şey kötü gitti. Neil ise herkesin sevdiği altın çocuk oldu. Orla ona telefon edip Kuzey Amerika Bölgesel Yönetim Kurulu'nun başkanı olmasını istediğinde şaşırmadım bile."

"Bölgesel Yönetim Kurulu mu?"

JoAnne yarısını yediği çubukta sosislisini bir ketçap havuzunun içinde yüzdürüyordu; süslü tırnaklarına rağmen başparmaklarının tırnak etlerinin paramparça ve kanlı olduğunu fark ettim. "Her biri yedi kişiden oluşan üç Bölgesel Yönetim Kurulu var. Bu kurulların hepsi İrlanda'daki ufak bir gruba hesap veriyor. Üç ayda bir buluşuyorlar."

"Nerede?"

"Değişiyor. Yılda en az bir kez İrlanda'da, bazen Hong Kong'da, arada bir de Fernley'de."

"Peki neler konuşuyorlar?"

JoAnne kasvetli bir tavırla, "Her şeyi" dedi. Sonra bana doğru eğilip, "Herkesi. Ne dediğimi anlıyor musun?" diye devam etti.

Bilekliği, boyunluğu düşündüm. Vivian'la Dave'in hep onlara anlattığımızdan çok daha fazlasını bilir görünüşlerini.

"Yeni kurallar yazıyorlar" dedi. "Yıllık eklerin taslağını çıkarıyor, yargıçların kararlarını gözden geçirip temyizleri dinliyorlar. Finansmanı, yatırımları idare ediyorlar. Sorunlu üyelerin dosyalarını gözden geçiriyorlar."

"Ama neden?"

"Neil'a göre, yönetim kurulunun amacı herkesin evliliğinin başarılı olmasını sağlamakmış. Ne pahasına olursa olsun."

"Peki bir evlilik biterse?"

“Mesele de bu ya. Bitmiyor.”

“Bazıları bitiyor olmalı” diye ısrar ettim.

JoAnne başını bitkin bitkin salladı. “Sana Sözleşme’de kimsenin boşanmadığını söylemişlerdi ya?” Bana iyice yaklaşıp fısıldamaya başladı. Nefesindeki ketçap kokusunu alıyor-dum. “O kısım doğru, Jake. Ama sana söylemedikleri, bütün Sözleşme evliliklerinin devam etmediği.”

“Anlamıyorum.”

“Fernley’de olanlar kötü, çok kötü, ama doğru zihniyete girebildiğim sürece orada olanlara katlanabilirim. Kuralları seviyorum bile; zorunlu buluşmalar, hediyeler hoşuma gidiyor.”

“Ama?”

JoAnne muazzam bir keder, bir umutsuzluk bulutu içinde gibiydi. “Elimde kanıt yok, olsa bile bir şey söylememeliyim. Ama bir keresinde, yönetim kurulu toplantısı San Francisco’da yapılırken Orla’yla yemek yemiştik. Sadece üçümüz vardık. Onunla ilk kez tanışıyordum. Neil kıyafetimi seçme konusunda ısrarcı oldu. Benden Orla’ya kişisel sorular sormama sözü aldı. Sözleşme geçen yıllarda bana birçok kişisel soru sordu... doldurduğum formlar, görüşmek zorunda olduğum danışmanlar, Fernley’de kaydedilen görüşmeler. Bunlara Dürüstlük Kontrolü diyorlardı.”

“Söylediklerini kayıt altına mı aldılar?”

JoAnne başını evet anlamında salladı. “Neil’a Orla’nın Dürüstlük Kontrolü kayıtlarını dinlemiş olabileceğinden endişelendiğimi söyleyince, Neil bunu inkâr etmedi. Çok kibar olmamı söyledi. Konuşmayı Orla’nın yönlendirmesine izin verecekmişim.”

“Orla nasıl biri?”

“Karizmatik, ama aynı zamanda tuhaf bir biçimde soğuk. Bir an benimle çok ilgilenirken bir saniye sonra gözleri beni delip geçer gibi bakıyordu. Ürperticiydi.”

JoAnne konuştuğu konudan uzaklaşıyor gibiydi. Orla internette bulduğum bilgilerden anladığım kadarıyla JoAnne’in tarif ettiği insana benzemiyordu. Fotoğraflarda dost canlısı, zeki görünüyordu; tehditkâr bir havası yoktu. Hep sevgiyle hatır-

ladığınız büyük teyzenize ya da lisedeki İngilizce öğretmeninize benziyordu. “Bütün Sözleşme evliliklerinin devam etmediğini söyledin. Ne demek bu?”

“Sözleşme’de boşanma olmuyor, ama beklemediğin kadar çok dul var.”

“Ne?” Boğazım kurudu.

“Sadece...” JoAnne etrafına gergin gergin bakındı. Alnı terlemeye başladı, sonra birden geri adım attı. “Muhtemelen önemli değildir” deyip cep telefonuyla oynadı. “Belki Neil’in dediği gibi fazla düşünüyordumdur. Belki Fernley’de geçirdiğim zaman beni değiştirmiştir. Hep mantıklı düşünemiyorum, anlıyorsun ya.”

“Benim hatırladığım JoAnne hep mantıklı düşünürdü.”

“Çok nazıksın, ama sen zaten kadınları hiç yere göğe sığdıramazdın.”

“Öyle mi?” diye sordum; bu tuhaf suçlama bir an için kafamı karıştırdı.

“Sevgililerini, arkadaşlarını, meslektaşlarını. Seni gücendirmek istemem, ama muhtemelen karının bulunmaz Hint kumaş olduğunu sanıyorsundur.”

JoAnne’in sesinde hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Neyse, zaten bunun doğru olduğunu düşünmüyordum. Alice’e hayranım, çünkü hayran olunacak çok yönü var. Ona âşığım, çünkü ona âşık olmak kolay. Onu güzel buluyorum, çünkü... gerçekten güzel.

“JoAnne” deyip onu konuya geri döndürmeye çalıştım. “Bana dulları anlat.”

“Muhtemelen çok sebep vardır.” JoAnne aceleyle konuşuyordu. “Sözleşme üyeleri çoğu kişiden fazla seyahat eder.” Gözlerini odada dolaştırdı. “Muhtemelen hepimiz daha riskli hayatlar sürüyoruz. Yani, öyle olmasa Sözleşme’ye katılmazdık, değil mi? Sözleşme belli türde insanları kendisine çekiyor.”

Yabancıların Alice’e zorla deli gömleği giydirip onu siyah bir arazi aracıyla Fernley’e götürüşlerini hatırladım. Derme çatma Cessna uçağının içindeki pilotu düşündüm. JoAnne kendisini ikna etmeye çalışır gibi, “Onlarca farklı sebebi olabilir” de-

di.

“Neyin sebebi? Risklerin mi?”

“Garip kazalar. Boğulmalar. Gıda zehirlenmeleri. Belki hepsi tesadüftür, ama Sözleşme üyeleri arasında genç ölenlerin sayısı fazla yüksek gibi. Biri eşini kaybedince, Sözleşme’nin de yardımıyla neredeyse hemen yeni bir ilişkiye başlıyor ve o ilişki çabucak evliliğe dönüşüyor.”

“Kim?” JoAnne’in söylediklerinin ardında gerçekler ve isimler olup olmadığını öğrenmem şarttı.

“Dave’i ve eşi Kerri’yi biliyorsundur.”

“Tabii. Alice haftada bir kez Dave’le görüşüyor.”

“Biliyorum.”

“Nasıl?” diye sordum, ama JoAnne bu gereksiz bir ayrıntıymış gibi elini salladı.

“Dave de Kerri de daha önce evliydi” dedi.

“Eşlerinin öldüğünü mü söylüyorsun?”

“Evet. Yıllar önce, Neil’la ikimizin Sözleşme’ye katıldığımız dönemde.”

“Çok genç görünüyorlar.”

“Öyleler. Aslında Sözleşme aracılığıyla tanıştılar. Eşlerinin üç ay arayla ölmesi sadece tesadüf olabilir. Kerri’nin kocası Tony Tahoe Gölü’nde tekne kazası geçirdi.” JoAnne ürperdi. “Dave’in karısı Mary de evinin ikinci katındaki camları silerken merdivenden düşüp başını araba yolundaki taşlara çarptı.”

“Korkunç” dedim, “ama böyle şeyler oluyor.”

“Mary hemen ölmedi. Komadaydı. Dave iki ay sonra yaşam desteğini kapatmaya karar verdi.” JoAnne’in alnındaki damar nabız gibi atıyordu.

“Elinde kanıt var mı?”

“Bak, Dave’in karısı da, Kerri’nin kocası da Fernley’i birçok kez ziyaret etti. Neil bana ikisinin de ‘yanlış düşündüğünü’ söyledi. Söylentilere bakılırsa suçları arasında gerçeği gizlemekten tut, Sözleşme doktrininin yanlış temsiline ve zinaya kadar birçok şey varmış. Dave’le Kerri’nin düğününe gittim; eşlerinin ölümlerinden hemen sonra düğün yaptılar. O sıralar ikisi adına sevinmiştim. İkisinin de başından çok şey geçmişti. Hayatla-

rında iyi bir şey olmasını hak ettiklerini düşünmüştüm. Neil’la ikimiz yeni evlenmiştik, hâlâ epeyce hevesliydim. Zamanlamaya, tesadüflere çok kafa yormadım. Ama düğünlerinde tuhaf bir şey olduğunu hatırlıyorum.”

“Neymiş o?”

“Eh, normalde bu mutlu güne biraz da hüznü karışacağını sanırsın, değil mi? Ne de olsa onca şey kaybettiler. Kadeh kaldırırken ya da sohbet edilirken eski eşlerinin adlarının geçeceğini sanırsın. Birinin ölü eşlerden sevgiyle bahsedeceğini. Ne de olsa düğündeki herkes ikisinin de eski eşini tanıyordu. Ama sanki Mary’yle Tony tamamen unutulmuşlardı. Hayır, unutulmamışlardı, silinmişlerdi.”

“Ama Sözleşme’yi yapmakla suçladığın şey tehditlerin, iftirların çok ötesine geçiyor. Sen cinayetten bahsediyorsun.”

JoAnne gözlerini kaçırdı. “Seni Villa Carina partisinde görmeden hemen önce bir şey daha oldu” dedi yumuşak bir sesle. “Alice’le ikinizden birkaç ay önce aramıza bir çift katılmıştı. Eli ve Elaine, Marinli hipster’lar. Villa Carina’daki partiden dokuz gün önce, arabaları Stinson Plajı civarında bulundu. Neil’dan bilgi almaya çalıştım, ama o bu konuda konuşmayı reddetti. Gazeteleri taradım, bir şey bulamadım. Ortadan kaybolmuşlardı. Jake, Eli’yle Elaine bize katıldıklarında Neil bazı yorumlar yapmıştı. Tuhaf bir durumdu; Sözleşme üyeleri onları sevmemişti. Sebebini bilmiyorum. İyi insanlara benziyorlardı. Elaine belki erkeklere fazla samimi davranıyordu, ama ciddi bir şey yoktu. Biraz farklı giyiniyor, transandantal meditasyonla uğraşıyorlardı, ama ne olmuş ki? Neyse, ortadan kaybolduklarında Dave’le Kerri’nin eşlerini ve geçen yıllardaki grup içi düğünleri düşünmeye başladım. Sözleşme’nin üye olmayan birini tehdit olarak algılayıp evliliğe zarar gelmemesi için o bireye karşı harekete geçtiğini bile gördüm.”

JoAnne arkasına yaslanıp yeşil limonatasını içti. Gözlerini bana dikmişti, ama ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yan masada bir anneyle iki çocuğu vardı, Panda Express’ten aldıkları yemekleri yiyorlardı. Çocuklar kurabiyeden çıkan follarına bakıp kıkırdıyorlardı. JoAnne’in telefonuna göz attım.

Geldiğimizden beri aramızda, masada duruyordu.

JoAnne bardağını masaya koydu. Her bir tırnağının ucunu, teker teker, başparmak tırnağının altına değdirdi. Sonra aynı şeyi tekrarladı. Bu dikkat çeken bir hareket değildi, ama JoAnne'i biraz deli gösteriyordu. "Hiçbir iz bırakmadan yok oluyorlar, Jake."

Ne zaman yeni hastalarla görüşsem, ilk başta normal hallerini çözmeye çalışırım. Hepimiz geniş bir duygu yelpazesi içinde yaşıyoruz; hepimizin inişleri çıkışları vardır. Gençlerde bu yelpaze çok hızlı değişebilir. Hep insanların "normal"inin ne olduğunu öğrenmek isterim, çünkü bu sayede biri özellikle neşeli ve daha da önemlisi, özellikle moralsiz olduğunda bunu çabucak fark ederim. JoAnne'e gelince, hâlâ onun *normalini* bulmaya çalışıyordum. Belli ki tedirginlikten kıvranıyordu. Bu korkuyu nasıl yorumlamam gerektiğini öğrenmek, JoAnne'in bana anlattığı hikâyelerin bağlamını anlamak istiyordum. Bunlar dengelessiz bir zihnin ürünü müydü? JoAnne'in algılarına güvenmeli miydim? Telefonuna baktığımda endişeye kapıldım. Ya Neil buluştuğumuzu öğrenirse?

JoAnne tırnaklarını yavaşça avucuna sürttü.

"Eskiden tırnaklarını kısa keserdin." Elimi uzatıp uzun, kaygan tırnaklarından birine dokundum.

"Neil böyle olsun istiyor, ben de uzatıyorum." JoAnne tırnaklarını gösteri yapar gibi bana doğru tuttu. Yüzükparmaklarının işaretparmaklarından daha uzun olduğunu fark ettim. Aslında parmak uzunluğuyla sadakatsizlik ihtimali arasında bir bağlantı var. Epeyce ikna edici bir araştırmaya göre, yüzükparmağı işaret parmağından daha uzun olan kişilerin sadakatsizlik etme ihtimali daha yüksek. Açıklamada testosteron seviyesinden bahsediliyor. Araştırmayı okuduktan sonra kendimi Alice'in ellerine bakarken bulmuştum. Onun yüzükparmaklarının işaretparmaklarından daha kısa olduğunu görünce de gereğinden fazla rahatlamıştım.

"Güvenliğimizden endişe etmeli miyim?"

JoAnne bir an düşündü. "Evet. Senin hakkında ne sonuca varacaklarını bilemiyorlar. Onları huzursuz ediyorsun. Alice

farklı. Ondan ya çok hoşlanıyorlar ya hiç hoşlanmıyorlar. Muhtemelen her ikisi de sizin için kötü.”

“Peki ne yapmam lazım?”

“Dikkatli ol, Jake. Uyum sağla. Bu kadar ilginç olma. Bu kadar münakaşacı olma. Onlara hakkında düşünceleri için sebep verme; hele hakkında konuşmaları için hiç sebep verme. Söylebileceğin hiçbir şeyi yazma, fısıldayabileceğin hiçbir şeyi söyleme, başınla anlatabileceğin hiçbir şeyi fısıldama. Fernley’e düşme. Sakın Fernley’e düşme.”

JoAnne çantasına uzandı. “Gitmem lazım.”

“Dur” dedim. “Başka sorularım da...”

“Zaten fazla uzun kaldık, Jake. Bu zekice bir hareket değildi. Birlikte çıkmayalım. Sen birkaç dakika burada kal, sonra başka bir çıkışı kullan.”

Hâlâ aramızda, masada duran telefonunu işaret ettim. “Bu şey beni huzursuz ediyor.”

JoAnne telefonuna baktı. “Evet, ama telefonu kapatmak ya da evde bırakmak daha da sıkıntılı olabilirdi.”

“Yine buluşabilir miyiz?”

“Bu iyi bir fikre benzemiyor.”

“Buluşmamak daha da kötü bir fikir gibi. Ayın son cuması olur mu?”

“Deneyeceğim.”

“Bir dahaki sefere telefonunu evde bırak.”

JoAnne telefonu aldı, veda etmeden arkasını döndü. Onun yemek katında yürüyüşünü izledim. Ayağında topuklu ayakkabılar vardı. Bu ayakkabılar bir zamanlar tanıdığım JoAnne’e hiç uymuyordu; aklıma bunların da Neil’in fikri olabileceği geldi. Evlilik uzlaşmaktır; Kılavuz’un ikinci kısmı öyle diyor.

Masada on dakika daha oturup zihnimden yaptığımız konuşmayı geçirdim. Ne sonuca varacağımı bilemiyordum. JoAnne’le buluşmaya geldiğimde, içten içe iki şeyden birinin olacağını ummuştum: ya Sözleşme’nin onca tuhaf kuralından ve cezasından bahsedip yakınacaktık ya da ben JoAnne’in parano-yak olduğunu öğrenecektim. Belki gerçekten öyleydi. Belki ben

de öyleydim. Ama paranoya, bağlamında ele alınmalı. Bir grup insandan korkmak, ancak o grup sizin peşinizde olmadığına paranoya sayılabilir.

Alışveriş merkezinde yürümeye başladım. Alice'e bu ayın hediyesini almam gerekiyordu. Macy's mağazasından bir fular seçtim. Alice'i fularlı görmek hoşuma gidiyordu, ama o biz tanışmadan önce hiç fular takmazdı. Açık mavinin tenine yakışacağına karar verdim. Trenle şehre dönerken fuları alışveriş çantasından çıkardım, ellerimi ipek kumaşın üzerinde gezdirdim ve birden utanca kapıldım. Alice'e ilk kez fular hediye ettiğimde, Alice çok sevindiğini söylemişti. Ama fuları sadece ben istediğimde takıyordu. İkinci ve üçüncü fularlarda da aynı şey yaşanmıştı. Ya benim de Neil'dan farkım yoksa? Ya ben de karımı kendi zevklerime, kendi eğilimlerime göre süslüyorsam? Hediyeği çantaya geri tıktırdım, çantayı da trende bıraktım. Alice bu evlilik için daha şimdiden ne ödünler vermişti? Ondan ne gibi adaletsiz şeyler talep ediyordum? Ya o benden?

Sonraki hafta Alice’le ikimiz, mahallede en sevdiğim restoran olan Richmond’da mütevazı bir yemek yiyerek kırkıncı doğum günümü kutladık. Alice bana muhtemelen maaşının tamamına mal olan çok güzel bir kol saati hediye etti. Saatin arkasında JAKE’E – BÜTÜN SEVGİMLE, ALICE yazıyordu. On dan bir hafta sonra bir gün geç saate kadar çalışıp seans raporlarını yazdım, eski bir meslektaşımın beni onunla beraber yazmaya ikna ettiği bir tezi düzenledim. Eve dönerken yemek için iki burrito aldım. Evin merdivenlerini tırmanırken garajdan gelen müzik titreşimini hissettim.

Alice’le birlikte bu eve taşındığımızda, Alice hukuk fakültesini bitireli çok olmamıştı. Hukuk hayatının yaldızı çoktan dökülmüştü, o yüzden Alice biraz keyifsizdi. Şehirdeki bir yargıcın kâtipliğini yapıyor, zorlanıyordu. Sık sık bu fikrin bir hata olduğundan endişeleniyordu. Alice müziğini, özgürlüğünü, yaratıcılığını ve bence eski hayatını özlüyordu. Öyle dehşet verici borçlar alıp kendisini hukuk kariyerine adamamış olsa bence vazgeçebilirdi.

Keyifsiz olduğu dönemlerden birinde, pazar gününün tamamını üst katta çalışarak geçirirken ben de alt katta, garajda çalışmış, onun için özel bir müzik alanı inşa etmişim. Duygularını dışa vurabileceği bir aracının, eski hayatına açılan ufak bir kapısının olması gerektiğini düşünmüştüm. Arkadaki büyük bir köşeyi odanın geri kalanından ayırmış, duvarlara şilteler dayamış, yere de birkaç kat kilim sermişim. Kutularda du ran, bazıları minicik gizli odada kös kös bekleyen bir sürü çalgıyı, standı, amfiyi ve mikrofonları toplayıp garaja getirmiştim.

Alice hava kararırken çalışmaya ara vermiş, gürültünün kaynağını görmek için aşağı inmişti. O minik, samimi stüdyoyu görünce mutluluktan ağlamıştı. Bana sarılmış, sonra benim için bir şarkı çalmıştı.

O zamandan beri birkaç kez aşağıda çalıştığını duymuştum. Genelde mahremiyetine saygı gösteririm. Müziğini icra etmesine izin verir, yukarı kata çıkmasını beklerim. Deşarj olmak için böyle bir aracının olması hoşuma gidiyor; her zaman yukarı kata, benim yanıma dönmesi de hoşuma gidiyor.

O akşam, eve girerken, garajdan gelen müziğin farklı olduğunu fark ettim. Önce Alice'in müzik setini açtığını düşündüm, ama sonra kulağıma gerçekten canlı müzik geldiğini fark ettim. Ama çalan tek kişi Alice değildi. Üstümü değiştirip *burritoları* tabaklara koydum. Müziğin kesilmesini, Alice'le misafirlerinin yukarı çıkmalarını bekledim (keşke daha çok *burrito* alsaydım), ama öyle bir şey olmadı. Bir süre sonra müziği daha iyi dinleyebilmek için mutfak kapısını açtım. Gelen seslere bakılırsa aşağıda üç dört kişi vardı. Birkaç adım aşağı indim; garajdan görülecek kadar yakın değildim, ama müziği daha iyi duyabiliyordum.

Sonraki birkaç şarkı *Ladder*'ın ilk albümündendi. Alice'in sesine karışan erkek sesini tanıyordum. Dürüst olacağım: Geçtiğimiz iki ayda, internette Eric Wilson hakkında biraz araştırma yapmış olabilirim. Onun ve yeni grubunun o hafta *Great American Music Hall*'de çaldığını fark etmiş de olabilirim.

Birkaç şarkı sonra, gürültü yerini akustik gitarlara, orga ve *Greatful Dead*'in *Box of Rain* şarkısına bıraktı. Merdivene oturup gitar bölümlerinin coştğu bölümleri dinledim. Alice'in sesi o kakofonide öne çıkıyor, her zaman melodiyi ve tempo-yu buluyordu. Sesi beni ürpertti. Eric'in yoğun bariton sesinin Alice'inkine karışma şekli kışkırtıcı ve rahatsız ediciydi.

Müziği çok severim, ama annemin deyimiyle müzik kulağım sağır doğmuşum. Onları dinlerken kendimi dışlanmış gibi, yerliler arasındaki özel bir konuşmaya kulak kabartan bir yabancı gibi hissettim. Yine de şarkının tamamını dinlemek istiyordum. Alice'i keyif aldığı bu şeyden uzaklaştırmak istemiyordum. İkisnin sesinin uyumu muhteşemdi; Alice'in sesi Eric'in-

kini çevrelüyor, sonra doğru anda bir araya gelip kusursuz bir uyum yakalıyorlardı. Sebebini bilmesem de karanlıkta, merdivenlerde otururken, şarkının son nakaratında gözlerim doldu.

Son birkaç aydır evliliği daha önce hiç düşünmediğim kadar çok düşünmüştüm. Evlilik sözleşmesi nedir? Evlilikle ilgili genel varsayımımız, onun birlikte bir hayat kuran iki kişiyi kapsadığıdır. Ama şunu merak ediyorum: Evlilik o kişilerin daha önce kurdukları hayatlardan vazgeçmesini mi gerektirir? Eski benliklerimizi bir kenara mı atmalıyız? Bizim için bir zamanlar önemli olan şeyleri, evlilik tanrılarına mı kurban etmeliyiz?

Alice’le evliliğimize geçiş yapma süreci benim açımdan pürüzsüz olmuştu. Ev, düğünümüz, paylaştığımız hayat, eskiden yaşadığım hayatın doğal bir parçası gibiydi. Eğitimimin, mesleğimin ve kurmakla meşgul olduğum işin bu yeni hayat için verimli bir destek sistemi olacağını biliyordum. Alice içinse durum biraz farklı olmalıydı. O bağımsız bir sanatçı, özgürlüğünün tadını çıkaran bekâr bir kadinken birkaç yıl içinde sorumluluk sahibi, yeni edinilmiş bir dizi kısıtlamaların esiri olan bir avukata dönüşmüştü. Onu sık sık eskiden olduğu kişiye tutunması için cesaretlendirsem de kendime karşı dürüst olmam gerekirse yeterince ısrarcı olmadığımı düşünüyorum. Tabii, onu ufak tefek destekledim; mesela garajdaki stüdyoyu kurdum. Ama konu daha büyük şeyler olduğunda, mesela müzisyenler onu stüdyoda kendilerine katılmaya davet ettiklerinde bunu yapması için cesaret vermek gibi meselelerde, ona hiçbir zaman hayır demesem de yanlış sinyalleri göndermiş olabilirim. “O hafta sonu Rus Nehri’ne gitmeyecek miydik?” ya da “O akşam Ian’la yemek yemeyecek miydik?” gibi şeyler söylemiş olabilirim.

Merdivenden inmeye karar verdim. Dikkatlerini dağıtmak için sessizce hareket ediyordum. En aşağı indiğimde, kocaman garajın müzik yapılan köşe dışında zifiri karanlık olduğunu fark ettim. Alice diğerlerine baktığından sırtı bana dönüktü. Davulcuyla klavyeci kendilerini müziğe kaptırmış görünüyorlardı. Ama Eric’in yüzü dönüktü, beni gördü. Beni fark ettiğini belli etmek yerine diğerlerine bir şey mırıldandı. Dördü anın-

da anlatıcıyla sevdiği kadın arasındaki uzatmalı ilişkiyi anlatan Red Hot Chili Peppers şarkısı Police Station'a başladı. Eric'in bas notaları camları zangırdatıyordu.

Alice ona doğru uzanıp mikrofonunu paylaştı; suratları birbirine o kadar yakındı ki isteseler öpüşebilirlerdi. Alice'in üzerinde hâlâ lacivert takımıyla külotlu çorabı vardı, ama ayak-kabılarını çıkarmış, hop hop hopluyordu. Tere bulanmış saçları da onunla birlikte sallanıyordu. Eric'in bu şarkıyı Alice için olduğu kadar benim için de seçtiğini fark ettim.

Sözler bitti, ama müzik devam etti. Eric artık bana bakmıyordu. Gözleri Alice'teydi; sessizce daha iyi bir görüş açısına geçtiğimde, Alice'in de ona baktığını gördüm. Alice onun ellerini izliyor, akorları takip ediyordu. Davulcunun gözleri kapalıydı, klavyeciyse bana başını hafifçe sallayarak selam verdi. Ne zaman bir şarkı bitecek olsa, Eric başka bir nakarata geçti. Tam olarak ne yaptığını görsem, beni kışkırtmaya çalıştığını anlasam da bunu kaldıramayacak türden bir adam olmak istemiyordum. Kıskanç koca olmak istemiyordum. Alice bana en sevdiği yönlerimden birinin kendime duyduğum güven olduğunu söylemişti. Alice'in olduğuma inandığı adam olmak benim için önemli.

Şarkı bir süre sonra bitti. Alice başını kaldırdı, beni gördüğüne şaşırarak gitarını bıraktı, beni eliyle yanına çağırıp öptü. Terini tenimde hissedebiliyordum. Alice mutlu mutlu, "Millet, bu Jake" dedi. "Jake, bunlar da Eric, Ryan ve Dario." Ryan'la Dario bana başlarıyla selam verip çabucak eşyalarını toplamaya giriştiler.

Eric bana değil Alice'e bakarak, "Demek o bu" dedi. Elimi acı verici bir hareketle kavradı. Ben de onun elini bir o kadar sıkı kavradım. Tamam, belki daha sıkı.

Eric elini çekti, dönüp Alice'e sarıldı. "Akşam bizimle konsere gel" dedi; bu bir sorudan çok bir komuttu. Alice çok daha gençken ilişkilerinin nasıl olduğunu görür gibi oldum. Eric'in kararları veren kişi olduğunu.

Ama benim Alice'im o Alice değildi. "Bu akşam olmaz. Bu adamla güzel saatler geçireceğiz" deyip bana sarıldı.

Eric, "Ah" dedi.

Ryan neşeli bir tavırla, "Flaş haber" dedi. "Alice evli."

Ertesi gün Alice'in Ron'la son günüydü. Güneşin doğuşunu izleyip çömelme hareketleri yapıyor, sınav çekiyor, Ocean Beach'teki kum tepelerinin üzerinde koşturuyordu. Ben daha sıcak yatağımızı terk ettiğini fark edemededen kalkıp evden çıkmıştı. Şaşırtıcı ama, Ron'la geçirdiği zamandan keyif almaya başlamıştı. Onun eski erkek arkadaşlarıyla ilgili anlattığı hikâyeler hoşuna gidiyor; yarısı deli gibi spor yapmaktan, diğer yarısı da çılgınca partilere katılmaktan oluşan, kaosla dolu, pembe dizilerden farksız hayatını takip etmeyi seviyordu. Ama en çok onun (görünüşte) Sözleşme'den olmaması hoşuna gidiyordu. Vivian onu Alice'e eğitim vermesi için tutmuştu, ona her hafta bizzat, nakit parayla ödeme yapıyordu.

Alice üç buçuk kilo verdi, ciddi anlamda kaslandı. Artık karnı sert, kolları biçimli, bacakları da inceydi. Giysileri artık üzerine doğru düzgün olmuyordu; eskiden kıvrımlarını saran etekleri üstünden çuval gibi sarkıyordu. Alice bir öğleden sonra bütün kıyafetlerini arabaya taşımasına yardım etmemi rica etti. Onları terziye, daraltmaya götürüyordu. Benim gözüme fazla kemikli görünüyordu; yüzü yumuşaklığını kaybetmişti, orada olduğunu bile bilmediğim sert hatlara bürünmüştü. Bunun için Sözleşme'yi suçladım. Yine de Alice mutlu görünüyordu.

Bunun yanı sıra, Dave'e de artık gıcık olmuyor gibiydi; aslında artık ondan hoşlanıyor gibi görünüyordu. Onunla iki kere daha buluştuktan sonra şartlı tahliyesi bitecek, Alice tamamen rehabilite olmuş olacaktı. JoAnne'in boşanmayan, ama sonunda daha iyi bir partnerle evlenen çiftlerle ilgili çılgınca hikâyelerini düşündüm. Ya ben aynı kalırken Alice daha iyi birine dö-

nüşüyorsa? Ya bütün bunlar Alice'i dönüşüme uğratmak ve beni arkada bırakmak için bir plansa? Yukarılardan birinin çoktan Alice'i dul bırakmaya karar verdiği düşüncesinden sıyrılmaya çalıştım.

Ay çabucak geçti. Kararlaştırdığımız tarihte, kendimi yine 4. Cadde istasyonunda, trenin beni Yarımada'dan geçirip Hillsdale Alışveriş Merkezi'ne götürmesini beklerken buldum. Saatlerce araştırma yapmıştım, ama JoAnne'in son görüşmemizde bahsettiği, kaybolan çiftle, yani Eli ve Elaine'le ilgili hiçbir şey bulamamıştım. Bir çift arkasında yalnızca boş bir araba bırakarak ortadan kaybolmuştu, ama bununla ilgili hiçbir blog yazısı, haber, komplo teorisi olmadığı gibi, onları bulmaya adanmış bir Facebook sayfası bile yoktu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ama zaten hangi haberlerin çok duyulduğunu, hangilerinin bir anda unutulduğunu görünce genelde şaşıırım. Yine de bütün bunların JoAnne'in hayallerinin ürünü olup olmadığını sorgulamaya başlamıştım.

Alice'e ne JoAnne'le buluşmaya gittiğimi söylemiş ne de bu seferki buluşmadan bahsetmiştim. Benimle gelmek isteyeceğinden ve JoAnne pes edip Neil'a bir şeyler anlatmaya başlarsa tehlikeye gireceğinden endişeleniyordum.

Kabul etmeliyim ki JoAnne'le tekrar buluşmaya gitmek bana tuhaf, hatta neredeyse yanlış geliyordu. Yine de Eli ve Elaine hakkında daha fazla bilgi almak, JoAnne'in Neil ya da Sözleşme'yle ilgili başka gerçekler açıklayıp açıklamayacağını görmek istiyordum. Son buluşmamızda bana söylemediği şeyler olduğundan emindim. Onun gerçek ayrıntılar vermeden önce beni daha iyi ölçüp tartmak, eski arkadaşlığımızı yenilemek istediği hissine kapılmıştım.

Bu sefer telefonumu Huang'a bırakmadım. Uber'le eski beysbol parkının yakınındaki bir kahveciye gittim. Sıcak çikola-

tamı beklerken telefonumun bataryasını çıkardım. Sonra Calt-rain istasyonuna gidip güneye giden ilk trenle Hillsdale'in yolunu tuttum. Trader Joe's marketinden ofise cips ve gofret aldım; bu sayede alışveriş merkezinde poşetsiz gzmeyecektim. Markette de Barnes & Noble'da da gezerken gözümü açık tuttum. Anladığım kadarıyla takip edilmedim. Emin olmak için birkaç mağaza daha dolaştım.

Saat başına on kala, JoAnne'le son buluşmamıza oturduğumuz yerden yüz metre kadar öteye, yemek katının uzak ucunda bir köşeye yerleştım. Gözümü kapıdan ayırmıyor, JoAnne'in içeri girmesini bekliyordım. İki mısırlı sosisli ve yine yeşil limonata aldım.

Bekledim. On dakika, on dokuz dakika, otuz üç dakika. İki de bir saate bakıyor, bütün girişleri izliyor, her geçen dakika daha da huzursuz oluyordım. Bir ara başımı eğdiğimde iki sosisliyi de yemiş olduğumu gördüm. Oysaki onları ağzıma götürdüğümü bile hatırlamıyordım. Limonatanın da yerinde yeller esiyordu.

JoAnne gelmedi. Siktir. Bu ne demek olabilirdi?

Bire çeyrek kala ayağa kalktım, masamı toplayıp yürüyen merdivenden yukarı çıktım, alışveriş merkezine döndüm. Şimdi ne yapacaktım? Gelmeyeceğini hesaba katmamıştım. Nedense kendimi JoAnne'in de konuşmak için benim kadar hevesli olduğuna inandırmıştım.

Nordstrom'da dolaşıp Uniqlo'nun içinden geçtim, alışveriş merkezini arka kapıdan terk ettim. Kafam karışıkta. Tedirgindim. JoAnne için, kendim için endişeliydim ve... evet, tamam, hayal kırıklığına da uğramış olabilirdim. Belki bu buluşmayı sırf Sözleşme hakkında bir şeyler öğrenmek için iple çekmiyordum. Bir parçamın sadece JoAnne'i görmeyi çok istediğini fark edince suçluluğa kapıldım. Alice eski hayatında başka biri idiyse, ben de öyleydim. O kadar aşırı bir değişim yaşamadım ve bunlar benim için çok geride kaldı. Alice'le tanıştığım da, yetişkinliğe geçişimi çoktan tamamlamıştım. Ama ondan önce, üniversite öğrencisi kişiliğim vardı ve JoAnne o sırada yanımdaydı. Kendime pek güvendiğim söylenemezdi, ama kör dene-

cek kadar umutlu, saf bir idealisttim. JoAnne o halimi biliyordu.

Paranoyanın pençesine düşmemeye çalıştım. Geri dönüp yemek katına son bir kez bakmaya karar verdim. Yemek katına inen yürüyen merdivenin başında durdum. Oradan neredeyse bütün masaları görebiliyordum. JoAnne yoktu. Yürüyen merdivene binmek üzereyken tempura lokantasının önünde siyah boğazlı kazaklı, iriyarı bir adamın durduğunu fark ettim. Tek başınaydı, yemek de yemiyordu. Ben onu bir iki dakika izledikten sonra cep telefonunu çıkarıp bir yeri aradı. Onu daha önce hiç görmemiştim, ama bir tuhafılık vardı. O Declan değildi; Alice'i Fernley'e götürmeye gelen adam değildi, ama ona epeyce benzediği kesindi. Çabucak alışveriş merkezine döndüm. Sonra Gap'in içinden geçip yan kapıdan kaçtım.

Kaldırımında motoru çalışan siyah bir Cadillac Escalade vardı. Direksiyonda bir kadın oturuyordu, ama filmli camlardan yüzünü seçemedim. JoAnne miydi? Arazi aracından beş park yeri ötede boş bir Bentley gördüm. Mavi, çok güzel, tıpkı Neil'ine benziyordu. Silikon Vadisi'nin yükselişi, son halka arzlar ve Facebook'la Google'ın patlaması derken, bugünlerde Yarımada'da zengin sayısı çok artmıştı. Yani, Bentley görmek pek şaşırtıcı değildi. Ama iki yüz bin dolarlık arabası olan bir adam alışveriş merkezinden ne almak isteyebilirdi ki?

JoAnne'in o günkü buluşmamıza gelememesinin binlerce sebebi olabilirdi. Ofise yaptığım uzun yolculuk boyunca, bütün sebepleri tek tek aklımdan geçirdim.

Alice'e, "Dünkü görüşme nasıl geçti?" diye sordum. Martin sonundaydık; yeni ayın başlamasını sabırsızlıkla bekliyordum. Baharda hep iyimser olurum, kendime bu yılın da farklı olmayacağını söyleyip duruyordum.

Alice, "İyiydi" deyip girişte ayakkabılarını ayağından fırlattı. "Dave erken bir akşam yemeği yiyelim diye beni ofisinin yanındaki Meksika restoranına götürdü. Bazen gıcık davranabiliyor, ama bence iyi niyetli biri."

"Onun sana yaptıklarından sonra bu kadar affedici olmana şaşırdım."

Alice mutfağa girip bir şişe turuncu Calistoga'yla geri döndü. "Aslında ona bu konuyu sordum." Vitrinden iki bardak çıkardım, Alice de onları doldurdu. "Fazla çalıştığı için ilk karısını kaybetmesine ramak kaldığını söyledi. Benim de aynı şeyi yaşadığımı görmek istemiyormuş."

Alaycılığımı saklayamadan, "Demek bunları benim için yapıyormuş?" dedim.

"Evet. Artık mutluyuz, değil mi?"

"Tabii." Buzdolabından peynir çıkarıp bir tavada tereyağı erittim. Peyniri ekşi mayalı ekmek dilimlerinin arasına koydum. "O zaman Dave'le işin bitmek üzere."

"Aslında beni bir müteahhite açtığı dava için işe aldı. Ufak bir dava, ama ortakların hoşuna gidecek."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Onun seni sırf hayatlarımıza burnunu sokmaya devam edebilmek için işe almadığını nereden biliyorsun?" Tereyağının cızırdadığını duyunca sandviçi tavaya koydum.

Alice gözlerini bardağının içine dikerek, “Öyle değil” dedi. Ama ben Dave’e güvenmiyordum.

Alice, “Sana bir şey aldım” dedi. Antreye gitti, bir hediye paketiyle döndü. Paketi açmadan içinde kitap olduğunu tahmin ettim.

“Hiç gerek yoktu. Daha geçen gün bana doğum günü hediyesi verdin.”

Alice bana, beni ölçüp tartar gibi bakıyordu. “Kılavuz’u hâlâ bitirmedin, değil mi?”

Sandviçleri bir spatulayla çevirdim. “Çok uzun.”

Alice ezberden, “Doğum günleri, Noel ve Sevgililer Günü gibi diğer günler de dahil olmak üzere, özel günlerle alakalı hediyeler aylık hediye şartının yerine getirildiği anlamına gelmez” diye hatırlattı.

Ambalajı yırtarken başımın dertte olduğunu fark ettim. Alice’e hiçbir şey almamıştım. Kahretsin, fuları trende bırakmamalıydım. Kutunun içinde Richard Brautigan’ın Willard and His Bowling Trophies kitabının bir kopyasını buldum. Yıllardır Brautigan’ın en iyi eseri olan bu romanın birinci baskılarını topluyordum. Bunları bulmak gitgide zorlaştığından, yakında bütün kopyaların elimde olacağına dair şakalar yapmaya başlamıştık. Alice internetten birkaç kopya kapmıştı, ama gerçekten ayak işi gerektirenlerle özellikle gurur duyuyordu. Ne zaman Bay Area’nın dışına seyahat etse sahaflara bakıp bir kopya daha bulmaya çalışıyordu.

Bu güzel bir kopyaydı; başlık sayfasında Delilah adlı bir kıza yapılan ithafla yazarın imzası bile vardı. Brautigan hippie kızlar arasında popülerdi.

“Şahane” dedim. Oturma odasına gidip kitabı rafa, diğer kopyaların yanına yerleştirdim. Mutfağa döndüğümde Alice’in sandviçleri böğürtlenler ve ekşi kremayla birlikte tabağa koyduğunu gördüm. Tabakları yemek odasına götürüp bana oturmamı işaret etti.

“Bugünü ayın otuzu sanıyordum” dedim.

“Otuz biri.” Alice saatine baktı. “Saat yedi yirmi dokuz. Acele edersen hâlâ bir şeyler alabilirsin. Park Life’ı deneyebilirsin.”

“İyi fikir.” Sandviçten birkaç lokma alıp böğürtlenleri bıraktım. Tabii, beni endişelendiren Alice değil, Sözleşme’ydi. Ama Alice söylemezse Sözleşme’nin durumdan nasıl haberi olacaktı?

Park Life’a ulaşmam on altı dakika sürdü, ama tabii ki park yeri yoktu. Bloğun etrafında iki kez dolaştıktan sonra cipi yasaklı bir yere park ettim. Kapıya ulaştığımda mağazanın çoktan kapanmış olduğunu gördüm. Kahretsin. Üç blok ötedeki kitapçıya koştum. Alice de bana kitap hediye ettiğinden benimki pek yaratıcı bir fikir olmayacaktı, ama Alice okumayı severdi. Kitapçı da kapalıydı. Etrafıma bakınca sadece barların, Çin marketlerinin ve restoranların açık olduğunu gördüm. Ayvayı yemiştim.

Eve gittiğimde Alice’ten defalarca özür diledim. “Aslında sana bir şey almıştım, ama trende bıraktım.”

Alice bana dikkatle baktı. “Niye trene bindin ki?”

“Bir toplantı için Palo Alto’ya gittim.”

“Ne toplantısı?”

“İşle alakalı. Anlatırsam sıkılırsın. Neyse, hediye için özür dilerim.”

Alice, “Önemli değil” dedi, ama hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. Ayrıca hâlâ tren hikâyemi düşünüyor gibiydi. “Umarım öğrenmezler.”

“Yarın sana bir şey alacağım” diye söz verdim.

Ertesi gün Park Life açılır açılmaz oraya gittim. İleriye düşünerek üç hediye aldım: ucunda California kelimesi şeklinde, altın bir süs olan bir bilezik, sokak fotoğrafçılığıyla ilgili resimli bir kitap ve üzerinde KALBİMİ OSLO’DA BIRAKTIM yazan bir tişört. Hepsini güzelce hediye paketi yaptırdım. Eve döndüğümde hediyelerin ikisini gardırobuma sakladım. Tabii, muhtemelen hediye biriktirmeyi yasaklayan bir kural vardı. Alice o akşam işten döndüğünde ona hediyelerin en pahalısını, yani bileziği verdim.

Alice, “Aferin!” dedi.

Sözleşme’nin hediyemi geç verdiğimi öğrenmesi mümkün değildi, ama yine de endişelenmekten kendimi alamıyordum.

Ertesi hafta sonu programımızda Chuck’la Eve’in Hopland’daki yazlık evine gitmek vardı. Alice’e bir bahane öne sürmesi için yalvardım, ama o reddetti. Bu hafta sonu gezisini kendi çeyrek yıl kotasını doldurmak için kullanacaktı, bundan feragat etmek istemiyordu.

“Onlara işte acil bir durum yaşadığımı söylesek?” Sözleşme üyeleriyle zaman geçirmek bana çok stresli geliyordu. Başımı derde sokacak bir şey yapacağımdan korkuyordum. Alice için daha da çok korkuyordum.

Alice bana, “Sözleşme’yi kabullenmen lazım” dedi. Bu, Dave’le Vivian’ın tekrarladığını duyduğumuzdan beri birbirimize söylediğimiz bir şeydi. Aramızdaki bir şakaya, bize içine düştüğümüz bu garip, çılgınca tavşan deliğini hatırlatan bir kara mizah ürününe dönüşmüştü. Ne tuhaftır ki Alice bu sefer tamamen şaka yapmıyor gibiydi. “Hem biraz güneş görmem lazım, Hopland’da hava 27 derece olacakmış.”

Bir saat sonra arabadaydık, Golden Gate Köprüsü’nü geçtik. Mill Valley’de çift kat hamburger yemek moralimi biraz düzeltti. San Rafael’i geçtiğimizde, karanlık çökmeye başlarken, Alice’e o gün Dave’le yaptığı görüşmeyi sordum. Görüşmeler nihayet bitmişti ve bu beni rahatlatıyordu.

Alice, “Sanırım düşüncelerimi dile getirebileceğim birinin olması o kadar da kötü değil” dedi. “Böylece kendimi düşüncelerime kaptırmıyorum. Eskiden hastalarının seninle görüşmek için neden o kadar para verdiğini merak ederdim. Şimdi anlıyorum.”

“Nelerden konuştunuz?”

Alice koltuğunu geriye itip çıplak ayaklarını ön panele koydu. “Bugün senden epeyce bahsettik. Dave işinin nasıl gittiğini, yeni danışanlarının olup olmadığını falan sordu. Ama tuhaf bir sorusu da vardı. Yarımada’da ofis açmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyormuş. San Mateo’da senin yaptığın işin piyasasının iyi olduğunu söyledi. Hillsdale Alışveriş Merkezi’nin olduğu bölgeye bakmanı söyleyecekmişim.”

Endişeyle, “Ne?” dedim.

“Neden bilmem ama, onun için önemli gibiydi.”

Ben sebebi tabii ki biliyordum, ama Alice’e Sözleşme’nin beni Hillsdale Alışveriş Merkezi’nde gözetlediğini söylersem oraya neden gittiğimi de söylemem gerekirdi. Siktir.

Hafta sonu beklediğimden daha eğlenceli geçti, ama Dave’in Hillsdale lafı yüzünden bir an olsun tamamen gevşeyemedim. İnsanların Sözleşme’den bahsedeceğini, hevesli sözler edeceğini sanmıştım, ama öyle bir şey olmadı. Evde geleceklere haberimiz olmayan üçüncü bir çift de vardı. Mick’le Sarah bizim yaşlarımızda ve Kuzey California’lıydılar. Chuck bizi tanıştırtırken onların ikizimiz olduğunu söyleyip espri yaptı. Espri anlayışları iyiydi, bizimle aynı dizileri izliyorlardı; üstelik Mick tıpkı benim gibi zeytinden ve dolmalık biberden nefret ediyordu. Sarah da Alice gibi dört çift ayakkabı getirmişti. Ama dürüst olmam gerekirse, Mick tamamen estetik bir bakış açısından bakıldığında benden biraz daha yakışıklıydı, Alice de onun karısından biraz daha çekiciydi. Sarah bir güneş enerjisi şirketinin satış bölümünde çalışıyordu, Mick ise adını duymuş olabileceğiniz bir müzik grubunun klavyecisiydi. Kendimi Alice’i izler, Mick gibi bir adamla evli olsa daha mı mutlu olurdu diye düşünürken yakaladım.

Hava mükemmeldi, Alice’in keyfi yerindeydi; Chuck’la Eve cömert, ilgili ev sahipleriydi. İkinci sabahımızdaydık, ama Sözleşme’nin konusu hâlâ açılmamıştı. Chuck koşuya çıktı, Mick’le Sarah bir şarap imalathanesini gezmeye gittiler, Alice de odamızda, dizüstü bilgisayarından bir dava özetiyle ilgili işleri hallediyordu. Kendimi verandada Eve’le baş başa buldum.

Soğukkanlı konuşmaya çalışarak, “Bu arada” dedim, “Söz-

leşme'den Eli adlı bir adam hatırlıyor musunuz?”

Sert bir sesle “Hayır” dedi. Sonra kalkıp eve girdi.

Verandada bir başıma oturup yakındaki bir tepenin üzerindeki, kuraklıktan ötürü solan üzüm bağlarına bakarak üniversitede okuduğum bir Sovyet hikâyesini düşündüm. Hikâyeye dubleks bir evin bir tarafında yaşayan bir garsonla ilgiliydi. Evin diğer tarafında huysuz, ihtiyar bir adam yaşıyordu. Hikâyede polis ikide bir garsonun dairesine gidip garsona komşusunu gözetleyip gözetlemediğini soruyordu. Garson hayır diyordu, ama polisler ertesi gün aynı şikâyeti alınca yine geliyorlardı. Bu haftalarca böyle devam ediyor, polisler garsonu komşusunu gözetlediği iddiasıyla taciz edip duruyordu. İşin tuhafı, garson polisler gelene kadar komşusunun ne yaptığına pek kafa yormamıştı.

Garson on, on beş kez casuslukla suçlandıktan sonra merakla kapılmaya başlamıştı: Yaşlı adam ne yapıyordu da bu kadar paranoyaktı? Ne saklıyordu? Garson meraklanıp tavan arasına çıktı ve komşusunun dairesine baktı. Çatı çöktü, polis geldi ve ondan sonra işler yokuş aşağı gitmeye başladı.

Hopland'den döndükten iki gün sonra, boşanmış anne babaların çocuklarıyla grup toplantısı yaptık. Conrad'la Isobel birkaç dakika erken geldiler, geri kalan herkes de birkaç dakika geç geldi. Seansın başlamasını beklerken katlanır bir masaya kurabiyeler, peynirler, meşrubatlar koydum. Aynı pahalı özel okula giden Conrad'la Isobel katlanır sandalyelere oturup okul bitirme tezlerinden konuştular. Yepyeni bir Land Rover süren, Pacific Heights'taki bir malikânede yaşayan Conrad hiçbir alaycılık belirtisi göstermeden tezinin konusunun Amerika'daki sosyalizm ihtiyacı olduğunu söyledi. Isobel'in tez konusuysa tarikatlardı.

Conrad, "Neyin tarikat olduğu, neyin olmadığı nasıl anlaşıyor?" diye sordu.

Isobel büyük turuncu klasörünü karıştırıp minicik el yazısıyla dolu bir sayfayı açtı. "Ana soru bu. Hâlâ çözmeye çalışıyorum, ama benim izlenimlerime göre bir şeyin tarikat olması için aşağıdakilerden bazılarını ya da hepsini içermesi gerekiyor." Isobel bir liste okumaya başladı: "A) Grubun sırlarını üye olmayanlarla paylaşmanın yasak olması. B) Gruptan ayrılmanın bir tür cezaya tabi olması. C) Ana akımın dışında kalan birtakım hedef veya inançlar. D) Tek bir karizmatik lider. E) Üyelerin işlerini, kişisel mülklerini ve paralarını herhangi bir karşılık olmaksızın gruba bağışlamasından ısrarcı olunması."

Isobel, "Bence en ilginçleri B ve D" dedi.

"Katolik kilisesi tarikat mı?" diye sordum. "Papa karizmatik liderleri. Ayrıca kurallara uymazsan aforoz edilebiliyorsun."

Isobel kaşlarını çatıp düşündü. "Sanmıyorum. Bir şey ye-

terince uzun süredir varsa ya da aşırı popüler olursa tarikat kategorisine sokulabileceğinden emin değilim. Ayrıca tarikatlar üye kaybetmemek için çırpınır, ama Katolik kilisesi öğretilerine açık açık karşı çıkan üyelere sahip olmaktansa insan kaybetmeyi yeğliyor gibi. Üstelik kilisenin genelde hayır işi yapmak, sevap işlemek gibi soylu görüşleri var ve bunlar ana akımın dışında değil.”

Conrad kalkıp atıştırmalıkların durduğu masaya göz attı. “Ya Mormonlar?”

“Hayır, bence onlar meşru. Tuhaf törenleri var, ama aynı şey dünyadaki her büyük din için söylenebilir.”

Conrad kâğıt tabağı ve iki kutu kolayla daireye geri döndüğünde Isobel’in bir sandalye daha yakınına oturdu. “Meşru dediğin göreceli bir şeydir, değil mi?” deyip kutulardan birini Isobel’e uzattı.

Isobel uzanıp Conrad’ın tabağından bir kurabiye aldı. Bunun Conrad’ı mutlu ettiğini görebiliyordum. Isobel Conrad’dan daha kötülerine de denk gelebilirdi; Conrad biraz fazla zengin olsa da iyi bir çocuktuk, üstelik zengin olması onun suçu değildi.

Conrad bana, “Halkın Tapınağı döneminde San Francisco’da büyümek nasıl bir şeydi?” diye sordu. Isobel’i etkilemeye çalıştığı belliydi.

Merak içinde, “Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun ki?” diye sordum.

Conrad omuz silkti. “Elli?”

“O kadar yaşlı değilim” deyip gülümsedim. “Jim Jones müritlerini peşine takıp Guyana’ya gittiğinde daha bebektim. Ama çocukluğumda bazen annemle babamın, Jonestown’da ölen tanıdık bir aileden bahsettiğini duyardım.” Birkaç ay önce, katliamın yıldönümünde gördüğüm fotoğrafları düşündüm. Kamp yerinin tamamen ormanla kaplandığını, Jones ve müritlerinin bir zamanlar orada yaşadığına dair hiçbir iz kalmadığını görünce hayrete kapılmışım.

Isobel, “İyi haber şu: Tarikatlar artık eskiden olduğu kadar popüler değil” dedi. “Tezim internetin ve kamunun bilgilene-

sinin tarikatların çekiciliğini hatırı sayılır ölçüde azaltmış olduğunu savunuyor. Var olan tarikatlar da üyelerinin bilgiye ulaşmasına engel olmak için elinden geleni ardına koymuyor.”

Diğer çocuklar, Emily, Marcus, Mandy ve Theo yavaş yavaş gelirken yaptığımız konuşmayı düşündüm. Isobel’in tanımına bakarsak, Sözleşme tarikat sınıfına girmiyordu. Orla güçlü bir figür olabilirdi, ama grubun amacı ana akımın dışında değildi. Aslında Sözleşme’nin amacı ana akımın tanımını sayılabildi. Ayrıca Sözleşme bildiğim kadarıyla mali destek istemiyordu. Aslında güzel partilere, özel spor hocalarına ve dinlendirici haftasonu kaçamaklarına bakarsak aksinin doğru olduğunu söyleyebilirdik. Tabii, bir iki özelliği tarikatlarınkine uyuyordu: dışarıdakilerle Sözleşme üzerinde konuşamıyordunuz ve Sözleşme’ye bir kere girdiğinizde kolayca çıkamıyordunuz.

Ama Sözleşme’nin misyonu benim hayattaki birincil amacım özünde aynı görünüyor: sevdiğim kadınla başarılı ve mutlu bir evlilik sürdürmek. İçten içe Sözleşme’nin kötü, çok kötü olduğunu biliyorum, ama amacının bana en çok istediğim şeyi sağlamak olduğu yadsınamaz.

Conrad sırt çantasından bir kitap çıkarıp bana kapağını gösterdi. “Sağcı edebiyat hocamız Hayatın Kaynağı’m okumamızı istiyor. Okumaya hiç niyetim yok.”

“Kitaba bir şans versen iyi olur” dedim.

Isobel kitaba tiksintiyle baktı. “O korkutucu faşist propagandasını neden okuyacaktınız?”

“Gerçekten korkutucu, ama sandığın sebepten değil. Korkutucu olan insanın kitabın bazı kısımlarını destekleyebilecek olması.”

Conrad, “Eh, peki madem” dedi. Ama Isobel’e göz devrişinden bana karşı birlik oldukları açıkça anlaşılıyordu. Ne ara otoriterizmin simgesi haline gelmiştim?

Ne zaman sokaktan bir bisikletin geçtiğini duysam birden geriliyor, yaptığım bütün kötü şeyleri düşünüyordum. Genelde nefesimi tutuyor, sonra tekerlerin, zincirin, viteslerin evin önünden jet gibi geçip Cabrillo'ya doğru ilerlediğini duyuyordum. Ama o gün, yani çarşamba günü, bisiklet evimizin önünde durdu. Bisikletçinin ayaklarının ön basamaklarımızı pıtır pıtır tırmandığını duyunca başıma gelecekleri anladım.

Yine geçen seferki kurye gelmişti. “Adamım” dedi, “sayenizde bacaklarım kas yaptı.”

“Kusura bakma. İçecek bir şey ister misin?”

“Olur.” Sonra eve girdi. Zarfı yüzü aşağı bakacak şekilde antredeki konsolun üzerine koydu, o yüzden önde kimin adının yazdığını göremedim.

Mutfağa geçip ona bir bardak çikolatalı süt doldurdum. Ortaya bir paket kurabiye çıkardım. Oturdu. Kibarlık namına ben de oturdum, ama tek yapmak istediğim antreye gidip zarfın üzerindeki isme bakmaktı.

Çocuk kız arkadaşının yakın zamanda kendisiyle birlikte olmak için Nevada'dan buraya taşınmasıyla ilgili uzun bir hikâyeye anlatmaya başladı. Ona ilişkilerinin muhtemelen yürümeceğini söylemeye içim el vermedi. Durumu belli eden birçok işaret vardı, o konuşurken bilinçaltımda bazı kutucukları işaretledim. Kız, çocuğun yanına, akıl almaz kiralardan ötürü taşınmış. Çocuk işlerin fazla hızlı geliştiğini, henüz o adıma hazır olmadığını kabullenmişti, ama kız ona ultimatoom vermiş. San Francisco'ya taşınmazsa ilişkilerinin biteceğini söylemiş. Zamanından önce birlikte yaşamaya başlamaları ve çocuğun za-

ten kendisini buna zorlanmış hissetmesi kızın rahat rahat ultimatom verecek türden biri olmasıyla birleşince, yolun iyi bir yere çıkmayacağı açıkça belli oluyordu.

Kurye kapıdan çıkar çıkmaz zarfı elime aldım. Çevirdiğimde mideme bir ağrı saplandı. Bana gelmişti. Sonra utan-dım, çünkü zarf bana geldiği için mutlu olmam gerekiyordu. Jo-Anne'in dediklerini hatırlıyordum: Suçu yay, Alice'e fazla odaklanmalarına izin verme. Tabii durum daha kötü olabilir, diye düşününce ürperdim. Zarf Hillsdale Alışveriş Merkezi'ne yaptığım yolculukla alakalı olabilirdi.

Alice'in numarasını çevirdim. O telefonu ikinci çalışın-da açınca şaşırdım, ama sonra Kılavuz'u hatırladım: *Eşiniz aradığında her zaman telefonu açın.* O gün geçen yıl bir stajyere saldıran, meşhur teknoloji şirketi yöneticisinin ifadesini alıyorlardı. Anladığım kadarıyla yönetici, insanlarla dolu bir odada, stajyere PowerPoint'i yeterince hızlı kullanamadığı için avaz avaz bağır-mış. Sonra da stajyeri çekilsin diye itmiş, zavallı kız da düşüp başını masaya vurmuş. Oda kan gölüne dönmüş.

Arka planda bir gürültü vardı. Alice, "Rezalete beş dakikalığına ara verdik" dedi. "Hızlı konuş."

"Bisikletli kurye geldi."

Uzun bir sessizlik. "Siktir. Çarşambalardan nefret ediyorum."

"Bana yollamışlar."

"Ne tuhaf." Bana mı öyle geliyordu yoksa Alice gerektiği kadar şaşırmamış mıydı?

"Daha okumadım. Seninle telefonda konuşurken açmak istedim." Zarfı yırttım. İçinde tek bir sayfa vardı. Arkadan Alice'in iş arkadaşının ona bir şey söylediğini duyabiliyordum.

Alice sabırsız bir sesle, "Okusana" dedi.

"Sevgili Jake" diye okumaya başladım, "Dostlar periyodik olarak hem geniş hem de özel anlamda soruşturmalara katılmak üzere seyahate çıkmaya davet edilir. Soruşturmalar, yönetim kurulunun organizasyon üyelerinden birini ya da daha fazlasını ilgilendiren bir konuyla alakalı bilgi alma ve bu bilgiyi değerlendirme fırsattır. Katılımınız tercihe bağlı olsa da yani bu mektup bir talimattan ziyade davetiye olsa da sizi

Yeniden Eğitim Komitesi'ne katılmaya ve Komite'ye bu konuda yardım etmeye teşvik ediyoruz. Her bir Sözleşme üyesinin hedefi, bütün üyelerin hedefidir.”

Alice gergin bir sesle, “Celp göndermişler” dedi.

Sayfanın en altındaki küçük puntolu yazıyı okudum. “Bu akşam dokuzda Half Moon Bay Havaalanı'nda olmamı istiyorlar.”

“Gidecek misin?”

“Seçme şansım var mı?”

Arkada yine bir patırtı oldu. Alice'in beni bundan vazgeçirmesini, bunun çok kötü bir fikir olduğunu söylemesini bekledim, ama Alice bunları yapmak yerine, “Hayır, yok gibi” dedi.

Mektubu masanın üzerine atıp ofisime yürüdüm. Keşke öğle arasında eve gelmeseydim.

Öğleden sonra on üç yaşın altındaki danışanlarımın başını belaya sokmaması için yaptığımız grup görüşmesi sayesinde olacakları en azından birkaç dakikalığına aklımdan çıkarabildim. Bu yaştaki çocuklar hep değerlendirilmesi en zor olanlardır, o yüzden yaptıkları her yoruma, verdikleri her sözsüz ipucuna dikkat etmem gerekiyordu. Yetişkinlerin amaçlarını tespit etmek daha kolaydır; konu çocuklar olduğunda, kendilerinin de tanımadığı güdülerini anlamak zor olabilir.

Görüşmeden sonra kendimi bitkin hissediyordum. Mahallede yürüyüşe çıktım. Nibs'e girip kalan son limonlu, çikolata parçalı çöreği aldım. Ofise döndüğümde, akşam havaalanına gitmeye çoktan karar verdiğimi anladım. Konu Sözleşme olduğunda, en iyi politika hep en az dikkat çekecek şeyi yapmaktır. Alice'i sevdiğime şüphe yok, ama Sözleşme bir eş olarak sergilediğim ya da sergilemediğim hareketleri tarayacak olsa, beni tek kişilik bir suç dalgası olarak lanse edebileceklerinden emindim. Evelyn ona yarın işe gelmeyeceğimi söylediğimde kaşlarını çatı. Görüşmelerimi yine iptal ettiğim için kendimi berbat hissediyordum, ama başka seçeneğim var mıydı?

Eve döndüğümde ufak bir valize banyo malzemeleri ve bir iki parça, hoş ama fazla resmi olmayan kıyafet koydum. Alice 07:03'te eve geldiğinde beni mavi koltukta, ayaklarımın dibin-

de valizimle otururken buldu.

“Gidiyorsun demek” dedi.

“Mantığının her zerresi bana her istediklerini yapmamamı söylüyor. Ama oraya gitmemenin sonuçlarıyla yüzleşmek de istemiyorum.”

Alice karşımda durmuş, tırnağını yiyordu. Bir şekilde benimle gurur duyduğunu veya en azından yapmak üzere olduğum fedakârlık için minnettar olduğunu göstermesini istiyordum, ama sinirli görünüyordu. Sözleşme’ye değil, bana. “Demek ki bir şey yaptın” dedi.

“Hediyem gecikti” dedim. Sonra ortaya resmen bir bomba bıraktım. “Sence nereden öğrendiler?”

“Tanrım, Jake. Seni ispiyonladığımı mı düşünüyorsun? Belli ki başka bir şey var.” Alice büyük bir suçu itiraf etmemi bekler gibi suçlayıcı bakışlar attı, ama ben gülümseyip “Temi-zim” demekle yetindim.

Alice paltosunu, ayakkabılarını bile çıkarmadı. Ne sarıldı ne öptü. “Seni ben bırakırım.”

“Önce üstünü değiştirmek ister misin?”

Alice, “Hayır” deyip saatine baktı. “Gitsek iyi olur.” İçimde benden bir an önce kurtulmak istediğine dair tuhaf bir his vardı.

Highway 1’de pek trafik olmadığından *burrito* yemek için Moss Beach’e uğrayacak zamanımız kaldı. Aramızdaki masaya *guacamole* ve iki bira koyarken, “Lütfen bana işte kötü bir gün geçirdiğini söyle” dedim. “Bütün bu soğukluk benim yüzümdense buna dayanamam.”

Alice cevap vermeden önce cipsini *guacamole*’ye bandırıp ağır ağır çiğnedi. “Kahrolası ifade feci geçti. Yönetici bana şımarık dedi. O kaltaktan nefret ediyorum. Mektubu göstereyim.”

Mektubu çantamdan çıkardım. Alice onu okurken tezgâha gidip *burritolarımızı* aldım. Geri döndüğümde Alice’in kalan son cipsle *guacamole*’yi bitirdiğini gördüm. Bu ufak bir şeydi, ama Alice hiç böyle şeyler yapmazdı. *Guacamole*’yi ne kadar sevdiğimi biliyordu.

Alice mektubu üç kez katlayıp masanın üzerinden bana doğru kaydırды. “Ne kadar kötü olabilir ki? Ne de olsa eve arazi

araçlı iriyarı bir adam göndermediler; kimse üstünü arayıp seni çöle sürükledi.”

“Tanrım, Alice, duyan da hayal kırıklığına uğradığını sanacak.”

“Dediğin gibi, bir şey yapmadın. Öyle değil mi?”

“Öyle.”

“Sonuçta bir şey yapsan haberim olurdu.” Alice birasından büyük bir yudum aldı. Sonra gözlerimin içine bakıp Kılavuz’dan her alıntı yapışımızda kullandığımız komik James Earl Jones sesiyle, “Sözleşme’nin bütün kuralları tek bir kurala indirgenebilir; sır tutmayacak, eşinize her şeyi anlatacaksınız” dedi.

“Bana söylemediğin bir şey yok, değil mi?” diye sordu.

“Tabii ki.”

“O zaman kötü bir şey olmaz, Jake. Haydi, çıkalım.”

Half Moon Bay Havaalam’na vardığımızda bütün ışıkların sönük olduğunu gördüm. Alice’le ikimiz arabada oturup beklerken konuştuk. Sesindeki gerginlik de suçlama da yok oldu. Alice’im bana geri dönmüş gibiydi; bunun için minnettardım. Onun son birkaç saatte söylediği her şeyi yanlış yorumladığımı düşünmeye başlamıştım. Saat 8:56’da, ofis binasında bir ışık yandı. Sonra iniş pisti parlamaya, gece semasını aydınlatmaya başladı. Camı biraz açınca suyun üzerinde yön değiştiren, pistte doğru pike yapan uçağı gördüm. Otoparkın diğer ucunda duran arabanın içindeki ışıklar yanıyordu. Araba bir Mazda’ydı.

Alice, “O Chuck’la Eve’in arabası değil mi?” dedi.

“Siktir. Sence hangisinin başı dertte?”

“Kesin Chuck.”

Uçak tekerlerini yere değdirdi, pistte ilerleyip kapının hemen önünde durdu. Chuck’la Eve’in arabadan inişini izledik. İkisi birbirlerine tuhaf, mahcup bir tavırla sarıldı, sonra Eve direksiyona geçti. Biz de arabadan indik. Alice’i öptüm, o da bana sıkı sıkı sarıldı, sonra ayrıldık.

Kapıya Chuck’la aynı anda vardık. Benim elimde ufak valizim vardı, onun eliyse boştu. “Dostum” diyerek kapıyı işaret etti.

“Dostum” diye yanıt verdim. O kelime adeta boğazıma ta-

kıldı.

Biz uçağa yaklaşırken uçağın merdiveni açıldı. Pilot Avustalya aksanıyla, “Beyler” dedi. Merdivene tırmanıp kokpitin hemen arkasındaki koltuğa geçtim. Chuck arkamdaki sırayı seçti. Uçak bayağı güzeldi; iki tarafında birer sıra deri koltuk, arka tarafta bir içecek barı, koltuk ceplerinde de dergilerle gazeteler vardı.

Pilot merdiveni yukarı çekip kapıyı kapatırken, “Biraz sarıntılı olabilir” dedi. “Kola içer misiniz? Ya da su?”

İkimiz de teklifi reddettik; Chuck konuşmak yerine sessizce elini salladı.

Chuck bir New York Times alıp okumaya başladı, ben de bunu gözlerimi kapatıp uyuklama fırsatı olarak kullandım. İyi ki o birayı içmişim. Yoksa uyuyamazdım. Bir saat kadar sonra, iniş takımının uğultusuyla uyandım. Uçak engebeli bir piste iniş yapıyordu.

Chuck bana, “İyice dinlendin mi?” diye sordu. Morali biraz düzelmiş gibiydi.

“Burası sandığım yer mi?”

“Meşhur Fernley. Uyuman iyi oldu. Bütün gücüne ihtiyacın olacak.”

Siktir.

U ak pistte ilerleyip elektrikli bir tel örgünün yanında durdu. Bir iki dakika sonra kapısı açıldı, merdiven aşağı indi. Chuck, “İşte başlıyoruz” dedi.

Piste indiğimizde, yanımıza ikisi de lacivert gömlekli, lacivert pantolonlu olan bir kadınla erkek geldi. Adam Chuck’ı bir kenara çekti. Ondan sarı bir çizginin üzerinde durup ellerini kaldırmasını istedi. Metal detektörünü Chuck’ın üzerinde dolaştırıp şaşırtıcı derecede özenli bir arama yaptı. Chuck ifadesiz bir yüzle, öylece durdu; Fernley’i ilk kez ziyaret etmediğı belliydi. Arama bittiğinde adam ortaya kelepçeler, bacak bağıları çıkardı; bunların hepsi Chuck’ın beline bağılanan geniş bir deri kemere iliştirilmişti. Kendi başıma da aynı şeyin gelmesini bekleyerek hazırlandım, ama beklediğim olmadı. Güvenlik görevlisi, “Hazır!” diye bağırdı. Yüksek bir vızıldı duydum. Kapı yana kayarak açıldı. Chuck daha önce epeyce alıştırma yapmış gibi içeri girdi; adam onu altı adım kadar geriden takip etti. Kadınla ikimiz olduğumuz yerde durup onları izledik. Bir tür protokol olduğunu seziyordum, ama o protokolün ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Chuck iniş pistinden kocaman, beton bir binaya kadar giden uzun sarı çizginin üzerinde yürüyordu. Beki kuleleri, çift kat it, dikenli teller ve spot ışıkları buranın eskiden olduğu gibi, şimdi de hapishane olduğunu belli ediyordu. rperdim. Yine bir vızıldı duyuldu, sonra Chuck ve onunla ilgilenen görevli binaya girip gözden kayboldular. Kapı arkalarından at diye kapandı.

Kadın bana doğru dönüp gülümsedi. Dostane bir sesle,

“Fernley’e hoş geldiniz” dedi. Nedense sesi içimi hiç rahatlatmadı.

Kadın solumuzdaki, bizi bekleyen golf arabasını işaret etti. Çantamı arabanın arkasına attım. Arabayla pisti aşar, hapishane kompleksinin etrafında dolaşır ve uzun, kaldırım taşlı bir yolda ilerlerken kadm ağzını açıp tek kelime etmedi. Alice Fernley’nin büyük olduğunu söylemişti, ama burasının büyüklüğü beni yine de hayrete düşürdü. Hapishaneden çok malikâneye benzeyen, süslü bir binanın önünde durduk. Kompleksin diğer tarafında elektrikli çitlerden, beton avlulardan başka bir şey yoktu. Ama bu tarafta sıra sıra yeşil ağaçlar, tertemiz çimler, bir tenis kortu ve bir yüzme havuzu vardı. Kadın golf arabasından inip çantamı aldı.

Malikânenin içi insana lüks bir otel hissi veriyordu. Pırıl pırıl, maun resepsiyon masasının arkasında tıraşlı, temiz giyimli, genç bir adam duruyordu. Adamın üzerinde tuhaf görünümlü apoletleri olan, çift düğmeli, lacivert bir üniforma vardı.

“Jake?”

“Yakalandım.” Kelime seçimimden hemen pişman oldum.

“Sana Kilkenny Süiti’ni ayırdık. “Adam masanın üzerine koyduğu kâğıdı bana doğru kaydırđı. “Bu yarınki programın; yanında arazinin haritası ve faydalanabileceğın imkânların listesi de var. Mobil hizmet çok sınırlı, o yüzden bir yeri araman gerekirse bana haber ver, ben de seni toplantı odasına alayım.” Adam bir kâğıda harita çizip odamın yolunu tarif etti. “7/24 buradayız. Bir şeye ihtiyacın olursa aşağı inip bizden yardım istemekten çekinme.”

“Anahtar?” dedim.

“Elbette anahtara ihtiyacın olmayacak. Lüks sũitlerde kilit yoktur.”

Lüks bir sũiti hak etmek için ne halt ettiğimi sormak istedim, ama öyle şeyler sorulmaması gerektiğiydi. Bu deneyimin tamamı aşırı tuhaftı. Beni de Chuck gibi kelepçeleyip götürseler o kadar tedirgin olmazdım.

Asansörün içinde avize vardı. Başımı kaldırıp kamera aradım. İşte orada, tavanın bir köşesine monte edilmişti. Kırmı-

zı halılı uzun bir koridorun ucundaki 317 numarada kalacaktım. Geniş odada büyük boy bir yatak, düz ekranlı bir televizyon vardı; pencereler de tenis kortlarıyla yüzme havuzuna bakıyordu. Çölde ışık kirliliği olmadığından milyonlarca parlak yıldız görebiliyordum. Bunun Alice'in burada yaşadıklarından çok farklı olduğunu düşününce suçluluk duydum.

Yatağa yatıp televizyonu açtım. Kanalları birkaç kez gezince, kompleksin tamamının bir Avrupa uydusuna bağlı olduğunu fark ettim. Eurosport, BBC 1-4, patates kıtlığıyla ilgili bir belgesel, Baltık Kıyıları'yla ilgili özel bir program, Monty Python'un tekrarları ve İsveç'teki dev bir slalom yarışması.

Programı incelediğimde, ertesi sabah onda lobide olmam gerektiğini fark ettim. Programın ondan on ikiye kadarki bölümünde "toplantı", sonrasında öğle yemeği, sonra yine iki saatlik bir toplantı vardı. Programda "dönüş uçağı: 15:00" şeklinde bir cümle olsa içim çok daha rahat olurdu.

İki saat boyunca sıkıcı bir UEFA maçını izledikten sonra nihayet uykuya daldım. Geç kalmaktan ödüm koptuğu için altıda kalktım. Duştan çıkmamın üzerinden beş dakika geçmeden kapım çalındı. Kapıyı açtığımda yerde bir tepsi, tepside de Fransız tost, bol çırpılmış kremalı bir fincan sıcak çikolata ve *International New York Times* gazetesini buldum.

Araziyi, kompleksin tamamını keşfetmek istiyordum, ama çok huzursuz olduğum için odamda oturmayı yeğliyordum. Alice'in o an ne yaptığını merak ediyordum. Beni özleyip özlemediğini merak ediyordum.

Saat 9:44'te, üzerimde kumaş pantolon ve şık bir gömlekle lobiye indim. Resepsiyonda çalışan adam bir fincan daha sıcak çikolatayla yanıma koşturup beni oturmaya davet etti. Yumuşak bir deri koltuğa gömülüp bekledim. Saat tam onu gösterdiğinde, lobiye bir adam girdi.

Adam, "Gordon" deyip elini uzattı. Ortalama yapıda bir adamdı, siyah saçları da şakaklarında kırışmıştı. Üzerinde çok şık bir takım elbise vardı.

Onu selamlamak için ayağa kalktım.

"Sonunda tanıştığımıza sevindim. Hakkında çok şey oku-

dum.”

“Umarım hepsi iyi şeylerdir.” Kendimi zorlayarak gülümsedim.

Adam göz kırptı. “Hepimizin içinde hem iyilik hem kötülük vardır. Tesisi keşfetme fırsatı buldun mu?”

“Hayır” derken odamda geçirdiğim saatlerden ötürü pişmanlık hissettim.

“Yazık olmuş. Müthiş bir yerdir.”

Gordon’ın yaşını olduğu kadar, mizacını da çözmek zordu. Elli beş yaşında sağlıklı birine benziyordu, ama çok daha genç de olabilirdi. İrlanda aksam vardı, ama bronz tenine bakılırsa İrlanda’yı uzun zamandır görmemişti.

Bir koridor labirentinden geçip dört merdiven tırmandık. Son merdivenin tepesinde, iki yanında pencereler olan bir koridor vardı. Yüz metre kadar uzanan geçit adeta iki dünyayı birbirine bağlıyordu. Bir tarafta tesisin yalnızca otel kısmı, yani ağaçlar, çimler, yüzme havuzu, gezi yolları ve kaplıcaya benzer bir şey görülüyordu. Otel kısmının üç tarafı, boydan boya, pastoral kumsallardan, denizden ve gökyüzünden oluşan ayrıntılı bir manzarayı resmeden duvarlarla çevriliydi. Duvar o kadar yüksekti ki durduğum yerden otelin ötesini göremiyordum. Diğer taraftaysa tamamen zıt bir manzara vardı: kocaman bir hapis-hane kompleksi, elektrikli çitler, bekçi kuleleri, beton iç avlular, toprak bir yolda yavaş yavaş yürüyen, gri tulumlu insanlar. Bunların ilerisinde, kilometrelerce uzanan bir çöl vardı. Hapishane çirkin ve korkutucuydu, ama arkasındaki çöl her nasılsa daha korkunç ve tekinsizdi. İnsan muhtemelen, bekçiler ve duvarlar olmasa bile bu tür bir hapishaneden kaçmaya kalkışmazdı.

Gordon bir tuş takımına uzun bir şifre girince kapı açıldı. Yumuşak halılar, hoş manzara yerini kurumsal bir yeşile boyanmış beton duvarlara bıraktı. Gordon başka bir tuş takımına bir şifre girdi ve bana içeri girmemi işaret etti. Birden, gölgelerin arasından gri üniformalı, gençten bir adam çıktı. Adamın nefesini boynumda hissedince ürperdim. Beton binada ilerlemeyi sürdürdük. Ben Gordon’ın birkaç adım arkasından, genç adam

da benim birkaç adım arkamdan yürüyordu. Yaklaşık otuz metrede bir, karşımıza yeni kapılar çıktı. Gordon her seferinde bir şifre girdi ve kapı açıldı. Her kapı yüksek bir elektronik zangırtıyla arkamızdan kapandı. Sanki bu soğuk binanın kalbine ulaşmaya çalıştığımız bir yolculuktaydık. Kapanan her kapının sesiyle, büyüyen bir umutsuzluk hissiyle savaşmaya başlıyordum.

Sonunda dik bir merdivenden indik. Otuz üç basamak saydım. Merdiven bittiğinde sağa, sonra sola, sonra sağa döndük. Dönüşlerimizi ezberlemeye çalıştım, ama durmadan yeni kapılardan, yeni koridorlardan geçtik. Gordon her kapı için aynı şifreyi mi kullanıyordu, yoksa düzinelerce şifre mi ezberlemişti? Bu noktada, şifreler elimde olsa bile binadan çıkmayı başarmamın imkânı yoktu. Kapana kısılmıştım.

Aklıma burada ölebileceğim ve bundan kimsenin haberi olmadığını olmayacağı geldi. Kendime, Sözleşme beni öldürmek istese, uçaktan iner inmez kafama bir kurşun sıkabilirlerdi, dedim. Tabii Gordon sadece oyun oynamaktan, elindeki fareyi o korku ve yorgunluktan ölene kadar labirentte gezdirmekten zevk almıyorsa.

İleride birtakım sesler duydum. Sağa, başka bir koridora bakıp koşmaya başlasam ne olur diye düşündüm. Bir yerlerde bir çıkış olmalıydı. Gordon zihnimi okumuş gibi, “Sana tesisin bu kısmını gezdirmemizi ister misin?” diye sordu.

“Çok sevinirim” diye cevap verdim.

Anlaşılan bu doğru cevaptı. “Şahane. Birkaç soruya cevap alır almaz bunu yapabiliriz.”

Ne sorusu? Doğru cevapları nasıl bilecektim? Herhalde salıverilmemi sağlayacak cevaplar olduğu gibi, yeni ve karanlık koridorlara sokulup takım elbiseli yeni haydutlarla karşılaşma sebep olacak cevaplar da vardı.

Son bir kapı. Son bir şifre. Sonra kendimi Gordon ve üniformalı adamla birlikte, yaklaşık üç metreye üç metre, küçük bir odada buldum. Odanın beyazlığı göz alıcıydı. Ortada bir masa, iki sandalye, masanın üzerinde de metal halkalar vardı. Masanın ortasında sade, kahverengi bir klasör duruyordu. Sandal-

yelerin biri yere vidalarla mihlanmıştı. Odanın bir duvarını büyük, siyah dökme cam kaplıyordu. İki taraflı bir ayna mı? Gordon yere vidalı sandalyeyi göstererek, “Otursana” dedi. Oturdum ve hemen önümdeki metal halkalara odaklanmamaya çalıştım. Buraya geldiğimde neden lüks odayla beş yıldızlı hizmetin gözümü kör etmesine izin vermişim ki?

Gordon karşıma geçip oturdu. Diğer adam kapalı kapının yanında ayakta durmayı sürdürdü. Gordon, “Jake” dedi. “Vakit ayırıp bize bu araştırmada yardım etmeyi seçtiğin için teşekkürler.”

Adımı duyunca irkildim. Normalde üyeler birbirlerine tek bir adla hitap ediyor gibiydi: Dostum. O halde, Gordon hangi kategorideydi?

Sakin bir sesle konuşmaya çalışarak, “Buraya neden getirildim?” dedim.

Gordon dirseklerini masaya dayayıp parmaklarını yüzünün önünde üçgen şeklinde birleştirdi. Bu, entelektüel üstünlüğe işaret eden klasik bir küçümseme jestiydi.

“Araştırmalar temelde, dikkatimize sunulan meselelere daha yakından bakmamızı sağlar. Bu tür meseleler çeşitli şekillerde ortaya çıkar, biz de net bir sonuca ulaşana kadar araştırma yaparız.”

Dır dır dır. Sözleşme’yle ilgili fark ettiğim bir başka şey de onların hiçbir zaman kastettikleri şeyi açık, sade bir dille ifade etmiyor oluşlarıydı. Her şey açıklamalardan, arka planlardan ve sorumlu tutulma maddelerinden oluşan bir girizgâhın altına gömülüyordu. Sıkış tıkış bir odada, ezberlemenin şart olduğu, Orla ve yardağçılarının uydurduğu ağdalı kelimelerle dolu bir sözlüğün olduğunu hayal ediyordum. Faşistler ve tarikatlar tarih boyunca kendi dillerini konuşmuşlardır; kullandıkları kelimeler gerçeği bulandırıp saklamak için olduğu kadar, üyeleri genel nüfustan ayırarak onlara kendilerini özel hissettirmek için de tasarlanmıştır.

Gordon önündeki klasörü açıp içindeki kâğıtları karıştırdı. “Acaba JoAnne Charles’la ilgili birkaç soruya cevap verebilir misin?”

Kalbim taş gibi ağırlaştı.

Şaşkın ve konuya uzak görünmeye çalışarak, “JoAnne Charles mı?” dedim. “Onu pek tanımam.”

“O zaman hakkında bildiğin şeylerle başlayalım, olur mu? Nasıl tanıştınız?”

“JoAnne Webb’le ya da JoAnne Charles’la üniversite günlerinde beraber çalışırdık.”

Gordon başını hafifçe, olumlu anlamda salladı. “Devam et.”

“İkimiz de üniversite ikinci sınıftayken danışmandık. Bir-birimizi haftada iki üç kez danışman toplantılarında ya da eğitim etkinliklerinde görürdük. Böyle böyle, arkadaş olduk. Arada bir buluşup işimizin zorluklarından konuşur, notlarımızı kıyaslar, bazen de sadece dedikodu yapardık.”

Gordon yine başını salladı. Birkaç saniye geçti. Belli ki adam daha fazla bilgi vermemi bekliyordu. Bu taktiği biliyordum: Güçsüz olduğu bir konumda olan biri, sırf rahatsız edici sessizlikten kaçmak için konuşmaya devam eder. Ama ben öyle yapmayacaktım.

Gordon, “Bütün gün boşum” diye ısrar etti. “Saatlerim, günlerim var. Ne kadar zaman gerekiyorsa, o kadar zamanım var.”

“Benden ne istediğinizi bilmiyorum. Dedğim gibi, JoAnne’le birbirimizi pek tanımıyoruz.”

Gordon gülümsedi. Kapıdaki adam kıpırdanınca üniforması hışırdadı. “Belki bana birlikte çalıştığınız dönem hakkında biraz bilgi verebilirsin. Bunun herhangi bir zararının olacağını sanmıyorum.”

Gordon’ın söylediklerini düşündüm. Çenemi kapalı tutarsam bana ne yaparlardı? Gordon’m beni sonsuza dek bu odada tutacağından hiç şüphem yoktu. “Üçüncü sınıftayken” dedim, “işe devam eden dört danışmandan ikisi bizdik, o yüzden birbirimizi daha iyi tanıma fırsatımız oldu. Yemeklerde, bazen de sosyal etkinliklerde sık sık görüşür olduk.”

“Yemeklerinizi birlikte mi yerdiniz?”

“Bazen.”

“Dost olduğunuzu söyleyebilir misin?”

“Herhalde. Ama ilişkimizi çoğunlukla iş arkadaşlığı olarak tanımlardım. Tabii, birbirimize yakın yaşadığımızdan birbiri-mizi epeyce iyi tanıdık.”

“JoAnne’in ailesiyle tanıştın mı?”

Geçmişti düşündüm. “Evet, olabilir. Ama bu çok uzun zaman önceydi.”

Kapıdaki adam sabırsızlanmaya başlamış gibi görünüyordu. Bu, gerilmeme sebep oldu. “Onun ailesiyle...” Gordon susup dosyayı karıştırdı. “...üniversitenin son senesinde, JoAnne’in ailesinin evinde Şükran Günü yemeği yemek için Palos Verdes’e gittiğinde tanışmış olman mümkün mü?”

Bunu nereden biliyor olabilirdi ki?

“Evet, mümkün.”

“Ondan sonra JoAnne’in evine hiç gittin mi?”

“Olabilir. Dedğim gibi, bunlar çok uzun zaman önce oldu.”

“JoAnne’in ailesinin evine beş kez daha gitmiş olman mümkün mü?”

“Sonuçta günlük tutmadım” dedi.

Gordon sesimdeki rahatsızlığı duymazlıktan geldi. “JoAnne’le ilişkin var mıydı?”

Başımı eğip masaya, metal halkalara baktım. Beni neden bağlamamışlardı? Bunlar sadece tehdit olarak mı buradaydı? Üniformalı adamı yanımıza gelip beni bileklerimi halkalara sokmaya zorlamaya itecek olan cevap neydi?

Gordon, “Romantik bir ilişkin?” diyerek sözlerine açıklık getirdi.

Başımı iki yana salladım. Sözcüğün üstüne basa basa, “Hayır” dedim.

“Ama onu epey iyi tanıyordun?”

“Evet, tanıyordum herhalde. Yıllar önce.”

“Ama daha önce onu pek tanımadığını söylemiştin.”

İki taraflı aynaya baktım. Camın arkasında kim vardı? JoAnne’le olan geçmişimi neden bu kadar umursuyorlardı? “İnsan yirmi yılda çok değişiyor. Aslında onu artık pek tanımadı-

ğım doğru. Mezun olduktan sonra farklı eyaletlerde yüksek lisans yaptık.”

“Ve onu Villa Carina’da karşılaşana kadar bir daha hiç görmedin?”

“Doğru.”

“Ama birbirinize birkaç e-posta ya da mektup göndermiş olmanız mümkün, öyle mi?”

“Üniversiteden tanıdığım birçok insanla e-posta alışverişi yaparım. Bunların hesabını tutmuyorum.”

“JoAnne’i Villa Carina’da gördüğünde onu hemen tanıdın mı?”

“Elbette.”

“Onu gördüğüne sevindin mi?”

“Tabii, neden sevinmeyeyim? JoAnne şahane biridir... Biriydi. Tuhaf, alışılmadık bir durumda eski bir dostumu görmek beni sevindirdi.”

“Ondan sonra JoAnne’le ne zaman görüştün?”

Tereddüt etmemeye çalıştım. Ama kafamın içinde, aynanın arkasından her hareketimi izleyen birinin var olduğunu hayal ediyordum. Belki kalp atış hızımı ve vücut sıcaklığımı ölçen, sözsüz tepkilerimi değerlendiren gizli elektronik ekipmanları bile vardı. “Woodside’daki çeyrek yıl partisinde.”

“Nasıl görünüyordu?”

Sakince, “Kocası Neil’m yanındaydı” dedim. “Beraber çok mutlu görünüyorlardı.”

“JoAnne’in üzerinde ne vardı, hatırlıyor musun?”

“Mavi bir elbise” dedim ve sözlerimden hemen pişman oldum. Gordon’ın ne düşündüğünü biliyordum. Neden JoAnne’e o kadar dikkat etmişim?

“Sonra?”

“Bu onu son görüşümdü.” Bu son cümleyi, elimden geldiğince soğuk ve kesin bir tavırla söyledim. Bu doğru da, yanlış da olsa, yalan söylemeye karar vermişim. Artık tek seçeneğim sonuna kadar gitmekti.

Gordon gülümseyip önündeki kâğıtları karıştırdı, başını kaldırıp üniformalı adama baktı. Usulca gülerek, “Son görüşün-

dü” dedi.

“Evet.”

Sessizce oturduk. Yalanım adeta aramızdaki havayı doldurdu.

Sonunda, “JoAnne burada mı?” diye sordum. Bu aptalca bir hareket olabilirdi, ama soruların önüne geçmem gerekiyordu.

Gordon şaşırılmış görünüyordu. “Aslında burada. Onu görmek ister misin?”

Siktir. Konuyu açtığıma göre, artık onu görmek istemem kuşku uyandırdı, değil mi? “Burada başka kimseyi tanımadığıma göre, evet, herhalde isterim.”

Gordon bana, “Belki kısa bir tur yapabiliriz” dedi. “Sonra da seni uçakla Half Moon Bay’e gönderebiliriz.”

Fazla hevesli görünmemeye çalışarak, “Kulağa hoş geliyor” dedim. Bu, testi geçtiğim anlamına mı geliyordu? Artık öğle yemeğinden sonra, programıma yazılan iki saatlik seansa girmek zorunda değil miydim?

Üniformalı adam başıyla iki taraflı camı işaret edince kapı açıldı. Bu kez genç adam önden gidiyor, ben ortada kalıyordum, Gordon da en arkadan geliyordu. İki koridoru aştık, sonra bir kapıdan çıkıp kendimizi bir egzersiz alanında bulduk. Alanın etrafı dört taraftan hapishane duvarlarıyla çevriliydi. Kuru, sıcak havayı derin derin içime çektim, ani gün ışığından ötürü gözlerimi kırpıştırdım. Bir basketbol sahası ve toprak bir yürüyüş yolu vardı, ama başka pek bir şey yoktu. Kan kırmızısı bir tulum giymiş olan yaşlıca, sarışın bir adam bahçenin en ucunda, bir bankta oturuyordu. Bizi görünce ayağa kalkıp hazır olma geçti. Üniformalı adam, sarışın adama doğru yürüdü.

Bahçede yürürken Gordon bana kısaca hapishanenin tarihçesinden bahsetti. “Bu kompleks 1983’te, Nevada eyaleti için inşa edildi” dedi. “On üç yıl boyunca, orta ve yüksek güvenlik önlemleri altında ortalama dokuz yüz seksen mahkûma ev sahipliği yaptı. Nevada eyaleti 2000’lerin başında hapishane nüfusunun büyük bir kısmını başka yerlere göndermeye karar verdi, Fernley de bu sebepten kapandı. Hapishanenin konumu fazla sıkıntılı ve masraflıydı, ayrıca mahkûmların sağ çıkamadı-

ğı bazı talihsiz firar girişimleri olmuştu.”

Başka bir binanın kapısına vardık. Arkama bakınca üniformalı adamın tulumlu adamla beraber olduğunu gördüm, ama adamın yanında değil, arkasında duruyordu. Görünüşe göre adamı kelepçelemekle meşguldü.

Başka bir kapıdan geçtik. Girdiğimiz odada, dökme camdan pencerenin arkasındaki masada oturan bir kadın gördüm. Duvarda düzinelerce kapalı devre TV sistemi kamerası vardı. Kadın gözünü monitörlerden ayırıp Gordon’a başıyla selam verdi, sonra pencerenin altındaki yarıktan, savlo ucunda cart turuncu bir yaka kartını dışarı itti. Gordon kartı alıp kadına teşekkür etti. “Bunu tak” deyip savloyu boynuma bağladı.

Kadın bir düğmeye basınca çelik bir kapı açıldı. Artık hapishanenin merkezinde gibiydik. Sağımızda solumuzda ve önümüzde koridorlar vardı. Her bir koridor üç kat yukarı uzanıyordu; çabucak sayıma başlayınca, her katta yirmi hücre olduğunu anladım. Çoğu sessiz olsa da rastgele seslere bakılırsa bütün hücreler boş değildi.

Hapishane bloğu boyunca yürürken Gordon, “Hücrelerden birini denemek ister misin?” diye sordu.

“Çok komik” dedim.

“Şaka yapmıyordum.”

Hücrelerden birinde karyolasının üstüne oturmuş, Kılavuz’u okumakta olan bir adam vardı. Bu manzara insanı etkiliyordu. Bomboş hücrenin, kan kırmızısı tulumun, adamın hoş saç kesiminin ve bakımlı ellerinin çelişkili bir yanı vardı.

Bir yemekhaneye vardık. Masalarda kimse yoktu, ama tencere tava şangırtılarını duyabiliyordum. Hepsi yere vidalanmış uzun masaların ve bankların asıl hapishaneden kalma oldukları belliydi. Burnuma ortama pek uygun olmayan kokular geldi: taze sebze, baharat ve ızgara tavuk kokuları.

Gordon yine zihnimi okumuş gibi, “Burada yemekler bayağı güzeldir” dedi. “Hepsini mahkûmlar pişiriyor. Bu hafta şansımız yaver gitti; Montreal’de Michelin yıldızlı bir restoranı olan bir beyefendi aramıza katıldı. Dün yaptığı çikolatalı mus inanılmazdı. Burada bir süre kalsan pişman olmazsın.”

İçimden bir ses, Gordon'ın kesinlikle benimle kafa bulduğunu söylüyordu. Burada bir süre kalsan. Sanki burada başıma gelecek herhangi bir şeyi seçebilecekmişim gibi.

Birden mutfak sesleri kesildi. Cilalı beton zemindeki ayak seslerimiz dışında hiçbir şey duymaz oldum.

Gerginlikle, "JoAnne burada mı demiştin?" diye sordum.

Gordon, "Evet" dedi. "Sabırlı ol."

Başka bir kapıdan geçip sekizgen şekle sahip bir odaya girdik. Merkezdeki alanın etrafında sekiz kapı vardı. Her bir kapının ortasında dar bir yarık vardı. Bir tür hücre hapsi bloğuna geldiğimizi fark edince dehşete kapıldım. Hücrelerin içinden yaşam belirtisi duymak için kulak kabarttım. Tek bir öksürük duydum, sonra yine sessizlik oldu.

İçimdeki terapist yalnızca dehşete değil, öfkeye de kapıldı. Hücre hapsine nasıl başvururlardı? "Kim var orada?" derken, adeta JoAnne'in korku dolu sesinin bana cevap verdiğini duymayı bekledim.

Gordon kolumu tuttu. "Gevşe biraz" dedi, ama kavrayışı kesinlikle rahatlatıcı değildi. "Seni buraya gelmeye zorlayan biri mi oldu?"

"Hayır."

"Aynen öyle. Bu binadaki bütün mahkûmlar senin gibi. Tatlı karın Alice gibi."

Alice'in adını o adamın ağzından duyunca ürperdim. "Kimse buraya isteği dışında gelmedi, Jake. Bütün mahkûmlarımız suçlarını anlıyor, destekleyici bir ortamda hizaya girme fırsatını minnetle karşılıyorlar."

Gordon hücreye doğru gidip eğildi, ağzını yarığa yaklaştı-
rarak konuştu. "Buraya kendi rızanla mı geldin?"

Bir an sessizlik oldu. Sonra bir erkek sesi, "Evet" diye cevap verdi.

"Burada zorla mı tutuluyorsun?"

"Hayır." Adamın sesi ince ve yorgundu.

"Burada kalışının sebebi ne?"

Adam bu kez daha çabuk, hiç tereddüt etmeden, "Tekrarlanan Duygusal Sadakatsizlik suçlarından ötürü hizaya sokul-

ma” dedi. Adamın aksanım çıkaramadım. Japon olabilirdi.

“Peki, gelişme kaydediyor musun?”

“İstikrarlı bir biçimde. Eylemlerimi evliliğimin ve Sözleşme’nin parametrelerine göre yeniden hizaya sokma fırsatına sahip olduğum için minnet duyuyorum.”

Gordon hücrenin içine doğru, “Şahane” dedi. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“İhtiyacım olan her şeye sahibim.”

Siktir. Bu gerçek olabilir miydi?

Gordon tekrar bana döndü. “Ne düşündüğünü biliyorum, Jake. Yüzündeki endişeyi görüyorum. Seni temin ederim ki bu hücreler başta hücre hapsi için tasarlanmış olsa da biz bunları yoldan çıkan üyelerin istedikleri kadar zaman harcayarak yeminlerini tekrar hatırlayabilecekleri keşiş odaları olarak görüyoruz.”

“O adam ne zamandır hücrede?”

Gordon gülümsedi. “İnsan ne zamandır keşiş hücrelerinde olduğunu sorar mı? İnsan bir rahibeden, Tanrı’ya olan bağlılığının hesabını vermesini ister mi?”

Elini yine, ama bu kez kibarca koluma koydu. “Haydi, geldik sayılır.”

Bir kapıdan daha geçtiğimizde, Gordon sağ taraftaki, bekleme salonuna benzer odayı işaret etti. “O kısım duruşma öncesi odasıdır. Sanırım karın orada bizimle biraz zaman geçirdi. İşbirliği yapmaya son derece meyilliydi. Tesişimiz açısından ideal bir ziyaretçiydi gerçekten. Mahkeme salonları, duruşma öncesi toplantı odaları ve avukatlar hep orada. Ama bugün oraya gitmeyeceğiz.”

Gordon sola dönüp çift kanatlı bir kapıya doğru yürüdü. Bütün kapılarda tuş takımları vardı, ama bu kapı zincir ve asma kilitle güvence altına alınmıştı.

“Burası, uzun duruşma öncesi dönemleri için özel kanadımız. Arkadaşın JoAnne’i burada bulacağız. Aslında JoAnne’le ilgili bu mesele son derece ilginç ve beklenmedik. Ziyaretçilerimizin çoğu dürüstlüğün işlerin daha hızlı ilerlemesine yardım ettiği kanısına varır. Öylesi herkes için daha iyidir.”

Gordon asma kilidin çarkını çevirdi. Kilit çat diye açıldı, Gordon da zinciri gürültülü bir biçimde çözdü. İçeri girdiğimizde kapı arkamızdan güm diye kapandı. Hareket sensörü tıkkırdadı, bir spot ışığı yanarak odanın ortasını, yerden yükselen kare bir platformu aydınlattı. Platforma iki beton basamakla çıkılıyordu. Platformun etrafında kalın cam duvarlar vardı. Duvarlardan birinde kilit ve tokmak vardı. Gordon en üst basamağa çıkıp kilide bir anahtar sokarak cam kapıyı açtı.

“İçeri girmekte serbestsin, Jake.”

Köşede, sert ışıkların altında, cama yaslanmış, cenin pozisyonunda yatan birini gördüm. İçeri girmek istemiyordum. Gerisingeri dönmek, gerekirse Gordon’la dövüşmek ve bu korkunç binadan kaçmak istiyordum. Ama derhal bunu yapamayacağımı anladım. Kapı arkamızdan kapandı, ama sesi hâlâ beton duvarlardan yankılanıyordu.

Basamaklara tırmanıp cam duvarlı odaya girdim. Kapının arkamdan kapandığını duyunca midem çalkalanmaya başladı. Bu cam kutunun içinde sandalye yoktu. Yatak yoktu. Battaniye yoktu. Yalnızca köşede metal bir klozet ve altımızda soğuk, sert zemin vardı. Odanın devamı zifiri karanlıktı. Gordon’ın orada, camın önünde olduğunu biliyordum, ama onu göremiyordum.

“JoAnne?” diye fısıldadım.

Tortop olmuş JoAnne çözülüp bana baktı. Gözlerini kırptırdı, sonra bağırarak ellerini gözlerine siper etti. Herhalde bir iki gündür, hatta daha uzun süredir karanlıktaydı. Tamamen çıplaktı; matlaşmış kahverengi saçları da omzuna dökülmüştü. JoAnne yavaş yavaş ellerini çekip bana, onu çok derin bir uykudan uyandırmışım gibi sersem bakışlar attı. “Jake?”

“Benim.”

JoAnne doğrulup oturdu, sırtını duvara yasladı. Dizlerini göğsüne çekip çıplaklığını gizlemeye çalıştı.

“Kontakt lenslerimi aldılar” dedi. “Seni bulanık görüyorum.”

Odada etrafıma bakıp mikrofon aradım. Mikrofon görmedim, ama bu ne anlama geliyordu? Gordon’ın kutunun hemen dışında beklediğini hissediyordum. Bizi izliyordu. Dinli-

yordu.

Sırtımı cama verip JoAnne'in karşısına oturdum; böylece onu Gordon'ın meraklı gözlerinden biraz olsun korumayı umuyordum. "Bana seni sordular." JoAnne ikimizin birden başını belaya sokacak bir şey söylemeden hikâyemi anlatmak istedim. Tabii, onlara çoktan Hillsdale'deki buluşmamızdan bahsetmiş olabilirdi. Onların çoktan her şeyi öğrendiği düşüncesi içimi titretiyordu.

Yüksek, berrak bir sesle, "Onlara gerçeği söyledim" dedim. "Seni Gene'in Woodside'daki partisinden bu yana görmediğimi." JoAnne sersemliğini üzerinden atmışa benzemiyordu, o yüzden dediklerimi anladığından bile emin değildim. "Onlara Neil'la çok mutlu olduğunuzu söyledim."

JoAnne gözlerini kırpıştırarak, "Utaniyorum" dedi. Ona ilaç mı vermişlerdi? "Beni en son yirmi yıl önce çıplak görmüş-tün."

Aklıma hemen JoAnne'le yurt odasında geçirdiğim o tatlı, acemi gece geldi. JoAnne'in mahcubiyeti de.

Olduğum yerde büzüldüm. Bu konuyu neden açmıştı ki? Bu, söylediğim her şeyle çelişiyordu.

"Beni başkasıyla karıştırdın herhalde." Gordon'ın her kelimeyi tahlil ettiğini, her hareketi incelediğini hissediyordum; birden bütün bu yolculuğun, yani aldatıcı lükslükteki odanın, labirent hapishanedeki sersemletici gezinin, sorgunun, hücre hapsine tanıklık etmenin bana tam da bu anı yaşatmak için ayarlanmış olduğunu apaçık fark ederek dehşete kapıldım.

JoAnne beni duymamış gibi, "Çıplaklığımdan utanmamalıyım" dedi. "İstedikleri bu, ama hiç gerek yok." JoAnne kollarını açıp bacaklarını dümdüz ileri uzattı. Ayak parmakları doğrudan beni gösteriyordu. Göğüsleri ufak, teni solgundu. JoAnne birden bacaklarını hafifçe açtı. Gözlerim istemsizce oraya kaydı. Yüzüm kızardı, gözlerimi yeniden JoAnne'in yüzüne çevirdim. JoAnne bana çabucak, tuhaf bir ifadeyle gülümsedi.

O anda bir gümbürtü duydum, yaslandığım duvar hareket etmeye başladı. Başta bunları hayal ettiğimi sandım. Ama sonra JoAnne'in arkasındaki duvarın kesinlikle hareket ettiğini gör-

düm. Öne kaydım. JoAnne de aynı şeyi yaptı.

JoAnne, “Oda saat başı iki buçuk santim küçülüyor” dedi.
“Ne?”

“Oda küçülüyor. Onları bu kadar kızdırdım işte. Onlar baştan beri gerçeği söylediğimi fark edene kadar yamyassı, çıplak bir krep olup çıkacağım.”

JoAnne’in sesindeki soğukluk içimi ürpertti. Nasıl bu kadar soğukkanlı olabilirdi? Gerçekten böyle canavarca bir şey yaparlarmıydı? İmkânsız. Üniversitede okuduğum psikolojik deneyleri, JoAnne’le gece geç saatte ders çalışırken sözünü ettiğimiz deneyleri düşündüm. Bu deneyler öyle zalimceydi ki denekler yıllar sonra kâbuslar görmeye, kişilik bozuklukları yaşamaya devam etmişlerdi. Hatta profesörlerimizden biri bize, ita-atkârlıkla ilgili varsayımsal deneyler tasarlattırmıştı. O zamanlar hepsi bana çok soyut gelmişti.

“JoAnne, sence ne konuda yalan söylediğini düşünüyorlar?”

“Seninle ilişkim olduğunu sanıyorlar. Sadece seninle değil, başkalarıyla da. Neil telefonumda bir zaman çizelgesi buldu ve bunu yanlış yorumladı. Hillsdale Alışveriş Merkezi’nde gizli bir buluşmaya gittiğimi düşündü.”

Fazla yüksek sesle, “Saçmalık!” dedim.

JoAnne, “Öyle değil mi?” dedi. “Ne romantik. Hillsdale Alışveriş Merkezi. Asıl ironik olan, Neil’in seninle yattığımdan endişelenmesi ve beni buraya göndererek cezalandırması. Bir kutunun içinde, seninle baş başa, çıplak olmaya. Hem parano-yak, hem aptalca.”

Ben bir şey söyleyemeden kapı açıldı. Gordon camın hemen önünde, en üst basamakta duruyordu. Öfkeli görünüyor-du.

JoAnne’e, “İyi olacak mısın?” diye sordum. Bu gülünç bir soruydu. Tabii ki iyi falan olmayacaktı.

JoAnne yine dizlerini göğsüne çekti. “Beni merak etme” dedi. “Sana söylemediler mi? Herkes buraya kendi özgür irade-siyle gelir. Yeniden eğitilmek için yanıp tutuşuyoruz. Ciddin, aslında bana iyilik yapıyorlar.”

Gordon’a meydan okur gibi, dik dik baktı.

Gordon, “Zamanınız doldu” dedi.

Kutudan çıkıp basamaklardan indim, Gordon’ın peşinden kapıya yürüdüm. Arkama baktım. JoAnne ayağa kalkmış, avuçlarını cam duvara bastırmış, bana bakıyordu.

Gordon’ın kolunu tuttum. “Onu burada bırakamayız.”

Ama başka bir şey söyleyemeden dizlerimin arkasına bir şeyin çarptığını hissettim. Bacaklarım çözöldü, yere düştüm. Başım beton zemine çarptı ve her şey karanlığa gömüldü.

Kendime geldiğimde bir Cessna uçağındayım, havada sarsılıyorum. Başım zonkluyor, gömleğimde kan var. Ne kadar zaman geçti, hiç bilmiyorum. Bağlandığımı görme beklentisiyle ellerime bakıyorum, ama ellerim bağlı değil. Belime sarılmış sıradan bir emniyet kemerinden başka bir şey yok. Beni kim koltuğa bağladı? Uçağa bindiğimi bile hatırlamıyorum.

Kokpitin açık kapısından pilotun ensesini görüyorum. İki-miz baş başayız. Dağlarda kar var, rüzgâr uçağı sarsıyor. Pilot önündeki tuşlara tamamen odaklanmış gibi; omuzları gergin duruyor.

Elimi uzatıp başıma dokunuyorum. Kan kurumuş, geriye yapış yapış bir pislik kalmış. Midem gurulduyor. Yediğim son şey Fransız tostuydu. Üzerinden ne kadar geçti? Yanımdaki koltukta bir şişe su, bir de yağlı kâğıda sarılmış sandviç buluyorum. Şişeyi açıp su içiyorum.

Sandviçimin –jambonlu, İsviçre peynirli– kâğıdını açıp bir ısırık alıyorum. Siktir. Çenem çiğneyemeyecek kadar çok acıyor. Herhalde biri ben yere düştükten sonra çeneme yumruk attı.

Pilota, “Eve mi gidiyoruz?” diye soruyorum.

“Nereye ev dediğine göre değişir. Half Moon Bay’e gidiyoruz.”

“Sana hakkımda hiçbir şey söylemediler mi?”

“Adınla gideceğin yeri söylediler, o kadar. Ben sadece taksi şoförüym, Jake.”

“Ama üyesin, değil mi?”

İfadesiz bir sesle, “Tabii” diyor. “Eş’e Sadakat, Sözleşme’ye

Bağlılık. Ölüm bizi ayırana dek.” Bir an için arkasını dönüp daha fazla soru sormamam için uyarı niteliğinde bir bakış atıyor.

Bir hava boşluğuna öyle sert giriyoruz ki sandviçim elimden uçuyor. Telaşlı bir bipleme duyuluyor. Pilot bir küfür savurup tuşlara basıyor. Hava trafik kontrolüne bağıra çağıra bir şeyler söylüyor. Hızla alçalıyoruz; koltukların kol dayama yerlerine tutunurken Alice’i, aramızda geçen son konuşmayı düşünüyorum. Keşke çok daha fazlasını söyleseydim.

Sonra uçak birden dengesini buluyor, irtifa kazanıyoruz. Her şey yoluna girmiş görünüyor. Sandviçimin parçalarını yerden toplayıp her şeyi yeniden yağlı kâğıda sarıyor, yanımdaki koltuğa koyuyorum.

Pilot, “Türbülans oldu, kusura bakma” diyor.

“Senin suçun değil. İyi toparladın.”

Uçak güneşli Sacramento’nun üzerinden uçarken pilot nihayet gevşiyor. Golden State Warriors’tan, bu sezonki şaşırtıcı gidişatından konuşuyoruz.

“Bugün günlerden ne?” diye soruyorum.

“Perşembe.”

Penceremden tanıdık kıyıları görmek beni rahatlatıyor. Küçük Half Moon Bay Havaalanı’nı görünce minnet duyuyorum. Yumuşak bir iniş yapıyoruz. Tekerler yere değdiğinde pilot bana dönüp “Bunu alışkanlığa dönüştürme, tamam mı?” diyor.

“Öyle bir planım yok.”

Çantamı alıp dışarı çıkıyorum. Pilot motorları durdurmadan kapıyı kapatıyor, uçağı döndürüp tekrar havalanıyor.

Havaalanındaki kafeye girip bir fincan sıcak çikolata söylüyor, sonra Alice’e mesaj gönderiyorum. Hafta içi, saat öğleden sonra iki, muhtemelen binlerce toplantıya girip çıkıyordur. Onu meşgul etmek istemiyorum, ama onu görmeye çok ihtiyacım var.

Cevap geliyor. Neredesin?

HMB’ye döndüm.

5 dakikaya çıkarım.

Alice’in ofisiyle Half Moon Bay arasındaki mesafe otuz iki

kilometreden fazla. Alice mesaj gönderip şehir merkezinde trafik olduğunu söyleyince yiyecek bir şeyler ısmarlıyorum. Mönünün solundaki hemen hemen her şeyi söylüyorum. Kafe boş. Kusursuz ütülü üniformasının içindeki neşeli garson kız yanımda dikiliyor. Hesabı öderken, “İyi günler, Dostum” diyor.

Dışarı çıkıp bir banka oturarak Alice’i bekliyorum. Hava soğuk, sis dalga dalga üzerime geliyor. Alice’in eski Jaguar’ı yanıma yanaşıyor, donmaya yüz tutar bir haldeyim. Ayağa kalkıyorum her şeyi yanıma alıp almadığıma bakarken Alice arabadan inip banka doğru yürüyor. Üzerinde ciddi bir takım var, ama araba sürmek için topuklularını çıkarıp spor ayakkabılarını giymiş. Siyah saçları sisten nemlenmiş. Dudakları koyu kırmızı; bunu benim için yapıp yapmadığını merak ediyorum. Umarım öyledir.

Alice beni öpmek için parmak uçlarına kalkıyor. Onu delicesine özlediğimi ancak o an fark ediyorum. Sonra Alice geri çekilip beni tepeden tırnağa süzüyor.

“En azından tek parçasın.” Elini uzatıp çeneme nazikçe dokunuyor. “Ne oldu?”

“Emin değilim.”

Ona sarılıyorum.

“Neden çağırılmışsın?”

Ona anlatmak istediğim çok şey var, ama korkuyorum. Ne kadar çok şey bilirse, durum onun için o kadar tehlikeli hale gelir. Ayrıca şunu da belirtmek lazım: Gerçekler onu öfkeden kurdurtacak.

Öncesine dönmek için neler vermezdim. Düğünden öncesine, Finnegan’dan öncesine, Sözleşme hayatımızı tepetaklak etmeden öncesine.

“Vaktin var mı?”

“Tabii. Arabayı sen sürebilir misin? Bu siste hiçbir şey göremiyorum.” Alice anahtarları bana atıyor.

Çantamı bagaja koyup sürücü koltuğuna geçiyor, uzanıp yolcu kapısının kilidini açıyorum. Tekrar otobana çıkıyorum. Pillar Point Rıhtımı’nda okyanusa doğru dönüyorum. Arabayı Barbara’s Fishtrap’in karşısına park ediyor, takip edilmediği-

mizden emin olmak için etrafıma bakıyorum.

Alice, “İyi misin?” diye soruyor.

“Pek sayılmaz.”

Restoran neredeyse boş; köşedeki, puslu su manzarasına bakan bir masaya oturuyoruz. Alice balık ve patates kızartması, yanma da diyet kola söylüyor. Ben domuz pastırmalı sandviç ve bira ısmarlıyorum. İçecekler geldiğinde biramın yarısını tek yudumda mideye indiriyorum.

Alice, “Tam olarak ne oldu, anlat” diyor. “Hiçbir şeyi atlatma.”

Ama sorun da bu, değil mi? Atlayıp anlatmadığım onca şey.

Hâlâ durumu Alice’e nasıl anlatacağımı çözmeye çalışıyor, aklımda hikâyemi düzenleyip gözden geçiriyorum. Bu noktaya nasıl vardığımdan emin değilim; keşke Alice’e baştan beri her şeyi anlatsaydım. Tabii, küçük kararlarımın hepsi boşluk anlamında bana çok mantıklı gelmişti, ama şimdi geriye baktığımda bütün parçaların birbirine uymadığını görüyorum.

Alice’e Fernley’e vardıktan sonra Chuck’la birbirimizden ayrılışımızı anlatıyorum. “Onu kelepçeleyip farklı bir binaya götürdüler.”

“Şimdi nerede?”

“Bilmiyorum.” Alice’e kendi lüks dairemi anlatıyorum.

“Yani başın gerçekten belada değilmiş, öyle mi?” Alice şaşırmış gibi.

Garson kız tabaklarımızı getiriyor, Alice de hemen balığıyla patates kızartmalarını yemeye koyuluyor. Ben hâlâ aç olsam da yemeğimle oynuyorum. “Karmaşık bir durum.”

“Başın belada mıydı, değil miydi?”

“Bana JoAnne’i sormak istemişler.”

Alice’in rahat tavırları anında değişiyor. Tedirginliğe kapıldığını görebiliyorum; bakışları değişiyor, kaşlarının arasındaki o malum endişe çizgisi derinleşiyor. Dedğim gibi, Alice’in sorunlarının tamamı güvensizlik, kıskançlık ve kuşkunun kesiştiği o karmaşık, karanlık alanda toplanmış durumda. İlk tanıştığımızda bu meseleler birden ortaya çıkıp beni gafil avlardı. Bu, kötü bir karışımdı. Ben öfkelenir ya da kendimi savunma eğili-

mi gösterirdim, benim kendimi savunmam da Alice'in kuşku-
larım artırmaktan başka işe yaramazdı. Kendime nişanlandık-
tan sonra, Alice ona duyduğum aşktan, ona olan bağlılığımdan
emin olduğunda böyle şeyleri aşacağımızı söylemiştim. Nişan-
dan, hele düğünden sonra, Alice'in kıskançlık krizleri gerçekten
sıklığını kaybetti. Böyle şeyler olduğunda da daha hassas dav-
ranmayı başarıyorum. Genelde olabilecekleri önceden sezip duru-
mun tırmanmasına engel olan tepkiler veriyorum. Ama şimdi
hangi adımı atmam gerektiğinden emin değilim.

Alice çatalını tabağının yanına bırakarak, "Yurttan JoAnne
mi?" diyor.

"Evet."

"Ha." Alice'in kafasının içinde binlerce hesap yaptığını gö-
rebiliyorum. Kıskanç Alice o normal, ilginç, bağımsız Alice'ten
o kadar farklı ki. Artık Alice'in iki yüzünü birden tamsam da dö-
nüşümü beni hep ürkütüyor. "Dreager's marketinde seni köşe-
ye sıkıştıran fare kılıklı şey mi?"

Başımı evet anlamında sallıyorum.

"Sana niye onu sorsunlar ki?" Alice şaşırılmış görünüyor.
Daha önce de bahsettiğim gibi, JoAnne pek göze batan biri de-
ğil. Bir eşin fark edeceği ya da kafasına takacağı türden biri de-
ğil.

"Daha sonra, ikinci partide onunla tekrar konuştum. Bir
konuda stresli olduğu belliydi. Neil'in ya da başka birinin bizi
konuşurken göreceğinden korkuyordu, ben de ona daha sonra,
başka yerde konuşup konuşamayacağımızı sordum. Her ikimiz
için de Sözleşme'den kurtulmanın bir yolunu arıyordum. Jo-
Anne sonunda benimle Hillsdale Alışveriş Merkezi'nde buluş-
maya razı oldu."

"Bana neden söylemedin?"

"JoAnne paranoyaya kapılmıştı. Bana seni getirmeme-
mi söyledi. Neil Sözleşme hakkında konuştuğumuzu öğrenir-
se hepimiz birden ayvayı yeriz diye düşündü. O Fernley'e daha
önce de götürülmüş; oraya bir daha gitmek istemiyordu. Sonra
partide bacaklarında morluklar olduğunu hatırladım... Çok ger-
gin görünüyordu. Ödü kopmuş gibiydi. Seni niye bu işe bulaştı-

racaktım ki?”

Alice sandalyesini masadan uzaklaştırıp kollarını kavuşturuyor. “Sen bizi tanıştırdıktan sonra onunla yattın mı diye sormuştum. Sen de hayır demiştin. Bu doğru muydu?”

Bu soruyu cevaplamaya hazır olmam gerekirdi. Ama gerçekten, bunu Alice’ten saklamıyormuş gibi görünmemin hiçbir yolu yok. “Eskiden bir süre çıkmış olabiliriz. Üniversitedeyken. İlişkimiz yürümedi, biz de birkaç ay sonra eskisi gibi arkadaş kalmaya karar verdik.”

“Birkaç ay sonra mı? Demek bana yalan söyledin. Kasten.”

“Onu o gece ilk partide görünce çok şaşırdım. Durum tamamen bağlamdan koparılmıştı...”

“Seks genelde bağlamdan kopmaz.” Alice öfkелendi, gözlelerinden yaşlar süzülüyor. Ve evet, kabul etmek gerekirse gözyaşları beni de öfkелendiriyor.

“On yedi yıl önceydi, Alice! Anlatılacak türden bir şey değildi.” Başımı kaldırıncı garsonumuzun bizi izlediğini görüyorum. Burada konuşmamız bile doğru değil. İnsanların duyabileceği yerlerde hiçbir şey söylememeliyiz. Sesimi alçaltıyorum. “Sen on yedi yıl önce ne yapıyordun? Sen kimle yatıyordun?”

Bunları söyler söylemez pişman oluyorum.

“Her şeyden önce, nerede olduğumu ve ne yaptığımı gayet iyi biliyorsun, çünkü sana söyledim. Burada mesele on yedi yıl önce ne olduğu değil; bunlar umurumda bile değil. Mesele son birkaç haftada olanlar. Bana şu an, şimdiki zamanda yalan söylemiş olman.” Alice susuyor, o anda aklına bir şeyin geldiğini anlıyorum. “Demek Dave o yüzden senden ve Hillsdale Alışveriş Merkezi’nden bahsedip duruyordu.” Alice başını iki yana sallıyor. “Sana bundan bahsettiğimde tek kelime etmedin. Beni kasten dışarıda bıraktın.”

Alice’in gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey beliriyor: hayal kırıklığı.

“Bak, özür dilerim. Ama bir çıkış yolu bulmak için çabalıyordum. Sana söylesem benimle gelmek isteyeceğini, riskin daha da artacağını biliyordum. Fernley’den daha yeni dönmüştün. Seni korumaya çalışıyordum.” Bu kelimeleri duyduğumda, ku-

lağa ne kadar yavan geldiklerini fark ediyorum.

“Sence bu benim kararım olmamalı mıydı? Bu işte birlikte değil miyiz?”

“Dinle, JoAnne alışveriş merkezinde görüştüğümüzde bana korkutucu şeyler söyledi. Bizden önce Sözleşme’de bir çift varmış. Eli ve Elaine. Biz Sözleşme’ye katılmadan haftalar önce ortadan kaybolmuşlar. Arabaları Stinson Plajı’nda bulunmuş ve o zamandan beri onları gören olmamış. JoAnne onların öldürüldüğünden emin. Sözleşme tarafından.”

Alice’in yüzü şüpheyle kararıyor. “Taktiklerinin aşırı olabileceğini kabul ediyorum, ama cinayet sence de biraz abartı değil mi? Cidden.”

“Önce dinle beni. JoAnne dedi ki, kimsenin ağzına almadığı bir şey varmış: Sözleşme’deki evliliklerin endişelendirici sayıdaki bir kısmının erken ölümle bitmesi.”

Alice başını iki yana sallıyor.

“Peki ya Dave?” diyorum. “Kerri de o da Sözleşme’ye katıldıklarında başkalarıyla evlilermiş.”

“Tesadüf. Tek bir tesadüften yola çıkıp kocaman bir komplo teorisine ulaşamazsın.”

“Önemli olan şu. JoAnne Sözleşme’nin dikkatinden kaçmanın bir yolunu bulmamız gerektiğini söylüyor. Senin tehlikede olduğunu düşünüyor. Sözleşme’nin seni sevdiğini, ama dizginlenmen, kontrol edilmen gerektiğini düşündüklerini söylüyor. Beni nasıl değerlendireceklerini bilemiyorlarmış.”

“Ondan sonra onunla hiç buluştun mu?” Alice kavuşturduğu kollarını çözüp doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Herhalde bu, zorlu ifadeler sırasında yaptığı bir şey. Tavrı beni rahatsız ediyor.

“Benimle üç hafta sonra aynı yerde buluşmaya razı oldu, ama gelmedi. Giderken takip edildiğimi fark ettim.”

“Peki onu o zamandan beri görmedin mi?” diye soruyor Alice.

“Hayır. Şey, evet. O da Fernley’deydi. Ama durumu benim gibi, hatta senin gibi değildi. Kafesteydi, Alice. İçindeyken küçülen cam bir kafesteydi.”

Yüzü değişen Alice kakhaha atıyor. “Ciddi olamazsın!” Alice bu açıdan tuhaftır; kıskançlığını, öfkesini bir anda bir kenara bırakıp normal bir biçimde konuşmaya başlayabilir. Gülüşüne anlam vermekte zorlanıyorum.

“Şaka değil, Alice. JoAnne’in başı ciddi anlamda dertteydi.”

Alice’e sonu gelmeyen koridorları, kilitli kapıları anlatıyorum. Ona Gordon’la yaptığım görüşmeyi anlatıyorum. “Bana JoAnne hakkında sorular sorup durdular.”

“Neden sana onu sordular, Jake? Tanrı şahidim olsun, onu tekrar becerdiysen evliliğimiz biter. Ne sen, ne Sözleşme gitmemi engellemek için herhangi bir şey...”

“Onu becermedim!”

Ama durumu gözlerinden anlıyorum. Alice bana tamamen inanmıyor.

Yan masaya göz atıyorum. Bizim yaşlarımızda bir çift aralarında bir kova kızarmış karidesle oturuyorlar. Yemekleriyle oynuyorlar; belli ki konuşmamıza kulak kabartıyorlar. Alice de onları fark ediyor ve sandalyesini çekip masaya yaklaşıyor.

Ona hücre hapsindeki yalnız kişiyi anlatıyorum. Ona JoAnne’in matlaşmış saçlarından, çıplaklığından, bariz korkusundan bahsediyorum. Hiçbir şeyi atlamıyorum. Tamam, JoAnne’in bacaklarını açısından bahsetmemiş olabilirim, ama geri kalan her şeyi anlatıyorum. Alice’in yüzünden kafa karışıklığı, sonra dehşet okunuyor. Kıskançlık meselesini aştığımızı görebiliyorum, artık yine kader arkadaşınız. Alice’le ikimiz, bizden daha büyük bir şeye karşı savaş veriyoruz.

Alice sersemlemiş halde, sus pus otururken telefonu çalışıyor. Masanın üzerindeki titreşim ikimizin de ürkererek iç çekmesine sebep oluyor. Hemen arayanın Sözleşme olduğundan korkuyorum. Dave, hatta Vivian arıyor olabilir.

Alice, “Ofisten arıyorlar” deyip telefona cevap veriyor. Söylenenleri bir iki dakika dinledikten sonra sadece “Tamam” diyor. Telefonu kapatıyor. “Ofise gitmem lazım.”

“Şimdi mi?”

“Şimdi.” Alice başka bir şey söylemiyor. Önceden olsa bir sebep verirdi. Bana davayı anlatır, ofis politikalarından yakınır-

dı. Ama bu kez hiçbir şey söylemiyor. Şu an bana pek bayılmadığını hissedebiliyorum.

Arabaya vardığımızda benden anahtarları istiyor. Arabayı hızlı sürüyor, arada aniden fren yapıyor, köşeleri sert dönüyor. Eve giden yol boyunca, tünelden geçerken, Pacifica ve Daly City'yi geçtikten sonra bile, Alice'in hâlâ ona anlattıklarını hazmetmeye çalıştığını görebiliyorum. Alice beni evimizin önünde bırakıyor, içeri gireyim diye kumandayla garaj kapısını açıyor, sonra ofisin yolunu tutuyor.

Bir duş alıp üstümü değiştiriyorum. Ufak valizimi açtığımda giysilerimin Fernley koktuğunu fark ediyorum. Çöl havası, sıvı temizlik malzemesi ve beş yıldızlı mutfak karışımı bir koku. Televizyonu açıyorum, ama bir şey izleyemeyecek kadar huzursuz, Alice'le aramızdaki gerginlikten ötürü fazlasıyla stresliyim. Aramız daha önce hiç böyle olmamıştı. Yani, limoni olduğumuz dönemler olmuştu, ama hiçbirisi böyle değildi.

Paltomu giyip ofise gidiyorum. Huang beni görünce kaşlarını çatıyor. "Kötü bir haberim var, Jake. Bugün iki çifti kaybettik. Stanton'larla Walling'ler arayıp randevularını iptal ettiler."

"Bu hafta için mi?"

"Hayır, tamamen. İkisi de boşanma davası açmış."

Walling'ler beni şaşırtmıyor, ama Stanton'lar için gerçekten umutluydum. Jim'le Elizabeth on dört yıldır evlilerdi; ikisi de çok iyi insanlardı ve birbirlerine uygunlardı. Başarısızlığın yükünü sırtımda hissederek, koridoru ayak sürüye sürüye aşıyorum. Kendi evliliğimi bile kurtaramazken başkalarınınmkileri nasıl kurtarabilirim?

En çok ilgimi çeken araştırma, evlilik danışmanlığının faydası hakkında olan. Danışmanlık boşanma ihtimalini yükseltiyor mu, düşürüyor mu? Kendi işimde karışık sonuçlarla karşılaştım, ama en azından sekiz on hafta sabredip seanslara gelmeye devam eden çiftlerin, ofisimden ilk gün aralarında olandan daha kuvvetli bir bağla ayrıldığını görüyorum.

Birkaç yıl önce yapılmış, evliliğinde ciddi sıkıntılarla boğuşan yüz otuz dört çiftin katıldığı ilginç bir araştırma var. Çiftlerin üçte ikisi bir yıl terapi gördükten sonra önemli ölçüde gelişme kaydetmiş. Beş yıl sonra bu çiftlerin dörtte biri boşanırken, üçte biri beraber mutlu olduklarını bildirmişler. Geri kalan çiftler hâlâ beraberler, ama mutlu oldukları kesin değil. Burada belirleyici faktör, evliliği kurtarmaya her iki kişinin birden istekli olması gibi görünüyor.

O akşam Alice'e akşam yemeğiyle ilgili mesaj gönderiyorum. Balıkçıda pek bir şey yiyemediğim için açlıktan ölüyorum. Alice yirmi dakika sonra, *Bensiz ye, geç kalacağım*, diye cevap gönderiyor.

Bu, genelde Alice'in gece yarısına doğru evde olacağı anlamına geldiğinden ofisimde kalıp bazı evraklarla uğraşıyorum. Ian son danışanıyla görüşmesini sekizde bitiriyor, ben de sessiz ofiste yalnız kalıyorum.

Saat on bire doğru ofisten çıkıyorum. Ev karanlık ve soğuk. Kaloriferi açıp soğuk borulardan geçen havanın hissettirisini duymayı bekliyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Şömineyi yakacak ya da evi ısıtmak için fırına bir şeyler koyacak enerjim yok. Alice'le aramızın bozuk oluşu üzerimde kara bir bulut gibi; Stanton'ların boşanıyor olması da duruma tuz biber ekliyor. Sözleşme'yi düşünmek bile istemiyorum. Önümüzde sıkıntılar olduğu açık. Ama o anda plan yapmaya, hatta bir sonraki adımını düşünmeye bile enerjim yok.

Yorgunluktan tükenmiş halde kanepeye seriliyorum. Arka odadan üç bipleme duyuyorum. Alice'in iPad'ine e-postalar geliyor. Ne tuhaftır ki başçı Eric konusunda endişelere kapılmıyorum. Daha önce e-postalara niye baktım ki? Yaptığım şey şimdi bana aptalca ve ezikçe geliyor.

Yine de Alice'in bana eski bir kız arkadaşım ile buluştum diye kötü davranırken iPad'inin muhtemelen eski erkek arkadaşından gelen birden çok e-postayla biplemesinin beni rahatsız ettiğini itiraf etmem gerek. Tabii, insan kıskanınca genelde işi kendi kendisine, çuvaldızı başkasına batırma prensibini uygula-

yamıyor.

Stanton'ları ve yaptığımız dokuz görüşmeyi düşünüyorum. Terapi diğer insan etkileşimlerinden çok farklıdır, hesaplamalar çok değişiktir. Bir insanla dokuz saat boyunca ciddi, dolambaçsız ve dürüst bir biçimde konuşunca o kişiyi derinlemesine tanıyorsunuz. Durumdan kopuk olma, sadece gözlemci işlevi görme konusunda aldığım eğitime genelde kulak asmam. Hayır, gerçekten umut beslememe sebep olan kişiler söz konusu olduğunda, onları olmaları gereken noktaya nasıl getirebileceğimi saatler boyu düşünürüm.

Seansları düşünüyorum: Ne dedim ve farklı ne söyleyebilirdim? Maalesef her şeyi hatırlayabiliyorum; o yüzden cümlelerimi eleştirip düzenleyebiliyor, gözden geçirebiliyorum. Artık Stanton'lar için çok geç; ama şimdi ne söylemem, hangi soruları sormam gerektiğini görebiliyorum.

Terapiye başladığımda neye bulaştığımın farkında değildim. İnsanlara yardım etmek istiyordum. İşin yalnızca iyi yanlarını görüyordum. Hayatlarının sıkıntılı bir noktasında olan insanların kademe kademe daha mutlu bir konuma gelmesine yardım edecektim. Bunlar bana çok basit görünmüştü. Fark etmediğim, terapide zaferlerin yavaş elde edildiği idi. Bu zaferler birçok seansa, sıklıkla aylara ve yıllara yayılır, ayrıca farklı kılıklara bürünür. Yenilgilerse aniden, açıkça ve genelde hiçbir uyarı olmaksızın yüzünüze çarpar.

Walling'lerin boşanmasını yenilgi olarak görmüyorum. Onları ilk gördüğümde de o durumlardı; sadece henüz farkına varmamışlardı. Daha da önemlisi, boşanmak onlar için en iyi seçenektir. Sözleşme bunu duysa benimle hemfikir olmaz, ama kesin olarak bildiğim bir şey var: Bazı insanların evli olmaması gerekir. Ama Stanton'larm olayı gerçek bir yenilgi.

Bir ara uyuyakalıyorum, sonra garaj kapısının açıldığını duyuyorum. Telefonuma bakıyorum: 00:47. Bunu isteyeceğinden emin olmasam da Alice'i öperek karşılamak için ayağa kalkıp dişlerimi fırçalıyorum, ama Alice uzunca bir süre arabasından inmiyor. Bası kuvvetli, yüksek bir müzik dinliyor. Müziği duyabildiğim gibi zeminden de hissedebiliyorum. Sonun-

da Alice yumuşak adımlarla arka merdivene tırmanıp mutfığa giriyor. Hâlâ öfkeli mi, yoksa sadece yorgun mu, bilemiyorum. Alice bana göz atıyor, ama beni gerçekten görüyor gibi değil. “Uyumam lazım” deyip yatak odamıza yollanıyor. Başka da bir şey olmuyor. Bulaşık makinesini çalıştırıp ön kapının sürgüsünü kontrol ediyor, ışıkları söndürüyorum.

Odamıza girdiğimde Alice’in çoktan uyumuş olduğunu görüyorum. Yatağa girip yanına sokuluyorum. Yüzü bana değil, pencereye dönük. Ona sarılmak istiyorum, ama kollarımı uzatmıyorum. Yine de vücudundan yayılan ıstıyı hissediyorum ve içim özlemle doluyor. Fernley’de olan bitenlerden sonra evimde, yatağımda, karımla olmak istiyorum. Ama orada olanlar aramızdakileri değıştirdi. Ya da dürüst olmam gerekirse, sebep sadece Fernley’de olanlar değil. Beni Fernley’e götüren her şey.

Gözlerimi Alice’in sırtına dikeyor, onun uyanmasını diliyorum, ama uyanmıyor.

Lafı dolaştırmayacağım; kendimi tam bir fiyasko gibi hissediyorum. Bu berbat bir his. Uzun zamandır ilk kez sorunlar tırmandıkça tırmandı ve çözümler baştan beri bariz değil. Zorlukları aşma yetimi yitirmiş olmam beni gafil avladı. Önceden kestirebilmek, yaşlanmanın yanında gelen teselli ödölüdür. İnsan yaşlandıkça daha fazla deneyim biriktirir ve birçok farklı durumda, gelecekte neler olacağını anında görmek daha kolay hale gelir. Gençliğimde her şey yeni, capcanlı ve gizemliydi. Durmadan şaşıırırdım. Sonra sürprizlerin gitgide seyrekleştiğı bir yaşa geldim. Bir sonraki adımda neler olacağını tahmin edebildiğinizde hayat eskisi kadar heyecan verici olmuyor olabilir, ama ben hayatın bu halini daha çok seviyorum.

Şimdiyse hayatımda kesinlik diye bir şey kalmadı.

Günlerden çarşamba, o yüzden öğle yemeği için eve gitmiyorum. İşte fazla meşgulumuşum gibi davranıyor, depresif lise bir öğrencisi Dylan’la teke tek görüşmemize hazırlanıyorum. Tabii aslında kurye geldiğinde evde olmak istemiyorum. Gözlerim korkuyla beklediğim o zarfa dikilmişken havadan sudan konuşmak istemiyorum. Teslimat kâğıdını imzalamak da ilerleme yolunu seçecek kişi olmak da istemiyorum. En çok da, ilerideki sorunlarla yüzleşmek istemiyorum. Bunun olgunca olmadığını biliyorum, ama bugün bunları yapamayacağım.

Dylan’la görüşmemiz pek iyi gitmiyor, bu beni endişelendiriyor. Şu an Dylan için net cevaplar yok mu, yoksa sorun benden mi kaynaklanıyor? Yine de bu büyüyü bozmak istediğimden ofisten normal bir saatte çıkıyor, eve giderken taze yeşillikler ve tavuk alıyorum. Diğer terapistler 1970’lerden kalma olumlu düşüncenin gücü hareketine gülüp geçiyor, ama ben bunu bir kalemde silmekte acele etmem. İyimser insanlar karamsar ya da kuşkucu insanlardan daha mutludur. Aptalca olsa da bazen insanın sadece mutlu rolü yaparak mutlu olabildiği gerçektir.

Eve vardığımda kuryeden hiçbir şey gelmediğini görüp rahatlıyorum. Yemek pişirmenin rahatlatıcı rutinine dalyorum. Kulağım Alice’in arabasında, ama telefonu da gözümün önünden ayırmıyorum. Yatak odasından iPad’in e-posta biplemesini duyuyorum. Saat 7:35’te tavuk fırından çıkmış, ekmek dilimlenip masaya konmuş, şarap şişesi de açılmışken Alice’ten mesaj geliyor.

Geç saate kadar çalışacağım, bensiz ye.

Uyumayıp bekliyorum, ama Alice gelmiyor. Yatağa ancak gece birden sonra giriyorum. Alice saat ikiyi geçerken sessizce yanıma uzanıyor. Vücudu ince tişörtünün ve iç çamaşırının içinde sıcacık ve çok hoş. Dönüp kolumu üzerine attığımda Alice kaskatı kesiliyor. Saat altıda uyandığımda, Alice'in gitmiş olduğunu görüyorum.

Lafı dolandırmayacağım. Karımı kaybediyor olabilirim diye ödüm kopuyor.

Ofise giderken kendimi uzun bir güne hazırlıyorum. Sabah üç çiftle görüşeceğim, öğleden sonra da perşembeleri bulduğum gençlerle seansım var. Gençler mücadeleci. Ovadaki hayvanlar gibi, zayıflığı hemen seziyorlar ve çabucak saldırıya geçmekte pek beis görmüyorlar.

Saat dokuzdaki, Eugene ve Judy Reed'le olan görüşmem şaşırtıcı derecede iyi geçiyor. On birde Fiorinalar geliyor. Otuz bir ve yirmi dokuz yaşındaki Brian'la Nora en geç danışanlarım. Daha on dokuz aydır evliler, ama ilişkilerinde şimdiden çatlaklar belirmiş. Brian numaramı birlikte tenis oynadığı eski bir danışanımdan almış. Nora başta terapiye direniyormuş, ama kocasına iyilik yapmak için ofisime gelmeye razı olmuş. İlk seansımızda bana tanışma hikâyelerini anlattılar: İnternette tanışıp çabucak evlenmişler. Nora Singapur'lu ve göçmenlik sorunları varmış, yani evlenmeseler ülkesine dönmek zorunda kalacaktı. İkisi de teknoloji alanında çalışıyor, ama ilk tanıştığımızda Nora H-1 B vizesini kaybetmiş, hâlâ iş arıyordu. İş bulma konusundaki zorluklar kendine olan güvenini yerle bir etmiş ve bu güvensizliği evliliklerini içten içe kemiriyor gibi.

Bu sabah Nora çok enerjik. Ofisimin önünde ya da buraya gelirken kavga ettiklerini hissedebiliyorum. Brian yorgunluktan tükenmiş görünüyor. Nora, "Bunu neden yaptığımızdan emin değilim" diye söze başlayıp büyük koltuğa kuruluyor.

Brian kanepeye oturup kollarını kavuşturuyor ve köşeye sınıyor. Belli ki cevap vermeye niyeti yok. Nora sopa gibi dimdik oturuyor, saçlarını da fazla sıkı toplamış.

Alçak sesle, "Sen neden buradasın?" diye soruyorum.

Nora sıkılmış görünüyor. "Takvimimde yazılı olduğu için

geldim.”

“O kadar mı?”

“O kadar.”

Brian göz deviriyor.

Sonra bir iki dakika sessizlik oluyor. Bir dakika insana uzun gelebilir, ama bazen bir seansta böyle şeyler gerekir. Sahilde yapılan bir koşuda olduğu gibi, bazen terapi seanslarında da bir dakikalık sessizlik tahliye vanası işlevi görür. Gerginlik ya-vaşça boşalır, tedirginlik en tepeye ulaştıktan sonra buharlaşır.

“Evlilikte değer görüyor musun?” diye soruyorum. “Evlilik olmak istiyor musun?”

Nora kocasına bakıyor. Brian hareketleniyor. Yüz ifadesine bakılırsa soruma şaşırılmış ve pek mutlu değil.

Nora gözlerini bana dikip ölçülü bir sesle, “Yalnız olmanın” diyor, “daha kolay olabileceğini hissediyorum. Sorumluluğum olmayacak, istediğimi yapacağım, istediğimi yiyeceğim, istediğim yere gideceğim. Soru sorulmayacak, cevaplar vermem gerekmeyecek. Çok basit.”

“Evet, basit” diyorum. Bir süre daha sessiz kalıyorum. “Ama basit her zaman en iyisi midir?”

Nora hiç düşünmeden, “Tabii ki” diyor. Sonra bana dama oynuyormuşuz da az önce yenilmiş gibi dik dik bakıyor.

“Sevdiğim bir şarkı var” diyorum. “Mariachi El Bronx’un şarkısı. Bu sabah dinliyordum. Nakarat herkesin birdenbire, gerçekten yalnız kalana dek yalnız kalmak isteğiyle ilgili.” Şarkıyı çabucak iPod’umdan bulup çalıyorum. Yumuşak melodi odadaki havayı değiştiriyor.

Nora şarkının sözlerine kafa yoruyor gibi.

“Basit, kolaydır” diyorum. “O konuda haklısın. Dert yok, karmaşa yok. Ama biliyorsun, insanlar karmaşıktır. Evet, basitliği severiz, kolaylığı severiz, sorunları sevmeyiz. Karmaşık ilişkiler olmadan, basit bir hayat yaşamak rahatlatıcıdır. Bunu ben de çekici buluyorum. Bazen sadece evde, kanepede tek başıma olmak, kahvaltılık gevrek yiyip televizyon izlemek istiyorum.”

Brian’ın öne eğildiğini görüyorum. Beş haftadır görüşüyoruz, ama bugün muhtemelen geçtiğimiz bütün seansların top-

lamında konuştuğumdan daha fazla konuştum.

“Ama biliyor musun?” diyorum Nora’ya. “Bazen karmaşıklıkla, karmaşaya ihtiyacım oluyor. Bunlar daha ilginç. Beni zorluyorlar. Görkemli şeyler genelde kolaylıkla elde edilmez ve ben bazen görkemli şeyler istiyorum.”

Nora yumuşamış gibi görünüyor. Omuzları gevşiyor. Yüzündeki öfke yerini nötr bir ifadeye bırakıyor.

Ona, “Brian’dan hoşlanıyor musun?” diye soruyorum.

“Evet.”

“Sana iyi davranıyor mu?”

“Tabii ki.”

“Onu çekici buluyor musun?”

Nora ilk kez gülümsüyor. “Evet.”

Brian, “Sevilmeyecek neyim var?” deyip şiş göbeğini okşuyor. İkisi birden gülüyorlar.

Ve o anda, aralarının düzeleceğini anlıyorum.

Bir gün daha Alice'ten hiçbir arama, e-posta ve mesaj gelmeden geçiyor. Genelde düğünden ancak yıllar sonra yaşanan o dehşet verici duruma geldik. Sevgililer değil, ev arkadaşları gibi yaşıyoruz. Evet, yatağımızı paylaşıyoruz, ama asla aynı anda uyanık olmuyoruz.

Hava kararınca telefonu elime alıp, “Akşam yemeği?” diye mesaj gönderiyorum.

Geç geleceğim.

Bir şeyler yemen lazım.

Buğdaylı kırım var.

Sana bir şeyler getirebilir miyim?

Uzun bir duraksama. Cevap yok. Saat dokuzda ofisin önünde olurum, yazıyorum.

Daha uzun bir duraksama. Tamam.

Isı yalıtımlı bir çantaya sandviçler, cipsler, içecekler ve brownie'ler koyuyorum. Ofise erken varınca binanın yanındaki yükleme alanına park ediyor, karanlıkta oturup radyo dinliyorum. KMOO albüm kervanı yapıyor ve bugün programda Blood on the Tracks var. Hiç şaşırtıcı değil. Bu, tüm zamanların en iyi albümlerinden biri, ama içimden keşke başka bir şey seçselermiş diyorum. Daha neşeli bir şey. Evlilik zor. Dylan bunu biliyor.

Radyoda Simple Twist of Fate'in ilk mısraları başlarken Alice yolcu kapısını açıp ön koltuğa oturuyor.

“Blood on the Tracks?” diyor gülerek. “Amma yerinde.”

Ona bir sandviçle bir poşet cips veriyorum. Peroni ya da diyet kola arasında seçim yapsın diye bekliyorum, o da kolayı seçiyor. Yemeğini küçük, vahşi bir hayvan gibi yiyor. Hiç konuş-

madan yemek yiyip, müzik dinliyoruz.

“Planet Waves’i tercih ederdim” diyorum.

“Tabii ederdin.” Sonra *Wedding Song*’dan birkaç mısra söylüyor. Alice bana öfkeliyken bile, sesi kulağıma çok berrak ve hoş geliyor. Ama sonra Alice o güzelim, neşeli *Wedding Song*’u bırakıp *Idiot Wind*’e geçmiş olan Dylan’a eşlik etmeye başlıyor.

Alice bana bakıyor. Tek bir bakışla çok şey anlatıyor.

Sandviçini bitirip kullanılmış kâğıdı tortop yapıyor, çanta-ya tıktırıyor. “Vadim son üç gündür durmadan benim için çalışıyor.”

“Şaşırmadım. Vadim sana tutkun.”

“Biliyorum. Ama dinle, benim için, kişisel bir araştırma projesi üzerinde çalışıyor.”

“Kahretsin, Alice. Vadim’e Sözleşme’de olup bitenleri anlatmadın, değil mi?” Resmen tansiyonumun yükseldiğini hissediyorum. Dylan şarkısında yerçekiminin bizi aşağı çekişinden bahsediyor.

“Tabii ki anlatmadım. Ona sadece Eli ile Elaine’i sordum. Bak, ne öğrendim, Jake. Vadim bütün büyük veri tabanlarını, kamu kayıtlarını, LexisNexis’i, Pacer’ı, Google’ı, haberleri falan araştırdı. Arkadaşlarını, tanıdığı en iyi hacker’ları aradı ve ne buldu, biliyor musun? Hiçbir şey. Eli ve Elaine diye kayıp bir çift yokmuş. Son beş yıldır o adda kişiler arasında evlilik olmamış. San Francisco’da da, California’da da. O dönemde Bay Area’da o adda herhangi birileri de yaşamamış. Stinson Plajı’nda da kimse ortadan kaybolmamış. Eli ve Elaine diye birileri yok.”

“Bu hiç mantıklı değil.” Alice’in bana söylediği şeyi hazmetmeye çalışıyorum. JoAnne bunları neden uydursun?

“Dahası da var. Dave’in ilk eşi kanserle mücadele edip acılar içinde ölmüş. Stanford’da, Dave yanı başındayken. Bu üzücü, ama gizemli değil. Bana şu anki karısı Kerri’nin gizemli koşullar altında dul kaldığını söylemiştin. Ama ilk kocası Alex karaciğer hastalığından ölmüş. Burlingame’de, Mills-Peninsula Hastanesi’nde. Bu da üzücü, ama gizemli olmadığı kesin. Bence sünepe eski kız arkadaşın palavracının teki.”

Alice’in bana söylediklerini düşünüyorum. Dylan hâlâ şar-

kı söylüyor; yanlış giden aşklarla ilgili imalı sözleri arabayı doldurup duruma tuz biber ekliyor.

“Kahretsin. Neden yalan söylesin ki?”

“Belki sadece sana yaklaşmak istemiştir. Belki sapıkça bir test falandır. Belki JoAnne Sözleşme için çalışıyordur. Veya belki... bunu hiç düşündün mü, Jake? O kadın kafayı tamamen yemiş olabilir.”

JoAnne’le bütün karşılaşmalarımızı yeniden gözden geçiriyor, anlattıklarının uydurma olduğuna dair bir tür belirti, bir tür ipucu bulmaya çalışıyorum.

“Belki bu işin arkasında Neil vardır” diye mantık yürütüyorum. “Belki Neil onu hizada tutmak için yalan söylemiştir, falan.”

Alice kapıya yaslanıyor. Sanki benden elinden geldiğince uzaklaşmak istiyor gibi. “Bir türlü kopamıyorsun, değil mi, Jake? JoAnne’in yardımına ihtiyacı olan, tir tir titreyen bir kurban olduğuna inanmışsın bir kere.”

“Vadim yanılıyor olabilir.”

“Vadim işini bilir. Üç gün durmadan çalıştı. Eli ve Elaine diye birileri yok diyorsa yoktur.”

Aklıma dehşet verici bir düşünce geliyor. “Ya Vadim de işin içindeyse, Alice?”

“Cidden mi?”

“Tamam, haklısın. Kahretsin. Ama bir türlü anlayamıyorum.”

“Belki Sözleşme adam öldürmüyordur. Daha da önemlisi, belki gerçekte bu kadar korktuğun şey Sözleşme değildir.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Ne dediysem onu kastettim, Jake.” Alice’in sözcükleri gerilimden adeta çatırdıyor. Hâlâ çok kızgın. “Yalnızca benimle evli olmaktan korkuyor olabilir misin?”

“Alice, evlilik benim fikrimdi.”

“Öyle mi?”

Bir an için afallıyorum. Anında, hikâyeyi anlatan Alice olsa evlilik hikâyemizin kulağa nasıl geleceğini merak etmeye başlıyorum.

“Soruyu soran sen olabilirsin, Jake, ama yükün ağır kısmını taşıyan benim. Sözleşme’yle her kavganda, bana bu evlilikten sıyrılmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor. Yaptığın her şey, JoAnne’le yaptığın bütün gizli saklı konuşmalar... Sanki şüphelerin var, eski hayatını geri istiyorsun, özgür olmak istiyorsun. Sonra da bana JoAnne’in küçülen bir kafeste çıplak olduğuyla ilgili delice bir hikâye anlatıyorsun.”

“Beni o hikâyeyi uydurmakla mı suçluyorsun?”

“Hayır. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de onu cam bir kafeste bulduğuna inanıyorum. Bence Sözleşme türlü türlü küçük canavarlıklar yapabilecek kapasitede. Ama katılımcıların gönüllü olmadığından pek emin değilim. Fernley’e ben de gittim, unuttun mu? Tamam, orada yaşananlar kötüydü. Hatta feciydi. Ama her şeye katlandım, çünkü daha iyi bir eş olmak istiyordum ve onların bunu yapmama yardım edebileceğine gerçekten inandım.”

“Seni kariyerini elinden almakla tehdit ettiler!” diye bağıyorum. “Beni de tehdit ettiler!”

“Belki o tehditler gerçekleşti. Belki de değildi. Her halükârda, Sözleşme’nin plajda adam öldürdüğü falan yok. Bölge müdürünün karısını da cam duvarlar arasında ezmiyorlar. Bence şu an Yorumlama Suçu işliyorsun.”

“O da ne demek be?” Ve birden serbest düşüşe geçiyorum. Karımı tanımadığım hissine kapılıyorum. Çünkü az önce kullandığı sözler, yani Yorumlama Suçu... doğrudan Kılavuz’dan alınmış değil mi?

“Terapist olan sensin. Biri gelip sana bu hikâyeyi anlatsa ne düşünürdün? Durumu feci gösterdin, ama seni JoAnne’le beraber hayal ettiğimde, bundan zevk aldığını düşünmeden edemiyorum. Bundan tahrik olduğunu.”

“Hayır” diye karşı çıkıyorum, ama sesim kulağa pek inandırıcı gelmiyor.

“Ayrıca onun da bunu istediğini düşünüyorum. Bence seni oraya hastalıklı, aptal bir oyunun parçası olarak, kasten çekti. Sen de bunu hemen yuttun.”

Kusacak gibiyim. “Alice, JoAnne acı çekiyordu. Olanlar

oyun değildi.”

“Seninle oynuyor, sense bunu göremiyorsun bile. Ya da görmek istemiyorsun.”

“Ağzından çıkanı kulağın duysun, Alice. Neyin var senin?”

Sokağın ilerisindeki itfaiye merkezinin alarmı çalmaya başlıyor. Ses öyle yüksek ki ikimiz de kulaklarımızı kapatıyoruz. Birkaç saniye sonra itfaiye kamyonu sirenlerini böğürterek hızla geçiyor. O kadar yakınıımızdan geçiyor ki rüzgârı arabayı sarsıyor. Sonra kamyon yitip gidiyor.

“Bana evlenme teklif ettiğinde ne bekliyordun?” Alice’in sesi soğuk ve alçak. “Sürekli mutlu olacağımızı, her yerde çiçekler ve gökkuşakları olacağını mı sanmıştın? Arkada sürekli Planet Waves ve Blood on the Tracks çalacağını mı? Öyle mi sanmıştın?”

“Tabii ki hayır.”

“Fernley’e gittim, o siktiğimin boyunluğunu taktım. O yargıcın karşısında durup vaazını dinledim, verdiği cezayı kabul ettim. Neden, biliyor musun?”

Hangisi daha yıkıcı, emin değilim. Alice’in sesindeki öfke mi, üzüntü mü? “Neden, biliyor musun, Jake? Neden öğleden sonraları Dave’le oturduğumu? Neden o kahrolası bilekliği taktığımı? Beni çölün ortasına sürüklediklerinde ne düşünüyordum, biliyor musun? Ayaklarımı zincirlerle bağladıklarında ya da beni çıırılçıplak soyunmaya zorlayıp bana bit banyosu yaptırdıklarında ya da o siktiğimin iriyarı kadın gardiyanı beni soyup üstümü aramak zorunda olduğunu söylediğinde?”

“Çıplak arama mı? Bana bunu hiç...”

Blood on the Tracks’in birinci yüzü bitiyor. Alice’i göremesem, sesini duyamasam da ağladığını biliyorum. Alice sonunda, “Hepsini senin için yaptım, Jake. Bu evliliğin yürümesini istiyorum. Bağlanmaktan korkmuyorum. Bir arada kalmamız için ne halt yapılması gerekiyorsa, onu yapmaktan korkmuyorum. Hepsini bizim için yaptım.”

DJ konuşmaya başlıyor. Albümden ve Dylan’ın karısıyla olan coşkulu ilişkisinden, o sihirli başlangıçtan, Sad-Eyed Lady of the Lowlands’ten, inişlerden çıkışlardan, tutkudan ve sonunda

yaşanan, söylentilere konu olan bitişten bahsediyor. Saat sabahın üçüymüş, Dylan grubuyla birlikte stüdyodaymış. Günlerdir eve gitmiyormuş. Karısı birden çıkıp gelmiş, karanlık kabinе girip arkada durmuş ve yapımcı bile onun varlığını fark etmemiş. Kadın orada durup onları izlemiş. Dylan sonunda karısını görüp o gün onun için yazdığı şarkıyı çalmaya, gitarının tellerini okşamaya başlamış. Odanın diğer ucundan karısının gözlerinin içine bakarak o sözleri söylemiş. Bağlılık, acı bir zehir ve arada kalan her şeyden oluşan o karışımı. Şarkı bittiğinde karısı yan kapıdan çıkıp gitmiş ve hepsi bu kadarmış. Kadın bir daha geri dönmemiş.

Alice’e, “Ne yapmamı istiyorsun?” diye soruyorum.

Alice gözyaşlarını eliyle siliyor. Onu ağlarken görmek tuhaf. Sanırım gözyaşlarından utanıyor.

“Tam olarak ne yapmak istiyorsan onu yapmanı istiyorum.”

“Evet” diyorum. “Ama seni en mutlu edecek şey nedir?”

“Bu evliliğe bağlanmanı istiyorum, Jake. Bana bağlanmanı. Bu, Sözleşme’yi kabullenmek demekse, istediğim bu. Konu ben olduğumda, evliliğimiz olduğunda ciddiysen, o zaman arkana bakma ve kötüyü de iyiyle birlikte kabul et. Beni sevdiğini bilmek istiyorum, Jake, benimle olduğunu bilmek istiyorum. Ne yapılması gerekiyorsa onu yapmaya hazır olduğunu bilmek istiyorum.”

Arabada Dylan’ın akortları dışında hiç ses yok. Alice elini bacağıma koyuyor. “Çok fazla şey mi istiyorum? Bunlar yetişkinlere özgü, ciddi şeyler. Bunlara hazır mısın?” Alice hafif, hüzünlü bir kahkaha atıyor.

Alice’in elini tutuyorum. Parmakları normalde hep sıcacık olmasına rağmen o an soğuk; bu bana Alice yaşlandığında onun ellerine dokunmanın nasıl bir his olacağını düşündürüyor. Ve o anda, onunla birlikte olmak istediğimi anlıyorum. Seksen yaşına geldiğinde sesinin ne hal aldığını duymak istiyorum. Gamzeleri kırışıklıklara dönüştüğünde nasıl görüldüğünü, hastalandığında nasıl koktuğunu ya da çok uzun zamandır tanıdığı birinin adını hatırlayamadığında gözlerinde beliren bakışı bil-

mek istiyorum. Hepsini istiyorum. Bir zamanlar düşündüğümün aksine, ona sahip olmam gerektiği için değil, onu sevdiğim için. Onu çok seviyorum.

Cep telefonumu açıp Vivian'ın adını buluyorum. Vivian telefonu ilk çalışında açıyor. "Dostum" diyor.

"Merhaba, Dostum. Seni bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Hiç gerek yok. Alice'le ikiniz için her zaman müsaitim."

"İtiraf etmem gereken bir şey var."

Vivian, "Biliyorum" diyor, "aradığına sevindim." Başta ne dediğini tam kavrayamıyorum.

"Aslında, iki şey var."

Vivian yine, "Biliyorum" diyor. "İşten bir gün izin al. Yapman gerekenleri yap. Karınla biraz zaman geçir. Cumartesi sabahı evde olabilir misin?"

"Cumartesi?" derken Alice'e bakıyorum. Alice gözlerini bana dikmiş, durumdan hoşnut görünüyor. Başını olumlu anlamda sallıyor. "Neden Half Moon Bay Havaalam'nda buluşmuyoruz?"

Vivian, "Buna gerek olmayacak" diyor. "Seninle evinde görüşmeyi tercih ederler. İyi geceler, Dostum."

Gerçek mi, hayal mi bilmem ama, birinin bizi izlediği hissi ne kapılıyor. Başımı kaldırıp binaya, Alice'in ofisinde parlayan ışığa bakıyorum. Biri elleri cebinde, camın önünde durmuş, bize bakıyor. Vadim.

Kollarımı Alice'e doğru uzatıyorum. Ama o tabii ki çoktan gitmiş. Mutfığa girdiğimde her zamanki kahve ve boş yoğurt kabı kaosuyla karşılaşıyorum. Ama bugün kendimi daha güçlü hissediyorum. Gerginim, ama tuhaf bir biçimde sakinim de. Dün gece Alice'le seviştik. Tenimde hâlâ onun kokusunu alabiliyorum.

Duş alıp Chos'la sekizde gerçekleşecek görüşmem için giyinirken JoAnne'i düşünüyorum. Dün gecedен sonra, Alice'in söylediği onca şeyden sonra, JoAnne'i düşünmek bile bana ihanet hissi yaşıyor. Ama nasıl düşünmem? Konuşmalarımızı kafamın içinde yeniden oynatıyorum. JoAnne'in korkusu elle tutulabilecek gibiydi; tek bir falso bile hatırlayamıyorum. Geriye baktığımda, JoAnne'in bana geçmişte bazı sözsüz sinyaller göndermiş olduğunu fark ediyorum. O gece, Woodside'daki partide dönüp benden uzaklaşmıştı. Soru sormama engel olmaya mı çalışıyordu? Yoksa beni Neil'dan, Sözleşme'den korumaya mı çalışıyordu?

Yoksa sebep beni kendinden korumak istemesi miydi?

Cam kafesin içindeki JoAnne'i düşünüyorum. Birbirine dolanmış saçlarını. Araladığı çıplak bacaklarını. Alice'in bütün bunların beni tahrik ettiğine dair suçlamasını düşünüyorum. İçim suçlulukla dolarken sertleşiyorum. Dün gece Alice'le sevişirken sadece Alice'i düşünüyordum. Çoğunlukla, yalnızca Alice'i düşünüyordum. Ama sevişmemizin ortasında, aklımda bir anlığına bir görüntü belirdi: kafeste, spot ışığının altında çıırılçılplak, savunmasız duran JoAnne. Cama yaslanan çıplak teni. Kusurlu göğüslerini örtmek için kaldırdığı, sonra da beni bak-

maya davet eder gibi iki yanına indirdiği kolları. Dün gece karımın kollarındayken gözlerimi açıp Alice’in yüzüne baktım ve JoAnne’in görüntüsünü bir kenara itmeye çalıştım.

Alice d ğ n m zdeki, evimizdeki, hayatımızdaki Alice’inkine benzemeyen sert, gırtlaktan gelen bir sesle, “Seni tanıyorum” dedi. Ses sanki yıllar önce, ben onu tanımazken müzik grubunda solist olan Alice’in sesi gibiydi. Öfkeli, sert şarkılarında, Alice’in muhtemelen gözüne siyah kalem çekmiş, yırtık file çoraplar giymiş halde söylediği, öfkeyle şehvetin sürekli birbiriyle çatıştığı şarkılarda duyduğum sest . Alice, “Onu becermek istiyorsun” dedi. Sonra da geldi.

Evet, bir de bu var. Biricik, karmaşık Alice’im.

Cuma gecesi işten eve döndüğümde şöminenin yandığını, Alice'in de hazırladığı zahmetli akşam yemeğini tamamlamak üzere olduğunu görüyorum.

Alice, “Özel bir şeyler yapsak iyi olur diye düşündüm” diyor. “Son akşam yemeğin için.” Sonra da gülüyor. Bu sahici, tatlı, gerçek bir gülüş. Alice'in keyfi aylardır bu kadar yerinde olmamıştı. Bana bir kokteyl uzatıyor. Buzlu Bailey's. “En sevdiğinden yaptım. Otur.”

Eski Alice geri dönmüş. Dün gecedan de, sevişirken söylediği tuhaf şeyden de bahsetmiyor. Ben de olanları hayal ettiğimi düşünmeye başlıyorum. Bilinçdışımın benimle son derece zalim ve tuhaf bir seviyede kafa bulduğunu.

Ama hazırlanan zahmetli yemek ve üzerimdeki özel ilgi gerilmeme, ertesi gün olabileceklerden korkmama sebep oluyor. Alice beni teselli etmeye çalışıyor. “Her şey yolunda gidecek. Daha ilk suçun.” Sonra, “Tamam” diyor, “belki çok da yolunda gitmeyebilir. Bayağı kapsamlı bir iddianame olacak: Partner'den Gerçekleri Atlama Yoluyla Saklama, Sözleşme Teçhizatına Karşı Dürüst Olmama, Eş Olmayan Sözleşme Üyesiyle İzinsiz Görüşme.”

“Yorumlama Suçu'nu da unutma.”

Sonra Sözleşme hakkında konuşmuyoruz. Yemekten sonra arka balkona geçip okyanus esintisinin tadını çıkarıyor, sonra içeri girip rahat yatağımıza yatıyoruz. Sevişmemiz uzun, güzel ve her nasılsa farklı bir hisse sahip. Daha sevgi dolu. Evleneli epeyce olmasına ve yatak odasında bol bol eğlenmiş olmamıza rağmen bu kez sevişmemizin bana eşsiz, hatta çok önemli ge-

len bir yanı var.

Nasıl bildiğimi açıklayamam, ama biliyorum: Alice kendine özgü ve son derece açık bir biçimde, sonunda evliliğimizi tamamına erdirdi.

Cumartesi sabahı, köşedeki kafeye gidip bir kesekâğıdı dolusu tereyağlı çörek alıyorum – kendime çikolata parçacıklı, Alice’e portakallı zencefilli, ziyaretçilerimiz için de rastgele iki tane. Herhalde zararı olmaz. Büyük boy sıcak çikolatayla gazete de alıyorum. Evden çıkarken Alice hâlâ uyuyordu; ben de oturup sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Gazeteyi açıp okumaya başlıyorum. Bir dakika on, sonra on beş, sonra yirmi oluyor. Eve gidip olacaklarla yüzleşme düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor. Şimdi gazetemi katlasam, sıcak çikolatamı alıp kapıdan çıksam, doğuya gitsem... Evimizden, Sözleşme’den, geleceğimizden uzaklaşsam?

Bunu yapmak yerine evin yolunu tutuyorum. Köşeyi dönerken siyah Lexus arazi aracını araba yolunda görmeyi bekliyorum, ama orası boş. Alice için bir demlik kahve koyuyorum. Koku onu uyandırmayınca soyunup yatağa giriyorum. Alice tek kelime etmeden vücudunu benimkine yaslanacak şekilde büküyor. Dudakları enseme dokunuyor. Sıcak nefesi tenimde çok güzel bir his bırakıyor. Doğru tercihi yaptığıma karar veriyorum. Alice’in kollarında uyuyakalıyorum.

Uyandığımda evde domuz pastırması kokusu alıyorum. Boxer’ımla mutfığa giriyor, Alice’i iç çamaşırı ve eski Sex Pistols tişörtüyle ocağın başında buluyorum. Alice pastırmaları nine-sinin dökme demir tavasından kâğıt havlular yaydığı bir tabağa aktarıyor.

“Protein almalısın, lazım olabilir.” Sesinin derinliklerinde tuhaf bir sevinç seziyorum. Alice bunu duysa muhtemelen inkâr eder, ama durumumdan biraz zevk alıyor gibi.

“Sana erek getirdim” diyorum.

Alice kırıntılarla dolu bir tabağı işaret ediyor. “Yedim bile. Ama hâlâ açım.”

İkimiz de iştahla yiyoruz. Alice masanın altından ayağını benimkine değdiriyor.

“Herhalde giyinip dişlerimizi fıralasak iyi olur” diyor. Ama giysilerimi dolaptan çıkarırken beni yatağı sürüklüyor. Alice’e neler oldu, bilmiyorum. Tek tahminim Sözleşme’nin gazabına uğramaya istekli oluşumun onu tahrik ettiğı. Sonunda, ikimiz de duş alıp giyindikten, mutfak temizlendikten ve eşyalarım düzene sokulduktan sonra, kendimizi kanepede buluyoruz. Alice kanepenin bir ucunda, elinde gitarıyla, ben de bütün gerginliğimle diğerk ucundayım.

Gitar telleriyle oynayan Alice, Johnny Cash’in Folsom Prison Blues’unu çalmaya başlıyor. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum. Evin içinden bir yerden Alice’e gelen e-postanın biplemesini duyuyorum.

Birkaç saniye sonra, Alice’in orta sehpanın üzerinde duran telefonu çalıyor. Alice telefonu duymazlıktan geliyor. Söylediğı şarkının içindeki şiddet beni huzursuz ediyor.

Alice’in telefonu yine çalıyor.

“Açmayacak mısın?”

“Bekleyebilir.”

Alice tınıyı değıştirerek Mendoza Line’a ait, çok sevdiğı eski bir şarkıya başlıyor. Yüzünde alaycı bir tebessümle, “Zaten” diyor, “ne kalbinle, ne ruhunla ilgilendim. Tek istediğim seni görmek ve şartlı tahliyede sevişmekti.”

Telefon yine çalıyor. “Ofis mi?” diye soruyorum. Alice başını iki yana sallıyor. Bir iki dakika daha gitarla güzel bir solo atıyor. Sonra telefonu yine çalıyor.

Alice inleyerek gitarını bırakıyor. “Alo?”

Hattın diğerk ucundaki kişi hızlı hızlı, bağırarak konuşuyor.

“Emin misin? Bana gönderebilir misin? Bugün e-postalarımı bakmadım. Masanda mısın? Seni geri arayacağım.” Alice telefonu kapatıyor. Bir şey söylemiyor. Onun yerine kanepeden fırlayıp yatak odamıza koşuyor, dizüstü bilgisayarıyla geri dö-

nüyor.

“Yangın mı söndüreceksin?” diye soruyorum.

Alice cevap vermiyor. Gözlerini ekrandan ayırmadan birkaç şeye tıklıyor. “Siktir” diyor. “Hassiktir.” O bilgisayarı bana doğru çevirirken araba yoluna bir aracın girdiğini duyuyorum. Sonra da garaj kapısının zangırdarak açıldığını. Kilidi nereden bulmuşlar? Büyük, siyah arazi aracı garaja giriyor. Alice’in arabası yolu tıkadığından aracın yarısı dışarıda kalıyor.

Alice telaşla, “Oku şunu” diyor.

Bir araba kapısı çarparak kapanıyor.

Dizüstü bilgisayarı alıyorum. Ekranda Portland’daki yerel bir gazetenin makalesi var. “NorCal’de Çalışan Çift Hâlâ Kayıp. 107 Gönüllü Güney Kıyısı Sahillerinde Arama Yapıyor.”

Ön merdivende ayak sesleri. Biri kapıya vuruyor.

Makaleyi çabucak gözden geçiriyorum.

Eliot ve Aileen Levine’in Saab 9-2x’i 100 gün önce Stanton Plajı yakınındaki otoparkta bulunmuştu. Arkadaşları çifti mutlu ve sevgi dolu, yürüyüşü ve bisiklete binmeyi seven, okyanusa âşık insanlar olarak tarif ediyor.

Kapı daha ısrarcı bir biçimde çalınmaya başlıyor. Güm güm güm.

Alice, “Bir saniye!” diye bağırıyor, ama yerinden kıpırdamıyor. Dehşet dolu gözlerle beni izliyor.

Çift sıklıkla okyanusta uzun kano gezileri yapsa da Kuzey California’daki evlerinden Oregon kıyısına yolculuk yapmayı düşündüklerinden ne ailelerine ne arkadaşlarına bahsetmiş.

Güm güm güm. Verandadan bir ses: “Jake, kapıyı açmak zorundasın.”

Alice, “Geldik!” diye sesleniyor.

Aslında, kredi kartı kayıtları çiftin bir önceki geceyi Hopland, California yakınlarındaki bir otelde geçirdiğini ve kayboluşlarından sonraki günlerde Meksika gezisine çıkmak için uçak bileti aldığını gösteriyor.

Bilgisayarın kapağını kapatıp açma kapama düğmesine basıyorum. JoAnne ayrıntıları yanlış biliyormuş. Bahsettiği kişilerin adı Eli ve Elaine değil, Eliot ve Aileen'miş. Yer de Stinson Plajı değil, Stanton Plajı'ymış. Vadim o yüzden bu bilgiye daha çabuk ulaşamamış. "Siktir. Ne yapacağız?"

Kapı kolunun oynadığını duyabiliyorum. Alice öne uzanıp kollarını boynuma doluyor. "Tanrım, Jake, çok korkuyorum. Sen haklıydın. Nasıl bu kadar saf olabildim?"

Yan merdivende ayak sesleri duyuyoruz.

Alice telaşla, "Bir şey yapmamız lazım!" deyip elimi tutuyor, beni çekip kanepeden kaldırıyor.

Kapı kolu yine oynuyor, ama sonra bu da önemini kaybediyor, çünkü ön kapı çat diye açılıyor. Alice kulağıma, "Normal davran" diye fısıldıyor. Elini bir an için sıkıp bırakıyorum.

Gelen Alice'i Fernley'e götüren çift. Declan kapıdan içeri girerken Diane mutfaktan çıkıyor.

Declan, "Bu eve bir daha gelmeyi beklemiyordum" diyor.

Alice'le el ele, yan yana duruyoruz. Kontrol bendeymiş gibi konuşmaya çalışarak, "Kilitle oynamanız şart mıydı?" diye soruyorum.

Declan, "Oynamadım" diyor. "Sadece biraz kurcaladım. Biraz para harcıyıp yeni bir kapı kolu alsanız iyi olabilir."

Diane gelip karşımıza geçiyor, Declan da evde dolaşıp bütün odalara bakıyor, evde Alice'le ikimizden başkasının olup olmadığını kontrol ediyor. Yanımıza geldiğinde telefonumu yatak odasından alıp getirdiğini görüyorum. Alice orta sehpadaki telefonuna uzanıyor, ama Declan ondan daha hızlı. İki telefonu birden ulaşamayacağımız bir yere, şömine rafının üzerine koyuyor.

"Ne yapıyorsun?" Declan'a doğru bir adım attığımda, Alice'in vücudunun gerildiğini hissediyorum.

"Merak etme. Telefonlarınızı geri alacaksınız."

Alice elimi bırakıyor. İnanılmaz sakın bir sesle, "Ben kahve getireyim" diyor.

Declan, "Hayır, istemez" diyor. "Neden oturmuyoruz?"

Alice'le kanepeye yan yana oturuyoruz. Declan koltuğa ge-

çiyor. Diane gidip ön kapının yanında dikiliyor. Alice yine elimi tutuyor.

“Bak...” diye söze başlıyorum, ama ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. O anda oynayacak hiçbir kozumun olmadığı fark edip adeta sersemliyorum.

Declan koltuğunda kıpırdanınca ceketinin ucu biraz yana kayıyor. O anda ceketinin altındaki kılıfta duran tabancayı görüyorum. Midem bulanıyor.

Alice elimi öyle bir sıkıyor ki canım yanıyor. Bana özel bir mesaj göndermeye çalıştığını biliyorum, ama mesaja dair hiçbir fikrim yok.

“Gitmeye hazırım” diyorum.

Şu anda tek bir hedefim var: Declan’la Diane’i evimizden, Alice’ten uzağa göndermek. Ne isterlerse yapacağım.

Declan, “Bu iş nasıl yürüyor hatırlıyor musun?” diye soruyor.

“Tabii ki” diyorum. Soğukkanlı, korkusuz bir tavırla konuşmaya çalışıyorum, ama aslında ödüm kopuyor.

“Eller duvara, ayaklar arkaya, bacaklar açık.” Alice elimi bırakmak istemiyor. Dönüp ona bakıyorum. “Canım” deyip elimi elimden çözüyor, sonra parmaklarımı yanağına sürtüyorum. “Bana bir şey olmayacak.”

Sonra Declan’ın dediğini yapıyorum.

Ellerim duvara dayalı, öylece dururken Declan bacaklarımı tekmeleyip daha da açıyor. Fernley’deki, birinin bacaklarımı tekmeleyip beni yere düşürdüğü günü hatırlıyorum ve şiddetli bir mide bulantısıyla, o kişinin Declan olduğunu fark ediyorum. Düşmeye başlarken Declan beni tutup tekrar duvara yapıştırıyor.

Alice, “Yapma!” diye bağıyor.

Diane, “Direnmek durumu daha beter hale getirir” diyor.

Declan’ın elleri vücudumda kabaca dolaşıyor. Bütün içgüdülerim karşı koymamı söylüyor, ama Declan’ın tabancası var. Mutlaka Diane’in de vardır. Onları evden göndermem, Alice’i korumam lazım.

Alice çaresizce, “Neden talimat almadı?” diye soruyor. “Ha-

vaalanına gelirdi. Kaba güç kullanmanıza gerek yok. Her şeye razı olacağını söyledi.”

Declan’ın elleri vücudumu dürtmeyi sürdürüyor. Adamın bundan, yani kendi hâkimiyetiyle benim savunmasızlığımdan fazlasıyla zevk aldığı hissine kapılıyorum. “İyi soru” diyor Declan. “Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Jake, birinin tepesini mi attırdın?”

Geri çekiliyor, ben de dönüp ona bakıyorum. “Bilmiyorum.”

“Biri senden hiç memnun değil” diyor Declan. “Bu seferki emirler pek esnekliğe mahal vermiyor.”

Declan Diane’e başını sallıyor. Diane, “Ellerini uzat” diye emir veriyor.

“Size yalvarıyorum...”

Sert bir sesle, “Alice” diyorum. “Her şey yolunda.”

Tabii ki değil. Hiçbir şey yolunda değil.

Alice olduğu yerde kalıp sessizce gözyaşı döküyor.

Diane siyah bez çantasından bir deli gömleği çıkarıyor. Gömlek uzattığım kollarımdan geçirilirken katıksız bir umutsuzluğa kapılıyorum. Diane düğmeleri, kopçaları ilikleme-ye başlıyor. Nefesinden bayat kahve kokusu alıyor, koridor aynasında yarattığımız manzarayı görüyorum. O an kendimden nefret ediyorum. Zayıflığımdan. Kararsızlığımdan. Bizi bu noktaya benim yaptıklarım getirdi. Herhalde bir noktada farklı bir seçim yapabilir, farklı bir yola sapabilirdim. Finnegan’dan kutuyu aldığımızda hayır demeliydik. O zamanlar öyle bir seçeneğimiz vardı. Hediye- yi geri göndermek. Ya da Vivian o ilk gün evimize gelip sözleşmeleri önümüze koyduğunda imza atmayı reddedebilirdik. JoAnne’le gizli bir buluşma ayarlamamalıydım. O kadar çok soru sormamalıydım.

O hayati anlarda farklı tercihler yapsaydım Alice şu an karşımda korku içinde ağlıyor olmazdı.

Diane son kayışı bacaklarımın arasından geçirip sırtımın ortalarında bir yere denk gelen bir kopçaya bağlıyor. Şimdi o da, Declan da arkamdalar. Onları göremiyorum, ama zincirlerin şingirdediğini duyuyor, Diane’in onları belimdeki halkalar-

dan geçirdiğini, sonra eğilip zincirleri ayak bileklerime bağladığı bağlara ilıstırdiğini hissedebiliyorum.

Kollarımı hareket ettiremiyorum. Bacaklarımı ancak milim milim oynatabiliyorum. Alice hıçkırarak ağlıyor.

Declan, “İkinizin işbirliği yapmaya bu kadar hevesli olmanızı takdir ediyorum” diyor. “Diane de ben de kuradan bu görevi çekince sevindik.”

Declan’ın Sözleşme üyesi bile olmayabileceği aklıma geliyor. Bu onun için sadece bir iş mi?

Diane bez çantanın içinde bir şeyler arıyor.

Declan, “Gitmeden önce birbirinize söylemek istediğiniz bir şey var mı?” diye soruyor.

Alice tereddüt etmiyor. Yanıma koşup beni uzun uzun, yumuşak bir biçimde öpüyor. Beni öptüğünde gözyaşlarının tuzlu tadını alıyorum. “Seni çok seviyorum” diye mırıldanıyor. “Dikkatli ol.”

“Asıl ben seni seviyorum.” Sözlerimin bütün hislerimi yansıttığını umuyorum. Alice’e sarılmak, onu kollarımda hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Keşke on beş dakika öncesine, baş başa olduğumuz, Alice’in şarkı söylediği anlara dönebilsem. Keşke e-postayı ilk biplemede okusaydık, keşke Alice telefonunu ilk çalışında açsaydı... O zaman belki kaçabilirdik. Belki şu an 280’de, tam gaz güneye doğru gidiyor, buradan uzaklaşıyor olurduk.

Yaptığım aptallık bağışlanamaz. Ne masum ne safmışım meğer.

Sonra Alice’in gözlerindeki korkuyu görüyor, daha beter şeyler olacağını anlıyorum.

Alice, “Bu gerekli olamaz” diye itiraz ediyor. Sesi titriyor.

Korkusunu duymak durumu benim için çok daha korkutucu hale getiriyor.

Declan, “Maalesef öyle” diyor. “Üzgünüm.” Bunu samimilikle söylüyor gibi. “Emirde bu da yazılı. Sebebinden emin deyim ama öyle. Benim için ağzını iyice açmanı isteyeceğim.”
İlim, “e, “Hayır” diye fısıldıyor.

Alice ben tabancayı düşünerek Declan’ın dediğini yapıyo-

Ama

4ESİ

Arabanın sağa, Balboa'ya döndüğünü hissedebiliyorum. Et-
rafımızdaki, rölantide çalışan arabalardan bir sonraki dö-
nüşte trafik lambası olduğunu, dolayısıyla orasının Arguello ol-
ması gerektiğini anlıyorum. Kendimi yalnızca kâbus gördüğü-
me inandırmak istiyorum, ama zincirler ayak bileklerime batı-
yor, ağzımdaki kauçuk kokusu da midemi bulandırıyor. Rota-
mızı çözmem, hafızama kazımam gerekiyor.

Bir süre yola devam ettikten sonra duruyoruz, gelen gürül-
tüden Bay Bridge trafiğinde olduğumuzu anlıyorum. Sonra te-
kerlerin altında köprü'nün dokusunu hissediyorum. Yüzümün
önündeki ışıktaki bir değişim oluyor; sonra siyah örtü hiçbir uya-
rı olmadan kaldırılıyor. Sürücü koltuğunda Declan'ın başının
arkasını, Diane'in profilini görebiliyorum. Arka koltukla ön kol-
tuk arasında bir bölme kapanıyor. Arabanın karanlığına bakılır-
sa camlarda film var.

Hareket etmeye başlıyoruz, bu kez daha hızlıyız. Yerba Bu-
ena Adası tünelinin gümbürtüsünü duyuyorum. Yanımda ha-
fif bir hareket hissediyorum. Uğraşıp başımı çeviriyorum. Göl-
gelerin arasında, yanımda oturan ufak tefek bir kadın görünce
irkiliyorum. Kadın ellilerinde gibi görünüyor. Benim gibi onun
da üzerinde deli gömleği var ve emniyet kemeri bağlanmış,
ama kafasında bir şey yok. Gözleri ne zamandır üzerimde? Ka-
dın bana anlayışlı bir bakış atıyor. O anlayış çoğunlukla gözle-
rinde, ama yüzünde de hislerimi anladığını söylemek istermiş
gibi katı bir tebessüm var. Ben de ona gülümsemeye çalışıyo-
rum, ama dudaklarımı oynatamıyorum. Ağzım öyle kuru ki ca-
nım yanıyor. Belki kibar olmak adına gözlerimi kaçırmalıyım,

ama bunu yapmıyorum. Kadın ustaca yapılmış estetik müdahaleleri, elmas küpeleriyle varlıklı görünüyor. Ama yer yer birbirine dolanmış parlak saçları bir tür mücadele yaşandığını belli ediyor.

Deli gömleğinin içinde beceriksiz hareketlerle başımı arkaya atıyorum. Alice'i düşünüyorum.

Sonra çocukları düşünüyorum. Hastalarımın bensiz yaşamayacağı gibi nefes aldırmayan bir hisse kapılmıyorum. Ama insanlar gençlerin ne kadar dirençli olduğunu söyleseler de aynı zamanda kırılğan oluyorlar. Terapistleri birden ortadan kaybolsa neler yaşarlar? Genç danışanlarımla evli çiftler arasındaki esas fark bu: Yetişkinler söyleyeceğim şeylerin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine inanırken gençler her an, sisi anında silip atacak sihirli bir cümle söyleyebileceğimi düşünüyor.

Mesela salı grubumdaki Marcus. Marin'deki bir teknik okulda, ikinci sınıfa gidiyor. Marcus kışkırtıcı biri; sürekli savaşıyor ve treni rayından çıkarmak istiyor. Son görüşmemizde bana, "Hayatın amacı nedir? Anlamı değil, *amacı*?" diye sordu. Zor duruma düştüm; bana meydan okumuştı, benim de karşılık vermem gerekiyordu. Cevabım isabetli olmazsa sahtekâr gibi görünecektim. Cevap vermeyi reddetsem, gruba faydası olmayan yapmacık biri gibi görünecektim.

"Zor bir soru" diye cevap verdim. "Cevap verirsem sen de bana *sana göre* hayatın amacını söyler misin?"

Marcus sağ bacağına titretmeye başladı. Bunu beklemiyordu. Gönülsüzce, "Evet" diye cevap verdi.

Deneyim, zaman ve aldığım eğitim bana insanları ve durumları okumayı öğretti. Genelde birinin ne diyeceğini ya da nasıl tepki vereceğini isabetli bir biçimde tahmin edebiliyorum. Hatta bazı insanların neden bazı şeyleri yaptığını ve bazı durumların neden belli sonuçlar vereceğini de. Ama her nasılsa, en beklemediğim anda bilgilerim arasında bir delik buluyorum. Bilmediğim, hatta belki aklıma bile getirmediğim bir şey var: Her şey toplandığında sonuç ne oluyor, bütün bunlar ne anlama geliyor?

Etrafımda halka oluşturmuş gençlere baktım ve elimden

geleni yaptım:

“Tamamen iyi olmaya çalışmak, ama olamadığını da bilmek” dedim. “Her günün tadını çıkarmaya çalışmak, ama çalışamayacağını bilmek. İnsanları ve kendini affetmeye çalışmak. Kötü şeyleri unutup iyileri hatırlamak. Kurabiye yemek, ama fazla abartmamak. Kendini daha fazlasını yapmaya, görmeye zorlamak. Plan yapmak, bunlar gerçekleştiğinde sevinmek, gerçekleşmediğinde azmetmek. İşler iyiyken gülmek, işler kötüyken gülmek. Kendini bırakarak, bencillikten uzak bir biçimde sevmek. Hayat basit, hayat karmaşık, hayat kısa. Elimizdeki tek gerçek para birimi zaman ve o zamanı akıllıca kullanmalıyız.”

Sözüm bittiğinde Marcus ve diğerlerinin bana çarpılmış gibi baktıklarını gördüm. Kimse konuşmuyordu. Verecek cevapları yoktu. Bu haklı olduğum anlamına mı geliyordu, haksız olduğum mu? Muhtemelen ikisi birden.

Yanımdaki yabancıyla karanlık arazi aracının içinde otururken, çocuklara söylediğim o sözleri düşünüyorum. Şu an sonucunu kesinlikle tahmin edemediğim dehşet verici bir durumdayım. Kendimi bırakarak sevdim, ama bencillikten uzak mıydım? Bende bu değerli para biriminden, yani zamandan ne kadar kaldı? Şimdiye kadar zamanımı akıllıca kullandım mı?

Saatler geçiyor; uyumamak için çaresizce direniyorum. Çölde bir yerlerdeyiz herhalde. Ağzımda toz tadı var. Dilim tıkcacın altında şişmiş, dudaklarım çatladığından acıyor, boğazım da kupkuru. Nefes almakta zorlanıyorum. Yutkunmak için ölüp bitiyorum, ama boğazımdaki kasları çalıştıramıyorum.

Arabanın sarsıntılarından otobandan çıktığımızı anlıyorum. Ağzımdan akan salya deli gömleğime, oradan da bacağıma bulaşmış. Utanıyorum. Başımı acılar içinde sağa çeviriyorum. Yanımdaki kadın uyuyor. Yanağı morarıp kesilmiş. Beni sevmeyen kişi her kimse, bu kadına da bayılmadığı belli.

Aniden ön ve arka koltuklar arasındaki bölme açılıyor. Güneş ön camdan içeri doluyor; gözlerimi kamaşmasınlar diye sıkı sıkı kapatıyorum. Kadın yanımda kıpırdanıyor. Gözlerimle bir şeyler anlatma, bir tür bağ kurma umuduyla başımı çevirip ona bakıyorum. Ama kadın gözlerini önüne dikmiş.

Uzaktan, çöl sıcaklığının ortasında titreşen tesisi görebiliyorum.

Yıldırıcı bir demir kapının önünde, üniformalı bir görevlinin evraklarımızı kontrol etmesini bekliyoruz. Adamın bekçi kulübesinde telefonla konuştuğunu, birini aradığını, gelişimizi haber verdiğini duyabiliyorum. Kapı açılıyor, içeri giriyoruz. Kapının arkamızdan kapanışını dinlerken üzerine tırmanamayacağı kadar yüksek mi, onu hesaplamaya çalışıyorum. Peki, tırmanabilsem ne kadar sürer? Tırmanmayı denesem ne yaparlar?

Sonra Fernley'e ilk gelişimde içinden geçtiğim cam koridoru düşünüyorum. Koridorun bir tarafında otel, diğer tarafında uçsuz bucaksız çöl vardı. Buradan kaçmak Alcatraz'dan yüze-

rek firar etmekten farksız olur. Dışarı çıkınca nasıl hayatta kalırsınız? Çöl çok ıssız, çok gaddar. Yanımda su olmazsa birkaç saat içinde ölürüm. Hangi ölüm daha iyi: hapishanede, gardiyanların merhametine kalmışken mi, yoksa çölde yalnızken ölmek mi?

İkinci bir kapıdan geçiyoruz. Sonunda, aracı tam olarak geçen sefer uçaktan indiğim noktaya park ediyoruz. Ama bu kez sarı çizginin üzerinde yorgun argın, tedirgin duran benim. Kadın da yanımda duruyor.

Bir kapı vızıldayarak açılıyor. Siyah üniformalı, kısa boylu bir adam, “Yürüyün. Çizgiden ayrılmayın!” diye bağırıyor. Ayaklarımızı sürüyerek dar, etrafı çevrili koridorda ilerliyoruz. İkimiz de yol gösteren sarı çizginin üzerinde kalmak için çabalıyoruz. Ayak bileklerimdeki zincirler tenime batıyor, beni adımlarımı kısa tutmaya zorluyor. Kadın herhalde bilekleri bağlı olmadığından hızlı hareket ediyor, ben de ona ayak uydurmak için didiniyorum.

Sarı çizginin sonuna vardığımızda bina girişine ulaşıyoruz. Kapı ardına dek açılıyor, biz de içeri giriyoruz. Üniformalı iki kadın, yanımdaki kadını sola götürüyor. İki adam iki yanıma geçip beni aksi yöne yürütüyorlar. Boş bir odaya giriyoruz, belimdeki ve ayak bileklerimdeki bağları çözüyorlar. Anında kendimi hafiflemiş hissediyorum. Deli gömleğini çıkardıklarında kollarımın uyuştüğünü fark ediyorum. Belki ağzımdaki tıkaçı da çıkarırlar. Umarım çıkarırlar. Dudaklarımı yalamak, bir yudum suyun tadını almak için yanıp tutuşuyorum.

Adamlardan biri, “Üzerindekileri çıkar” diyor.

Kısa süre içinde, başımın etrafındaki zımbırtı dışında çıplak kalıyorum. Dudaklarım uyuşuk, çenemde salyanın ıslaklığı hissediyorum.

İki adam bana biraz büyülenmiş gibi bakıyorlar.

Ağzımdaki acı öyle şiddetli ki kendimi gerektiği gibi küçük düşmüş hissedemiyorum. Tek istediğim ağzımın boşalması. Ağzımı işaret edip ellerimle yalvarır gibi hareketler yapıyorum. Bir şeyler içmem gerektiğini belli ediyorum.

Sonunda kısa boylu olan adam kemerinden anahtarları çıkarıyor. Başımın arkasındaki kilidi kurcalıyor. Tıkaç gevşeyip

düştüğünde sertçe nefes alıyorum. Yanaklarımdan rahatlamak-
tan kaynaklanan yakıcı gözyaşları süzülüyor. Ağzımı kapatma-
ya çalışıyorum, ama olmuyor.

Uzun boylu adam eliyle bir yeri işaret ediyor. “Duşlara ora-
dan gidiliyor. Acele etme. İşin bittiğinde kırmızı tulumu giy. Ar-
ka taraftan çık.”

Bir kapıdan geçiyorum. Solda beş lavabo, sağda beş duş, or-
tada bir bank var. Kapı da, perde de yok. Ortadaki duşa giriyo-
rum. Bir parçam suyun akmayacağına, bunun zalimce bir psi-
kolojik şakadan ibaret olduğuna inanıyorum.

Musluğu çeviriyorum. Su mucizevi bir biçimde tepemden
aşağı dökülmeye başlıyor. Buz gibi su tenime değdikçe titriyo-
rum. Başımı kaldırıp ağız dolusu su yutuyorum. Su buz gibiy-
ken aniden beni haşlayacak kadar ısınıyor. Geriye sıçırıyorum.
Sonra gidere işiyorum ve koyu sarı sıvının buharı tüten suyla
birlikte kayboluşunu izliyorum.

Plastik sabunluğun düğmesine basıyorum, avucuma in-
cimsi pembe bir sıvı akıyor. Yolda üstümde biriken pislikleri
ovalıyorum. Su artık ılık akıyor. Yüzümü, saçlarımı, her yerimi
yıkıyorum. Gözlerim kapalı halde suyun altında dikiliyorum.
Uzanmak, sonsuza dek uyumak istiyorum. Duştan çıkmak, tu-
lumu giymek istemiyorum. Kapıdan geçmek istemiyorum.
Geçtiğim her kapı, bu cehennemden kaçmak için çıkmam gere-
kecek yeni bir kapı anlamına geliyor. Tabii kaçmak mümkünse.

Sonunda suyu kapatıp duştan çıkıyorum. Duvardaki kan-
calara kırmızı bir tulumla beyaz bir iç çamaşırı asılmış. Kıyafet-
lerin altında bir çift terlik duruyor. İç çamaşırıyla tulumu giyi-
yorum. Kumaş tıpkı Alice’in söylediği gibi, tuhaf bir biçimde ra-
hat. Üzerime tam uyuyor. Terlikler ayağıma küçük geliyor. Yine
de giyip kapıdan geçiyorum.

Kendimi dar bir odada buluyorum. Birlikte seyahat etti-
ğim kadın karşımda, bir sandalyenin yanında ayakta duruyor.
Onun üzerinde de benimkinin aynısı, kan kırmızısı bir tulum
var. Önünde büyük harflerle MAHKÛM yazıyor. Sandalyenin
yanında yüksek bir masa var. Zarif mermer yüzeyiyle bulundu-
ğum yere pek uymuyor. Masanın ortasında ahşap bir kutu var.

İçinde ne olduğunu düşününce ürperiyorum.

Kadın elini uzatıp saçını mahcup bir biçimde düzeltiyor. Teni aldığı duştan ötürü hâlâ nemli, ama saçları kuru. “Çıkış yok” diyor.

Doğru söylüyor. Başka çıkış yok. Dönüp geçtiğim kapıya bakıyorum, ama çoktan kapanmış. Küçülen cam kafesin içindeki JoAnne’i düşününce paniğe kapılmaya başlıyorum. Tokmağı kurcalıyorum, ama kapı açılmıyor. Burada hapis kaldık.

Yavaşça, bir daire çizerek dönüyor, odayı gözden geçiriyorum.

Kadın tereddütlü bir tavırla, “Lütfen otur” diyor. Ben kıpırdamayınca yine, “Lütfen” diyor. Gözleri kırmızı, ağladığı belli oluyor.

Gidip sandalyeye oturuyorum.

“Üzgünüm” diyor.

“Neden?”

Bir iki dakika suskun kalıyor, sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyor.

“İyi misiniz?” Sorarken bile sorunun absürd olduğunu fark ediyorum, ama kadının ne hissettiğini anladığımı bilmesini istiyorum.

“Evet” diyor. Belli ki soğukkanlılığına, azametine kavuşmak için çabalıyor. Kutuyu açıp içinde bir şey arıyor. Metale değen metalin sesini duyunca midem bulanıyor.

Alacağım cevaptan korkarak, “Kutuda ne var?” diye soruyorum.

“Bize seçenek sundular” diyor. “İkimizden biri odadan kafasını kazıyıp çıkmak zorunda. Benim karar verebileceğimi söylediler. Geriye tek bir tel saç kalsa bile, ikimizin de kafasını kazıyacıklarını ve daha kötü şeyler yapacaklarını söylediler.”

“Karar verdiniz mi?”

“Evet, özür dilerim.”

Kazınmış saçlar. Bu katlanılamayacak bir şey değil. Daha rahatsız edici olan soru, bize bunu neden yaptırdıkları. Kadına seçme şansı veriyorlarsa muhtemelen bana da verecekler. Benim seçimim ne olacak?

Jilet kafa derimde vızıldayarak dolaşırken Eliot ve Aileen'i düşünüyorum. JoAnne onlara Eli ve Elaine demişti. Belki Portland gazetesi isimleri yanlış biliyordur. Belki de JoAnne yanlış biliyordur. Benim yanlış duymuş olmam mümkün mü? Kulaklar genelde söylenenden ziyade duymayı beklediği şeyi duyar.

Okyanusta kanoyla dolaşırken kaybolan başka bir çifti hatırlıyorum. Olay iki yıl önce, Malibu'nun kuzeyinde bir yerde olmuştu. Çift haftalarca kayıp sayılmıştı, ama sonra iki kişilik kanoları gövdesinde bir ısırıkla bulunmuştu. Fiberglasa saplanmış köpekbalığı dişi parçaları vardı.

Ya Sözleşme'den biri o haberi okuyup Eliot ve Aileen gibi bir çift için inanılır bir senaryo olduğuna karar verdiyse? Ya Dave'in karısının kanseri de yalnızca inanılır bir senaryoysa?

Eliot'la Aileen'den bir iz bulmak için Oregon kıyılarında arama yapan 107 kişiyi düşünüyorum. Gazete makalesinin verdiği sayı buydu: 107. Hepsini tek sıra halinde, başları eğik halde uzun plaj boyunca yürür, kumda gömülü ipuçları ararken hayal ediyorum. Ortadan kaybolsam beni aramaya da 107 kişi gelir mi? Geleceğini düşünmek istiyorum, ama muhtemelen gelmez.

Gazete makalesi üç ay önceden kalmaydı. Keşke vaktim olsaydı da güncel bilgilere erişebilseydim. Arkadaşları vazgeçmiş mi? Yoksa hâlâ onları mı arıyorlar? Ben ortadan kaybolsam, insanlar beni ne kadar zaman arar?

Kafamda tek bir tel saç kalmadı, ama kadın ellerini kafa derimde gezdirmeyi, atladığı bir şey var mı diye bakmayı sürdürüyor. Arada bir durup jileti tekrar eline alıyor, kafama krem sürüp gerçek ya da hayali bir saç kökünü tıraş ediyor. Bilinmeyen sonuçlardan ödü koptuğu için saplantılı görünüyor. Saçları onun yaşındaki, hali vakti yerinde kadınlarda sık görülen bir tarzda. Pahalı bir kesim, sarı ama aşırı sarı olmayan bir renk, kadının çekici elmacık kemiklerini ortaya çıkaran gölgeler. Kadının her sabah saçına epeyce vakit harcadığını görebiliyorum. Neden o kararı verdiğini anlayabiliyorum. Yine de kafamı öyle titiz bir biçimde tıraş ediyor ki hareketleri bana neredeyse zalimce geliyor.

Kadın geri çekilip, “Mükemmel oldu” diyor.

Suçlular her zaman hareketlerini haklı çıkarmanın, size yapılan bir iyilikmiş gibi göstermenin bir yolunu bulur.

Tavandaki hoparlörden bir kadın sesi duyuyoruz. “Bravo. Şimdi seçme sırası sende, Jake.”

Böyle olacağını biliyordum. Yine de vücudum geriliyor.

Ses, “Elimizde iki hücre var” diyor. “Biri karanlık ve soğuk, diğeri aydınlık ve sıcak. Hangisini istersin?”

Kadına bakıyorum. Seçimi her zaman onun yapmasına izin veren bir kocasının olduğunu seziyorum. İstedğinde çikolatayı ya da vanilyayı, istediğinde pencereyi ya da koridoru, istediğinde tavuğu ya da balığı seçiyor. Neyse ki ben onun kocası değilim. Kadın bana hangisini tercih ettiğini söylemek için ağzını açarken, “Aydınlık ve sıcak” diyorum.

“İyi seçim, Jake.”

Kapı ardına dek açılıyor, ışıklı bir yol bizi bir koridordan geçirip sekiz hücreye ev sahipliği eden ortak bir alana götürüyor. Hoparlör yine çalışıyor: “Jake, lütfen hücre otuz altıya gir. Barbara, sen de hücre otuz beşe.”

Demek adı bu. Barbara’yla bakışıyoruz, ama ikimiz de kıpırdamıyoruz. Ses, “Haydi” diyor.

Barbara hücreesine doğru yürüyor, kapının hemen önünde duruyor. İçerisi karanlık. Barbara onu kurtarabilirmişim gibi elimi tutuyor. Ses, “Haydi” diyor. Barbara tereddüt içinde elimi bırakıp hücreye giriyor. Kapı güm diye kapanınca Barbara korkuyla ciyaklıyor. Kararlı bir tavırla, cesur rolü yaparak diğer hücreye giriyorum. Floresan ışıklar gözü acıtacak kadar güçlü, sıcaklık da en az otuz beş dereceye yaklaşıyor. Kapı arkamdan kapanıyor.

Duvara bağlı dar, metal bir yatak var. Tek örtü var, yastık yok. Duvara bir klozet monte edilmiş. Odadaki tek rafta, Kılavuz’un bir kopyası tek başına duruyor. Kitabı görmezden gelecek yatağa uzanıyorum. Işık öyle parlak ki yüzüstü yatıp başımı örtüye gömmem gerekiyor.

Saatler geçiyor. Terliyor, dönüp duruyor, uyuyamıyorum. Yan hücrede Barbara’nın iki kez çığlık attığım duyuyorum, sonra sessizlik oluyor. Hücremi tekrar gözden geçiriyorum; gözlerim hâlâ kör edici ışığa alışmaya çalışıyor. Çok susadım, ama bana su getiren olmadı. Kendime, her şey ters giderse klozetteki suyu içebilirim, diyorum. Muhtemelen beş altı gün yeter. Peki sonra? O kadar ilerisini düşünmemeye çalışıyorum.

Kesin bir şey söyleyemem, ama sanırım kapı açılana kadar bir gün geçiyor. Hücremin içindeki sıcak havanın ortak alana yayıldığını hissediyorum. Tulumum terden sıırıslıklam. Karyolamdan kalkıp hücreden çıkıyorum. Serin hava başımı döndürüyor.

Diğer hücrenin kapısı da açık. Barbara gözlerini ışıktan korumak için yüzünü iki eliyle birden örterek dışarı çıkıyor. Ona karanlık hücreyi seçtiğim için suçluluk hissediyorum. Elimi omzuna koyuyorum; Barbara inliyor. Bize talimat verilmedi, ama ileride bir çıkış işareti görüyorum. Barbara'yı koridorda yürütüp kapıdan çıkarıyorum. Kendimi bildiğim bir labirentte, zorunlu bir yolda yürüyen bir sıçan gibi hissediyorum. Özgür iradem kurmacadan ibaret.

Barbara acı çektiği belli olsa da gözlerini açıyor; şimdi elimi bırakmadan, hemen arkamdan yürüyor.

“Nereye gidiyoruz?” diye fısıldıyor.

“Bu ilk seferin mi?”

“Evet.”

“Her kapı başka bir kapıya çıkıyor. Herhalde yürümeye devam etmemiz lazım. Durmamızı istediklerinde anlarız. Yardımı dokunacaksa saniyeleri say. Böylece en azından ne kadar zamandır yürüdüğümüzü biliriz.”

Barbara, “Bir Mississippi” diyor. “İki Mississippi, üç...”

Ağır, ama kararlı adımlarla yürüyorum. Tam da beklediğim gibi, koridorun ucuna ulaştığımızda bir kapı açılıyor, sonra arkamızdan kapanıyor. Hepsini sensörler mi kontrol ediyor? Yoksa bu kusursuz zamanlama kameraları izleyen birinin işi mi?

Barbara 1014 Mississippi'deyken iki cam kapıya ulaşıyoruz. İkisinin de üzerinde KAMU AVUKATI yazan plastik levhalar var. Ses tepemizden konuşmaya başlıyor. "Barbara, şimdi sen seçeceksin. Avukatın olarak David Renton'ı mı, yoksa Elizabeth Watson'ı mı istersin?"

Hapishane arkadaşımı pek tanımıyorum, ama kimi seçeceğinden eminim.

Barbara hiç duraksamadan, "David Renton" diyor.

İki kapı da açılıyor, karşımıza bir masa ve yanında oturan biri çıkıyor. Barbara sola, adama doğru giderken ben sağa, kadına doğru yürüyorum.

Elizabeth Watson uzun boyu, inceliği ve beyaz teniyle lacivert takım içindeki bir vitrin mankenine benziyor. Başta kırıdamıyor, beni ölçüp tarttığı hissine kapılıyorum. Giysilerim ve terliklerim terden sıırıslıklam. Pek çekici bir manzara sergilediğimi sanmıyorum. Odanın kliması sonuna kadar açılmış; nemli kıyafetlerimin içinde titremeye başlıyorum. Avukatım masanın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret ediyor. Kendisi oturmadan önce sıcak çöl havası içeri girsin diye, aldırılmaz bir tavırla pencereyi aralıyor.

"İçerisi buz gibi" diye mırıldanıyor. "Ben Tallahassee'de büyüdüm. Annem evi hep on sekiz derecede tutardı. Klimaya katlanamıyorum."

İçtenliği beni afallatıyor. Daha önce Fernley'de tanıştığım hiç kimse kendisi hakkında bilgi vermemişti.

Kadın sandalyesini çevirip büyük deri çantasını açıyor.

Burasının aslında kadının ofisi olmadığını fark ediyorum. Etrafta resim de kişisel eşya da yok. Yakından baktığımda kadının takımının sağ tarafının, belki bavul taşımaktan ötürü kırıştığını, sol kol ağzında da bir leke olduğunu fark ediyorum. Çantası ağzına kadar dolu. Belli ki beklenmedik bir biçimde çağrılmış ve uçaktan yeni inmiş.

Avukatım masanın üzerine üç içecek koyuyor: diyet kola, ahududu aromalı İzlanda suyu ve buzlu çay. Anlayışlı bir tebesümle, "İsteddiğini seç" diyor. Şişeleri gösterişli bir avukatlık bürosundan aceleyle çıkarken aldığını hayal ediyorum. Declan'la

Diane'in aksine, Elizabeth Watson muhtemelen Sözleşme üyesi. Muhtemelen bir iki kez yanlış bir şey yaptı, şimdi de arada bir "Dostlarını" temsil etmek için buraya uçuyor.

Suya uzanıyorum, Elizabeth de kendisine buzlu çay alıyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıp, "İlk suçun, değil mi?" diyor.

"Evet."

"İlk sefer en kötüsüdür." Elizabeth masasına bir dosya koyup onu açıyor.

Ben suyum içerken Elizabeth evrakları okumaya başlıyor. "Henüz şikâyetçi olmamışlar. Bu olağandışı. Önce seninle konuşmak istiyorlar."

"Seçme şansım var mı?"

Elizabeth pencereden dışarı, pırıldayan çöle bakıyor. "Hayır, aslında yok. Birkaç dakikamız daha var. Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

Elizabeth çantasını karıştırıp mavi yağlı kâğıda sarılmış yarım bir sandviç çıkarıyor, masanın üzerinden bana itiyor. "Kusura bakma, yanımda başka bir şey yok. Ama lezzetli. Hindili ve Brie peynirli."

"Teşekkür ederim." Sandviçi dört ısıklıkta bitiriyorum.

"Karma telefon etmek ister misin?"

"Gerçekten mi?" Bu, gerçek olamayacak kadar güzel.

"Evet, cep telefonumu kullanabilirsin." Elizabeth telefonu bana doğru itip alçak sesle, "Fernley'e geldiğimizde hep telefonlarımızı kaydettiririz" diyor. Kaydettirmek derken havada parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor, yani beni konuşmamızın gizli kalmayabileceği konusunda uyarıyor. Gerçekten benim tarafımda gibi. Ama belki bu da hastalıklı bir oyun, başka bir testtir. Belki Elizabeth iyi polisi oynuyordur.

Kararsız bir halde, "Sağ ol" diyorum. Telefonu elime alıyorum. Alice'le konuşmak için ölüp bitiyorum, ama ne diyeceğim?

Alice telefonu ilk çalışında, nefes nefese, korkmuş bir sesle yanıtlıyor. "Alo."

"Benim, canım."

"Aman Tanrım, Jake! İyi misin?"

“Saçlarımı kestirdim, ama onun dışında bir şeyim yok.”

“Ne demek saçlarını kestirdin? Eve ne zaman döneceksin?”

“Artık dazlağım. Maalesef eve ne zaman döneceğimi de bilmiyorum.”

Alice dazlaklık kısmını duymamış gibi. “Neredesin?”

“Avukatımın yanında. Bana henüz dava açılmamış. Önce benimle görüşmek istiyorlar.”

Başımı kaldırıp dosyama dalmış görünen Elizabeth’e bakıyorum. Alçak sesle, “Vadim nasıl?” diye soruyorum.

Alice, “Deli gibi çalışıyor” diyor. “Başka belgeler de buldu.”

Elizabeth bana bakıp parmağıyla saatine tık tık vuruyor.

“Kapatmam lazım” diyorum.

Alice, “Hemen kapatma” diyor. Ağladığını duyabiliyorum. “Ne yaparsan yap, onlara kendini suçlu durumuna düşürecek bir şey söyleme.”

“Söylemeyeceğim” diye söz veriyorum. “Alice? Seni seviyorum.”

Ofisin kapı kolunun çevrildiğini duyuyor, telefonu çabucak kapatıp masanın üzerinden Elizabeth’e doğru kaydırıyorum. Ofisin kapısı açılıyor. Fernley’e ilk gelişimde beni sorgulayan adam, Gordon, üzerinde siyah bir takım elbise, elinde de evrak çantasıyla kapıda duruyor. Yanında farklı bir adam var; bu kez partnerinden daha iri ve daha tehlikeli görünüyor. Kapkalin boynunun etrafında yılan dövmesi var. Gordon, “Gitme vakti” diyor.

Elizabeth ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşiyor, Gordon’la aramıza giriyor. Onu şimdiden daha çok sevmeye başladım. Elizabeth, “Görüşme ne kadar sürecek?” diye soruyor.

Gordon, “Duruma göre değişir” diyor.

“Ben de hazır bulunmak istiyorum.”

“Bu mümkün değil.”

“Kahretsin, ben onun avukatıyım. Görüşmede yanında olamayacaksam neden avukatı var ki?”

Gordon sabırsızca, “Bak” diyor. “Bırak da işimi yapayım. İşim bittiğinde onu geri getireceğim. Anlaştık mı?”

“Bir saat mi sürecektir? İki saat mi?”

“O kısım bu arkadaşla ilgili.” Gordon beni dirseğimden tutup kapıya doğru çekiyor. Elizabeth bizi takip etmeye yelteniyor, ama Gordon arkasına bakıp parmaklarını şıklatıyor ve “Maurie, hallet şunu” diyor. Yılan dövme adam kapıda durup Elizabeth’in gelmesine engel oluyor.

Yine uzun koridorlarda yürüyoruz. Bir süre sonra Gordon bir tuş takımına bir şifre giriyor. İçinde bir masayla üç sandalye olan penceresiz bir odaya giriyoruz. Maurie’nin arkamda nefes alıp verdiğini hissedebiliyorum.

Gordon, “Otur” diyor, ben de dediğini yapıyorum. Gordon karşıma geçip oturuyor, evrak çantasını masaya, aramıza koyuyor.

Masaya bağlı metal bir halka var. Maurie, “Eller” diyor.

Ellerimi masanın üzerine koyuyorum. Maurie halkalardan kelepçeler geçirip onları bileğime sıkıca bağlıyor. Gordon evrak çantasından kırmızı bir klasör çıkarıp açıyor. Klasör kâğıtla dolu. Hepsisi benim hakkımda mı?

Gordon, “Başlamadan önce konuşmak istediğin bir konu var mı?” diye soruyor.

Alice bana gazete makalesini göstermeden önce onlara ne var ne yok anlatmayı, yüzde yüz dürüst olmayı, başıma gelecekleri kabul etmeyi planlıyordum. Şimdiyse emin değilim.

Bu soruyu sormamam gerektiğini biliyorum, ama soruyorum. Öğrenmek zorundayım. “JoAnne iyi mi?”

Gordon kaşlarını çatarak, “Bunu sormana çok şaşırdım” diyor. “JoAnne için neden bu kadar endişeleniyorsun? Hiçbir şey öğrenmedin mi?” Maurie’ye bakıyor. “Belli ki hiçbir şey öğrenmemiş.”

Maurie sırtıyor.

“Soruyorum” diyorum, “çünkü onu son görüşümde çıplak halde, gitgide küçülen bir kafese kapatmıştınız.”

Gordon dostane bir tavırla, “Kapatmıştık” diyor, “değil mi?”

Dosyayı karıştırıyor, sonra öne uzanıp yüzünü benimkine iyice yaklaşıyor. “Anladığım kadarıyla itirafta bulunmak isti-

yormuşsun.”

Cevap vermiyorum.

“Bu, hafızanı çalıştırabilir.” Gordon masanın üzerine bir fotoğraf koyup itiyor. Maurie sıkılmış gibi kapıya yaslanıyor. Fotoğraf siyah beyaz ve grenli ama gördüğüm şeyi inkâr etmem imkânsız.

Gordon, “Tekrar sorayım” diyor. “Bunu sana geçen görüşmemizde de sormuştum. JoAnne’le Hillsdale Alışveriş Merkezi’nin yemek katında buluştuğunu hatırlıyor musun?”

Başımı eğip fotoğrafa bakıyorum. Bir kapalı devre güvenlik videosundan alınmışa benziyor. Başımı olumlu anlamda sallıyorum.

“Tamam” diyor Gordon. “Şimdi bir yerlere varıyoruz. JoAnne’le aranızdaki ilişkiyi tarif edebilir misin?”

“Üniversitede tanıştık. Beraber çalışıyorduk. Çok kısa bir süre sevgili olduk. Mezuniyetten sonra onu karım Alice’le beraber Hillsborough, California’daki ilk çeyrek yıllık Sözleşme yemeğimize katılana kadar görmedim.”

“Ya sonra?”

“Onu Woodside, California’daki ikinci Sözleşme partimizde de gördüm. Bundan bir hafta sonra, benim ricam üzerine San Mateo’daki Hillsdale Alışveriş Merkezi’nin yemek katında öğle yemeği için buluştuk. Çubukta sosisli yiyip limonata içtik. Konuştuk.”

“Ne konuda?”

“Sözleşme konusunda.”

“Peki, JoAnne Sözleşme hakkında ne dedi?”

“Sözleşme’nin karımla ikimize uygun olup olmadığı konusunda endişelerim vardı. JoAnne beni temin etti. Sözleşme’nin evliliği için çok faydalı olduğunu söyledi.” Bu repliği kafamın içinde yüz defa prova ettim, ama yine de söylediğimde kulağıma zorlama geliyor.

“Başka?”

“İkinci kez buluşmak üzere sözleştik, ama JoAnne gelmedi.”

“Ya sonra?”

“Sonra da bildiğiniz gibi, onu burada gördüm.” Sabretmeye çalışıyorum. Burada bütün gücün Gordon’da olduğunu unutmamam lazım.

“Karına bu buluşmalardan bahsettin mi?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Bilmiyorum.”

“JoAnne’le yatmayı planladığın için mi?”

Vurgulu bir biçimde, “Hayır” diyorum.

“Onunla sırf eski günlerden konuşmak için mi buluşuyordun? Çubukta sosisli denen o gurme yemeğin tadına varmak için mi? Hillsdale Alışveriş Merkezi’nin yemek katındaki inanılmaz ambiyans için mi? Onu baştan çıkarmaya çalışmadın mı?”

“Hayır!”

Gordon sandalyesini geriye itip ayağa kalkıyor, ellerini masaya koyuyor. Maurie konuşmamızla daha çok ilgilenmeye başlamış görünüyor. “İlişkinizi yeniden alevlendirme teklifinde bulunmadın mı?”

“Tabii ki bulunmadım.”

“Hyatt Oteli’nde buluşmayı önermedin mi?”

“Ne diyorsun be? Hayır!”

Gordon gelip yanımda duruyor, elini yine dost olmuştuk gibi omzuma koyuyor. “Şu an bana yaşattığın zorluk şu, Jake. Anlatmak istediğin küçük bir hikâye var. O hikâyeye bağlı kalmakta kararsısın. Anlıyorum. Kendini koruma içgüdüğü, falan. Ama kaynaklarımız 1 Mart’ta, Burlingame, California’daki Hyatt Oteli’nde JoAnne Charles’la ilişkiye girdiğini doğruladı.”

“Hangi kaynaklar? Delirdiniz mi!”

Gordon içini çekiyor. “Çok da iyi ilerleme kaydediyorduk, Jake. Umutlarım büyüktü. Öğlene kadar buradan çıkarız diye düşünmüştüm.” Tekrar oturuyor.

“JoAnne Charles’la yatmadım.” Bu kelimeler ağızımdan çıkarken kulağa yanlış geldiklerini fark ediyorum.

“Ama yattın. Çoktan itiraf ettin!”

“On yedi yıl önce! Yakın zamanda değil. Bu fikir aklımdan bile geçmedi.” Bu elbette doğru değil. Fikir aklımdan kesinlik-

le geçti. Siktir. JoAnne çırılçıplak, dudaklarında o tuhaf, meydan okuyan tebessümle bacaklarını açıyor. O fikir aklımdan nasıl geçmez? Ama bu suç mu? Bu fikri asla hayata geçirmezdim. Asla.

“Bir erkeğin aklından neler geçtiğini kim bilebilir?” diye soruyor Gordon. Zamanlaması olağanüstü. Ama bunun sadece bir taktik olduğunu biliyorum. Sözleşme kafamın içine girebildiğini düşünmemi istiyor. Ama giremezler. Değil mi?

Gordon yumuşacık bir sesle, “Jake” diyor. “Sana çok önemli bir şey soracağım. İyice düşünmeni istiyorum. Hemen cevap vermeni istemiyorum. Bütün bunların geride kalması için JoAnne’in aleyhinde tanıklık eder miydin?”

Cevabı zaten biliyorum, ama teklifini düşünüyormuş gibi gözükmek için erteliyorum.

Sonunda sadece, “Hayır” diyorum.

Gordon gözlerini benden tokat yemiş gibi kırıpıştırıyor. “Pekâlâ, Jake. Aldığımız bilgiyi ve o bilgiyi aldığımız kaynağı düşününce neden böyle davrandığını anlamıyorum, ama kararına saygı duyuyorum. Bir noktada fikir değiştirirsen onlara benimle konuşmak istediğini söylemen yeterli.”

Kaynak derken, ne demek istiyor? Hyatt’ta seviştiğimizi söyleyenin JoAnne olduğunu ima ediyor. Ama JoAnne bunu neden söylesin ki? Ancak korkunç bir baskı altında söylemiş olabilir. Küçülen kafesi düşünüyorum. İşkence insanlardan cevaplar alabilir, ama nadiren gerçeği ortaya çıkarır.

“Fikrimi değiştirmeyeceğim. JoAnne Charles’la tek bir kez, alışveriş merkezinin yemek katında buluştum. Söylediklerinin geri kalanı yalan.”

Gordon bana, beni başından savar gibi bakıyor. Sonra kalkıp odadan çıkıyor. Maurie de onu takip ediyor.

Ellerim masaya kelepçeli halde, oturup kalıyorum. Tepemdeki havalandırmadan geçen havanın hışırtısını duyabiliyorum. Oda gitgide soğuyor. O kadar yorgun, o kadar açım, o kadar üşüyorum ki düşünemiyorum bile. Keşke Alice’le konuşabilsem. Başımı masaya koyuyorum; ışık aniden kapanıyor. Başımı kaldırdığımda tekrar yanıyor. Bunu birkaç kez daha deniyo-

rum. Her seferinde aynı şey oluyor. Bir yerlerde bir sensör mü var, yoksa biri benimle kafa mı buluyor? Sonunda başımı masaya koyup uyuyorum.

Uyandığımda etrafım zifiri karanlık. Ne kadar zaman geçti? Bir saat mi? Beş mi? Başımı masadan kaldırıyorum, ışık yanıyor. Oda soğuk. Keleпçeler tenime batmaya başladı. Metal masada birkaç damla kurumuş kan var. Ağzımda yosun gibi bir tat var. Uzun süre uyumuş olabilirim. Bana ilaç mı verdiler?

Biraz daha zaman geçiyor. Can sıkıntısı da bir tür işkence. San Francisco'daki Alice'i düşünüyorum. Şu an ne yapıyor? İşte mi? Evde mi? Yalnız mı?

Kapı açılıyor. "Merhaba, Maurie" diyorum. Adam cevap vermiyor. Keleпçelerin kilidini açıyor, ben de ellerimi masadan kaldırıyorum. Çok ağırlar, sanki bana ait değiller. Parmaklarımı oynatıp ellerimi ovuşturuyor, sallıyorum. Maurie kollarımı tutup kabaca sırtımın arkasına çekiyor ve beni yine keleпçeliyor.

Beni koridorda yürütüp bir asansöre bindiriyor.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Cevap yok. Maurie birden gergin, hatta benden bile daha gergin görünüyor. Düsseldorf araştırmasını hatırlıyorum. İnsanlar korktuklarında ya da paniğe kapıldıklarında, terleri yoluyla insan beyninde bazı reseptörleri harekete geçiren bir kimyasal salgılıyor. Maurie'nin tedirginliğinin kokusunu teninden alabiliyorum.

Asansörün kapısı kapanıyor. "Karı var mı, Maurie? Çocuğun var mı?"

Maurie istemeye istemeye gözlerini benimkilere çeviriyor. Başını hafifçe iki yana sallıyor.

"Karı yok mu?" diyorum. "Çocuğun yok mu?"

Adam yine başını hafifçe sallıyor. O anda soruma cevap vermediğini fark ediyorum. Beni uyarıyor.

Asansör bizi beş kat aşağı indiriyor. Ding, ding, ding, ding, ding. Boş midem altüst oluyor, kararlılığım azalıyor. Çöl zemininin on iki metre altındayım, en yakın merkezin yüz mil uzağında-yım. Deprem olsa, bu bina çökse buraya gömülür, ebediyen unutulurum.

Asansörden iniyoruz. Maurie kararlılığını bir nebze kaybetmiş gibi, çünkü kollarımı tutmaya yeltenmiyor. O yürüyor, ben de onu takip ediyorum. Bir tuş takımına şifre giriyor; odaya girdiğimizde kırk beş yaşlarında, eski moda kesimli saçlarını açık sarıya boyamış kadın bir güvenlik görevlisi görüyorum. Sözleşme üyesine benzemiyor. Çölde iş bulmak zordur herhalde. Belki kadın eskiden, burası kapanmadan önce hapishanede çalışıyordu.

Kapı arkamızdan güm diye kapanıyor. Maurie kelepçelerimi çözüyor, sonra üçümüz öylece dikiliyoruz. Maurie kadına bakıyor. “Haydi” diyor.

Kadın, “Hayır, sen” diyor.

İçimden bir ses her ne yapacaklarsa, onu ilk kez yapmak üzere olduklarını söylüyor. İkisi de sorumluluk almak istemiyor. Sonunda kadın bana “Bütün giysilerini çıkarman gerecek” diyor.

“Yine mi?”

“Evet.”

“Her şeyi mi?”

Kadın başını evet anlamında sallıyor.

Terliklerimi yavaşça çıkarırken bir yandan düşünüyorum. Maurie beni asansörde başıyla uyardı. Bunun düşmanca bir hareket olmadığından eminim; daha ziyade suç ortağımız gibi davrandı. O da kadın da huzursuz görünüyorlar. Burada üçümüzden başkası yokken, onları beni serbest bırakmaya ikna edebilir miyim? Hazır Gordon yokken. Ne kadar para alıyorlar? Onlara para teklif etsem olur mu?

“Nevadalı mısın?” diye soruyorum. Tulumumun en üst düğmesinde zorlanıyor rolü yapıyor, zaman kazanmaya çalışıyorum.

Kadın Maurie’ye bakıyor. “Hayır, aslen Utahlıyım” diyor. Maurie ona azarlayıcı bir bakış atıyor.

“Acele et” diyor.

Tulumun düğmelerini çözüp yere bırakıyorum. Kadın gözlerini kaçırıyor. Belli ki çıplaklığımdan rahatsız; “Sen nerelisin?” diye soruyor.

“California.” Hapishane modeli iç çamaşırımla öylece duruyorum. “Bana yardım eder misiniz?” diye fısıldıyorum.

Maurie, “Yeter” diye tıslıyor. Sınırı aştığımı biliyorum. Maurie’nin her an öfkeden köpürebileceğini hissediyorum. Yine de pek seçeneğim yok. “Param var” diyorum. “Çok” diye yalan söylüyorum.

Kapının diğer yanındaki tuş takımına rakamların girildiğini duyabiliyorum. Sarışın kadın Maurie’ye bir bakış atıyor. Siktir, o da Maurie kadar gergin. Kapı açılıyor, içeri uzun boylu, sağlam yapılı bir kadın giriyor. Eski zamanlardan kalma, sahici bir hapishane müdürüne benziyor. Kafatasımı yumruğuyla parçalayabilecek ve bundan keyif alabilecek biri gibi. Beklenmedik yumuşaklıkta bir sesle, “Gardiyanlar” diyor ve elindeki dosyayı inceliyor. “Hızlanmamız lazım.” Bana bakıyor. “Tamamen soyun. Hemen.”

İç çamaşırımı çıkarıp kasıklarımı ellerimle örtüyorum. Giyinik insanların arasında çıplak olmak berbat bir his.

Hapishane müdürü gözlerini dosyasından ayırıp bana bakıyor. Çıplaklığım onu ne şaşırtıyor ne ilgisini çekiyor. Kadın Maurie’yle sarışın kadına, “Onu iki bin iki yüze götürün” diyor. “Çabuk. Aparata sokun. Herkes bekliyor.”

Siktir. Bu iyiye alamet değil.

Hapishane müdüründen ödü koptuğu belli olan sarışın beni öne itiyor. Bir koridorda yürüyüp başka bir odaya giriyoruz. Odanın merkezinde tamamen pleksiden yapılma bir masa var. Masanın yanında çekici bir kadın duruyor. Onun elinde de dosya var, ama üzerinde sıradan bir üniforma yerine kolalı, beyaz bir gömlek, beyaz keten pantolon, ayağında da güzel deri sandaletler var. Saçları kızıl-sarı ve küt kesilmiş. Özel biri olsa gerek. Belki Dostlardan biridir.

Kadın gözlerini vücudumda gezdiriyor. “Masaya çık” diyor.

“Dalga mı geçiyorsunuz?”

“Hayır.” Kadının bakışları soğuk. “Maurie sana bir alternatif gösterebilir, ama seni bundan daha kötü olacağına temin ederim.”

Omzumun üzerinden Maurie'ye bakıyorum. Siktir. O bile korkmuş görünüyor.

“Bakın” diyorum, “ne tür bir ortaçağ...”

Kadın bana öyle hızlı yaklaşıyor ki kaçacak zaman bulamıyorum. Dosyasıyla yüzüme vuruyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Kadın sakın bir sesle, “Lütfen masaya çık” diyor. “Şunu anlamalısın: Biz çok kişiyiz, sen tek kişisin. İsteklerimize boyun eğebilir ya da direnebilirsin, ama istediğimiz şey her türlü olacak. Ne kadar direnirsen o kadar acı çekersin; diğer açılardan sonuç aynı olur. Bu basit bir denklem: direnç eşittir acı.”

Ürpererek masaya tırmanıyorum; kendimi tamamen savunmasız hissediyorum. Masanın bir ucunda köpükten yapılmış bir boyun dayama yeri, onun yanında da deri bir kayış var. Masada başka kayışların yanı sıra en altta ahşap bloklar var. Sarışın kadın tavana bakıyor. Maurie beyazlı kadını izliyor; belli ki emir almayı bekliyor.

Pleksi çıplak tenime soğuk geliyor. Başım ağrıyor, yüzümden de kan süzüldüğünü hissediyorum. Dün deli gömleğinden kurtulmak için ölüyordum, ama şimdi çıplaklığımı ve küçük düşmüşlük hissimi örtmek için herhangi bir şeye razıyım.

Sarışın kadın başımı köpüğün üzerine yerleştiriyor, sonra boğazımı deri kayışla bağlayıp gözden kayboluyor. Kollarımın da kayışla bağlandığını hissediyorum. Maurie. Kavrayışı kuvvetli, ama şaşırtıcı derecede nazik de. Sonra ayak bileklerimde kayışlar hissediyorum. Onları bağlayan sarışın olsa gerek. Kadın kayışlarla işi bittikten sonra ayağıma pat pat vuruyor. Çok anaç bir hareket. Gözyaşlarımla mücadele ediyorum. İkisi neden böyle davranıyor? Ne biliyorlar? Bu, katliamdan önce gösterilen nezaket mi?

Hareket edemez halde, üşüyerek tavana bakıyorum. Tek görebildiğim çirkin floresan lambalar. Oda sessiz. Lise biyoloji sınıfında masaya bağlanmış, kesilip biçilmeyi bekleyen bir kurbağa gibiyim.

Ayak sesleri duyuluyor. Sanırım odaya iki kişi daha girdi. Beyazlı kadın gelip tepeme dikiliyor. “Kapatın” diyor.

Üzerime büyük bir pleksi tabakası iniyor. Kalbim öyle hızlı

atıyor ki sesini duyabiliyorum. Acaba onlar da duyabiliyor mu? Kıpırdamaya, direnmeye çalışıyorum, ama faydası yok. Pleksi tabakası ağır görünüyor. Panik içinde “Hayır!” diye bağıyorum.

Beyazlı kadın, “Sakin ol” diyor. “Canının yanması şart değil. Denklemi hatırla.”

Gözlerimi kapatıyor, geriliyorum; pleksi tabakasını bırakmalarını, beni altında ezmelerini bekliyorum. Bütün bunlar yakında sona erebilir. Dehşet verici bir ölüm. Bunu mu tadacağım? Bu bir infaz mı? Beni nefessiz bırakmayı mı planlıyorlar, yoksa beter bir şey mi? Yoksa yine korku taktiği, zihinsel zulüm ve boş tehditlerle mi karşı karşıyayım?

Pleksi vücudumdan on beş santim yukarıda sallanıyor.

“Lütfen” diye yalvarırken sesimdeki zayıflıktan tiksiniyorum.

Haberlerde ne çıkacak? Bir adam kanoyla gezerken kayboldu. Belki hiç haber yapılmaz. Belki sonum rutin bir tıbbi hastalıkla gelmiş olur. Bir adam karaciğer yetmezliğinden hayatını kaybetti. Aneurizmadan. Söyleyebileceklerinin sınırı, hikâyelerine karşı çıkacak herhangi biri yok. Alice dışında. Tanrım, Alice. Lütfen onu rahat bıraksınlar.

Ama onu rahat bırakmazlar. Alice’i başkasıyla evlendirecekler. Ona kimi bulacaklar? Eşi benzer bir akıbete uğramış birini mi?

Neil, diye düşünüyorum. Ya bütün bunlar Neil’ın JoAnne’den kurtulup Alice’le evlenmek için yaptığı ayrıntılı bir planın parçasıysa? Midem ağzıma geliyor. Sonra cam aşağı iniyor.

C amın baskısını vücudumda hissetmeyi bekliyorum, ama öyle bir şey olmuyor. Bir matkabın sesini duyunca, pleksi parçasını dört köşesinden üzerime monte etmekle meşgul olduklarını fark ediyorum. Telaşlı nefeslerim her yeri buğulandırıyor, kısa bir süre sonra hiçbir şey göremez oluyorum.

Matkap sesi kesiliyor, odaya sessizlik çöküyor. Kadınlardan biri, “Bir, iki, üç” diye sayıyor. Kaldırıldığımı hissediyorum. Sonra dikleştiriliyorum; pleksi tabakaların arasındayım, kollarım yanlarıma bağlanmış, bacaklarım hafif aralık, ayaklarım ahşap blokların üzerinde, başım da öne bakıyor. Karşımda boş, beyaz bir duvar görüyorum. Arkamda birilerinin olduğunu hissedebiliyorum, ama onları göremiyorum. Kendimi lamaların arasında, mikroskobun altına girmeyi bekleyen bir organizma gibi hissediyorum.

Zemin altımda sarsılıyor; pleksi yapının tekerler üzerinde olduğunu fark ediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi nefes almaya zorluyorum. Gözlerimi açtığımda dar bir koridordan geçirildiğimi görüyorum. İnsanlar yanımdan geçerken çıplak vücuduma bakıyor. Bazıları öne, bazıları arkama geçiyor. Bir yük asansörüne götürülüyorum; ağır kapılar kapanıyor, yükselmeye başlıyoruz. Beyazlı kadının hâlâ yanımda olup olmadığından emin değilim. Sarışın kadının da. Sanırım beni itenler arkamda.

“Maurie?” diyorum. “Nereye gidiyoruz? Ne oluyor?”

Bir ses, “Maurie gitti” diye cevap veriyor. Bir erkek sesi.

Bana at gözlüğü takılmadan hemen önce Alice’in yüzünün nasıl görüldüğünü düşünüyorum. Deli gömleği üzerimdey-

ken ellerini göğsümde hissedişimi, o güven verici baskının kayboluşunun beni nasıl sarstığını düşünüyorum. Son birkaç saatte hayatımın nasıl da altüst olduğunu. Her şeyimi parça parça elimden aldılar.

Ağlamak istiyorum, ama gözlerimde yaş yok. Haykırmak istiyorum, ama çığlıklarımın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum.

Nefesimi pleksinin gözlerimin önündeki buğusu temizlenecek kadar uzun süre tutuyorum. Asansör kapısı açıldığında çok büyük, yüksek tavanlı bir odada olduğumuzu fark ediyorum. Bu odayı Fernley'e ilk gelişimden hatırlıyorum: yemekhane.

Ayak seslerinin uzaklaştığını duyuyorum; tek başıma kalıyor, buğulu pleksinin arkasından dümdüz ileri bakıyorum.

Kulak kabartıyorum, ama hiçbir şey duymuyorum. Hareket etmeye çalışıyorum ama olmuyor. Birkaç dakika sonra bacaklarımı, sonra kollarımı hissedemez oluyorum. Sonra da gözlerimi kapatıyorum. Birbirinden kopuk düşüncelerimden ibaretim. Savaşma azmimi kaybettim.

Şimdi, en sonunda, planlarının bu olduğunu anlıyorum. Yiğitliğimi, bütün umudumu elimden almak.

Zaman geçiyor. Ne kadar zaman? Düşüncelerim Alice'e, Ocean Beach'e, düğünümüze doğru sürükleniyor. Alice'in Eric'le beraber garajda şarkı söyleyişine.

Bu düşüncüyü bir kenara itmeye çalışıyorum. Ama olmuyor. Şu an böyle kıskançlığa kapılarak aptallık ediyorum. Gerçek şu ki, ben öldüğümde, yani eğer ölürsem, Alice istese bile Eric'le rahat rahat beraber olamayacak. Hâlâ Sözleşme'nin ve onların rastgele kararlarının insafına kalmış olacak. Muhtemelen hayatı boyunca.

İnsan sesi, hatta herhangi bir ses duyma özlemiyle yanıyorum. Şu an Gordon'ı görmek için neler vermezdim. Ya da Declan'ı. Hatta Vivian'ı bile. Bir insan görsem yeter. Herhangi birini. Yalnızlığın gerçek tanımı bu mu? Öyle olsa gerek.

Bir noktada asansörün açıldığını duyuyorum. İçim mütahiş rahatlıyor. İki, belki üç insanın sesini duyuyorum, zemin tit-

reşmeye başlıyor. Ağır bir şey tekerler üzerinde bana doğru geliyor. O şeyin görüş alanıma girmesini bekleyip duruyorum, ama girmiyor. Sonra sesler koridorda uzaklaşıp kesiliyor. Asansörün zili yine çınıyor, yine insan sesleri duyuyorum, koridorda yine bir şey tekerler üzerinde itiliyor.

Tıpkı benim içinde olduğuma benzer, dik duran, pleksi bir mekanizma.

İçinde bir kadın var. Kumral, orta boylu; o da benim gibi çıplak. Camın yüzünün önündeki kısmı buğulandığından yüzünü seçemiyorum. Onu tekerlek üzerinde, karşı çaprazıma götürüyorlar. Ayak sesleri bizden uzaklaşıyor, konuşma sesleri azalıyor. Asansör. Başka insan sesleri. Başka bir pleksi yapı. Onu göremiyorum, ama sesini duyabiliyorum.

Artık üç kişiyiz. Yalnız kaldığımızı, bizi sağa sola itenlerin hepsinin gittiğini hissedince cesaretimi toplayıp konuşuyorum. Alçak sesle, “İkiniz iyi misiniz?” diye soruyorum.

Kadının hıçkırıklarını duyuyorum. Sonra sağımdan bir erkek sesi, “Sence bize ne yapacaklar?” diyor.

“Senin yüzünden!” diye bağırıyor kadın. “Yakalanırsız demiştim sana!”

Adam, “Şşt” diyor ve o anda kadının adama hitap ettiğini anlıyorum. Birbirlerini tanıyorlar. “Ne senin yüzünden?” diye fısıldıyorum.

Hoparlörden bir ses konuşmaya başlıyor: “Mahkûmlar suçları konusunda konuşmaktan kaçınabilirler mi?”

Aramızdan beyaz aşçı üniformalı, yaşlıca bir adam geçiyor. Doğrudan bana bakarak, “Siz içinüz başınızı fena derde sokmuşsunuz” diyor. Sonra yürüyüp gidiyor.

Bir iki dakika sonra asansörün zili çalıyor. Önümden başka bir pleksi kafes geçirilirken sırtı bana dönük, saçları birbirine dolanıp yağlanmış çıplak bir kadın görüyorum. Bence bu tek bir kişi olabilir. Güvenlik görevlileri pleksiye çeviriyor, iki metre uzağımdaki kadının yüzü bana dönüyor. Kadın solgun ve zayıf. Haftalardır güneş görmemiş gibi. Gözlerinin olduğu yer buğulandığı için camın temizlenmesi ve kadının beni görmesi birkaç saniye sürüyor. Hayır, JoAnne değil. JoAnne’e ne yaptılar?

Çok sayıda ayak sesinin gümbürtüsünü duyuyorum. Bir anda, kırmızı tulumlu mahkûmlar ve gri üniformalı çalışanlar yemekhaneye dolmaya başlıyor. Aniden, bu iğrenç uygulamanın amacını kavriyorum. Dördümüz öyle bir şekilde dizildiki herkes yemek sırasına girmek için aramızdan geçmek zorunda. Karşımdaki kadınla göz teması kurmaya çalışıyorum, ama o gözlerini sıkıca kapatmış. Yanaklarından yaşlar süzülüyor.

Sıra duruyor. Tepsilerin, çatal bıçağın şangırtısını, sert emirler veren çalışanların sesini duyuyorum. İçeri mahkûm girdikçe, sıra uzuyor. Kaç kişiler? Bu kadar Dost nasıl oldu da Sözleşme'ye karşı geldi?

Çok geçmeden önümüzdeki sıra sabitleniyor. İnsanların çoğu gözlerini yere dikmiş, bizimle göz göze gelmemeye çalışıyorlar, ama diğerleri büyülenmiş, dehşete düşmüş görünüyor. Bunlar buraya ilk kez gelenler mi? Siyah saçlı, kusursuz dişlere sahip, yirmilerinde bir adam gülümsüyor bile. Olanlardan zalimce bir haz alıyor gibi. Diğerleri sadece sıkılmış, zaman geçiriyor gibi; bu onlar için Fernley'de yenen sayısız öğle yemeğinden biri. Bütün bunları daha önce görmüş gibiler.

Önce kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyorum. Utançtan, küçük düşmüşlük hissinden. Ama sonra amaç buysa, onları bana bakmaya zorlamak istediğimi fark ediyorum. Beni görmeye. Yarın aynı şeyin onların başlarına gelebileceğini anlamaya. Ben kendimi burada bulduysam her Dost bulabilir.

Kalabalığın yarısı erkek, yarısı kadın gibi görünüyor. Kırmızı tulumlar neredeyse herkesin bakımlı, muhtemelen varlıklı olduğu gerçeğini saklayamıyor. Bunlar sıradan hapishane nüfusundan değil. Acaba onları nasıl suçlar buraya getirdi? Kalabalık artınca sıra iki kat, sonra üç kat uzuyor. İçerisi o kadar kalabalık ki bazı insanlar pleksi hapishaneme yaslanıyor. Çıplak bedenimle aralarındaki tek şey şeffaf plaka. Gürültü artıyor, benimse içim hiddet ve hayal kırıklığıyla doluyor. Bir şey yapmalarını istiyorum. Ne olursa. Sözleşme'ye karşı ayaklanmalarını istiyorum.

Hepimiz bunların başımıza gelmesine nasıl müsaade ettik?

Şakağında zarif bir şekilde kırışmış bir tutam saçı olan kızıl kahverengi saçlı bir kadın bana gülümsüyor. Kimsenin izlediğinden emin olmak için etrafına bakıyor, sonra çabucak plekside ağzımın olduğu kısmı öpüyor. Bir şey söylüyor, ama gürültü sesini bastırıyor. Dudak hareketleriyle, Ne? diyorum. Kadın da dudak hareketleriyle, ağır ağır, Pes etme diyor.

En azından ben öyle söylediğini sanıyorum. Pes etme.

Üstümde yine kırmızı tulumla hücreme geri götürülüyor, yine incecik şiltenin üzerine yatıyorum. Uyumaya çalışıyorum, ama içerisi fazla aydınlık, fazla sıcak. Burada yapılacak hiçbir şey yok; yani, Kılavuz'u okumak dışında. Ona elimi sürmeyi reddediyorum.

Düşüncelerim sağa sola uçuşuyor. Nedense bana hayatın amacını soran hastamı, Marcus'u düşünüyorum. Çocuk Antarktika'nın kenarında yer alan, Rhode Island büyüklüğündeki buz mantosu Larsen B hakkında ödev hazırlıyor. Larsen B 2004'te, neredeyse on iki bin yıl boyunca güçlü ve sağlam durduktan sonra çatladı, kırıldı ve okyanusun dibine battı. Bilim insanları sebepten emin değil, ama durumun inanılmaz bir olay silsilesinin sonucu olduğundan kuşkulanıyorlar. Su akıntısındaki bir değişiklik, güneşin ısınması, ozonun tükenmesi ve yazları gündüzün yirmi dört saat sürmesi Larsen B'nin işini bitirdi. Ilık su akıntısı gövdesinde minicik çatlaklar yarattı, sıcak güneş de ince üst tabakayı eritti. Damlacıklar üzerinden süzülüp yavaşça çatlakların içine girdiler, sonra bütün yapı zayıflayana kadar genişlediler. Sonunda, birkaç dakika içinde, on iki bin yıl boyunca akıl almaz görünen bir felaket bir anda gelip çattı.

Sonra yeni danışanlarım Rosedin'leri düşünüyorum. Darlene'le Rich yirmi üç yıldır evlilerdi ve çoğunlukla mutlulardı. Güzel bir evleri, düzgün işleri, ikisi de üniversiteye giden iki çocukları vardı. Darlene altı ay önce iki aptalca şey yapana kadar her şey şahaneydi. Hayatın genel gidişatında, yaptığı hatalar çok büyük değildi ama bunun üzerinden geçen haftalarda

bir domino etkisi vuku buldu, öfke ve güvensizlik sebebiyle evlilikleri yerle bir oldu. Bunun evliliğe biraz karamsar bakmama sebep olduğunu inkâr edemem. Her günün her saniyesi işleri yolunda tutuyorsunuz, sonra bir kez, bir an için iki kişiden biri konsantrasyonunu kaybediyor, ipin ucunu bırakıyor ve bütün yumak çözülüyor.

“K onuşmaya hazır mısınız?”

Kaskatı bacaklarla ayağa kalkıp Gordon’la Maurie’nin peşinden hücreden çıkıyor, koridorda yürüyor, görüşme odasına giriyorum. Bu sefer beni masaya bağlamıyorlar. Belki karşı koyamayacak kadar yorgun olduğumu fark etmişlerdir.

Gordon öylece oturup masanın karşısından bana bakıyor. Maurie kapıdaki konumunu alıyor. Benimle göz göze gelmeye yanaşmıyor.

Gordon, “Ee?” diyor, “ortak bir zemin bulabilecek miyiz? Düşünmeye vaktin oldu mu?”

Cevap vermiyorum. Söyleyebileceğim bir şey olduğundan emin değilim. Yemekhaneye götürüldüğümde cehenneme giden bir kapıyı açmış gibi oldum. JoAnne ve kendim için, Alice için durumu düzeltmeye kararlıydım, ama yabancı o sözleri söylediğinde, başkaldırma gücünü buldum. *Pes etme.*

Gordon, “Aslında burada konu sen değilsin” diyor. “Bizi asıl uğraştıran JoAnne. Bunun onun ilk Sadakatsizlik Suçu olmadığını bilmek ilgini çeker miydi? Neil benden bu konuyu çözmemi istedi.” Fernley’de ilk kez biri yetkili konumdaki birinden adıyla bahsediyor. Bu iyiye alamet olamaz. Acaba tanık-tan kurtulmayı planladığı için mi böyle yapıyor?

“Bak, Jake. Burada sıkıntılı bir durumda olduğunun farkındayım. Sorunu çözmeme ancak kendini suçlu duruma düşürürsen yardım edebileceğini hissediyorsun.” Gordon ayağa kalkıp köşedeki mini buzdolabına gidiyor. “Bir şey içer misin?”

“Evet. Lütfen.”

Gordon önüme plastik bir şişe koyuyor. Yine İzlanda suyu,

ama bu sefer böğürtlenli ve naneli.

“Ciddi anlamda kararlı görünüyorsun, Jake. Ben de biraz düşündüm. İki yoldan birine sapabiliriz. Ya kararlılığını kırarım, ki bu bana zahmet olur, seni de pek eğlendirmez ya da senin bana yardım ettiğin, ama bunu görece az hasar alarak eski hayatına dönmene imkân verecek şekilde yaptığımız bir planla bu işin içinden çıkarız.”

“Az önce bana yaşattıklarından sonra ‘az hasar’ tanımına güvenemiyorum.”

“İnan bana, o yaptığım hiçbir şeydi.”

“Bu normal mi?”

“Ne normal mi?”

“Sözleşme’nin başarılı, sağlıklı, uzun soluklu evlilikleri besleme amacı güttüğünü sanıyordum. Sorgulama ve işkence sağlıklı bir evlilikte olan şeyler mi?”

Gordon iç çekiyor. “Bak, durum şu. Benden JoAnne sorununun çözmem istendi. Çoğu durumda zinayı yapanla yüzleşirim, o kişi suçunu itiraf eder, yargıçla yüzleşir, cezasına razı olur. Çift de hayatına devam eder. Basit. Evliliğin ne kadar dirençli olduğunu bilsen şaşırırsın. Korkunç, yıkıcı darbelere dayanan ve bir şekilde toparlanan evlilikler gördüm. Tuhaf şey doğrusu. Evliliklerin çoğu sıkıntılar bittikten sonra daha bile güçleniyor. Neden, biliyor musun?”

Cevap vermeyi reddediyorum.

“Suçlu ortak eylemlerinin sonucunu kabul ettiğinde denge ilişkiye geri döner, Jake. Durağanlık geri gelir. Gürültü biter, sorun çözülür, ilişki sil baştan başlar. Anahtar dengedir. Denge başarılı bir evliliğe gücünü veren yakıttır.”

Bu, kulağa prova edilmiş bir konuşma gibi geliyor gelmesine, ama içinde gerçeklik payı da var gibi. Hastalarımın buna epeyce benzeyen bir şey söylediğimi hatırlıyorum.

“Çoğu çift ilişkiye kendi başına tekrar denge kazandıramaz. Ben de o yüzden varım.”

“Peki” diyorum, “tam olarak neye ihtiyacın var?”

“JoAnne suçunu tamamen itiraf etmeye yanaşmadığından, bu müdahale etmek zorunda kaldığım nadir olaylardan bi-

ri oldu.”

“Hiç itiraf edilecek bir şey olmadığı olasılığını aklmdan geçirdin mi?”

Gordon yine iç çekiyor. “JoAnne’i ilk takip ettirdiğim gün Neil’a yalan söylediği ortaya çıktı. Evden gizlice çıkıp seninle yemek katında buluştu. Yıllarca yabancı bir istihbarat şirketi için çalıştım. Hedeflerim profesyoneldi, izlerini kaybettirmeyi bilirlerdi. O iş zordu. Ama bu hiç değil.”

“JoAnne’in Neil’ı aldatmadığı olasılığını aklından geçirdin mi? Sadece bir arkadaşıyla buluştuğunu?”

“Böyle durumlarda kuşkulananın eşin her zaman diğerini aldattığını gördüm. Burada da sonuç aynı olacak. Tek mesele, o kaçınılmaz sonuca nasıl varacağımız.”

“Onu ben söyleyemem. Çünkü böyle bir şey olmadı.”

Büyük veri ve bol bilgi çağında, ister doğru ister yanlış olsun her bakış açısını destekleyecek kanıt bulunabilir. Irak’taki savaşın arefesini, Afrika’daki sarı pasta uranyumu, Kürdistan’daki vahşeti düşünüyorum. Kimi doğru kimi yanlış kanıtlardan oluşan, ulusları birbiriyle savaşma kararına götüren medceziri.

Gordon bana zorla gülümsüyor. “Benim önerim şu. JoAnne’in seninle cinsel ilişki yaşamak istediğini belli eden üstü kapalı bir imada bulunduğunu söyleyip ifade ver. Başka bir şey söylemene gerek yok. Kendini suçlu durumuna düşürmene gerek yok. İddiaya orada son verebiliriz. Sen de olayla alakası olmayan ufak bir suçu kabullenir, cezanı kabul edip hayatına geri dönersin. Çok basit. Bunu en azından Alice için yapamaz mısın?”

Ben cevap vermeyince kaşlarını çatıyor. “Bak, sana yardım etmek için elimden geleni yapıyorum, Jake. Kendimi riske atıyorum, ama sen bunu hiç takdir etmiyor gibisin. Muhtemelen Sözleşme’nin uygulama gerekliliklerine değinen bir yardımcı broşür olduğunu bilmiyorsun. O broşür üyeler için değil, bizim için, yürütme personeli için. Bana sorumluluklarımı yerine getirirken rehberlik ediyor. Ama bu olağandışı bir durum, çünkü işin içinde bir yöneticinin karısı var. Neil işleri hızlandırmak

adına geniş bir teknik yelpazesi uygulamamızı emretti. Her yeni teknik uygulayışımızda yargıçtan emir almamız gerekiyor. Bu yetkiyi çoktan kazandım. Bana kullanma izni verilen teknik dizisini seninle tam olarak paylaşamam, ama kesinlikle tecrübe etmek istemeyeceğin şeylerden oluştuğunu söyleyebilirim.” Gordon’ın yüzü kızarıyor. “Bütün bunları manasız bir fedakârlıkla yapıyorsan, sana JoAnne’in de o teknikleri tecrübe etmek istemeyeceğini kesinlikle söyleyebilirim.”

“Diyorsun ki, hem kendimi hem JoAnne’i kurtarmamın tek yolu yalan söylemek. Ama yalan söyleyip sana istediğini verirsem JoAnne’in cezasının daha bile kötü olmayacağı ne malum?”

“Herhalde bana güvenmen gerekecek.”

Başımı kaldırıp bana bir şekilde rehber olması umuduyla Maurie’ye bakıyorum, ama o zemini inceliyor.

“Kesin kurallardan biri, burada bir şeyle suçlanmadan ancak altı gün kalabileceğin. Suçlandığında duruşmaya hazırlanmak için bir haftamız olacak. Sen daha fazla zaman isteyebilirsin, ama ben isteyemem. Bunları sana neden anlattığımı biliyor musun?”

“Hayır.”

“Bu demek oluyor ki önümüzdeki üç dört gün içinde mutabakata varmamız gerek. Durumu çabucak tırmandırmam gerekecek. Bu hoşuma gitmiyor; senin hoşuna da gitmeyeceğini biliyorum. Daha önceki işlerimde acele etmeyebiliyor, birini haftalarca içeride tutabiliyordum. Onları tanıyabiliyor, yavaş yavaş cezalandırabiliyor ve mutabakata vardığımızda bunun sağlam ve dürüstçe olmasını sağlayabiliyordum.”

“Bak, JoAnne Charles’la yıllardır ilişkim yok. Soruyu bana kaç kez sorarsan sor gerçekler değişmeyecek. Ben zina yapmadım.”

Birbirimize dik dik bakıyoruz. Bir çıkmaza girdiğimiz açık. Çıkış yolu da göremiyorum. “Karıma telefon edebilir miyim?”

“Evet, bu iyi bir fikir olabilir.”

Gordon arka cebinden bir telefon çıkarıyor. Alice’in telefon numarasını ezberden söylüyorum, Gordon da çeviriyor. Te-

lefonu hoparlöre alıyor.

Alice şimdi nerededir, bilmiyorum. Aslında hangi günde olduğumuzu, saatin kaç olduğunu da bilmiyorum.

“Alo?”

Son birkaç saatte olan bitenlerden sonra, Alice’in sesini duymak bana fazla ağır geliyor.

“Jake? Sen misin?”

“Alice.”

Arka planda ofis sesleri duyuyorum; sonra bir kapı kapanıyor ve sessizlik oluyor. “Jake, yaralı mısın? Neredesin? Seni almaya gelebilir miyim?”

“Hâlâ Fernley’deyim. Şu an avukatımla değilim ve yanımda başkaları var. Sorgudayım.”

Alice’in korkuyla iç çektğini duyuyorum. “Yargıç ne dedi?”

“Daha yargıç görmedim. Bana sorular sorup duruyorlar. Bir şeyler söylememi istiyorlar. Gerçek olmayan şeyler.”

Uzun bir sessizlik oluyor. Yine kapılar kapanıyor, asansör zili çalıyor, sonra sokak gürültüsü duyuyorum. Sonunda Alice, “Onlara ne duymak istiyorlarsa onu söyle” diyor.

“Ama duymak istedikleri şey yalan, Alice.”

“Jake, benim için, evliliğimiz için, lütfen onlara istediklerini ver.”

Gordon bunun üzerine hoparlörü kapatıyor. Maurie odadan çıkıyor, kapı arkasından çarpıyor.

“Şimdi o konuşmayı yapmaya hazır mısın?”

“Düşünmem lazım.”

Gordon, “Yanlış cevap” diyor ve öyle hızlı ayağa kalkıyor ki sandalyesi arkaya devriliyor. “Zaman doldu.” Odadan çıkıyor. Işık sönüyor. Kafam karışık halde, kararsız bir biçimde karanlıkta oturuyorum. Sanki Alice’in sesi hâlâ duvarlardan yankılanıyor.

Dakikalar sonra ışık tekrar yanıyor. İçeri siyah üniformalı, bıyıklı bir adam giriyor. Yarı muslukçuya, yarı muhasebeciye benziyor. “Görünüşe göre bunun için ilk kobayımız sensin.” Elinde siyah bir bez çanta var. “Şimdiden özür dilerim. ‘Canın

yanarsa söyle’ derdim ama, canının yanacağından bayağı emim.”

Muslukçu bileklerime iki metal bilezik takıyor. Sonra eğilip pantolonumun bacağına yukarı çekiyor, ayak bileklerime de iki bilezik takıyor. Doğrulup gittiğinde rahatlıyorum, ama sonra onu arkamda hissediyorum. Ağzıma lastik bir top sokup onu bir kayışla sabitliyor. “Tanıştığımıza memnun oldum, Jake” deyip odadan çıkıyor.

Gordon elinde bir dizüstü bilgisayarla geri dönene kadar ağzım çoktan kuruyor, çenem de acımaya başlıyor. Gordon, “Tırmanma seviyelerinden dördüncüsü bu” diyor. “İş buraya vardığı için üzgünüm.” Bilgisayarında birkaç düğmeye basıyor, sonra başını kaldırıyor. “Herhalde tahmin etmişsindir, bileklerindeki şeyler elektrot.”

Tahmin etmemiştim.

“Programı bir saate ayarladım. Dört dakikada bir kol ya da bacaklarından birine elektrik verilecek. Program rastgele, o yüzden şoku alana kadar nerene geleceğini bilmeyeceksin. Tamam mı?”

Hayır. Tamam değil. Lastik topun etrafından damlayan salya çenemden akıyor.

“Ağzındaki şey için kusurumuza bakma. Dişlerini, diş etlerini korumak için. Neyse, dört dakika sonra başlayacak. Artık konuşmak istesen de durduramam.”

Başımı iki yana sallamaya, topa rağmen konuşmaya çalışıyorum, ama dilimin bana faydası yok.

Gordon, “Bir saat sonra görüşürüz” diyor. “Beşinci seviyeye çıkmadan önce konuşma fırsatımız olacak.”

“Lütfen.” Düşündüğüm ve söylemeye çalıştığım şey bu, ama kelime ağzımdan çarpık, anlaşılmaz bir sesle çıkıyor.

Işıklar sönüyor. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmuyor. Belki hepsi boş bir tehditten ibarettir. Belki Gordon kahrolası programı çalıştırmayı bilmiyordur. Sonra birden sağ ayak bileğim bir elektrik akımıyla yanıyor. Acı bacağımdan yukarı fırlayıp vücuduma yayılıyor. Yanan kılların pis kokusunu alıyorum. Canım öyle yanıyor ki çığlık atıyorum ya da atmaya çalışıyo-

rum. Yüzümden salyalar süzülüyor. Lastik tadı alıyorum. Daha gürültülü nefesler alıyorum. Beynimdeki vızıltı şoktan mı ileri geliyor, yoksa bir sonrakinin korkusundan mı, bilemiyorum.

Oluk oluk terlerken ikinci şoku diğer ayak bileğimde hissediyorum. Yine yanan kıllar, yine çığlıklar. Hayatımda bu kadar büyük acı çekmedim. Bu kadar acıyı hayal bile etmedim. Tulumum ter ve sidikten sıırıslıklam; dişlerim de ağzımdaki lastiği deldi delecek. Geriye on üç şok kaldı.

Altıncı şoktan sonra kendimden geçiyorum. Bir sonraki şok vücuduma yıldırım gibi çarparken dehşetle kendime geliyorum. Oda yanan etin, idrarın ve bokun pis kokusuyla dolu. Başım masanın üzerinde, kafamın içindeyse bu acının kavurucu bilgisinden başka hiçbir şey yok.

Gordon sonunda döndüğünde onu gördüğüme fazlasıyla seviniyor, sonra bundan utanıyorum.

Maurie Gordon'ın peşinden odaya giriyor. Bu sefer gözlerimin içine bakıyor. Orada bir şey görüyorum. Dehşet mi, acıma mı? Yoksa tiksinti mi?

Gordon aldırılmaz bir tavırla bir sandalye çekip oturuyor. Odanın havasını koklayıp yüzünü buruşturuyor. "Vücut işlevlerinin kontrolünü kaybettiğin için utanma, Jake. Seni temin ederim, bu doğal bir tepki. Seviye beşe geçelim mi?"

Gordon'ın bunu daha önce yapmış olduğunu fark ediyorum. Herhalde sonu hep aynı oluyordur.

Başımı elimden geldiğince hızla sağa sola sallıyorum, ama hareket ettiğinden bile emin değilim. "Hhhh" diye geveliyor, iğrenç tükürük ve lastik karışımı tattan boğulur gibi oluyorum.

"Ne?"

"Hayır!"

Gordon sahici bir memnuniyetle gülümsüyor. "Tamam o zaman. İyi seçim."

Maurie kapıyı biraz aralayıp göremediğim birine bir şeyler mırıldanıyor. Birkaç saniye sonra muslukçu geri dönüp ağzımdaki tıkaçı çıkarıyor. El bileklerimi çezecek oluyor, ama Gordon onu durduruyor. "Onlar biraz daha kalsın."

Muslukçu cevap vermiyor. Sadece eşyalarını gürültülü bir

biçimde toplayıp gidiyor.

Gordon iPhone'unu ortaya çıkarıp neredeyse şefkatli bir hareketle masaya, aramıza koyuyor. Temiz, beyaz bir havlu alıp yüzümdeki teri siliyor. "Daha iyi mi?" diye soruyor.

Dudaklarımı yalıyorum. Metal, lastik ve kan tadı alıyorum.

Gordon, "Muhtemelen yıkanmak istiyorsundur" diyor.

Başımı güçlkle, evet anlamında sallıyorum. Vücudum hâlâ titriyor. Mesanem boşalmış. Kendi sidiğimle bokumun içinde otururken utançtan geberiyorum, sefil haldeyim.

Gordon yatıştırıcı bir tavırla, "Birazdan" diyor. "Söz veriyorum."

Bütün bunların onun için sadece hastalıklı bir oyun olduğunu bilsem de içimdeki bir şey sesindeki nazık tona tepki veriyor. Gerçek olduğuna inanmayı çok istiyorum.

Gordon telefonun yanına spiralli bir not defteri koyuyor. Telefonunun kayıt düğmesine basıp, "Sadece evet ya da hayırla cevap ver" diyor. Not defterinden okumaya başlıyor: "JoAnne Charles'la önceden cinsel münasebetiniz var mıydı?"

"Evet."

"Onu yaklaşık iki ay önce, bir Sözleşme partisinde gördün mü?"

"Evet."

"Onunla bir hafta sonra tekrar görüştün mü?"

"Evet."

"Onunla Hillsdale Alışveriş Merkezi'nde gizlice buluşma planı yaptın mı?"

"Evet."

"Onunla Hillsdale Alışveriş Merkezi'nde buluştun mu?"

"Evet."

"Sana cinsel imalarda bulundu mu?"

"Evet" diye geveliyorum.

"Ne?"

Daha net bir biçimde, "Evet" diyorum.

"Onunla seks yaptın mı?"

"Yakın zamanda mı?"

"Sadece soruya cevap ver."

“Evet, JoAnne Charles’la seks yaptım.”

“Lütfen tekrarlar.” Gordon telefonu daha yakınımı itiyor.

“Evet, JoAnne Charles’la seks yaptım.”

“JoAnne Charles’la 17 Mart’ta, Burlingame, California’daki bir otelde seks yaptın mı?”

Gordon’m gözlerine bakıyor, duymak istediği sözlere ses vermeye çalışıyorum. Seviye beş. Bu ne anlama geliyor? Aklım harıl harıl çalışıyor. Bu da bir oyundan mı ibaret? İtiraf edersem itirafımı beni Eliot’la Aileen’i gönderdikleri yere göndermek için bahane olarak kullanırlar mı? Daha da beteri, itirafı Alice’e dinletirler mi? Biricik karımı bana düşman ederler mi? Hangisi daha tehlikeli? Sahte bir itiraf mı, gerçek mi?

Kesin olarak bildiğim bir şey var. Alice’i kaybedemem.

Sonunda, “Hayır” diyorum.

Gordon’ın gözleri öfkeyle parlıyor. Bilgisayara doğru dönüp çabucak birkaç tuşa basıyor. Yüzümü silmek için kullandığı havluyu bana veriyor. “Bunu dişlerinin arasına kısırmak isteyebilirsin.”

“Lütfen yapma” diye yalvarıyorum.

Gordon bana bakıp sırtıyor. “Otuz saniye” diyor. “Burlingame Hyatt’ta JoAnne Charles’la yattın mı?”

Terliyorum, aklım bomboş. Cevap veremeden elektriğin vücudumda cızırdadığını hissediyorum. İnleyerek sandalyemden yere düşüyorum. Kelepçeler bileklerime batıyor.

Gordon, “Otuz saniye” diyor.

Hayatta olduğumdan bile emin olamaz halde, öylece yatıyorum.

On beş.

Beynim alev alev.

“On.”

Yerdeki bir şeye bakıyorum. Bir ayakkabıya. Gordon’ın ayakkabısı.

Yeni bir akım sol bacağımdan göğsüme fırlayınca yerde balık gibi çırpınıp ters dönüyorum. Kokudan derimin yandığını anlıyorum. Başımı kaldırıp Maurie’ye bakıyor, ona gözlerimle yalvarıyorum, ama tek kelime edemiyorum. Maurie yüzünü

buruşturup gözlerini kaçırıyor.

şu an masanın altındayım, bileklerimdeki kesiklerden akan kan kollarımdan boşanıyor. İlk kez arkamdaki duvarın aynadan olduğunu fark ediyorum. Kim izliyor?

Akım kesiliyor. Biri ellerimi çözüyor. Kendi sıvılarımın içinde, sersemlemiş halde, kıpırtısız yatıyorum. Ölmek istiyorum. Bu düşünce beni şoka uğratiyor. Demin olanları bir daha yaşamaktansa ölmeyi yeğlerim.

“Yardım edin” diye fısıldıyorum.

Ne zamandır burada yatıyorum? Bir saattir mi? Bir gündür mü? Kapı açılıyor.

Neil, “Yeter” diyor.

Gordon, “Şimdi olmaz” diyor. “Çok yaklaştık.”

Neil, “Gel benimle” diyor. Bana dediğini sanıyorum. Hareket etmeye çalışıyorum, ama olmuyor. Ama sonra Gordon Neil’ın peşine takılıp odadan çıkıyor. Yine, “Yardım edin” diyorum.

Maurie, “Kendi kendine yardım etmen gerekecek” diyor. Odadan çıkıp kapıyı arkasından nazikçe kapatıyor. İç bulandırıcı bir kesinlikle, Maurie’nin benim için bir şey yapmayacağını fark ediyorum. Burada kimse benim için bir şey yapmayacak. Yalnızca köşelerinde durup emirlere uyacaklar.

Uzunca bir süre hiçbir şey duymuyorum.

Sonunda kapı tekrar açılıyor. Elizabeth Watson bezgin görünüyor. Sonra beni yerde görüp “Tanrım, sana ne yaptılar?” diye bağırıyor.

Yüzünü buruşturarak kalkmama yardım ediyor. Odadaki leş koku, giysilerimdeki lekeler beni çok utandırıyor. Elizabeth çantasını açıp bana bir şişe su veriyor. Delicesine susadım, ama şişeyi zar zor tutuyorum. Kapağını açmak için çabalıyorum; Elizabeth onu benden nazikçe alıp kapağını çeviriyor, şişeyi dudaklarıma dayıyor. Çenemden sular damlata damlata şişeyi bitirdikten sonra, Elizabeth bana yeni bir tulumla düzgünce katlanıp onun üzerine konmuş beyaz bir iç çamaşırı veriyor. “Çok üzgünüm, Jake. Artık temizlenebilirsin. Beni takip et.”

Koridorda tökezliyor, muhtemelen arkamda pislikten bir iz bırakıyorum. Elizabeth DUŞLAR yazısının olduğu bir ka-

pının önünde duruyor. İçeri girip sıcak suyun altında dikiliyorum. Uzunca bir süre, su soğuyana kadar duştan çıkmıyorum. Temiz kıyafetleri giyiyorum.

Banyodan çıktığımda Elizabeth'in beni beklediğini görüyorum. Çantasından bir paket fıstık ezme şekerleme çıkarıp avucuma birkaç tane döküyor. Çok açım, ama şekerlemeyi ısırdığımda bütün suratım acıyor. Elizabeth ikimiz ofisine gidip kapıyı kapatmıyaya dek tek kelime etmiyor.

İçeri girince, "Rahat ol" deyip sandalyeyi işaret ediyor.

Sandalyeye çöküp gözlerimi kapatıyorum. Elizabeth'in panjurları kapattığını, kapıyı kilitlediğini, müzik açtığını duyuyorum. Tears for Fears Everybody Wants to Rule the World'ü söylüyor. Bu şarkıyı bir daha asla eskisi gibi dinleyemeyeceğim.

Elizabeth müziğin sesini açıp sandalyesini benimkine yaklaştırdığında, müziği sesini boğmak, mikrofonların işini bozmak için açtığını fark ediyorum.

"Seni bulmak kolay olmadı." Fısıldayarak konuşuyor. "Bana seni nereye götürdüklerini bir türlü söylemediler. Araştırma yapmaya, birilerine telefon etmeye başladım. Sonunda, yargıca ihtiyati tedbir dilekçesi vermem gerekti. Onlar beni oyalamaya devam edince sana kötü şeyler yaptıklarını tahmin ettim."

Ona, *anlayamazsın* der gibi bir bakış atıyorum.

"Yargıç ileri teknikler kullanma konulu dava özetinin mührünü kırdı. Neler için izin aldıklarını okudum." Elizabeth elimi tutup sıkıyor. "Çok, ama çok üzgünüm."

"Eve gidebilir miyim, lütfen?" Sesim sanki bir yabancıya ait.

"Özür dilerim, ama daha o aşamada değiliz. Seni son derece olumsuz bir ışıktaki gösterdiler. Ama dilekçelerindeki bazı usulsüzlüklerden ötürü fırsat yakalamış olabiliriz."

Hâlâ Elizabeth Watson'ı çözmeye çalışıyorum. Rüküş ve inanılmaz zayıf. Kendine olan güvenine bakılırsa, uzun zamandır gerçek bir avukat.

"Burada mı çalışıyorsun?" Çenem acıyor. Bütün vücudum acıyor.

Elizabeth bana tuhaf tuhaf bakıyor.

“Sözleşme üyesi misin?”

“Evet. Sekiz yıldır. Partnerimle San Diego’da yaşıyoruz.”

Bana yaklaşıyor, ağzıyla kulağım arasında sadece birkaç santim kalıyor. “Bunu konuşmamız yasak. Beni Güvene İhanet Suçu’yla buraya getirdiler. Partnerimle aramda gerektiği kadar derin bir güven yokmuş.”

“Cezan da bu muydu? Sahte mahkemelerinde beni temsil etmek mi?”

“Evet, ilk suçumdu, itiraf edip on iki günlük ceza aldım. Normalde Century City’deki bir savunma avukatlığı bürosu için duruşmalara çıkıyorum. Usta ellerdesin. Ücretim çok, ama çok yüksek” diyor. Sonra gülümseyerek, “Ama sana bedava” diye ekliyor.

Elizabeth Watson fındıklı şampuan kokuyor. Bu, rahatlatıcı bir koku. Bütün kalbimle başımı kadının kucağına koyup uyumak istiyorum.

“Karım da avukat” diyorum.

Alice’i evimizde, flanel pijamalarıyla hayal ediyorum. Şu an masada oturmuş kahve içiyor, bir şeyler okuyordur. Gözü kapıda, beni bekliyordur. Onunla evlendiğime pişman değilim. Şu an bile, bugün bile, vücudumdaki cızırtı ve başımdaki ağrıya rağmen. İyi günde, kötü günde. Şu an kesinlikle kötü bir günde-yim. Ama pişman değilim.

Yine gözlerimi kapatıyorum. Alice. Alice’i hayal ediyorum.

Hayalimde halayımıza dönüyorum. Düşünümüze, Alice’in babasının evini satmak için çıktığımız yolculuğa, cebimde taşıdığım yüzüğe dönüyorum. Yüzük ilk geldiğinde metal bir şerit üzerindeki abartılı bir taştan ibaret gibiydi. Güzeldi güzel olmasına, ama basit bir nesneydi ve fiyatı olması gerektiğinden çok yüksekti. Ama uçakta ve ondan sonraki günlerde, yüzük sanki bir tür sihre büründü. Yüzükteki gücü, onu Alice’in parmağına geçirerek yapabileceğim büyüü düşünmüştüm.

Yüzüğü Alice’i benim kılacak bir tılsım olarak gördüm. Çok basit görünüyordu. Şimdiyse planımın ne kadar safça ve biraz da haince olduğunu görebiliyorum.

Gözlerimi açtığımda Elizabeth’i masasına dönmüş, not

defterine bir şeyler yazarken buluyorum. Elizabeth onu izlediğimi görüp gülümsüyor. “Sözde bu on iki gün kolay olacaktı. İlk on gün öyleydi de. Herkes suçunu kabul etti, hiçbir şey gereğinden fazla sürmedi. Hepsi için elimden geldiğince iyi anlaşmalar yaptım ve çoğunlukla hepsi bana minnettar oldu.” Elizabeth kalemiyle defterinin üzerinde tempo tutuyor. “Ama sonra bu oldu.”

“Kusura bakma. Karıma telefon edebilir miyim?”

Elizabeth not defterine bir şey yazıp okumam için defteri havaya kaldırıyor. *Kötü bir fikir! Kâğıdı buruşturuyor, sonra kulaklarına dokunuyor. Birileri bizi dinliyor.*

Müzik hâlâ açık. Şimdi Spandau Ballet çalıyor.

Elizabeth yine gelip yanıma oturuyor, bana doğru eğilerek alçak sesle konuşuyor. “Bu yargıç mankafanın teki. Yargıtay İkinci Daire kadrosundan. Buraya yollanmak için ne bok yediğini hayal bile edemiyorum. Verdiği hükümleri okudum. Uzlaşmayı seviyor, işleri yoluna koymaya çalışan kişileri seviyor. Gerçekten bir şeyleri kabul etmemiz gerek.”

“Yeter ki buradan çıkayım.”

Elizabeth, “Evliliğinde ne yanlışlar yaptın, Jake?” diyor.

Birkaç saniye düşünüyorum. “Nereden başlayayım?”

Alice’le tanışmamızdan bir önceki hafta San Francisco’nun üç saat kuzeyindeki Sea Ranch adlı bir kıyı bölgesinde ev kiralamıştım. Bu, son stajımı bitirdiğim, klinikteki zorlu yılı tamamladığım için kendime verdiğim hediye idi. İnternette tepelerde minicik bir kulübe seçmiştim. Yatak odası yoktu, dar bir mutfak olan bir çatı katıydı.

Oraya giderken yolda, Petaluma’daki bir kitapçıda, Sebastopol’daki turtacıda durmuş, Guerneville’den market alışveriş yapmış, sonra kıvrıla kıvrıla giden kıyı otobanında ilerlemiş, yolun Pasifik’e yukarıdan bakan yüksek uçurumları kucakladığı noktalarda gereğinden fazla hız yapmıştım. Anahtarları alıp evrakları imzalamak için Gualala’daki bir motorcu barının yanındaki emlakçıya gidecektim. Ama ofise vardığımda kimse yoktu. Sonunda soluk tenli genç bir kız çıkıp gelinceye dek orada oturup emlak dergileri okumuştum. Mevsimlerden kıştı, salı günüydü; ofis aylardır ev kiralamamışa benziyordu.

Yağmur yağmaya başlarken kız da benim anahtarları almaya koyulmuştu. Yirmi dakikadan ve sayısız özürden sonra, bir karışıklık olduğunu itiraf etmişti. Meğer benim kiraladığım kulübe bir gün önce ilaçlanmış. Kız bana Two Rock adında bir yerin anahtarlarını vermiş, evi tarif etmiş, sonra beni yollamıştı. Kapıdan çıkarken de, “İçimden bir ses orayı seveceğinizi söylüyor” demişti.

Yalnızca dolunayın ve berrak yıldız kümelerinin aydınlattığı bir otobanda altı kilometre ilerledikten sonra okaliptüs ağaçlarının gölgesinde kalan karanlık bir yola sapmıştım. Asfalt yol araba yoluna dönüşmüş, o yol da beni bir malikâneye gö-

türmüştü. Okyanusun hemen kıyısında, iki yanında pansiyonlar olan şaşıla bir ev vardı. Bahçe kapısının hemen içinde bocce sahası, evin yan tarafında lüks bir jakuzi ve sedir ağacı kokan bir sauna odası vardı.

Kendime ait altı yüz elli metre karelik bir alanımın olması, yakın zamanda elde ettiğim başarıyı kutlamanın şahane bir yolu olmalıydı. Ama ev soğuk ve boştu; hayatımda ilk kez kendimi tamamen yalnız hissetmişim.

Okyanusa bakan oturma odasının devasa bir cam duvarı vardı. Odanın ortasında bir teleskop duruyordu, kitaplıkta da balinaların göç rotalarını konu alan yığınla kitap vardı. Ertesi sabah dürbünden bakıp kıyıda yavaşça hareket eden, balinaların varlığını ele veren bir hava deliği görmeye çalışmışım, ama olmamıştı.

O kiralık evin bomboş sesi, boş koridorlarda sesi yankılanan devasa televizyon, kıyıları çarpan sonsuz dalgalar Alice'le ilişkimizin başlarında beynimde çınlayıp durmuştu. Sea Ranch'teki boş evin anısı, Alice'i daha fazla istememe sebep olmuştu. Evden döndüğümde onu evde bulmak istememe. Beraber bir şeyler yapabilelim diye hafta sonları yanımda olmasını istememe. Onu yatağымda istememe. Onu o zamana kadar istediğim her şeyden çok istememe.

Elizabeth omuzlarımı sarsıyor. “Saat altıya iki var, Jake.”
 “Sabah mı akşam mı?”
 “Akşam.”

“Yarın sabah dokuza mahkeme saati verdiler” diyor bana. Arkasındaki masanın üzeri kâğıtla kaplı. “Şimdi seni hücrene götürecekler. Mahkemeden iki saat önce buraya getirileceksin.”

Kapı çalınıyor. Elizabeth gri üniformalı iki adamın kemer deliklerime zincirler geçirişini, sonra onları kollarımdaki ve bacaklarımdaki kayışlara bağlayışını izliyorum.

Sonra utancımı fark ederek, “Endişelenme, Jake” diyor. “Hepimiz aynı şeyi yaşadık.”

Asıl hücreme döndüğümde ışıklar gözüme daha da parlak görünüyor, ısının da artırılmış olduğunu fark ediyorum. İçeride hâlâ incecik şilteyle Kılavuz’un yıpranmış bir kopyasından başka bir şey yok. Saunadan farksız. Bir saat içinde yeni tulumum da tere bulanıyor. Sonunda kapımdaki yarıktan içeri bir tepsi uzatılıyor. Bir kâse peynirli makarna, iki şişe de İzlanda suyu. Mantarlı makarna. Çenem hâlâ acıyor, ama minicik porsiyondan aşçının büyük ihtimalle çok gösterişli bir restoranda çalıştığını tahmin ediyorum. Yemek enfes.

Ertesi sabah bana saatler gibi gelen bir süre boyunca kapımın açılmasını bekliyorum. Bir güvenlik görevlisi beni alıp Elizabeth’in ofisine götürüyor. Elizabeth bu sefer bana temiz, sarı bir tulumla bir şişe su getirmiş. Ben köşede durup üstümü değiştirirken Elizabeth bilgisayar ekranında yazanları okuyup klavyeyle bir şeyler yazıyor.

Sandalyeye oturup bekliyorum. Elizabeth bir süre sonra başını kaldırıyor. “Bir şekilde anlaşma ihtimalimiz var, Jake. Aç mısın?”

“Hem de nasıl.”

Elizabeth bir yere telefon ediyor; birkaç dakika sonra üniformalı bir kadın üzerinde kızarmış ekmek dilimleri, meyve suyu, yoğurt, domuz pastırması ve çırpılmış yumurta olan bir tepsiyle çıkıp geliyor. Dün geceki aşçının olmadığı belli. Yemeğimi yerken acele etmiyor, her şeyin tadını çıkarıyorum.

Aşağı indiğimizde mahkeme salonunun çok gerçekçi olduğunu görüyorum. Jüri bölmesi, stenografin yeri, bir tarafta savcının bir tarafta Elizabeth’le ikimizin durması, sıralarda oturup sohbet eden birkaç izleyici... Yerimize geçtiğimizde sohbet kesiliyor. Sonra kadın bir mübaşir, “Mahkeme başlıyor, lütfen herkes ayağa kalsın” diye duyuru yapıyor.

Yargıç yandaki bir kapıdan içeri giriyor. Saçları gümüşü; gözünde kalın çerçeveli bir gözlük, üzerinde de geleneksel siyah cüppe var. Televizyonda yargıçı oynayan bir aktöre benziyor. Tek kelime etmeden mahkemenin önündeki yerini alıyor. Kâti-bi ona bir dosya uzatıyor.

Adam evrakları okurken sessizce oturuyoruz. Sarı tulumun yakasını çekiştiriyorum. Kesimi kırmızı olanla aynı, ama kumaşı farklı. İnsanı kaşındırıyor. Acaba zanlılar mahkemede rahat edemesinler diye, özel olarak mı tasarlanmış? Hepimiz beklerken takım elbiseli, haşın yüzlü savcı cep telefonuna bakıp duruyor.

Yargıç sonunda bana bakıyor. Beni bir iki dakika ölçüp tartıyor. “Merhaba, Dostum” diyor.

Cevap olarak başımı sallıyorum.

Yargıç, “Günaydın, avukat arkadaşlarım” diyor. “Anladığım kadarıyla mutabakata vardık. İki suç kabul edilecek.”

Savcı, “Evet, sayın yargıç” diyor.

Yargıç dosyayı alıp dramatik bir tavırla masasının üzerine atıyor. “Bu dosyanın kalınlığı endişe verici” diyor.

Dosyamın kalınlığı. İçinde ne olabilir ki? Alice’le evleneli daha altı ay oldu. Gerçekten bu kadar feci bir koca mıyım? Suç

listem o kadar uzun mu?

Savcı, “Evet, sayın yargıç” diyor. “Çözülmesi gereken bazı meseleler oldu.”

Yargıç, “Dosyanın ciddiyetine bakılırsa, biri Üçüncü Dereceden Ağır Suç olsa bile iki suçun kabullenilmesi şaşırtıcı değil mi?” diyor.

“Şey...” Savcı kıvranıyor.

“En azından birkaç suçun daha kabullenilmesini bekledim. Zanlının avukatı sizi alt mı etti? Şaşırdığımı söylemeliyim.”

Başımı çevirip Elizabeth’e bakıyorum, ama onun yüzünden bir şey okunmuyor.

Savcı, “Sayın yargıç” diyor, “bu olağandışı davada, kabullenilen suçların yeterli olduğu kanısındayım.”

Yargıç cevap vermiyor. Dosyayı bir kez daha karıştırıyor. Salonda kâğıt hışırtısı dışında hiçbir şey duyulmuyor. Herkesin yargıçtan ödünün koptuğu hissine kapılıyorum. Ve cüppeye, mübaşire, adalet sisteminin sıradan süsüne püsüne rağmen bu duruşmanın kesinlikle sıradan olmadığını fark ediyorum. Avukatlar bile korku içinde. Her an kendilerini benim oturduğum yerde oturur, kendilerini sahte suçlamalara karşı savunur, işlemiş de işlememiş de olabilecekleri suçların hesabını verirken bulabilirler.

Yargıç sonunda evrakları dosyaya geri koyuyor. Okuma gözlüğünü takıp bana tepeden bakıyor. “Şanslı adamsın, Jake.”

Ben neden kendimi şanslı hissetmiyorum?

“Geçen haftaki savunma avukatımız Resedalı bir yaralanma avukatıydı. Senin için Bayan Watson’ın ayarladığı gibi bir anlaşma ayarlayabileceğini hiç sanmıyorum.” Yargıç biraz hüsranla kapılmış olsa da kararlı görünüyor. “Lütfen ayağa kalkın” diyor.

Ben de, yanımda oturan Elizabeth de ayağa kalkıyoruz.

“Jake, Sahiplenicilik bölümünün dokuzuncu kısmında, dördüncü biriminde, bir ila altıncı paragrafında sözü edilen ağır suçla ve Sözleşme Karşıtı Propaganda Yapma bölümünün dokuzuncu kısmında, yedinci biriminde, ikinci paragrafında

söz edilen bir kabahatle suçlanıyorsun. Senin gibi vatandaşlardan oluşan bir jüri tarafından yargılanma hakkına sahipsin. İddian nedir?”

Elizabeth’e bakıyorum. Elizabeth kulağıma fısıldıyor.

“Suçumu kabul ediyorum, sayın yargıç” diyorum. “Her iki konuda da.”

“Bunları kabul ederek, hükümden sonra fikir değiştirdiğin takdirde temyize gitme hakkından vazgeçtiğini biliyor musun?”

“Evet, biliyorum.”

“Kılavuz’un sahiplenicilikle ilgili öğretilerini biliyor musun?”

“Evet.”

“Sahipleniciliği nasıl tanımlarsın?”

“Kişinin partnerini kontrol etme isteği göstermesi.”

“Bunun, senin davranışlarını doğru şekilde tarif ettiğini düşünüyor musun?”

“Evet, sayın yargıç. Karıma evlenme teklif ettiğimde asıl amacımın kökeninde bu arzu olabilir.”

“Ayrıca, Sözleşme’nin iyiliği ve evliliğin hayrı açısından, Sözleşme’yi kötü göstermek ya da hakkında kuşkular uyandırmak üzere internette bilgi aranmasının hoş göremeyeceğimiz bir suç olduğunun da farkındasındır?”

“Anlıyorum, efendim.”

“Tamam, Jake. İddianı kabul ediyorum. Dokuz, dört, bir ile altı ile tarif edilen Sahiplenicilik’ten suçlu bulundun. Bildiğin gibi, bu Üçüncü Dereceden Ağır Suç. Aynı zamanda dokuz, yedi, iki ile tarif edilen Sözleşme Karşıtı Propaganda’dan da suçlu bulundun. Dördüncü Dereceden Kabahat. Bunların ikisi de ciddi suçlar. Bunun ilk kabahatin olması durumu hafifletiyor; ayrıca suçlarını kendi rızanla kabul edip suçlu olduğunu itiraf ettin. Cezanı açıklıyorum: Bölgesel koordinatörünün seçtiği sertifikalı bir Sözleşme akıl hocasıyla altı ay boyunca, her hafta görüşeceksin; uzun mesafeli danışmanlık programımıza bir yıl boyunca katılacaksın; adet olduğu üzere yüz dolar ceza ödeyeceksin. E-postalar dışında, üç ay boyunca internet kullanımına

kısıtlama getirilecek ve Fernley’de dört gün hapis yatmış sayılacaksınız.”

Yatmış sayılacağım. Yani, çıkıyorum. İçim öyle bir rahatlıyor ki dizlerim çözülür gibi oluyor.

Ama sonra yargıç söze devam ediyor: “Dosyanın kalınlığı ve içindeki suçlamalar beni rahatsız ettiğinden ve içimden bir ses tekrar suç işleyeceğini söylediğinden, seni aynı zamanda evde bir yıl gözlem altında tutulma, birinci seviyeden bir yıllık mobil hapis ve Fernley’de art arda otuz gün hapis yatma cezasına da çarptırarak, ancak bu cezaları askıya alacağım. Buna rağmen bu cezaların sana gündelik yaşamında motivasyon kaynağı olmasını, doğru yoldan sapmamamı istiyorum. Sözleşme’yi yine sorgulamaya başladığın dikkatime sunulursa, Sözleşme’nin geçmişteki ya da halihazırdaki düşmanları konusunda başka konuşmalar ya da uygunsuz araştırmalar yaptığını öğrenirsem, kendini anında burada bulursun. Ve seni temin ederim, Jake, geriye baktığında şimdiye kadar aldığın cezalar gözüne çocuk oyuncağı gibi görünür.”

Korkumu belli etmemeye çalışarak dümdüz önüme bakıyorum. Oysaki kalbim taş gibi ağır. Hiç özgür kalamayacak mıyım?

Yargıç, “Jake” diyor, “dosyadaki suçlamaların içyüzünü bilmiyorum ve sana sormayacağım. Dürüst olmak gerekirse, tavırların beni rahatsız ediyor. Sözleşme ve evliliğin tamamen aynı şey. Saygı ve boyun eğiş olmazsa, başarı da olmaz. Kısa bir süredir Sözleşme üyesisin, o yüzden sana yumuşak davrandım. Ama senin de görebileceğin gibi, sabrımın bir sınırı var. Sözleşme hepimizin üzerindedir, hepimizden büyüktür. Sözleşme’yi kabullen. Bunu beş yıl ya da on yıl sonra değil, hemen yap. Kendi iyiliğin için. Hiçbir yere gittiğimiz yok. Etrafına bak. Bu kurumun duvarları ne kadar sağlamsa, üyelerinin nüfuzu da öyle güçlüdür. Sözleşme’nin gölgesi göremeyeceğin kadar geniştir. Her şeyden önemlisi de misyonumuzun doğruluğuna eksiksiz, sarsılmaz bir inançla güveniyoruz. Sözleşme’de de evliliğinde de kendine bir konum bul; böylece her gün ödüllendirilmiş olacaksın.”

“Peki, sayın yargıç.”

Yargıç tokmağıyla masaya vuruyor, ayağa kalkıp gidiyor.

Elizabeth’le ikimiz eşyalarımızı topluyor, salonun boşalmasını bekliyoruz. Stenograf sonunda makinesini alıp gittiğinde dönüp Elizabeth’e bakıyorum. “Birinci seviye mobil hapis nedir?”

“Ben de bilmiyorum, ama öğreneceğim.” Elizabeth ciddi ve çok endişeli görünüyor. “Ne yaptın, kimi kızdırdın bilmiyorum, ama durumu düzeltmen gerek. Yine buraya düşersen sana hiç kimsenin yardım edebileceğini sanmıyorum.”

Kendimi Elizabeth’le koridorda, mahkeme salonunun kapısında baş başa buluyorum. Duvarlardan birini Orla’nın siyah beyaz fotoğrafları donatıyor. Orla bir deniz kıyısında, sisle çevrili bir kulübenin önünde poz vermiş. Diğer duvardaysa çiftlerin düğün günlerinde çekilmiş siyah beyaz fotoğrafları var. Önemli kişilerin. Eminim ki bu insanlar bu fotoğraflar çekilirken neye bulaştıklarını kesinlikle bilmiyorlardı.

Elizabeth’in telefonu titriyor. Avukatım telefonuna gelen mesaja bakıyor. “Uçağın hazır” deyip beni başka bir kapıya doğru götürüyor.

Dış odanın ışığı beni birkaç saniyeliğine kör ediyor. Sonra, tam bu kâbusa girdiğim noktada olduğumuzu fark ediyorum. Fernley birden bana karnaval kurulduğunda bayılarak bindiğim aletleri hatırlatıyor; yarısı aşk tüneli, yarısı aynalı ev, tamamı dehşet verici. Bir güvenlik görevlisi bana içinde birkaç parça eşyamanın durduğu kilitli bir plastik torba veriyor.

Elizabeth, “Yollarımız burada ayrılıyor” diyor.

Bana sarılmak istediğini seziyorum, ama bir adım geri çekiliyor. “İyi yolculuklar, Dostum.”

Erkekler tuvaletine girip tulumu aceleyle üzerimden çıkarıyor, kendi giysilerini giyiyor. Dışarı çıkarken bir aynanın önünden geçiyorum. Görüntü ürkütücü. Adeta kel bir yabancı görmeyi bekleyerek arkama göz atıyorum, ama sonra aynadaki yaratığın ben olduğumu fark ediyorum.

Tuvaletten çıkarken beni salıvereceklerinden hâlâ tamamen emin değilim. Ama çift kanatlı ön kapı açılıyor. Piste giden

uzun koridorda yürümeye başlıyorum. İçimden koşmak geliyor, ama hata yaptıkları izlenimini yaratmak istemiyorum. Son kapıya vardığımda, pistte bir Cessna olduğunu görüyorum. Umarım benim uçağımdır.

Kapının kolunu çeviriyorum, ama kapı kilitli. Güvenlik kamerasına göz atıyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Zaman geçiyor. Kilitli kapının önünde durmak fena halde gerilmeme yol açıyor.

Piste daha büyük bir uçak inip Cessna'nın yakınında duruyor. Uçak motorunun sesi kesiliyor, kapı yavaşça açılıyor. Bir minibüs köşeyi dönüp uçağa yanaşılıyor. Minibüsün kapısı yana kayarak açılıyor, dışarı tek tip lacivert elbise giymiş iki genç kadın çıkıyor. Aslında bunlara kadın denemez. On yedilerinden bir gün almamış gibi görünüyorlar. Üniformaları diğer herkesinkinden daha dar ve kısa. Bir tür özel karşılama ekibi olduklarını seziyorum.

Ufukta, bize doğru gelen bir golf arabası görüyorum. Sürecü kadın, yolcuysa takım elbiseli bir adam. Minibüsten dışarı hapishane terlikli bir ayak uzanıyor. Kırmızı tulumun paçası kapıya takılıp yukarı kayınca çıplak bir ayak bileği görüyorum. Nasıl olduğundan emin değilim, ama o kişinin JoAnne olduğunu kesinkes anlıyorum.

Görüş alanıma bileklerinden bağlanmış iki ince kol giriyor. Sonra siyah bir başlıkla örtülü bir kafa. İki genç kadın JoAnne'i kollarından tutup büyük uçağa doğru götürüyor. JoAnne pistte topallarken siyah başlık benim olduğum yöne doğru dönüyor. Beni görebiliyor mu? Dehşet içinde, büyülenmiş halde, JoAnne'in ayak sürüyerek bekleyen uçağa doğru gittiğini görüyorum. Bunu ona ben mi yaptım?

JoAnne rampaya güçlkle çıkıp uçağın içinde kayboluyor.

Golf arabası gelip kapının hemen dışında duruyor. Arabadan inen adam elli santim ötemde, sırtı bana dönük. Pahalı, terzi elinden çıkma takım elbise, İtalyan derisinden ayakkabılar. Bir iki dakika kimse kıpırdamıyor.

Takım elbiseli adam sonunda dönüyor. Neil.

Cebinden bir anahtarlık çıkararak, "Merhaba, Jake" diyor.

“Burada kalmak hoşuna gitti mi?” Anahtarlıkta tek bir anahtar var.

“Pek sayılmaz.”

“Bir dahaki sefere bu kadar misafirperver olmayacağız, Jake.”

Anahtar güneşte pırıldayıp Neil’m takım elbisesinin üzerine yansımalar düşürüyor. Kumaşın nahoş bir ısıltısı var. Neil’in alnına birçok kez botoks yapıldığı belli. JoAnne onda ne görmüş, hayal bile edemiyorum.

Neil doğrudan gözlerimin içine bakıyor. “Bir kural çiğnenmediğinde” diyor, “bedeli ödenmelidir. Denge, eşitlik ancak o zaman geri döner ve Sözleşme de evlilikler gibi, yola devam edebilir hale gelir.” Neil anahtarı deliğe sokuyor, ama çevirmiyor. “Senin yüzünden dengeler fena halde bozuldu. Alice’le ikiniz dengenizi kaybettiniz, JoAnne’le ikimiz dengemizi kaybettik ve daha da önemlisi Sözleşme dengesini kaybetti.”

Neil anahtarı çevirince kapı yana kayarak açılıyor.

“Denge tekrar sağlanıncaya dek durmayacağım. Anlıyor musun?”

Cevap vermiyorum.

Neil’in sesinde bana tanıdık gelen bir şey var. “Uçakta her tür yiyecek içecek var.” Sonra arkamdan, “Gazoza ne dersin, Jake?” dediğini duyuyorum.

Kafamın içinde, konuşmayı her zamanki gibi tamamlıyorum: Evet, iyi olur aslında.

O anda, Neil’in bana Woodside’daki partide neden o kadar tanıdık geldiğini anlıyorum. Üniversitedeyken adını bilmiyordum; onu hep “Sproul’dan atlamasına ramak kalan çocuk” olarak düşünmüştüm. JoAnne çatıdan inmeye razı ettiği çocukla evlenmiş. Kurtardığı çocukla evlenmiş. Freud olsa bu duruma ne derdi?

O zaman JoAnne neden bana Neil’la bir araba kazasından sonra tanıştıklarını söyledi? Bana neden yalan söyledi?

Sakin adımlarla Cessna’ya doğru yürürken JoAnne’in uçağının pistte ilerleyip havalanışını izliyorum. Uçak pırıldayan çöl sıcaklığında uzaklaşıp gözden kayboluyor.

Cessna'nın tekerleri Half Moon Bay Havaalanı'nın pistine sürtünüyor. Kilitli poşeti alıp pilota teşekkür ediyor, merdivenden paldır küldür iniyorum.

Mahmur ve açlıktan kıvranır halde kafeye girip köşedeki bir masaya oturuyorum. Retro üniformalı garson kız önüme bir mönü koyuyor. Dostane bir sesle, "Her zamankinden mi?" diyor.

"Tabii" diyorum; buraya "her zamankinden mi" sorusunu duyacak kadar sık gelmiş olmam şaşırtıcı.

Kız Fransız tostı ve domuz pastırmasıyla geri dönüyor.

Yemeğim bittiğinde cep telefonumu açıyorum. Cihazın açılması biraz zaman alıyor, ama sonra ana ekranda yeni bir ikon fark ediyorum. Ufak, mavi bir S harfi. Onu silmeye çalışıyorum, ama hiçbir şey olmuyor. İkon bir saniyeliğine gözden kaybolup tekrar geri dönüyor. Telefonuma epeyce SMS ve sesli mesaj gelmiş. Hiçbirine bakmıyorum. Onun yerine Alice'in numarasını çeviriyorum.

Karıma alo deme fırsatı bile vermeden, "Döndüm" diyorum.

"İyi misin?" Arka planda ofis sesleri duyuyorum.

"Öyle gibiyim."

"Yarım saate orada olurum."

Dışarı çıkıp bir bank buluyor, oturuyorum. Uçaklar, başımın üzerinde daireler çiziyor. Otoparkın köşesine siyah bir Chevy Suburban bırakılmış.

Alice'in otobandan sapan eski Jaguar'ının belirgin gümbürtüsünü duyuyorum. Alice arabasını yanıma çekiyor, uzanıp

yolcu kapısını açıyor. Kilitli poşetimi alıp arabaya biniyorum. Alice elini kel kafamda gezdiriyor, bana anlayışla bakıyor, sonra otoparktan ayrılıp otobana çıkıyor.

Chevy de otoparkı terk edip arkamızdan otobana çıkıyor.

Alice'in üzerinde en sevdiği, ince belini, güzelim kalçalarını belli eden, çok hafif göğüs dekolteli elbisesi var. Tünele girer, Pacifica yönünde ilerlerken elimi elbisesinin altına sokup çıplak bacağına koyuyorum. Alice'in teni sıcacık. İçinde olduğum duruma nasıl düştüğümü adım adım hatırlıyorum. Bu şahane evlilik, bu feci kâbus... hepsi bir dokunuşla, Alice'in beni şaşırtan sıcaklığı ve teninin güzelim pürüzsüzlüğüyle başladı.

Yan aynadan arazi aracını görüyor, kafamın içinde Neil'in sesini duyuyorum. *Denge tekrar sağlanıncaya dek durmayacağım.*

Alice'in cep telefonu aramızda, konsolun üzerinde duyuyor. Ekranın üst köşesinde minik bir S yanıp sönüyor.

Alice eve varıncaya dek soru sormuyor, ben de hikâyemi anlatmaya gönüllü olmuyorum. Yaşadıklarımı paylaşmaya pek hazır değilim, Alice'in de olanları dinlemeye hazır olmadığını seziyorum. Yine de Alice aracı araba yoluna sokup uzanarak yanağımı öptüğünde içeri gelmeyeceğini fark edip inciniyorum. Şu an onunla birlikte olmaya çok ihtiyacım var.

Alice, “Çok özür dilerim” diyor. “Yarın büyük duruşma var. Eve geç geleceğim.”

Bir süre ayrı kalan bir çiftin yeniden birbirine bağlanması zaman alır. Hastalarım hep öyle derim. Sinema ve edebiyat, kaderinde birlikte olmak olan çiftlere, Bay ve Bayan Doğru fikrine bayılır. Ama tabii bunların hiçbirisi doğru değil. Bazı insanlar için birçok Bay Doğru olabilir. Diğerleri içinse tek bir Bay Doğru bile yoktur. Atomlar gibi, çiftleri bir araya getiren şey de sihirden çok zamanlama ve koşullardır.

Ama elbette sihir de vardır. Atomlar gibi çiftler de ancak arada çekim varsa, bir tür mantıklı bağlantı varsa bir araya gelebilir. Kimyaları bir reaksiyon oluşturduğu takdirde. Ama iki insan birbirinden ayrıldığında en güçlü bağların bile çözünmesi kaçınılmazdır, o yüzden bağlantıyı yeniden keşfetmek, bağları yeniden kurmak gerekir.

Yıllar önce Gazi Kurumu'nda staj yapmıştım. İlk hastalarımın biri Kevin Walsh diye bir adamdı. Adam yedek kuvvetlere üniversite parasını çıkarmak için katılmış, ama Ortadoğu'ya gönderilince şaşıp kalmıştı. Bir tur, ikincisinin, üçüncüsünün yolunu açmıştı. Kevin San Francisco'ya, karısıyla iki çocuğunun yanına döndüğünde kendisini başka birinin hayatına girmiş gibi

hissetmişti. Çocuklar uslu ve eğlenceli, karısı hoşsohbet ve çekiciydi, ama Kevin bu hayatın ona ait olmadığından, başka bir adamın seçtiği bir hayat olduğundan, kendisinin de insanları kandırmaya çalışan bir sahtekâr olduğu hissinden kurtulamamıştı.

Evde dolaşıp eşyalarımıza, hayatımıza yeniden aşına oluyorum. Ev darmadağın. Belli ki Alice bugün dönmemi beklemiyormuş. Garaja girdiğimde stüdyonun yeniden düzenlendiğini görüyorum. İki sandalye, iki amfi ve iki gitar standı birbirine bakıyor. Bir masada yıpranmış nota kâğıtları duruyor. Kâğıdı alıp sayfayı, sıralar ve notalar Alice'in gizli kodunu çözmemi sağlayacakmış gibi boş yere inceliyorum. Ama kâğıttaki dil tuhaf ve anlaşılmaz.

Endişeliyim. Kendimden çok Alice için.

Tekrar yukarı kata çıktığımda eve yeni gözlerle bakıyorum: lavaboda iki tabak, iki çatal; yerde, kanepenin yanında iki boş şarap kadehi. Midem bulanıyor. Pencereye gidip sokakta siyah arazi aracını arıyorum, ama orada değil. Sokak ışığına göz atıyorum. O hep oradaydı, dünyevi varlığı onu görünmez kılmıştı. Ama şimdi en tepesinde üç siyah kutu olduğunu fark ediyorum. Hep oradalar mıydı?

Ben yokken evin içinde ne oldu? Daha da önemlisi, Sözleşme olanları izliyor muydu? Elbette izliyordu. Alice nasıl bu kadar dikkatsiz olur? Sözleşme gelip onu tekrar götürürse, bu Alice'i sonsuza dek değiştirir. Alice daha sadık, daha itaatkâr olabilir, ama istediğim bu değil. Ben Alice'i istiyorum. Daha da önemlisi, Alice'in iyisiyle kötüsüyle Alice olmasını istiyorum. Sonunda. Aşk bu mu?

Ofise telefon edip döndüğümü haber veriyorum. Huang şaşıyor. "Neredeydiniz, Bay Jake?"

"Orada burada. Saçıma kestirdim."

Kanepenin üzerinde açık duran bir defter var. Gitarların, hoparlörlerin hepsi eve saçılmış. Dört parçalık kayıt seti kahvaltı masasına kurulmuş, yanında başka bir defter, defterin içinde de şarkı adları var. Yatak odasına gittiğimde, yatakta üzerinde adım yazılı bir hediye buluyorum. Bir kompakt disk.

Onu komodinin üzerindeki müzik setine takıp seti açı-

yor, kulaklığı kulağıma takıp yatağa oturuyor, çal tuşuna basıyorum. Şarkı söyleyen Alice'e gitarlar, klavyeler, davullar, hatta bir noktada bir dizi çocuk perküsyon çalgısı eşlik ediyor. Şarkılar çok güzel ve kasvetli.

Beşinci parça bir düet. Alice'in sesine bir erkek sesi katılıyor. Bu da yine ilişkileri, hatta kulağa tanıdık gelen bir ilişkiyi konu alan bir şarkı. Biraz dinleyince konunun Alice'le ikimiz olduğumuzu fark ediyorum, ama sözler bana biraz yabancı geliyor. Alice hikâyemizi kendi bakış açısıyla anlatmış. Erkek sesi benim mısralarımı söylüyor; benim asla çıkaramayacağım kadar iyi bir iş çıkardığı kesin. İki ses arasındaki samimiyet, şarkıya fena halde huzursuz edici bir his katıyor. Her mısradan önce alman nefesler, ki bunlar son düzenlemede şarkıdan çıkarılır, kendimi kayıttan yapılırken onlarla birlikte odadaymışım gibi hissetmeme sebep oluyor. Şarkıyı Alice'e âşık olmayan biri gibi, dışarıdan biri gibi dinlemek için araya mesafe koymaya çalışıyorum, ama bu mümkün değil.

Merdivende durduğum, Eric'in orada olduğumu bildiği ama Alice'in bilmediği günü hatırlıyorum. Eric'in bana attığı bakışı hatırlıyorum. O gözlerde bir meydan okuma vardı, ama durumu yanlış anlamış da olabilirim. Belki aslında gözlerinden bana duyduğu acıma okunuyordu, çünkü o benim bilmediğim bir şeyi biliyordu.

Diski baştan sona dinliyor, sonra tekrar başa dönüyorum. Garajda olduğu gibi, sanki Alice'in hayatının hayal ettiğim ama aslında hiç görmediğim bir parçasına göz atar gibiyim.

Alice'in benim için çizdiği müzikal portre alengirli, çoğunlukla yumuşak kalpli ve zalimce dürüst.

Çok uzun zamandır Alice'e sıkı sıkı tutunuyor, onu gözü-mün önünden ayırmıyor, sadece görmek istediğim parçalarını görüyordum. Onda hoşuma giden nitelikleri cesaretlendirip öne çıkarırken, bilinçaltımda, diğer parçaları görmezlikten gelirim onların geri çekilip yok olacağını ummuştum. Tabii, yokluğumda o parçalar serpilip kuvvetlenmiş. Evet, Alice yeniden o tamamen kendine özgü, insanı delirtecek kadar karmaşık Alice haline dönüyor. Gözlerimi kapatıp sesini dinliyorum.

Bir noktada mutfaktan bir gürültü duyuyorum. Kulaklığı kulağımdan çıkarıyorum. Alice eve dönmüş. Koridorda ilerleyip Alice'in topuklu ayakkabılarını oturma odasının zemininde buluyorum. Havada tavuk, sarımsak ve hafif bir çikolata kokusu var. Bana kusursuz ve kucaklayıcı gelen o anın tadını çıkarıyorum, ama sonra içim muğlak bir dehşetle doluyor. Pencereden dışarı bakıp blokta şüpheli arabalar olup olmadığına bakıyorum.

Alice pijama altı ve Lemonheads tişörtüyle ocağın başında; bir elinde tahta kaşık, diğer elinde birayla mantar kızartıyor. Tavandan cızırtılar yükseliyor, havada da hafif bir ısıklık var. Kollarımı Alice'in beline sarıyorum.

"Oo, bakıyorum birileri aramıza katılmış" diyor.

Kulağına, "Şarkılarına bayıldım" diye mırıldanıyorum.

Alice dönüp bana bakıyor, ben de bardakla kaşığı elinden alıp tezgâha koyuyorum. Alice'i mutfağın ortasına çekip ocaktan uzaklaştırıyorum. Orada dikilip bir tür slow dans yapıyoruz. Alice başta ellerini omuzlarıma bir tuhaf koyup kaskatı duruyor, sırtını da kendisini bu ana, bana bırakmak istemez gibi büküyor. Sonra vücudu gevşiyor. Başını omzuma koyup ellerini sırtımda gezdiriyor, beni kendisine çekiyor. Nefesini gömleğimin altından hissedebiliyorum. "Sözlerin bazıları için özür dilerim."

Başka bir şey söylemek istediğini seziyorum. Ona sarılıp bir şey söylemeden bekliyorum. "Geri kalanı için de" diyor iç çekerek. "Geri kalanı için de özür dilerim."

Bu kulağa hem endişe verici hem de rahatlatıcı bir biçimde itiraf gibi geliyor. Bu, danışanlarımdan arasında olsa, onları attıkları büyük adım için tebrik ederdim. Onlara dürüstlüğü iyi olduğunu, ilk adım olduğunu söyledim. Tabii ayrıca onları uyarır, gerçek ortaya çıktıktan sonra işlerin düzelmeden önce daha kötüye gidebileceğini söyledim.

"Kendin ol" diyorum ve sanırım bunda samimiyim.

Alice yukarı sıçrayıp bacaklarını belime doluyor. Onu tamamen ben taşıyorum. Bunu o kadar uzun zamandır yapmadık ki benimkine sarılan vücudunun bana ne kadar hafif geldiğini unutmuşum.

Alice'le birlikte rutinimize şaşırtıcı bir hızla dönüyoruz. Ben işyerinde kaçırdıklarımı telafi ediyorum, Alice de yeni davasıyla ilgileniyor. Ama ofise her gün biraz daha geç gidip eve daha erken dönüyor. Evdeyken evrak çantasını nadiren açık görüyor, Alice'i nadiren evrakları gözden geçirip araştırma yaparken yakalıyorum. Alice bunun yerine, ikimiz kanepeye yerleşip Slogancılık'ın yeni bir bölümünü açmadan önce bilgisayarcının başında bir iki saat geçiriyor. Kulaklığını takıp Pro Tools'la uğraşiyor, yeni albümü için hazırladığı şarkılar üzerinde oynamalar, düzenlemeler yapıyor.

Evde olmadığım günleri, Fernley'de ya da evde olanları konuşmuyoruz. Sanki sessizce mutabakata vardık. Yargıç beni mobil hapis cezasına çarptırmış olsa da başka açıklama yapılmamıştı. Bir süre Alice'inki gibi bir bilezik takmaya zorlanmayı bekledim, ama öyle bir şey olmadı. Bizi her zamankinden daha dikkatli izlediklerinden eminim. Belki eve kayıt cihazı yerleştirmişlerdir. Belki arabamda bir alet vardır. Hepsi zalimce bir zihin oyunu da olabilir; bilmemek de bir tür hapisanedir diyebiliriz.

Saçım yavaş yavaş uzuyor. Saçım uzadıkça Fernley bana uzak bir kâbus gibi gelmeye başlıyor.

İşyerinde her zamanki rutine dönüyor, danışanlarımla, gençlerle, evli çiftlerle görüşüyorum. Hazır olanlarla görüşmeyi yavaş yavaş bırakıyorum. Terapide de bütün uzun konuşmalarda olduğu gibi bir başlangıç, bir orta kısım ve bir son vardır.

Evdeyken son birkaç haftadır bulduğumuz mutluluğun, istikrarın, güvenliğin, sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Bunu

Alice'in gözlerinde de görebiliyorum. Karım daha mutlu. Herhalde kişiliğinin farklı yanlarını birleştirmesine imkân veren gizli bir yol bulduğuna şaşırırdı. Sanki ilişkimizi sıfırdan yavaş yavaş inşa ediyoruz. Bu ilişki diğer bütün ilişkilerden farklı ve bizimki, Sözleşme'de tarif edilen kusursuz evliliğe dönüşüyor.

Ama aklım arka planda sürekli pi sayısını hesaplayan bir bilgisayar gibi, hâlâ Sözleşme'den kurtulmanın bir yolunu bulmak için didiniyor. Alice'in de aynı şeyi yaptığını seziyorum.

Dün gece köşede koyu renk bir arazi aracı gördüm. Alice de ondan önceki gün yolun karşısında bir Bentley gördü. İkimiz de değişimin yaklaştığını, bir şey yapılması gerektiğini biliyoruz, ama ikimiz de konuyu açmıyoruz.

Salı günü Alice eski grubu Ladder'ın klavyecisinin Great Highway'de, bir motor kazasında öldüğü haberini aldı. Adam kırklarının başındaydı, karısı ve kreşe giden ikiz kızları vardı. Alice bir keresinde onunla turneye çıkmış, hepsi iki yıllarını bir minibüsün içinde geçirmişler. Dolayısıyla Alice haberdan çok etkilendi.

Cumartesi gecesi Bottom of the Hill'de doğaçlama bir hayır işi gecesi düzenleniyor. Alice'e yalnız gitmesinin daha iyi olabileceğini söylüyorum, ama o benim de gelmemde ısrarcı oluyor. Cumartesi dışarıdaki işlerimi halledip eve döndüğümde, yatak odası aynasından Alice'in yansımasını görünce onu zar zor tanıyorum. Saçı darmadağın, makyajı çok abartılı; siyah mini elbisesi, file çorabı, Doc Marten botları... Yıllardır giymediği türden şeyler. Alice şahane görünüyor, ama bir zamanlar olduğu yaratığa böyle çabucak dönüşebilmesi beni huzursuz ediyor.

Ben de giysi seçmekte zorlanıyor, sonunda kot pantolon ve eski bir beyaz gömlekte karar kılıyorum. İkisini de iyi tanımayan arkadaşlarının birbirine ayarladığı, ilk kez çıkacak bir kızla erkek gibiyiz. Görünüşlerimiz birbirine hiç uymuyor. Alice geç kalacağımızdan endişeli. Sonunda altı blok ötede bir park yeri buluyor, kulübe kadar yarı koşuyor, yarı yürüyoruz. İçeri girdiğimizde eski arkadaşlarından, tanıdıklarından ve hayranlarından oluşan bir grup Alice'i hemen yutuyor. Ben de geride durup onları izliyorum.

Müzik başlıyor. Müzisyenler bütün eski favorilerini çalarak karmakarışık bir müzik yapıyorlar. Green Day, Barbary

Coasters'ın klavyecisi, Chuck Prophet, Kenney Dale Johnson orada, bana biraz tanıdık gelen başka isimler de var. Kalabalık iyi vakit geçiriyor gibi. Üzüntüyle mutluluk birbirine karışıyor. İnsanlar arkadaşlarının hayatını kutluyorlar, ama ölümünden ötürü hâlâ sersemlemiş haldeler. Müzik güzel, müzisyenler belli ki bütün yürekleriyle çalışıyor. Yine de yıllardır Bottom of the Hill gibi bir kulübe gitmediğimden, çok geçmeden kulaklarım çınlamaya başlıyor. Kalabalığa göz gezdiriyorum, ama Alice'i göremiyorum.

Bardan bir Calistoga alıp karanlık bir köşede duvara yaslanıyorum. Gözlerim loşluğa uyum sağladığında, arka duvara yaslanmış, ikisinin elinde Calistoga olan üç adam daha görüyorum. Hepsi beyaz gömlek ve kot giymiş, hepsi benim yaşlarımda. Muhtemelen yetenek avcıları.

Ne zaman yaşlandım?

Bu iş yavaş yavaş olur, ama genelde kesindir. Restoranlarda garsonlar hesabı sizin önünüze koymaya başlar. İşte, toplanılarda, zor bir durum ortaya çıktığında diğerleri önce sizden medet umar. Şakaklarda bir kırışma ve diğer bariz işaretler: bir ev, parası ödenmiş bir araba, kız arkadaş yerine eş.

Eş. Sonunda Alice'i kalabalığın arasından görüyorum, karım tanımadığım insanlarla konuşuyor. Komplikasyonlara rağmen verdiğim karardan çok mutluyum. Alice'in de mutlu olduğunu umuyorum.

Sonunda gürültü fazla geliyor, ben de elime damga vurdurup dışarı çıkıyorum. Sis yüzüme vurması hoşuma gidiyor. 70. Cadde'ye gidip gelen arabaları izliyorum.

“Duyduğuma göre terapistmişsin.”

Arkamı dönünce Eric Wilson'ı görüyorum. O gün muhtemelen Alice'e odaklandığımdan garajda fark etmediğim bir şeyi görüyorum. Eric artık Fillmore'un önünde çekilen fotoğraftaki genç, yakışıklı başçıya benzemiyor. Saçları biraz yağlı, dişleri de çürük.

“Evet” diyorum. “Sen de bir grubun başçısıydın.” Sözlerim kulağa istediğimden daha küçümseyici geliyor. Ya da belki öyle gelmiyor. Sonuçta genel olarak başçılara karşı bir düşmanlığım

yok. Sadece bu başçıya karşı var.

Eric bir sigara yakıyor. “Geceleri” diyor. “Gündüzleri Cal’de biyoloji profesörüym. Alice söylemedi mi?”

“Hayır, söylemedi.”

“Görülmemiş şey değil. Bad Religion’daki adam da UCLA’de öğretim görevlisi.”

“İlginç.”

“Evet, Ascension Adası’ndaki yeşil kaplumbağalar üzerine tez yazıyoruz. *Chelonia mydas*. Hiç duydun mu?”

“Hayır.”

Duvardan içerideki müziğin titreşimlerini hissedebiliyorum. İçeri dönmek istiyorum, ama ondan da çok istediğim bir şey varsa, o da Eric Wilson’ın suratına yumruk atmak. Bu bayağı yeni bir his. Acaba mantıklı tabiatımı bir kereliğine bir kenara bıraksam ve içgüdülerimle hareket etsem ne olur?

Eric sahneden yeni inmiş olacak ki ensesinden terler süzülüyor. Aklıma JAMA’da yayımlanan, kadınların müstakbel eşlerine genelde erkeğin terinin kokusuna bağlı olarak çekildiklerine dair makale geliyor. Teoriye göre kadınlar teni eşsiz kokan bir erkek arıyor, çünkü bu, adamın genlerinin farklı olduğunu ve çocuklarının bağışıklık anlamında daha avantajlı olabileceğini gösteriyor. Böylece soyları daha uzun süre devam edebiliyor. Ölümsüzlük dediğimiz şey, ter kokusunda.

Eric, “Bu dev yeşil deniz kaplumbağaları” diyor, “Ascension Adası’nda doğuyor. Sonra hayatlarını uzaklarda, farklı suların tadını çıkararak, keşif yaparak, Brezilya kıyısında yüzerek falan geçiriyorlar. Ama ne var biliyor musun?” Eric bana doğru döndüğünden nefesini yüzümde hissedebiliyorum.

“Bilmiyorum, ama öğrenmek üzere olduğumu tahmin ediyorum.”

“Yuva kurma, aile sahibi olma vakti geldiğinde kaplumbağalar eski hallerine dönüyorlar. Hayal etsene. Ciddileşme vakti geldiğinde, ki illa geliyor, nerede olurlarsa olsunlar, kime dönüşüklerini sanırlarsa sansınlar hepsini bir kenara bırakıp durmak bilmeden yüzüyorlar. Bazen binlerce mili yüzerek aşılıyorlar. Mevcut hayatlarından bir an tereddüt etmeden sıyrılıyor-

lar. Ascension Adası'ndaki o kumsala dönüyor, bütün sahtelikleri bir kenara bırakıp tam olarak kimlerse, kimdilerse ona dönüşüyorlar.”

Eric sigarasını bitirip yere atıyor, botunun topuğuyla eziyor.

“Seni görmek güzeldi, Jake” diyor.

Onun gidişini, terden ıslanmış gömleğinin sırtını izliyorum.

Sonradan Eric'i grubuyla sahnede görüyorum. Ona bakmakta zorlanıyorum. Onu evimde, tabaklarımızdan yemek yerken, düğünümüz için aldığımız kadehlerden şarap içerken hayal etmemek zor.

Eric şarkı söylemesi için Alice'i sahneye davet ediyor. Alice sahnenin yanında belirince kopan alkışın gürültüsü beni şaşırtıyor. Alice Eric'in yanına, bir tabureye tünüyor. İkisi eski gruplarının popüler şarkılarından biriyle başlıyor, sonra Alice'in bana verdiği CD'deki şarkılardan birine geçiyorlar.

Sahnede dip dibe oturuşlarını izlerken ürperiyorum. Alice ilk tanıştığımızda müzikten uzaklaşma aşamasındaydı; kendisine çoktan farklı bir yol çizmişti. Yolun nereye çıkacağı belli değildi, ama Alice'in eski hayatından vazgeçtiği, yeni bir maceraya atılmaya kararlı olduğu kesindi. Onun bir gün, benim de bir parçası olduğum bu yeni maceranın eski hayatına dönmekten önce bir kenara atıvereceği bir denemeden ibaret olduğunu anlayacağından korkmuştum.

Bazen Alice'in dikkatini dağıtmaya, onu o hayata dönmekten alıkoymaya çalışıyordum. Avukatlık bürosunda işe girmesi için onu ben cesaretlendirdim, ona sahip olduğu ilk marka takımını ben aldım. Bunlar aptalca, hatta belki çıkarıcı hareketlerdi, ama hepsini korkumdan yapmıştım. Alice'i elimde tutmak istiyordum.

Tamamen anlamadığım şey, Alice'in basit bir fikir, eğilip bükülmez bir nesne, hiç değişmeyen bir sergi ürünü olmadığını. Evet, onun karmaşık olduğunu biliyordum; bunu görmek için psikoloji diplomasına ihtiyacım yoktu. Alice'le ilk tanıştığımız gün aklıma Walt Whitman'ın *Kendimle çelişiyor muyum?* Ne

güzel, çelişiyorum kendimle. Çok genişim demek ki, içimde her şeyden var mısraları gelmişti.

Aslında Alice'in karmaşıklığını en baştan fark etmiştim. Kavrayamadığım şey Alice'in büyüyen, evrim geçiren bir organizma olduğuydu. Ben de öyleyim. Ascension Adası'nın yeşil kaplumbağaları gibi olmadığımıza, doğal dünyanın basit düzenninin önüne geçecek şekilde evrim geçirdiğimize inanmak istiyorum. Alice'in tekrar benimle tanışmadan önce olduğu kişiye dönüşmesinin imkânsız olduğuna inanmak istiyorum. Eric'e karım hakkında yanıldığını söylemek istiyorum. Alice'in hukuk fakültesinden, avukatlık kariyerinden geçip evliliğimizin derinliklerine giden yolculuğu, Alice'in bir kenara bırakıp kederindeki yola girebileceği bir teferruat değil. Eric Wilson öyle olmasını ne kadar istese de evliliğimiz abuk bir macera değil.

O anda aklıma, Alice'i sevmemin özünde bunun olduğu geliyor. Alice'in içinde çelişkiler var, onun içinde her şeyden var. Hayatının her aşamasını kucaklıyor, her birinden ders alıyor, deneyimlerini hiçbir şeyi arkada bırakmamacasına yanında taşıyor. İçgüdüsel olarak uyum sağlıyor, geçen her yılda kendisinin farklı, daha karmaşık bir sürümüne dönüşüyor.

Evliliğin içinden geçilen bir kapı olmasını beklemiştim. Yeni bir eve girer gibi evliliğin de içine girer, değişmeyen bir mekân olmasını beklersiniz. Ama tabii ki yanılıyordum. Evlilik hem tek başınıza, hem de beraber ilgilenmeniz gereken, yaşayan, değişen bir şeymiş meğer. Hem sıradan, hem beklenmedik açılardan büyüüp serpilirmiş. Oturma odası camımızın önündeki ağaç ya da Alice'in babasının arka bahçesindeki, nişanlandığımız gece gördüğüm japonsarmaşıkları gibi, evlilik de çelişkilerden oluşan canlı bir şeymiş. Hem önceden kestirilebilirmiş hem insanı şaşırtırmış; hem iyiymiş hem kötüymüş. Her geçen gün daha da karmaşıklaşmış.

Sonra Alice doğrudan ona şarkı söyler gibi, dönüp Eric'e bakıyor. Onlar düet yaparken salon sessizliğe bürünüyor; ikisinin sahnedeki birlikteliği herkesi büyülüyor. Yüz yüzeler, dizleri birbirine değiyor. Alice'in gözleri kapalı. İçime şüphe sızmaya başlıyor. Eskiden bilincimin kenarından ileri geçemeyen, iyim-

serliğimin ve aşkımın körlüğünün ket vurduğu endişe şimdi kafamın içindeki kara bir sisten farksız.

Alice bu gece ona eşlik etmemi bu yüzden mi istedi? Eric'le aralarında olanları görebileyim diye mi? Bana evliliğimizin sonuna geldiğini bu şekilde mi söylüyor? Kendimi kulübü yalnız terk etmek zorunda kalabileceğim ana hazırlamaya çalışıyorum.

Terapide çiftlere sorduğum sorulardan biri şudur: “Hâlâ birbirinizi şaşırtma kapasitesine sahip olduğunuza inanıyor musunuz?”

Maalesef cevap genelde hayır olur.

Keşke bir evliliğe tekrar sürpriz unsuru ekleyebilmek için kolay bir formülüm olsa. Bu basit değişim, gördüğüm birçok evliliğin kurtarıcısı olabilirdi. Öyle bir şey olsa, adını Evlilik Defibrilatörü koyardım. Sistemi yeniden canlandırmak için güzel, sert bir şok.

Alice’i siyah mini elbise ve Doc Marten botlarla görmek bir sürprizdi. Ama sahnede olanlar pek şaşırtıcı değil. Onu Eric’le izlerken hikâyemizin sonunu görebildiğim düşüncesine kapılıyorum.

Ama sonradan yanıldığım ortaya çıkıyor. Gece bittiğinde ve hemen herkes gittiğinde, kendimi yıpranmış, tasalı, gördüklerimden ötürü kafam karışmış halde dışarıda buluyorum. Ve o anda Alice kulüpten çıkıyor.

Rimeli akmış. Acaba barın sıcaklığından mı, yoksa ağladığından mı? Ama yanıma gelip bana sıkı sıkı sarılıyor. Dili dolaşarak, yavaşça, “Fazla viski içtim” diyor. “Sana yaslanmam gerekecek.”

Eve dönerken Alice beni yine şaşırtıyor. Yolcu tarafındaki güneş siperliğini açıp aynaya bakıyor, yüzünü buruşturuyor. “Keşke suyla çıkmayan rimelden sürseydim. Bazılarımız onun hakkında konuşmaya başladık. Son turnemizle ilgili hikâyeler anlattık. O kadar çok güldüm ki gözümden yaşlar geldi.”

Plaja doğru inen uzun Fulton Caddesi’ne vardığımızda

Alice camını açıyor. Sis dalgaları sokak ışıklarının altında pırıldıyor. Alice başını pencereden dışarı uzatıp, “Mmm, okyanus kokuyor” diyor.

O anda yıllar önceki, tıpkı buna benzeyen, Alice’le aşkımların yeni başladığı bir gecenin anısıyla sarsılıyorum. Zalimce bir déjà vu. O zamanlar her şey basitti. Önümüzdeki yol açık görünüyordu.

Bir iki saniye sonra, “Ascension Adası’nın yeşil kaplumbağalarını hiç duydun mu?” diye soruyorum.

Alice, “Biraz rastgele oldu” deyip aynayı çat diye kapatıyor. Bana bakmıyor.

Yatak odamıza çekildiğimizde saat üçü geçiyor. Perdeler açık, aym Pasifik Okyanusu’nun üzerinde yükseldiğini görebiliyorum. Alice leş gibi sarhoş, ama yine de sevişiyoruz, çünkü o da ben de öyle istiyoruz. Bana ait olanı, bize ait olanı geri almak istiyorum.

Alice yanımda gürültülü nefesler alarak uyurken ben uyanık yatıyorum. Bizim için hâlâ umut var. Yoksa yok mu? Atlantik Okyanusu’nda durmadan güneye yüzen kaplumbağaları düşünüyorum. Ama daha önemlisi Sözleşme’yi, içine düştüğümüz bu çukuru düşünüyorum; aklım arka planda telaşla hesaplar yapmaya, bir çıkış yolu bulmaya çalışmaya devam ediyor.

Sabah 9:12’de alarmı hiç duymadan uyumaya devam ettiğimi fark ediyorum. Alarm epey yumuşak: Cracker’dan David Lowery’nin *Where Have Those Days Gone* şarkısı. Saat yerde, yatağın yanında yan yatıyor. Alice hâlâ yanımda uyuyor; geçirdiği çılgın gecenin yegâne kanıtları çenesindeki salya ve birbirine dolanmış saçları.

Yan evdeki gümbürtüden ötürü uyandığımı fark ediyorum. Duvarlar sarsılıyor gibi; başta komşuların bir şeyler yaptığını sanıyorum. Komşularımız yaşlıca, arkadaş canlısı bir çift. Onları hep sevmişimdir, ama bütün gün süren mah-jongg oyunlarına ev sahipliği yapmaları görülmemiş şey değil.

Sonra sesin ön kapımızdan geldiğini fark ediyorum.

“Alice” diye fısıldıyorum. “Alice?”

Alice uyanmıyor.

Onu omuzlarından tutup sarsıyorum. “Kapıda biri var!”

Alice dönüp gözlerine giren saçları geriye itiyor. Işık parlak olduğundan gözlerini kırıştırıyor. “Ne?”

“Kapıda biri var.”

Alice, “Açma” diye inliyor.

“Gitmeye niyeti yok.”

Alice birden tamamen uyanıp doğruluyor. “Siktir.”

“Ne yapsak?”

“Siktir, siktir.”

“Giyin” diyorum. “Çabuk ol. Buradan gitmemiz lazım.”

Alice yataktan fırlayıp bir gece önceki elbisesiyle botlarını giyiyor, üzerine de trençkotunu geçiriyor. Ben de kirli kot pantolonumla beraber bir tişört ve spor ayakkabı giyiyorum.

Kapıdan yine gümbürtüler geliyor. “Alice! Jake!” Kapının kolu zangırdıyor. Sesi tanıyorum: Declan.

Arka kapıdan fırlayıp merdivenden iniyor, bahçeye çıkıyoruz. Dışarısı buz gibi. Mahallenin üzeri sisle örtülü, okyanustan da serin bir esinti geliyor. Alice’in arka çitin üzerinden yan bahçeye atlamasına yardım ediyor, sonra ben de aceleyle peşinden gidiyorum. Dikdörtgen bahçe şebekesinin içinden hızla geçiyor, kırık dökük ahşap çitlerin üzerinden atlıyoruz. Bir noktada yüksek bir çiti aşmak için bir fırça çalısına tırmanmamız gerekiyor. Sonunda, Cabrillo’yla 39. Sokağın kesişiminde bir bahçe kapısından çıkıp kendimizi kaldırımda buluyoruz.

Uzaktan Declan’ın hâlâ avaz avaz bize seslendiğini duyabiliyorum. Herhalde partneri çoktan arazi aracına binmiş, sokaklarda bizi arıyordur.

Alice’i bir dizi geri dönüşüm konteynerinin arkasına çekeyorum. Ceplerimi kontrol ediyorum: 173 dolar, telefon, evin anahtarları, cüzdan, kredi kartları. Alice titriyor, trençkotuna sık sık sarılıyor. Bana endişeli gözlerle bakıyor. Trençkotuna fırçaçalısının yapış yapış kırmızı yaprakları takılmış.

Alice panikten taş kesilmiş halde, “Ne tarafa gitsek?” diye soruyor. Bu konuda hiçbir fikrim yok.

Fulton üzerinden doğuya giderken ağaçlardan pek uzaklaşmıyoruz, sonra 36. Sokağa varıp Golden Gate Parkı'na giriyoruz. Yoğun sisi yara yara yürüyor, Chain of Lakes Otoyolu'nu aceleyle geçip bitkilerin bürüdüğü patikalara dalıyoruz. İleride birçok insan sesi duyuyorum; aklıma San Francisco'da her yıl düzenlenen, şehri Embarcadero'dan sahile kadar kapsayan Bay to Breakers sokak yarışının bugün olduğu geliyor. Yarışa tuhaf bir biçimde, dakikada dört mil koşan Etiyopyalılar da, aileler de, nüdistler de, arkadan gelen ponpon kız kostümlü sarhoş adamlar da katılıyor.

Etkinliğin en az yarısı geride kalmış olacak ki Kennedy Otoyolu'nu aştığımızda bütün koşucuların kostümlü olduğunu, bazılarının yürüdüğünü, birçoğunun elinde içecek olduğunu görüyoruz. Alice bana yüzünde hem şoka uğradığını hem de içinin rahatladığını gösteren bir ifadeyle bakıyor. Bay to Breakers, içinde kaybolmak için en ideal etkinlik. Koşucuların geçişini izliyoruz. Gözümüze bir düzine M&M's kostümü, gelin tarafından kovalanan bir damat, 49ers'ın saldırgan forvetinin tamamen kadınlardan oluşan bir versiyonu çarpıyor; hepsi on iki kilometrelik parkurun son kısmını tamamlamak için çabalıyor. Bira varilleriyle dolu bir el arabasını iten, Duffman kılığındaki bir adam, Alice'le ikimize ağzına kadar birayla dolu birer plastik bardak veriyor.

"Afiyet olsun!" diyor.

Çimlerin üzerine oturup ılık buralarımızı yudumluyoruz. İkimiz de suskunuz; bir sonraki hamlemizi belirlemeye çalışıyoruz. Alice Kim Jong-il gibi giyinmiş, yirmi kişilik kızlı erkek-

li grubu işaret ediyor. Gülümsedi gülümseyecek.

“Sence eve ne zaman dönebileceğiz?” diye soruyorum.

Alice, “Hiçbir zaman” diyor.

Bana yaslanıyor, ben de kolumu onun omuzlarına sarıyorum.

Güneş ortaya çıkınca Alice trençkotunu nemli çimlerin üzerine serip üstüne uzanıyor. “Yıllardır böyle akşamdan kalmamıştım” diye inliyor. Gözlerini kapatıyor ve bir iki dakika içinde uykuya dalıyor. Keşke ben de aynısını yapabilsem. Ama kalabalık seyrelmeye başlıyor, çok vaktimiz yok.

Telefonumu çıkarıp gidebileceğimiz yerler konusunda fikir arıyorum. Ekranın köşesinde hâlâ o mavi S yanıp sönüyor. Çabucak araba kiralama şirketleriyle ilgili bir arama yapıyor, sonra telefonu tamamen kapatıyorum. Alice’in telefonuna bakmak için trençkotunun ceplerini arıyorum, ama herhalde evde bırakmış.

Alice’i sarsarak uyandırıyor, “Haydi” diyorum. “Gitmemiz lazım.”

“Nereye?”

“Yakında bir Hertz ofisi var.”

Haight’a yapacağımız uzun yürüyüşe başlıyor, azalan kalabalığın ters yönünde ilerliyoruz.

“Ya ellerinde araba yoksa?”

“Olmak zorunda” diyorum.

Alice’in kırışik trençkotu, benim kirli, eski tişörtüm ve yırtık kotum sayesinde sabah sabah sarhoş gezen Bay to Breakers kalabalığından ayırt edilemiyoruz. Parkın içinden geçip doğuya, Panhandle’a doğru gidiyor, sonunda Stanyan’la Haight’ın kesişimine varıyoruz. Peet’s adlı kahvecide duruyor, sıcak çikolata ve büyük boy Americano söylüyoruz. İkimiz de bir bankamatikte kartlarımızı kullanarak günlük nakit hakkımızı dolduruyoruz. Hertz’e vardığımızda Alice kaldırıma çöküp kahvesini içiyor, uyanmaya çalışıyor.

Hertz’in elindeki tek araç olan turuncu, üstü açılır bir Camaro’yla yanına yanaştığımda, Alice gülümsüyor.

Şehirde dolaşiyor, Golden Gate Köprüsü’nden geçiyor, ku-

zeye yol alıp Marin County'yi aşıyoruz. San Rafael'de bir elektronik mağazasında durup yeni bir SIM kart satın alıyoruz. Tekrar yola koyulduğumuzda Alice eski SIM kartı telefonumdan çıkarıp camdan dışarı atıyor. Sonoma'ya vardığımızda koltuğunu geriye yatırıp gözlerini kapatıyor, güneşin tadını çıkarıyor. Nereye gittiğimizi bile sormaması çok hoşuma gidiyor.

KNBR'yi açıp Giants maçını sinyalin yettiği kadar dinliyorum. Skor 4-2 ve Santiago Casilla dokuzuncuyu kapatmaya çalışırken yayın kesiliyor. Rus Nehri boyunca 116'dan ilerleyip okyanusa doğru gidiyoruz. Nehrin sonunda Pasifik'le buluştuğu Jenner'da Camaro'yu bir benzinliğin önüne çekiyorum.

Alice marketin tuvaletine girerken ben de benzinlik tarzı abur cubur satın alıyorum. Alice arabaya binince bir şişe vitaminli su açıyor. Hepsini tek dikişte içiyor, sonra torbanın içine göz atıyor. "Çikolata!" diye ciyaklıyor.

Jenner'dan sonra girdiğimiz yol, yüksek uçurumların kenarından geçen ince bir kurdele gibi. Burada araba sürmek hem korkutucu hem muhteşem. Bu yoldan en son Alice'le tanışmamızdan bir hafta önce geçmiştim. O zamandan beri çok şey olup bitti. Yolcu koltuğunda çikolataları mideye indiren çok güzel, kafa karıştırıcı, düş almamış bir kadın olan turuncu bir Camaro'yla, canını kurtarmak için kaçan bu adam kim?

Gualala'da arabayı bir marketin otoparkına sokuyorum. Süt, ekmek, yemeklik bir şeyler, ikimiz için kapüşonlular ve şortlar alıyoruz. Yolda bir kilometre ilerledikten sonra Sea Ranch Evleri'nin önüne park ediyorum. Alice, "Sea Ranch!" diyor. "Hep burada kalmak istemişimdir."

Masada yine bana son kez ev kiralayan soluk tenli kız var. Kız 49 Numaralı Parçanın Nidası'nı okuyor. Ben içeri girince başını kaldırıyor. Beni nasıl hatırlıyor olabilir bilmiyorum ama, "Yine siz" diyor. "Yeni saç kesiminize pek bayılmadım. Rezervasyonunuz var mı?"

"Yok."

Kız kitabı bırakıp bilgisayara doğru dönüyor. "Ne kadar kalacaksınız?"

"Bilmiyorum. Bir hafta?"

“Geçen seferki ev boş” diyor kız. “Two Rock.” Demek beni gerçekten hatırlıyor. Aklımı okumuş gibi, “Gördüğüm yüzleri hiç unutmam” diyor. Bunun esrarengiz olduğunu düşünüyorum. Yoksa değil mi? Bu düşünceyi bir kenara bıraksam da yüzükparmağına bir göz atmadan edemiyorum. Kız evli bile değil.

“Paramın oraya yeteceğini sanmıyorum.”

“Size devamlı müşteri ve aile indirimi yapacağım. Ailenizle mi geldiniz?”

“Karım sayılır mı?”

Odada, yanımızda birinin hareket ettiğini duyuyorum.

Kız eline bir kalem alıp gecelik 255 dolar yazıyor ve onaylamam için kâğıdı masanın üzerinden bana itiyor. Başımı evet der gibi sallayıp başparmağımı kaldırıyorum. Sonuçta bu, ilanlarındaki fiyattan yedi yüz dolar daha az. Kredi kartımı masanın üzerine koyuyorum. Alçak sesle, “Bu sizde kalsa ve parayı biz çıkış yaptıktan sonra çekseniz olur mu?” diyorum.

Kız, “Evi tertemiz bırakabilir misiniz?” diye fısıldıyor.

“Hiç gelmemişiz gibi.”

Kız kredi kartını bir zarfa koyup zarfı mühürlüyor, sonra bana içinde anahtar ve yol tarifi olan şeffaf bir naylon poşet veriyor. Ona teşekkür ediyorum.

“Biri sorarsa buraya hiç gelmedim.”

“Aynen” diyor kız.

“Ciddiyim” diye fısıldıyorum.

“Ben de.”

Ana yoldan sapıp Sea Ranch’e girdiğimde Alice koltuğunda ileri eğilerek okyanusa bakıyor. Batıya, uçuşuma doğru ilerledikçe ahşap ve camdan yapılmış evler büyüyüp güzelleşiyor. Arabayı kiraladığımız evin park yerine soktuğumda Alice omzumun yumruklarıyla “Yok artık!” diyor.

Kapının kilidini açıyorum; Alice oturma odasına koşup yerden tavana kadar uzanan camlardan okyanusa bakıyor. Kaloriferi yakıyorum. Ev aynı görünüyor, aynı kokuyor. Deniz havası ve okaliptüs, saunanın hafif sedir ağacı kokusu eşlik ediyor.

“Soyun” diyorum.

Alice sebebini sormadan kıyafetlerini üstünden sıyırtıyor. “İç çamaşırını da” diyorum. Alice iç çamaşırından kurtulup karşımda çıplak dikiliyor. Onu öperken içim burada birlikte, güvende olmanın rahatlığıyla doluyor. Alice’in kirli giysilerini alıp çamaşır yıkamak için üst kata çıkıyorum. Aşağı döndüğümde Alice’i bir battaniyeye sarılıp teleskopun yanındaki koltuğa oturmuş, okyanusa bakarken buluyorum.

Alice hayallere dalmış gibi, “Belki bugün o gündür” diyor. Ne aradığını biliyorum. Ne zaman okyanus kıyısında olsak aynı şeyi arıyor.

Sonradan mutfakta, eve gelmeden aldığımız morina balığını ve kuşkonmazı hazırlarken bir çığlıkla irkiliyorum. Beterin beterini, Declan’la arkadaşını karşımda bulmayı bekleyerek oturma odasına koşuyorum. Ama oraya ulaştığımda Alice’in teleskoptan okyanusa bakarak bir yeri işaret ettiğini görüyorum.

“Balinalar, Jake! Balinalar!”

Engin, gri denize bakıyorum, ama hiçbir şey göremiyorum. Alice yine, “Balina!” diye bağırp bana teleskoptan bakmamı işaret ediyor.

Gözümü teleskopa dayıyorum, ama sakın mavi dalgalar, dan, kayalık kıyıdan ve uzaktaki yük gemisinden başka bir şey göremiyorum.

“Gördün mü?”

“Hayır.”

“Bakmaya devam et.” Alice koltuğa çökmüş, Lyall Watson’ın balinalarla ilgili kitabını karıştırıyor.

Teleskopu bir sağa, bir sola çeviriyorum. Hiçbir şey yok. Yine aynı şeyi yapıyorum, ama hâlâ bir şey görebildiğim yok. Sonra birden görüyorum. Kıyıya paralel, yavaşça püsküren iki su şeridi. Bunlar havada uçan sudan başka bir şey değil, ama tüylerimi diken diken ediyorlar.

Ertesi sabah erkenden, Twofish Pastanesi'nde çörek sırasına giriyorum. Buraya son gelişimde kapılar sekizde açılmış, sekiz on beşte geriye bir kırıntı bile kalmamıştı. Pastaneye erkenden gidip oradan elimde bir tarçınlı, bir yabanmersinli çörek, çikolata parçalı bir topkek, bir kahve ve bir sıcak çikolatayla çıkıyorum. Buraya ilk gelişimde, devasa, boş evin kocaman mutfaklığında tarçınlı çöreğimi yerken üzerime çöken yalnızlığı hatırlıyorum.

Eve döndüğümde Alice'in duş aldığı görüyorum; saçları nemli, yüzü de makyajsız çok güzel görünüyor. Oturup okyanusa bakarak çöreklerimizi yiyor, hiç konuşmuyoruz.

Bütün gün dinleniyor, ana yatak odasındaki koleksiyondan aldığımız kitapları okuyoruz. Saat üçte Alice'i Norveç'te geçen gizemli hikâyeden nihayet koparabiliyorum da kıyıda yürüyüşe çıkıyoruz. Kasaba marketinden aldığımız, üzerimize pek oturmeyan kıyafetlerimizle başka bir çift gibiyiz. Alice'in kapüşonlu sweatshirt'ünün üzerinde Humboldt Üniversitesi'nin resmi logosuyla beraber üniversitenin gayri resmi ot logosu var, benimkinin üzerinde de 6 METREDEN FAZLA YAKLAŞMAYIN yazıyor.

Kıyıda beş mil kadar yürüdükten sonra bir bank buluyoruz. Yeni SIM kart taktığım telefonumu açıyorum, yanıp sönen S harfi yok. İkimiz de ofislerimize mesaj bırakıyor, alalecele bahaneler bulup bir süre şehir dışında olacağımızı söylüyoruz. Görüşmem gereken çiftler olduğundan, özellikle de genç danışan grubumla ilgilenemediğim için kendimi kötü hissediyorum. Herkesi yüzüstü bıraktığımı biliyorum, ama başka ça-

rem yok.

Alice telefonu kapatıp “Lanet olsun” diyor. Bunların onun için zor olduğunu biliyorum. Eve dönebilirsek, döndüğümüzde Ian, Evelyn ve Huang beni sevinçle aralarına geri kabul ederler. Dev bir davanın ortasında, şirketleşmiş bir hukuk bürosunu ortada bırakmak ise farklı bir hikâye.

Akşam Alice kitabını bitirirken kalan morina balıklarının kıztırıyorum. Yemekten sonra terasta yıldızlara bakarken bu yeni, güzelim yere, deniz kıyısı hayatının sakin akışına ne kadar çabuk alıştığımızı fark edip hayrete kapılıyorum. Aklımda burada yaşayabileceğimiz, bu ritmi çok çabuk benimseyebileceğimiz düşüncesi beliriyor.

Yanımda, Adirondack koltuğunda iyice kaykılmış olan Alice asırlardır ilk kez gerçekten dinlenmiş görünüyor.

“Burada bir yer almaya paramız yeter” diyorum. “Şehirdeki evi satarsak çok rahat yeter.”

“Sıkılmaz mısın?”

“Hayır. Sen?”

Alice bana, kendi kafasına dank eden şeye şaşırılmış gibi bakıyor. “Hayır. Çok güzel olur.”

O gece uzaklarda kıyıya çarpan dalgaların sesi eşliğinde mışıl mışıl uyuyorum. Rüyamda Alice’i görüyorum; ikimiz okyanusa bakan bir kulübedeyiz. Rüya pek ayrıntılı değil, yalnızca bir mutluluk ve güvende olma hissi içindeyim. Uyanıp derin bir nefes alıyorum, soğuk deniz havası ciğerlerimi dolduruyor. O anda yeni, tamamen farklı bir şey yaratmamızın gerçekten mümkün olduğuna kuvvetle, kesinlikle inanmaya başladığımı fark ediyorum.

Alice’le evlenirken tek endişem bu şahane evliliği hayatlarımızın oluşturduğu çerçeveye nasıl uydurabileceğimdi. Yataкта yatarken eski hayatlarımızın, en azından benim açımdan artık gerekli olmadığını, evliliğimiz her nasılsa, her ne şekilde gelişirse gelişsin sırf onu temel alarak yaşayabileceğimizi fark ediyorum. Geçmişte olanların benimle hiç ilgisi kalmamış gibi. İlk kez Alice’le beraber yaşlanacağımızı, evliliğimizin hem anlayabileceğim hem anlayamayacağım şekillerde evrim geçireceğini

fark ediyorum. İlk kez aramızda her şeyin yoluna gireceğini anlıyorum.

Alice'i öpmek, rüyamı ona anlatmak, kapıldığım bu yeni ve muazzam iyimserliği tarif etmek için yatakta dönüyorum, ama onun yerinde olmadığını görüyorum.

Herhalde oturma odasında, teleskoptan balina arkadaşlarını görmeye çalışıyordur.

"Alice?" diye sesleniyorum.

Cevap yok.

Bacaklarımı yataktan indirdiğimde ayaklarım sert, soğuk bir şeye değiyor. Yerde yüzüstü yatan telefonuma. İçim anında korkuyla, dehşet verici bir beklentiyle doluyor, ama sonra yeni SIM kartı hatırlıyorum. İzimizi hiçbir şekilde sürmüş olamazlar. Telefonu elime aldığımda, komodinden düşerken kendi kendine açılmış olduğunu görüyorum. Beni bekleyen yirmi sekiz SMS, dokuz sesli mesaj var. Sonra sağ üst köşede, yanıp sönen S harfini görüyorum.

Üzerimde sadece iç çamaşırımla yataktan fırlayıp koridorda koşturuyorum. Aklımdan binlerce soru geçiyor. Telefon ne zamandır açık? Küçük mavi S ne zamandır yanıp sönüyor ve yerimizi santimine kadar nasıl ele veriyor? Ve bu nasıl mümkün olabilir? Gitmemiz gerekecek. Hemen eşyalarımızı toplamam, arabaya yüklemem ve buradan bir an önce kaçmamız lazım. Sea Ranch’i diğer yerlere bağlayan tek bir yol var; ancak kuzeye, Oregon’a doğru gidebiliriz. Güneye gidersek kıyından buraya yaklaşan Declan’la karşılaşacağımız kesin.

Yine de bir parçam köşeyi döner dönmez Alice’i battaniyesine sarınmış, koltuğuna kıvrılmış, teleskopla denize bakarken göreceğime inanıyor. Alice delirmiş gibi evde iç çamaşırımla koşturduğum için benimle alay edecek. Beni yanma çağırarak, ben de onu koltuktan kaldırıp yatağa çekeceğim. Sevişeceğiz.

Sonra deniz kenarında yine uzun bir yürüyüşe çıkacağız. Bir şişe şarabı içip bitireceğiz. Saunada oturup bütün acılarımızı, korkularımızı terimizle beraber atacağız.

Ama Alice teleskopun başında değil. Kocaman pencereler, okyanusa giden patika, dalgalar, güneye doğru sürüklenen kara bulutlar... hepsi yerinde. Bir tek Alice yok.

Mutfakta bir ses duyuyorum; rahatlayarak titrek bir nefes alıyorum. Alice kahve yapmaya çalışıyor, evdeki yeni model makineyi çözmeye çalışıyor.

Ama hayır, mutfakta da değil. Tezgâhın üzerinde neredeyse dolu, hâlâ dumanı tüten bir kahve fincanı var. Lyall Watson’ın kitabı fincanın yanında, mavi balinalarla ilgili sayfasında açık bırakılmış. Sayfa yırtılmış; sağ üst köşesinden en altına ka-

dar inen kesik sayfayı kitaptan neredeyse ayırmış.

Eminim bir şey olmamıştır. Bu eve gelip giden çok müştəri, kitabı elleyen çok çocuk vardır.

Bu koku ne? Fırın yanıyor; kapağı açtığımda kömürleşmeye yüz tutmuş bir tepsi tarçınlı çörek buluyorum. Kalbim üç misli hızla atmaya başlıyor. Midem büzülüyor. Bir havlu alıp tepsiyi fırından çıkarıyor, tezgâhın üzerine koyuyorum.

Ne duydum? Bir gümbürtü.

Çatal bıçak çekmecesini açıp bir bıçak çıkarıyorum. Alman çeliğinden yapılma bir şef bıçağı.

Bıçağı sıkı sıkı tutarak kahvaltı odasında dolaşıyorum, ama Alice orada da değil.

Yeni gürültüler. Sanırım garajdan geldi. Yere sürtünen ayakların sesi. Belki Alice arabadan bir şey almak için dışarı çıkmış, o arada çörekleri de unutmuştur. Kendi kendime öyle diyorum.

Kocaman evin koridorunda ilerliyor, garaja yaklaşıyorum. Yine bir ses duyuyorum, ama garajdan gelmediğini fark ediyorum. Gürültü, evi misafir kulübesinden ayıran vestiyer odasından geliyor.

Bıçağı daha sıkı kavriyor, artık daha temkinli adımlarla ilerliyorum. Kalbim küt küt atıyor. Bir terslik var.

“Alice?”

Cevap yok.

“Alice?”

Gürültü kesinlikle vestiyerden geliyor.

Yine sürtünme sesleri, sonra sessizlik. Sadece dalgalarını kayaların üzerinde kırılmaya gönderen okyanusun gürültüsü. Alice neden cevap vermiyor?

Sonra bir kapının açıldığını duyuyorum. Bunun vestiyerden dışarıya açılan yan kapı olduğundan bayağı eminim.

Artık nereye gitmem gerektiğini biliyorum. Evdeki her kimse kapıdan çıktı ve o ortadan kaybolmadan kapıya ulaşmam lazım. Bir iki saniye boyunca aptal gibi bunları düşünüyorum.

Ama vestiyere gitmek için köşeyi döndüğümde Declan'ı

görüyorum. Hatırladığımdan çok daha iriyarı görünüyor. Arkasında, kapının önünde de ortağı Diane duruyor. Diane yalnız değil. Birini önüne almış, iterek yürütüyor. Elleri arkasında bağlı olsa, kafasına siyah bir çuval geçirilmiş olsa da tabii ki o kişinin Alice olduğunu biliyorum. Alice'in ayakları çıplak, üzerinde de sadece dün yatarken üzerinde olan tişört var.

Declan, "Dostum" diyor.

Bıçakla üzerine atılıyorum.

"Hey." Declan koca kolunu önüme indiriveriyor. Bıçak birden yere düşüyor, sağ kolum da acı verici bir biçimde sırtıma yapıştırılıyor. Declan'ın gömleğindeki bir yırtıktan kan süzülüyor. Declan şaşırarak kesige dokunuyor. "İyi bir başlangıç olmadı, Jake. Bir şey olmadı, ama tepemi attırdın."

Debelenerek "Alice!" diye bağırıyorum.

Vestiyerin kapısı kapanınca Alice'i göremez oluyorum.

Declan azarlar bir tavırla, "Şimdi, Jake" diyor, "biliyorsun ki bunu yapmamalıydın. Sana hep saygıyla yaklaştım." Parmakları kuyruksokumuma batıyor. Kolumu çekmeye çalışıyorum, ama o elini hiç gevşetmiyor. Sol kolumu arkaya uzatıp onu yumruklamaya çalışıyorum. Declan elini sırtımdan çekip sol dirseğimi kavıyor ve öyle sert çekiyor ki çığlığı basıp şiddetle debeleniyorum.

"Aptalca bir şey yaptınız, Jake. Böyle kaçmaya çalıştınız. Neden Sözleşme'den kaçabileceğinizi düşündünüz ki?"

Declan bacaklarıma tekme atınca dizlerimin üzerine çöküyorum. Bir an ona rüyamı, rüyanın bana verdiği hissi, yeniden başlamanın güzelliğini anlatmak istiyorum.

"Jake, cidden, sabrımı zorlama. Sabaha kadar başkalarının pisliğini temizledim, sonra zorlu bir yolculuk yaptım. Hiç havamda değilim."

"Lütfen onun yerine beni götürün" diyorum.

Declan kolumu bırakıyor, ben de çabalayıp doğruluyorum. Yüzüm Declan'm beliyle aynı hizada ve ceketinin eteği yana kaydığından tabancasının kabzasında olduğunu görebiliyorum. O silahı bir alabilsem...

“Bu işler öyle yürümüyor. Gözlerini aç da neler olduğuna bak, kahrolası.” Declan öfkeli den çok bıkkın gibi. “Hem, merak etme” diye ekleyip benden uzaklaşıyor. “Senin sıran da gelecek.”

Dışarıda bir araba kapısının çat diye kapandığını duyuyorum.

“Neyle suçlanıyor?” Sormaya utanıyorum, ama öğrenmem lazım. “En azından onu söyle.”

Declan kapıyı açıyor, sonra dönüp bana bakıyor. Haberi vermek neredeyse hoşuna gidiyor gibi: “Birinci Dereceden Zina.”

O dışarı çıkıp sisin içine dalarken düşüncelerim allak bulak oluyor. Arkasından tökezleyerek, “Siz kanun değilsiniz!” diye bağıyorum. “Hiçbiriniz değilsiniz! Sadece boktan bir tarikatsınız!”

Declan dönüp bakmıyor bile. Siyah arazi aracının sürücü koltuğuna geçiyor, kapıyı çat diye kapatıyor. Motor çalışıyor. Filmli pencerelerden kafasında çuvala arka koltukta oturan Alice’i zar zor seçiyorum. Sürücü kapısının camını yumrukluyorum. “Polise haber vereceğim!”

Declan camını indiriyor. “Ver bakalım.” Son derece küçümseyici bir tavırla gülümsüyor. “Karakoldaki arkadaşlarıma selam söyle.”

“Blöf yapıyorsun.”

“Göze alabiliyorsan öyle düşün.” Declan göz kırpmıyor. “Eliot’la Aileen de aynı şeyi düşünmüşlerdi.” Cam kapanıyor. Araç yolda ilerler, otobana sapıp gözden kaybolurken kumların üzerine çöküyorum.

Üzerimde sadece iç çamaşırımla, o soğukta, dizlerimin üstünde duruyorum. Karıma da kendime de zerre faydam yok.

Alice. Ah, Alice.

Declan’ı gördüğüm ana kadar karımın sadakatsizliğinden emin olamamıştım. Evet, yeterince işaret olduğundan bir şeyler bildiğimi söyleyebilirim, ama kuşkularımı bir kenara itmiştim. Kanepenin yanındaki iki şarap kadehi, lavabodaki iki ta-

bak.

O sabah arka bahçeden kaçtığımızda, nedense Sözleşme'nin benim için geldiğini düşünmüştüm.

Zina. Birinci Dereceden.

Ani, ezici yalnızlık hissinin altında zor nefes alırken içim yeni bir hisle doluyor. Yeni bir kesinlikle. Bütün bunlara rağmen Alice'i kurtarmam gerek. Bunu nasıl yapacağımı çözmem gerek. Alice'in benden başka kimsesi yok. Ne yapmış olursa olsun, o hâlâ benim karım.

Her yerimde bereler var, canım yanıyor, ama hiçbir yerim kırılmadı. Ev telefonunu alıp 911'i çeviriyorum. Ama bir terslik var. Banttan bir ses, "Aramanız yeniden yönlendiriliyor" diyor.

Birkaç saniye sonra hatta bir erkek sesi duyuluyor. "Acil bir durum mu var?"

Dayanamayarak, "Bir adam kaçırma olayını bildireceğim" diyorum.

"Dostum" diyor ses. "Emin misin?"

Telefonu çat diye kapatıyorum. Siktir.

Giyinip az sayıdaki eşyamızı arabaya dolduruyor, yanık tarçınlı çörekleri bir çöp poşetine boşaltıp mutfak tezgâhını çabucak siliyorum. Sözümü tutmak bana önemli geliyor. Evde kaldığımızı, daha bir saat önce bana çok olası görünen yeni hayata dair bütün izleri temizliyorum.

Anahtarları ofise bıraktığımda kız beni gördüğüne şaşır-mış gibi değil. Üzerinde Sloganlık tişörtü var. Arkasındaki tele-vizyon açık.

"Erken çıkış yapmam gerekecek" deyip anahtarları masa-nın üzerine bırakıyorum.

"Tamam." Kız kartımı zarftan çıkarıp cihazdan geçiriyor, sonra bana geri veriyor. "Bir dahaki sefere size farklı bir ev vere-ceğim. Benim yeteneğim de bu. İnsanları evlerle eşleştirebiliyo-rum. Karşımdakini ne kadar tanırsam o kadar kolay oluyor. O ev doğru gibiydi, ama aslında değilmiş. Bana bir şans daha verin."

"Tamam" diyorum, ama düşünemediğim tek şey elimde hiç şans kalmadığı.

E ve döndüğümde kapının önünde yığınla paket buluyorum. İlk kez kaldırımdaki çatlaklardan dışarı çıkmış otları fark ediyorum. İşleri ne zaman bu kadar ihmal ettik? Aklıma Jones-town'ın olaydan önceki ve sonraki fotoğrafları geliyor. Ormanın hızla, tamamen yuttuğu o tuhaf ütopya ortadan kaybolmuş, neredeyse unutulmuştu. Jim Jones'u, onun eğreti tahtını ve üstündeki levhayı düşünüyorum: Geçmiş *hatırlamayanlar onu tekrarlamaya mahkûmdur*.

Ev buz gibi. Şu an evliliğimizden geriye bir bu kalmış gibi: Avenues'taki küçük evimiz. Onu eski düzenine kavuşturmak zorundayım. Doğa olaylarının insafına kalmasına izin vermem. Hummalı bir biçimde temizlik yapıyor, eşyaları düzene sokuyor, mektupları içeri taşıyor, bulaşık makinesini çalıştırıp çamaşırları katlıyorum. Alice'le beraber inşa ettiğimiz bu şeyin yok olacağından, hiçbir şekilde kontrol altına alamayacağımız bir orman tarafından yutulacağından deli gibi korkuyorum.

Ev düzene girdiğinde gerçek işleri halletmeye koyuluyorum: Alice'e kavuşmamı sağlayabilecek yegâne işleri.

İnternete girip arama yapıyorum. İrlanda açıklarındaki ufak adayı buluyorum. Rathlin. Bir rota çıkarıyorum. Bir dizi fa-hiş fiyatlı uçak bileti satın alıyorum, sonra kasadan pasaportumu kapıp bir valizi dolduruyor, taksi çağırıyorum.

Havaalanına giderken telefonumu açıyorum. S harfi yine orada, göz kırpıp duruyor. Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj SFGate'e bağlanıyor. Ana sayfada, yeni bir restoranın açılışı ile kiracı haklarıyla ilgili bir tartışmanın arasında, "Yerli Müzisyen Kayıp" başlığını görüyorum. Ürperiyorum; başparma-

ğım başlığın üzerinde titriyor.
Makaleye tıklıyorum.

Ladder'ın eski başçısı Eric Wilson'ın arabası Ocean Beach'te terk edilmiş halde bulunduktan sonra pazartesi gecesi hakkında kayıp aranıyor duyurusu yapıldı. Kendisi en son Bottom of the Hill'de eski grup arkadaşı Damian Lee için yapılan anma konserinden sonra, pazar sabahının erken saatlerinde görülmüştü. Wilson'ın sıklıkla sörf yapmak için gittiği Kelly's Cove'da arama yapılıyor.

Makalede Wilson'ın katıldığı gruplar ve yaptığı albümler listelenmiş. Ladder albümü aralarında en başarılısı olduğundan haberde Alice'in adı da geçiyor. Adamın biyoloji öğrencilerinden biri, onun müzisyen olduğunu, müzik grubundan eski bir arkadaşı da onun profesör olduğunu hiç bilmediklerine dair yorumlar bırakmışlar. Ladder'ı on iki yıl önce sahnede, Alice'i Wilson'ın yanında gösteren bir video da var. Onu izlemiyorum. Wilson'ın anne babasıyla kız kardeşi aramaya katılmak için Boston'dan çıkıp gelmiş. Makaleyi yeni ayrıntılar sihirli bir biçimde ortaya çıkacakmış gibi iki kez daha okuyorum. Ama hiçbir şey olmuyor.

O kaybodu diye üzülmem mi gerek? İç rahatlığından başka bir şey hissetmem gerekiyor mu?

Eliot'la Aileen'i düşünüyorum. JoAnne ne demişti? "Hiçbir iz bırakmadan yok oluyorlar."

Havaalanına vardığımda, Doğu Kıyısı'ndaki hava durumundan ötürü birçok uçuşta rötar olduğunu görüyorum. Ülkenin bir ucundan diğerine uçuyorum. SFO'dan Denver'a, O'Hare'den EWR'a, Gatwick'ten Kuzey İrlanda'ya. Sonunda her yerim tutulmuş, açlıktan kıvranır halde Belfast'a vardığımda, günlerden hangi gün olduğundan bile emin değilim. Alice'ten haber almak için yanıp tutuşuyorum. Karımın hücre si karanlık mı, aydınlık mı? Bilekleri kelepçeli mi? Sorgulanıyor mu? Cezası ne? Avukatı iyi mi?

Gümrükteki sıra bana sonsuz geliyor. Takım elbiseli işadamları ve işkadınları önemli toplantılarına yetişmek için acele ediyorlar. Çilli bir gümrük görevlisi pasaportuma, sonra yüzüme uzun uzun bakıyor. “Zor bir yolculuk muydu, beyefendi?”

“Uzundu.”

Kız yine pasaportuma bakıyor. “Adınız da İrlanda adıymış. Çok güzel.”

Doğru. Ailem İrlandalı. Dört nesil önce, alkolik bir tramvay sürücüsü olan büyük büyük dedem tam da bu şehirde bir kadını öldürdükten sonra San Francisco'ya taşınmışız. Adam hapse girmemek için buharlı gemiyle Birleşik Devletler'e kaçmış. Bense şimdiye kadar buraya hiç gelmedim. Herhalde sonunda suç mahalline döndüğüm söylenebilir. Belki bu genetik cinayet eğilimi hâlâ bir parçamdır.

Çilli sınır görevlisi pasaportumun son sayfasını açıyor ve kesin bir hareketle, sayfaya iri, kırmızı bir damga basıyor. “Memleketinize hoş geldiniz” diyor.

Bir bankamatik bulup bir tomar para çekiyorum. Dışarı çı-

kıp taksiye biniyor, tren istasyonunun yolunu tutuyorum. Kol saatimi çıkarıp yerel saate ayarlıyorum. Onu tekrar takmadan önce arkasını çevirip oradaki basit ithafı okuyorum: BÜTÜN SEVGİMLE, JAKE'E. ALICE.

Beynim allak bullak, vücudum yorgunluktan tükenmiş halde. Sabah hareketliliği, insan yoğunluğu ve trafik de duruma tuz biber oluyor. İstasyona vardığımda istediğim yere ulaşmamın beklediğimden karmaşık olacağımlı anlıyorum. Tren beni ancak belli bir yere kadar götürebilir; o da trene binebilirsem. İstasyon girişı bir grev hattıyla kapatılmış; bir düzineden fazla işçinin elinde RESMİ GREV yazan pankartlar görüyorum.

Malmaison Otelı'ne yürüyorum. Resepsiyon görevlisi takım elbisesi kırışık, tombul bir adam. Ona treni soruyorum, o da uzun, karmaşık bir açıklama yapıyor. Anladığım kadarıyla Kuzey İrlanda'ya ters bir zamanda gelmişim. Otobüsler, trenler grevde ve anlaşılan büyük bir futbol turnuvası başlamak üzere.

"Futbol sever misiniz?" diye soruyor adam.

"Şey..."

"Ben de sevmem. Öğlene kadar beklerseniz sizi arabayla Armoy'a kadar götürebilirim." Adam bana bilete benzeyen bir kâğıt parçası veriyor. "İsterseniz ücretsiz İngiliz kahvaltısı edebilirsiniz." Terk edilmiş bir ilkokul yemekhanesini andıran hüznü, kocaman bir odayı işaret ediyor. Garson hemen gelip tepeme dikiliyor, fincanıma tuhaf, kahverengi bir çay doldurmak için ısrar ediyor. Ona teşekkür edip plastik bir tabakla büfenin yolunu tutuyorum.

Büfede kâse kâse yumurta, incecik sosisler ve ne olduğu anlaşılamayan birtakım güveçte yemeklerin yanı sıra yığıla ince dilimli, kızarmış beyaz ekmek var. Fruity Sugar Surprise diye bir şeyden iki kutu alıp yağsız sütle güç bela yiyorum. Turistleri, futbol taraftarlarını, balayına çıkmış, çoğunlukla genç ve mutluluktan parlayan İngilizleri izliyorum. Hepsinin elinde kameralar, haritalar, şemsiyeler var. Onlara imreniyorum.

Öğlen olduğunda resepsiyondaki adam omzuma dokunuyor. Öyle küçük bir arabaya biniyoruz ki adam her vites değiş-tirdiğinde kollarımız birbirine değiyor.

Adam Armoy'a kadar hiç susmuyor, ama söylediklerinin ancak yarısını dinliyorum. Oğlunu alıp bir doğum günü partisine götürmek için eski eşinin evine gidiyormuş. Oğlu on yaşındaymış, bir aydır görüşmüyorlarmış. Adam geç kalmamış ol-
sa beni Ballycastle'a kadar götüreceğini söylüyor. Eski eşi sinir-
lenecek, oğlu surat asacakmış, o yüzden acele etmesi gerekiyor-
muş.

Armoy yoldaki minicik bir noktadan ibaret. Adam bana Ballycastle'a on kilometre kaldığını söylüyor. Taksi bulabilir-
sem taksi tutmamı tavsiye ediyor, ama ona yürümeyi deneye-
ceğimi söylüyorum. Adam gülmeye başlıyor. "Burası kahrola-
sı Kuzey İrlanda. Oraya varana kadar dört kez yağmur yağar, üs-
telik bu kolay kısım. Siktiğimin rüzgârı tek başına seni Belfast'a
kadar uçurabilir."

Eski eşinin evinin önüne vardığımızda birbirimizden ay-
rılıyor. Altı yedi metre yürüdüktan sonra arkamı dönüyor,
çitin arkasından adamın kapıya yürüyüşünü izliyorum. Kapı-
yı çok yorgun görünen güzel bir kadın açıyor: eski eş. Onu belki
hayat yormuştur, ama bu adamın da yorduğu kesin. Uzaktan bi-
le kadının adama ön kapıda sunduğu o hüznü, karmaşık sev-
gi ve nefret yumağını hissedebiliyorum. Uzun boylu, cılız, saç-
ları berbat kesilmiş çocuk dışarı fırlayıp babasına sarılıyor. On-
lara arkamı dönüyorum.

Bir buçuk kilometre kadar yürümüşken, yağmur progra-
ma uyarak buz gibi şeritler halinde yağmaya başlıyor. Ben ba-
vulumdan rüzgârlığımı çıkaramadan paltom sırlıslık oluyor.
Rüzgâra, yoldan geçen kamyonların sıçrattığı sulara kafa tuta-
rak güçbela yürüyorum. Donuyorum, ama rüzgâr beni uyandı-
rıyor. Suratıma tokat gibi çarparak bana ihtiyacım olan şeyi ve-
riyor.

Ballycastle'a vardığımda giysilerim artık sırlıslık ol-
maktan ziyade nemli, ama yağmur yine başlıyor. Rathlin feribo-
tuna binme umuduyla doğruca limana yürüyorum. Binanın ka-
pıları kilitli, otopark da bomboş. İskelenin ucunda bir tekmeden
yük indiren üç balıkçı var. Dondurucu yağmura hiç aldırıyor
gibiler. Onlara Rathlin feribotunu soruyorum. Hepsi başka bir

gezegenden gelmişim gibi gözlerini bana diyor. Anlamadığım bir dilde cevap veriyorlar. Kafamın karıştığını gören kapitan sabırla, Rathlin feribotunun da ulaşım grevine dahil olduğunu söylüyor. “Umarım acelen yoktur” diyor.

Siktir.

Şehir merkezine dönüyorum. Gönülsüzce de olsa, parlak renkli binaları, denize bakan yemyeşil uçurumlarıyla Ballycastle’ın güzel bir yer olduğunu düşünüyorum. Alice olsa buraya bayılırdı. Bir seyahat acentesi buluyorum, ama orası da kapalı. Dog&Shoe adında bir birahaneye giriyorum. İçerisi tıklım tıklım. Kapıdan girerken yirmi farklı konuşma bıçak gibi kesiliyor, bütün başlar bana çevriliyor. Bir saniye sonra, gürültü hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. Yıllar önce Tel Aviv’deki bir konferansta konuşma yapmıştım. Konuşmamdan sonra şehirde tek başıma yürüdüğümü hatırlıyorum. Ne zaman bir kafenin ya da restoranın kapısından girsem bütün konuşmalar kesilmiş, bütün başlar bana doğru çevrilmişti. Bir anda herkes hesaplar yapmış, tehdit oluşturmadığıma karar vererek sohbete geri dönmüştü.

Köşede, şöminenin yanında kirli bir masa buluyorum. Islak paltomu sandalyemin arkasına asıp gözlerimin karanlığa alışmasını bekledikten sonra barın yolunu tutuyorum. Yorgunluğumu biraz olsun alması için bir diyet kola içmek istiyorum, ama barda bol bol biradan başka bir şey yok.

Barmene, “Şehirden kaçmanın bir yolu var mı?” diye soruyorum.

“Grev bitene kadar yok.”

“Deniz taksi yok mu?”

Adam başını iki yana sallıyor, belli ki cehaletim onu eğlendiriyor.

Bir Harp ısmarlayıp masama dönüyor, bir sonraki hamleme karar vermeye çalışıyorum. Telefonumun düğmesine basıyor, cihaz açılınca şaşıyorum. San Francisco’da, havaalanında yeni bir telefon satın aldım. Ucuz bir şeydi, ama iki yıllık plan bayağı pahalıya patlamıştı. Tabii bu, yanıp sönen mavi S’siz bir telefon için ufak bir bedeldi. Alice arayabilir diye, eski numara-

ma gelen çağrılar bu telefona yönlendirmiştim.

Ama Alice aramamış.

Ayağa kalkıp odanın geneline bakıyorum. Yüksek sesle, “Rathlin’e gitmem lazım” diyorum. “Acilen.” Uzun bir sessizlik oluyor, sonra bir sandalye gıcırıyor. Kısa boylu, kaslı bir adam bana doğru geliyor. “Feribot yok” diyor. “Grev yaptığımızda tam yaparız.”

Yalvarırcasına, “Ölüm kalım meselesi” diyorum, ama insanlar bana boş, öfkeli gözlerle bakıyor.

Dışarı çıktığımda yağmurun durmuş olduğunu görüyorum. Aceleyle limana gidiyorum; orada iki düzine kadar terk edilmiş tekne rüzgârda sallanıp duruyor. Gözüm tek başına teknesinde oturmuş, ağının düğümlerini çözen bir balıkçıya takılıyor.

“Beni Rathlin’e götürürsen sana beş yüz sterlin veririm” deyip yeni, gıcır gıcır banknotları cüzdanımdan çıkarıyorum.

Adam beni birkaç saniye süzüyor. “Şunu bin yap.”

Tekneye binip cüzdanımdan beş yüz sterlin daha çıkarıyor, hepsini adamın eline tutuşturuyorum.

Adam kol saatime bakıyor. “Saati de ver.”

“Karımın hediyesi” diyorum.

Adam, “İnsanlar seni karşıya geçirdiğim için bana pek bayılmayacak” diyor. Tekrar ağıyla uğraşmaya başlıyor.

Saatin kopçasını istemeye istemeye açıp kolumdan çıkarıyorum. Arkasındaki yazıya son bir kez bakıyorum. Adam saati bileğine takıp bir an ona beğeniyle baktıktan sonra geminin burnundaki eğreti bir bankı işaret ediyor. “Bir can yeleği kap, Dostum. Yolculuk sarsıntılı olabilir.”

Ballycastle ufaksa, Rathlin minicik diyebiliriz. Anlayabildiğim kadarıyla kasabada sadece bir pansiyon, bir birahane, bir kafe, postane görevi de gören bir hediyeelik eşya dükkânı ve dört buçuk kilometre uzunluğunda, bomboş bir kıyı var.

Pansiyona gidiyorum. Resepsiyondaki genç çocuğa, “Pansiyon kalabalık mı?” diye soruyorum.

“Sadece siz varsınız.”

Fazladan dokuz sterlin ödeyerek denize bakan bir oda tutuyorum. Banyo paylaşımlı, ama görünüşe bakılırsa onu sadece kendimle paylaşacağım.

“Acaba şeyi tarif edebilir misin?”

Çocuk, “Orla burada olduğunuzu biliyor” diyor. “Hazır olduğunda sizi çağtıracak.”

Ben cevap veremeden çocuk maç izlemeye geri dönüyor. Yukarı çıkıp ufak odamda volta atıyor, uzun uzun denize bakıyorum. Cep telefonum çekmiyor.

Tedirginliğe kapılarak yürüyüşe çıkıyorum. Kumsalda sağıma soluma bakıyorum, ama her yer bomboş. Buranın denizi Alice’le ikimizin haftalık yürüyüşlerimize çıktığımız kumsalınkine şaşırtıcı derecede benziyor. Dalgaların sağı solu belli olmuyor, sis de bana kendi şehrimi hatırlatıyor. Pansiyona hava karardıktan sonra dönüyorum; beni bekleyen mesaj yok. Çocuk hâlâ futbol maçı izliyor.

Ertesi sabah iyiden iyiye sabırsızlığa kapılarak lobide oyalanıyorum. “Orla’yı acilen görmem lazım” diye ısrar ediyorum.

Çocuk, “Bakın, beyefendi” diyor, “Rathlin’de işler San Francisco’daki gibi yürümez. Burada dikilmenize gerek yok. Ben sizi

bulurum.”

Adada dolaşıyorum. Tepelere tırmanıyor, kum tepelerinin etrafında geziniyor, kaygan kayaların üzerine çıkıyorum. Adada cep telefonunun çektiği tek noktayı buluyorum, ama Alice’te hâlâ mesaj yok. Yorgunluktan bitmiş, depresif bir halde gözlerimi denize dikiyorum. Karımı sonsuza dek kaybetmiş olabilir miyim?

O gece rüyamda çalkantılı bir denizde yüzdüğümü, Alice’e ulaşmaya çalıştığımı, ama ona bir türlü dokunamadığımı görüyorum, panikle uyanıyorum.

Üçüncü gün, çocuk nihayet bana parşömen bir zarf veriyor. Zarfın önüne zarif bir el yazısıyla adım yazılmış.

Odama gidip yatağa oturuyor, derin bir nefes alıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Zarfın içinde adanın haritası var. Mavi bir X, adanın kuzey ucuna doğru bir noktayı işaretliyor. Haritanın arkasında *Sabah onda. Yürüyüş ayakkabısı gerekli* yazıyor.

Bütün gece uyumadan yatıyorum. Üstüme kalın bir şeyler giyip İngiliz kahvaltısıyla tıka basa doyuyor, adanın uzak ucuna yürüyorum. Haritadaki X’in işaretlediği noktada sadece okyanusa bakan bir bank buluyorum. Deniz çelik grisi. Bankın ilerisinde bir patika, uçuruma paralel olarak batıya gidiyor. Erken-den, kararlaştırılan saatten neredeyse bir saat önce geldiğimden banka oturuyorum. İki yöne bakıyor, ama herhangi bir şey ya da insan göremiyorum. Sis yavaş yavaş gelip etrafımı sarıyor. Bekliyor, bekliyorum.

Bir süre sonra birinin hareket ettiğini duyup başımı kaldırıyor, tepemde bir kadının dikildiğini görüyorum.

“Dostum” diyor kadın. “Benimle yürü.”

Orla beklediğimden daha uzun boylu. Gümüşü beyaz saçları kısa kesilmiş, kıyafetleri de epeyce sade. Ona duyduğum öfkeden boğulacak gibi oluyorum. Orla'dan, onun yarattığı bu şeyden, Alice'le ikimize çok zarar veren bu çirkin komplotan nefret etmeye hazırım. Orla'ya söylemek istediğim çok şey var: karşıt beyanlar, eleştiriler... uzun ve iğneleyici bir monolog.

Ama dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Birçok hastamda olduğu gibi, Orla'da da yüzleşmeci bir yaklaşımın işe yaramayacağını biliyorum. Ona saldırmak, bağırıp çağırmak istiyorum, ama o şekilde hiçbir yere varamam. Bu yalnızca Alice'in başını daha da büyük bir derde sokar. Bağırarak tehdit imasıdır, Orla da tehditlere pabuç bırakacak bir kadın değil. Amacıma ulaşmak için Orla kadar sakın ve ondan daha kurnaz olmalıyım.

Hiç konuşmadan yürüyoruz. Başta gözümü Orla'dan ayırmıyor, bekliyorum; diyalogun başlamasına hazırım. Kelimelerin zehirli bir hal almasını bekliyorum. Orla'nın sessizliği delirtici. O sessizliği kendi kelimelerimle doldurarak Orla'nın hali-hazırdaki gücüne daha fazla güç katmamam gerek, ama zorlanıyorum.

Orla sonunda, "Yürümeyi severim" diyor. "Yürürken net düşünebiliyorum. Sen net düşündüğüne inanıyor musun, Jake?"

"Aylardır olmadığı kadar net düşünüyorum."

Orla cevap vermiyor.

Bir süre sonra bir tepeye tırmanıyoruz. Aşağıda, manzara-ya uyum sağlayan büyük bir kulübe görüyorum. Evi görür görmez tanıyorum. Eski tahtalardan yapılma, cam duvarlı bu evi

görünce Fernley'deki mahkeme salonunun bulunduğu koridoru donatan fotoğrafları hatırlıyorum. Alice şu an mahkeme salonunda mı? O fotoğraflara benim baktığım gibi mi bakıyor? Başka bir yerde olmak için yanıp tutuşuyor mu? Güvende mi?

Orla bana baktığında, yüz ifadesi düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimden kuşkulandırmama sebep oluyor. Tepeden inerken Orla, "Dostum" diyor, "konuşacak çok şeyimiz var."

Evin iç kısmının ebadı ve yalınlığı beni şaşırtıyor. Evet, ev tertemiz görünüyor ve cilalı beton zemini, muhteşem manzarasıyla çok çarpıcı, ama her nasılsa insana mütevazı gelmeyi de başarıyor. Evdeki az sayıda mobilyanın hepsi beyaz. Daha fazlasını bekliyordum: dünya çapında bir üs, bir kumanda merkezi, video monitörleri, düğmeli paneller. Yöneticilerle, dalkavuklarla, yardımcılarla dolu bir bina.

Ama bu evde hiç öyle şeyler yok. Hatta anladığım kadarıyla Orla'yla baş başayız.

"Rahatına bak, Dostum."

Orla yürüyüş ayakkabılarını çıkarıp başka bir odaya geçiyor. Ben bulunduğum odada volta atıp geri dönmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Kitaplığı inceliyor, Orla'nın karakterine dair bir ipucu arıyorum. Gözüme Yeats koleksiyonu; William Dean Howells'in muhteşem evlilik romanı *A Modern Instance*; Joan Didion, Cynthia Ozick ve Don Carroll koleksiyonları; 1984 ve *Madde 22*'nin imzalı ilk baskıları çarpıyor. En üst rafta Romney Schell'in *At the Disco*'suyla Michal Choromanski'nin *Kıskançlık ve Tıp*'ı yan yana duruyor. Gözlerim bu sefer de yıpranmış bir cilde takılıyor ve şaşırp kalıyorum: Stanley Milgram'ın *Otoriteye İtaat: Deneysel bir Bakış Açısı* kitabı.

Fotoğraflar da var. Orla herhalde kocası olan bir adamla, Ali Hewson ve Bono'yla beraber. Orla Bruce Springsteen ve Patti Scialfa'yla beraber. Orla'nın daha genç bir hali, Tony Blair ve karısı Cherie'yle. Bill ve Melinda Gates. Orla'nın rahmetli James Garner ve karısıyla çekilmiş, bulanık, siyah beyaz bir fotoğrafı da var. Ardından Clinton'larla çekilmiş bir fotoğraf görüyorum. Jackson Pollock, Dolly Parton ve onların eşleriyle çekilmiş bir fotoğraf daha. Kitaplarla fotoğrafların arasında bir-

kaç ıvır zıvır var. Üzerinde kırmızı bir 5 olan Breitling marka kol saatini alıp arkasını çevirdiğimde, bütün Rathlin sakinlerinin hoşuna gitmeyebilecek işaretler buluyorum.

Evi beni şaşırtan bir cesaretle kurcalıyorum, ama Orla'nın evinde tek başıma geçirdiğim bu süre bile bana planlı geliyor. Orla eşyalarına bakmamı istemese beni buraya getirir miydi?

Mutfağa geçtiğimde içinde on farklı spatula olan bir metal kap buluyorum. Spatulaların hepsinin türü ve rengi farklı. Mor silikondan yapılma birini elimde evirip çevirirken Orla geri dönüyor. “Nerede yapıldığına bakıyordum” diyorum. “İster inanın ister inanmayın ama, spatula koleksiyonu yapıyorum.”

“Biliyorum.”

Spatulayı kaba geri koyuyorum.

“O elindeki Kopenhag’daki bir tasarım mağazasından. Richard’la neredeyse on yıl önce Danimarka’ya gitmiştik ve rengi gözüme takılmıştı. Hiçbir şey söylemedim, ama Richard bir şekilde durumu fark etti. Spatula birkaç ay sonra gizemli bir biçimde mutfağımızda belirdi.”

Orla tezgâha gidip bir düğmeye basınca, gizli bir bölmeden dokunmatik bir ekran çıkıyor. “Mimar bana bu evin anahtarını verdiğinde müzikle daha güzel bir hal alacak şekilde tasarlandığını söylemişti. Sebebini anladığımdan emin değilim, ama zamanla ona hak vermeye başladım.” Evin farklı yerlerine yerleştirilmiş gizli hoparlörlerden, Alfred Brendel’in piyanosundan Für Elise çalmaya başlıyor.

Orla dolaptan bir şişe şarap çıkarıyor. “Özel bir şarap” diyor. “Bir üyenin hediyesi. Bir süredir açmak istiyordum, ama sanırım saat hâlâ epey erken.”

“Bir yerlerde gece oldu” diyorum.

Orla şişeyi açıp şarabı kadehlere dolduruyor. Yosunsu, yoğun bir pinot noir.

Orla beni oturma odasına götürüp “Lütfen otur” diyor.

“Beyaz kanepenizde kırmızı şarap içebileceğimden emin değilim.”

“Saçmalama.”

“Cidden, bir hapşırsam Alice’le ikimiz meteliksiz kalırız.”

Orla gülümseyecek gibi oluyor ve bir an için ölçülü cevapların ardındaki gerçek kadını gördüğümü sanıyorum. “Bana iyilik yapmış olursun. O kanepeyi hiç sevmiyorum.” Orla şarabı kadehin içinde çevirip bir yudum içiyor, şarabın tadına varmak için gözlerini kapatıyor.

Ben kadehimi orta sehpayaya koyup oturuyorum. Orla yanımdaki deri koltuğa geçiyor. Olduğundan çok daha genç bir kadın gibi hareket ediyor; bir ayağını altına kısıtıyor, şarap kadehini yüksekte ve dümdüz tutuyor.

“Sizinle Alice’i konuşmak için geldim.”

Dingin bir tavırla, “Tabii” diyor.

“Karım bir hafta önce kaçırıldı. Dehşet içinde, yarı giyinik halde sürüklenerek götürüldü.”

Orla bana gözlerini kaçırmadan bakıyor. “Özür dilerim, Jake. Aşırı güç kullanıldığını kabul etmek zorundayım.”

Tepkisi beni gafil avlıyor. Onun hiçbir şeyi kabul etmeyeceğini, hiçbir şey için özür dilemeyeceğini düşünmüştüm. “Şu an Fernley’de mi?”

“Evet. Ama otel kanadında.”

Rahat yatağı, manzarayı, oda servisini düşünüyorum. Alice’i orada hayal ediyorum. Evet, Declan’ın “Birinci Dereceden Zina” sözlerini de hatırlıyor, Alice’i gözlerimde başka hiçbir şey yapmadan evliliğimizi düşünürken canlandırıyorum. Sonra suçluluk hissederek onu hücre hapsinde ya da daha beter bir durumda hayal ediyorum.

“Size neden inanayım ki?” diyorum.

Orla istifini bozmadan, “Karının Finnegan gibi güçlü bir müttefiki var” diye cevap veriyor. “Ayrıntıları sonra paylaşırım. Ama önce, müsaade edersen bir şey söyleyeceğim. Seninle konuşmayı uzun zamandır bekliyordum.” Belli ki Alice konusunu ancak onun cam istediğinde konuşabileceğiz. Kafamın içinde Alice’in uyarısını duyar gibi oluyorum: Kibar ol.

Orla hafifçe bana doğru eğiliyor; beni ölçüp tarttığını hissedebiliyorum. “Müsaadenle bir soru soracağım. Bundan beş yüz yıl sonra gezegenimizin hâlâ yerinde olduğunu ve çoğunlukla bildiğimiz şekilde kaldığını varsayarsak, sence evlilik hâlâ

var olacak mı?”

“Hiç bilemiyorum.” Bu saçmalığa sabrım yok. “Sizce?”

“Böyle olmaz. Önce ben sordum.”

Bir an durup düşünüyorum. “İçten içe tek gerçek hedefimiz ölümsüzlüktür” diyorum. “Ölümsüzlüğü yakalamanın tek yolu üremektir. Bir çift, özellikle de evlilik denen yasal yapı içinde beraberliğini sürdürdüğünde çocuklarının hayatta kalma ihtimali daha yüksek olur. Dolayısıyla kişinin ölümsüzlüğe erişme ihtimali artar. Çocukları bir kenara bırakırsak, bence çoğu insan bir hayat ortağı bulmayı çok istiyor.”

“Tam olarak bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim.”

Orla bana dikkatle bakıyor. Bana iltifat mı etti, hakaret mi, emin değilim.

Orla, “Sana bir hikâye anlatabilir miyim?” diye soruyor.

İçimden bir ses Orla’nın bana Vivian’ın safça imzaladığını, bizi bu kâbusun içine çeken sözleşmelerle evimize geldiği gün duyduğum hikâyenin başka bir versiyonunu anlatmak üzere olduğunu söylüyor. Kendi kendime, sıcak tavırları, misafirperverliği ve bana neredeyse hemen ısınmış görünmesine rağmen karşımdaki gümüşü saçlı, ince yapılı kadının koyun postuna bürünmüş bir kurt olduğunu hatırlatıyorum. Daha doğrusu, kaliteli ketenlere bürünmüş bir kurt.

Orla, “Ailem fakirdi” diyor. “Babam Newcastle’da kömür madeninde çalışır, annem terzilik yapardı. Ablamla ikimizi seviyle yetiştirip destekleseler de bize hiç tavsiye vermezlerdi. Görüşleri vardı, ama o görüşlerde kararlılık da berraklık da yoktu. Konu din, politika, iş büyük şeyler olduğunda kendi yolumu kendim bulmam gerekti. Onları suçlamıyorum. Dünyamız öyle hızlı büyüyor ki hangimiz bir sonraki nesle aktarmamız gereken, doğru araçlara sahibiz? Bugünün dünyası annemle babamın çocukluklarındaki dünya değil. Benim çocukluğumdaki dünya bile değil.

Modern dünyanın evliliği gereksiz hale getirecek şekilde evrim geçirdiğinden endişelenmeye başladım. Bunun küreselleşme ve paylaşım ekonomisiyle çok ilgisi var.”

“Küreselleşmenin evliliğin ölümüyle ne alakası var? Bū-

tün bunların yarattığınız gaddar sistemle ne alakası var?”

Orla arkasına yaslanıp kaşlarını kaldırıyor; sesimdeki öfke onu belli ki şaşırtmış. “Evlilik çok verimsiz!” diyor. “Yapısının tamamı kaynakların ziyan edilmesi üzerine. Kadın genelde evde kalıp çocuk ya da çocuklarla ilgileniyor, uğruna didindiği kariyerini bir kenara bırakıp yıllar boyu kullanabileceği yaratıcılığını ziyan ediyor. Yetenek ziyanını geçtim, fiziksel ziyanı düşünsene. Her evde fazlalıklar var. Sence dünyada kaç ekmek kızartma makinesi olabilir?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Cidden, tahmin etmeye çalış.”

Sabırsızca, “On milyon mu?” diyorum.

“İki yüz milyondan fazla! Peki sence ortalama bir evde ne sıklıkla ekmek kızartma makinesi kullanılıyor?” Orla cevabımı beklemiyor. “Yılda sadece 2,6 saat. İki yüz milyon ekmek kızartıcı istatistiki açıdan, aktif ömrünün yüzde 99,97’sini kullanılmadan geçiriyor.”

Orla şarabını bitirip ayağa kalkıyor, mutfaka gidip şeyle geri dönüyor. Bana sormadan kadehimi dolduruyor, sonra kendisine de şarap koyuyor. “Dünya kaynakları muhafaza etmek istiyor, Jake. İnsanlar onca ekmek kızartma makinesine ihtiyacımızın olmadığını fark ediyor; ufak aile birimlerine, onların bencil, kendine yeten evlerine ihtiyacımız yok. Evrim her zaman verimliliği ödüllendirir. Modern evlilik ve tek ailelik birimler kesinlikle verimli değil.”

Bu konudaki tutkusu Orla’ya biraz deli izlenimi veriyor. Doğal olarak. Delilik olmasa Sözleşme nasıl var olurdu?

“Yani evlilikten uzaklaşmamız gerektiğini mi söylüyorsunuz?” Afallamış haldeyim. Kendisiyle böyle açıkça çelişen birine nasıl laf anlatacağım?

“Ne münasebet! Ben ekonomist değilim, Jake. Tanrı’ya şükür değilim! Ben şuna inanıyorum: Verimlilik her zaman iyi değildir. Kolay olan, hatta iyi olan bile daima iyi değildir. Evliliğe neden inancım var?” Orla karşıma dikiliyor. “Kolay değil de ondan. Bizi zorladığı için. Beni usullerimi değiştirmeye, başka bakış açılarını göz önünde bulundurmaya, kendi bencilce arzula-

rımı bir kenara bırakmaya ittiği için.”

“Bakalım doğru anlamış mıyım. Evliliğe zor olduğu için inanıyorsunuz, öyle mi?”

“Zor olabilir, ama konumuz bu değil. Önemli olan evliliğin anlayış için bir platform yaratması. Evlilik sayesinde partnerinin düşüncelerini, ihtiyaçlarını paylaşıyor, başka bir insanın özünü gerçekten keşfedebiliyorsun.”

Orla odada dolaşmaya başlıyor. “Bu anlayış, bekâr ve kendi çıkarını düşünen varlıkların erişemediği bir yaratıcılığa ve düşünce tarzına ulaşmak için tırmanılan bir basamaktır. İnsanlar genelde kendilerini tekrar etmeye meyillidir; güvenli ve kolay olan şeyleri tekrar tekrar yaparlar. Evlilik bu eğilimi değiştirir. Bildiğin gibi Sözleşme, ilk evliliğimin başarısızlığından doğdu. Evliliğin ne olabileceğini gördüm, ama çoğu evliliğin benimki gibi o hedefe ulaşmaktan aciz olduğunu biliyordum. Bencilliği silip atacak katı kurallar olsun istedim.”

“Teoride kulağa soylu geliyor. Ama tanık olduklarımın soylulukla uzaktan yakından alakası yok, Orla.”

Orla adını ağzından duyunca tedirginliğe kapılır gibi oluyor. Bana doğru dönüyor. “Karınla beraber Sözleşme’den ayrılmak istiyorsunuz ve benden izin istemeye geldin. Doğru mu?”

“Evet.”

Orla gözlerini bana diyor. Hiçbir şey söylemiyor.

“Bunu istememin gerekmesi bile absürd, bunu sen de biliyorsun.” Ayağa kalkıp karşısına dikiliyorum. Bana yaklaşması gereksin diye fısıltıyla konuşmaya başlıyorum. “Misyonunun soylu, Sözleşme’nin lekesiz olduğuna inanıyorsun. Ama örgütünü dünyanın en zalim tarikatı gibi yönetiyorsun.”

Orla sesli bir nefes alıyor. “Evliliğin başarılı olsun istemiyor musun, Dostum? Alice’le bir ömür geçirmek istemiyor musun? Kendini zorlamak, geliştirmek istemiyor musun?”

“Tabii ki hepsini istiyorum! Sence bu kadar yolu ne halt etmeye geldim? Alice’i geri istiyorum. Korku içinde yaşamaya başlamadan önceki haliyle. Hayatımızı geri istiyorum. Siz gelip de her şeyin içine edene kadar çok mutluyduk.”

“Öyle mi?” Orla gülümsüyor. Keyfi yerinde gibi. Bu kadı-

nın gırtlğına yapışıp boğmak istiyorum.

“Evet, Orla. Öyle. Alice’e âşığım. Onun için her şeyi yaparım. Her şeyi.”

Birden bunu daha önce kimseye söylemediğimi fark ediyorum. Ve o anda, bunların durumu kelimelere döktüğüm an, yani şimdi gerçeğe dönüşüp dönüşmediğini merak ediyorum. Evet, Alice benim olsun istemiştım, ama belki onu yeterince sevmiyordum.

“O zaman neden vazgeçiyorsun?”

“Evliliğimden vazgeçmiyorum! Sözleşme’den vazgeçiyorum. Çok zeki bir kadın olduğun belli. Aradaki farkı anlamadığına inanmayı reddediyorum. Lütfen bana gözetlenmenin, tehditlerin ve sorgulanmanın insanı tarif ettiğın müthiş hedeflere nasıl ulaştırdığını söyle. Avukat gibi konuşuyorsun, ama diktatör gibi hükmediyorsun!”

Evin içinde bir yerlerde, bir telefon çalıyor. Orla duvar saatine göz atıyor. “Kusura bakma” diyor. “İşleri boşlamamam gerek.” Benden uzaklaşıp odadan çıkıyor. On, on beş dakika volta atıyor, Orla’nın dönmesini bekliyorum. Geri gelmiyor.

Orla’yı nasıl değerlendirmeliyim? Onun karizmatik, boyun eğmeyen biri olacağından emindim. Jim Jones ya da David Koresh tarzı bir lider olacağından. Ama hiç öyle biri değil. Aslında düşünceli, hatta nazık birine benziyor. Yeni bilgilere açık gibi; yeni fikirlere uyum sağlayıp kendisinininkiyle çelişen görüşleri dinlemeye hazır görünüyor. Ondaki bu şeyi şişeleysen bütun hastalarımaya verirdim, ama öncelikle bir kısmını kendime sakladım.

Tabii, muhtemelen rol yapıyordur. Telefonunun tam da Sözleşme’nin gaddarca taktiklerini gündeme getirdiğın an çalması tesadüf mü?

Kendimi şöminenin üzerindeki bir fotoğrafa bakarken buluyorum. Orla’yla kocası, iki çiftin arasında duruyor. O çiftler Meryl Streep’le Pierce Brosnan ve uzun zamandır birlikte olduğu eşleri. Bütün bu ünlüler Orla’yı gerçekten dostları olarak mı görüyorlar? Merak içindeyim. Yoksa onlar da kaçamadıkları bir ağa mı yakalandılar? Kaç sorgu kaydedildi? Bu insanlar kaçma-

ya cesaret etse kaç sır ortaya çıkar?

Odaya arkasında bir İskoç terrieri olan uzun boylu bir adam giriyor. Adam yorgun görünüyor; kollarını sıvamış, çizmeleri yıpranmış. Bunca zaman Orla'yla baş başa olduğumuzu sanıyordum. Bu adam nereden çıktı?

Adam, "Merhaba, Jake" deyip elini uzatıyor. "Ben Richard. Bu da Shoki." Richard Orla'dan on, on beş yaş büyük. Pespaye, tüvit kıyafetlerinin içinde yakışıklı görünüyor. Yanındaki köpek dikkat kesilmiş, gözlerini üzerime dikmiş.

"Orla konuşmanıza devam etmeyi çok istiyor, ama bu hemen olamayacak."

"Bakın, yeterince bekledim. Tek istediğim karıma kavuşmak..."

Richard, "Maalesef" diye sözümü kesiyor, "bu konuyu korkusuz liderimizle konuşman gerekecek." Bana suç ortağımımsız gibi göz kırpmıyor. "Yakında sana dönüş yapacağından eminim. Bu arada, mülkün güney ucunda Altshire adında bir misafir evimiz var. Orada çok rahat edeceksin. Güneye giden patikada altı yüz metre ilerle, yalnız başına duran bir ağaç görünce sağa dön ve evi görene kadar yürü."

"Bakın, burada ne tür bir oyun oynadığınızı bilmiyorum..."

İskoç terrieri hırlıyor. Arkamdan gelen Richard omzumun üzerinden uzanarak kilidi açıp elini kararlı bir tavırla sırtıma koyuyor. "O hasta."

Aklıma ilk gelen karım oluyor, paniğe kapılıyorum. "Alice mi?"

Adam geri çekiliyor. "Hayır, Alice değil. Orla."

İçim öyle bir rahatlıyor ki başım dönüyor. "Ben... bilmiyordum" diye kekeliyorum.

Adam bana kısa, kederli bir bakış atıyor, ama sırtımdaki eli beni kapıdan dışarı itmeye devam ediyor. "Seninle tanışma fırsatım bulduğuma memnunum, Jake. Orla senden ve Alice'ten büyük bir hayranlıkla bahsediyor."

Kapı arkamdan kapanıyor, soğuk okyanus rüzgârı palto-
mun üzerinden içime işliyor. Shoki'nin sıcak evin içinde havla-
dığını duyabiliyorum.

Hava ıslak, sis de yoğun. Uzaklara bakıyor, ama kulübe falan göremiyorum. Bu da bir tuzak mı? Sözleşme içinde bir şifre, sorunları çözmenin kısa bir yolu mu? Belki bir üye, “Jerry’yi görmedim” diyor, bir diğeri de “Onu Altshire’a gönderdiler” cevabını veriyordur ve ikisi de o bireyin Rathlin uçurumlarından atıldığını, vücudunun kayalara çarpıp denize sürüklendiğini, kuzeydeki Faroe Adaları’nı aşp ebediyete intikal ettiğini anlıyordur.

Çimli bir tepenin yan tarafına inşa edilmiş, o an sisin içine gömülmüş halde olan Altshire, Orla'nın evinin daha küçük bir versiyonu. Kapıyı ancak omzumla yüklenerek açabiliyorum. Ev epey sade. Tek yatak odası, tek banyo, oturma odası ve minicik bir mutfak var. İçerisi buz gibi ve biraz rutubetli. Musluğu açtığımda su kahverengi akıyor, içinde de parçacıklar görüyorum. Dolaplarda yiyecek yok, buzdolabında da sadece şişe su var. Camları açıp çarşafları silkeliyorum.

Kulübenin arkasındaki metal barakada yarısı odunla dolu bir raf ve bir balta buluyorum. Odunların bir kısmını bahçeye taşıyıp öfkeyle işe giriyor, kollarım alev alev yanmaya, sırtım ağrıyaya başlayana dek odun kesiyorum. Sersemlemiş, yorgunluktan bitmiş halde, ufalanmış odun yığınınına bakıyorum. Bir süre sonra içeri girip pencereleri kapatıyor, odun sobasında ateş yakıyorum. Şimdi ne yapacağım?

Orla beni ne kadar zaman burada tutmaya niyetli? Bu misafirperverlik mi, yoksa başka türden bir hapishane mi? Eliot'la Aileen de ortadan kaybolmadan önce Altshire'da mı kaldılar?

Orla'nın kapıya geldiğini duyma umudum hiç dinmiyor, ama kadın gelmiyor. Pansiyona giden o upuzun yolu yürüyor, eşyalarımı alıyorum. Marketten bazı temel gıda malzemeleri satın alıp bunları sırt çantama tıktırıyor, patikayı takip edip çabucak Altshire'a dönüyorum. Karanlıkta, buz gibi sisin içinde kaybolma korkusuyla güneş batmadan eve ulaşıyorum. Durmadan cep telefonuma bakıyor, hattın çekmesini bekliyorum.

Kulübeye girince ışıkları yakıp kendime bir sandviç hazırlıyorum, ama hiç iştahım yok. Orla bir türlü gelmiyor.

Gece yarısına doğru dolaplardan battaniyeler buluyor, sonra dışarı çıkıp baltayı alıyor, yatağın altına saklıyorum. Sert yatakta uyanık yatıp tavandaki gölgeleri seyrediyorum. Belfast'ta bir kadını öldürüp Amerika'ya kaçan büyük büyük dedemi düşünüyorum. Hepimiz olduğumuzu sandığımız kişiye çok alışıyoruz. Kafamızın içinde kendimizin bir imgesini taşıyoruz; kendi ahlaki sınırlarımıza, ne yapıp ne yapmayacağımıza körü körüne inanıyoruz.

Kulübe sabah ışığında farklı görünüyor. Sis kalkmış, pencerelerden okyanusu görebiliyorum. Yine ateş yakıyorum, kulübe çabucak ısınıyor. Minicik, suyu ılık akan duşta elimden geldiğince banyo yapıyorum.

Kanepenin yanında bir ziyaretçi defteri var. İlk sayfayı açıyorum. 22 Kasım 2001’de, Erin ve Burl onuncu yıldönümlelerini bu kulübede kutlamışlar. Sayfaları çeviriyorum. 2 Nisan 2008’de, Jay ve Julia bir imza günü için şehre gelmişler. Üç tilki görmüşler ve bir hafta boyunca hiç durmadan yağmur yağmış.

4 Ekim, yıl yok: Güzel karım rekor denecek kadar uzun, karmaşık bir yemek hazırlarken üç şarkı kaydettim. Kendimi bütünlenmiş hissediyorum, yeni bir albüm çıkarmaya hazırım. Sonunda telif hakkı davasındaki genç avukatla tanıştım. Orla’yla tekrar konuştum. O kızın kusursuz bir aday olduğunda hemfikiriz. Finnegan.

Ne için kusursuz? Ürperiyorum. Finnegan. Bütün bu kaosun kaynağı. Keşke Alice Finnegan’la hiç tanışmasaydı. Adamın yazdıklarını tekrar okuyor, zaman yolculuğu yaptığım hissine kapılıyorum. Bir an için sayfayı yırtıp ateşe atarsam son birkaç ayda aldığımız hasarı telafi edebileceğimi düşünüyorum. Evliliğimizin Sözleşme’siz neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışıyorum. Ve elbette hiçbir fikrimin olmadığını fark ediyorum. Alice’le ikimiz evliliği sadece Sözleşme’nin sınırları içindeki halıyla tanıyoruz. Aşkımızın yoğunluğu, Alice’in bileklik taktığı gecelerdeki tutkulu sevişmelerimiz, karımı koruma yönündeki coşkulu ihtiyacım... bunların hepsi Sözleşme nedeniyle var.

Evliliğin Alice için yeterince heyecan verici olmayacağından korktuğum o ilk günleri hatırlıyorum. Sözleşme’nin sınırlar

larımızı zorlamamızı sağladığını inkâr edemem. Evliliğimize belirsizlik ve... evet, heyecan kattı. Ortak düşmanımızla mücadele ederken, Alice’le birbirimize inanılmaz bir biçimde yaklaştık. Ama bu durum ilişkimizi bitirecek gibi de oldu.

Yatak odasında ufak bir televizyon ve düzgünce dizilmiş birkaç DVD olduğunu fark ediyorum. Oynatıcıya Suçlar ve Kabahatler’i koyuyorum. İki saat sonra huzursuzluğa kapılıyorum; içim gergin bir enerjiyle dolu. Ama Orla’yı kaçırma korkusundan kulübeden ayrılamıyorum. Mutfak lavabosunu sabunlu ılık suyla doldurup üzerimdekiler dışında bütün kıyafetlerimi yıkıyor, sonra kurusunlar diye odun sobasının etrafına asıyorum. Bütün gün volta atıp bekliyorum.

Ziyaretçi defterini baştan sona okuyorum. Finnegan başka şeyler de yazmış, ayrıca fotoğrafları Orla’nın raflarını süsleyen bazı çiftlerden de anlaşılması güç teşekkür notları var.

Öğleden sonra kapım tıklatılıyor. Orla yağmurluğu, tenis ayakkabılarıyla karşıma dikiliyor. İçeri girmesini işaret ediyorum, ama o bir adım geriliyor. Beni yeniden değerlendiriyor gibi.

“Yürüyüş?” diyorum.

Rüzgârlığımı kapıp dışarı çıktığımda onun patikada çoktan yüz metre kadar ilerlemiş olduğunu görüyorum. Hasta görünmediği kesin. Ona yaklaştığımda tek kelime etmiyor. Uzunca bir süre konuşmadan yürüyor, ancak yağmur şiddetini artırdığında Orla’nın evinin yolunu tutuyoruz.

İçeri girdiğimizde Orla saçımı kurutmam için bana bir havlu verip gidiyor. Kuru giysiler içinde geri döndüğünde, elinde kendisi için bir kadeh şarap, benim için de bir fincan sıcak çikolata var.

“Belki içinde ne olduğunu sormalıyım” deyip, bana uzattığı fincanı elimi sallayarak geri çeviriyorum.

Orla alaycılığını duymazlıktan geliyor. “Otursana.”

Orla deri koltuğa geçiyor. Konuşmamızın üzerinden geçen zamandan hiç bahsetmiyor. Zaman onun dünyasında tuhaf bir esnekliğe sahip gibi. Hayatında başka bir şey daha olduğunu hissediyorum. Acaba Richard’ın bahsettiği hastalık mı? Ama

Orla konuştuğunda konuya tamamen odaklanmış görünüyor.

“Sana gerçekten ısındım, Dostum.”

“Bu yüzden sana güvenmem mi gerek?”

Orla bu konu pek önemli değilmiş gibi elini sallıyor. “Henüz değil, ama güveneceksin. Düşünmeye vaktin oldu mu?”

“Evet” derken birden Altshire’da tek başıma geçirdiğim zamanın, misafir evindeki uzun bekleyişin amacını kavırıyorum. Hiçbir şey şansa bırakılmadı.

“Peki, hâlâ Sözleşme’nin Alice’le ikinizi başarılı bir evliliğe götürebilecek bir yol olmadığına mı inanıyorsun?” Orla bunu açıkça, hiç yargılayıcı olmayan bir tavırla soruyor.

“Sen bana bir hikâye anlattın. Ben de sana bir hikâye anlatabilir miyim?”

Orla başını olumlu anlamda sallıyor.

“Çocukken evliliğin nasıl bir şey olması gerektiğine dair muğlak, idealize edilmiş düşüncelerim vardı. Annemle babamın evliliğinden aldığım, kitaplarda okuduğum, televizyon ve sinemada izlediğim şeylerin şapşalca bir karışımı. Gerçekçi değildi; olsa bile ancak farklı bir döneme özgü bir evliliğin mimarisi olurdu. Yaşım ilerledikçe bu gerçekçilikten uzak fikirler ilişkilerde ileri adım atmamı zorlaştıran bir engele dönüştü. Çıktığım hiçbir kadını bu ideal evlilik bağlamında hayal edemiyordum.”

Dikkatle dinleyen Orla, “Devam et” diyor.

“Ama Alice’le tanıştığımdaya bir şeyler yerine oturdu. Kafamdaki tuhaf ideal anında solup gitmeye başladı. Onunla birlikte her şeyi doğru yapmak zorunda olmanın yükü de azaldı. Alice’i elimde tutmak istiyorsam evlilikle ilgili yargılarımı bir kenara bırakmam, ilişkimizin doğal bir biçimde gelişmesine izin vermem gerektiğini biliyordum. Alice evlenme teklifi mi kabul ettiğinde ikimiz körlemesine ilerleyeceğimize, yolumuzu el yordamıyla bulacağımıza, bizim açımızdan neyin işe yaradığını keşfetmeye çalışacağımıza dair sözsüz bir anlaşma yaptık. Sonra, Sözleşme araya girdiğinde ikimiz de kendimize bir yön bulduğumuz için rahatlamış olabiliriz. Belki sebep tembelliğimizdir. Sanki kocaman, haritası çıkarılmamış bir arazide

kaybolmuştuk ve siz bize açık bir yol haritası uzatıyordunuz.”

Orla hiçbir şey söylemiyor.

“Sözleşme’den birçok iyi fikir çıktı. Sayenizde Alice’le bizim sonsuza dek birbirimize hediye vereceğiz ve beraber yolculuğa çıkacağız. Kişinin etrafında evlilik fikrine çok bağlı insanlar tutması fikrini de sevdim. Hatta şunu da söyleyeyim: Alice Fernley’e gittikten sonra bir dönem eve erken gelmeye, ev hayatımıza daha çok ilgi göstermeye başladı. Belki şaşıracaksın ama, Alice’le yaşadığımız onca feci şeye rağmen Sözleşme’nin başta iyi yürekle tasarladığın o ilk halini gözümde canlandırabiliyorum. Sözleşme ideolojisinin temelinde yatan fikre kucak açıyorum.”

“Peki, bu fikir neymiş?” Orla cevabımdan büyülenmişse benziyor.

“Denge. Sözleşme bir evliliğe denge ve adalet getirme amacını güdüyor. Şunu kabul etmek lazım ki evliliğin farklı noktalarında bir partner diğerine, kendisine ihtiyaç duyulduğundan fazla ihtiyaç duyabilir. Çoğu zaman bir partner aldığından fazlasını vermez mi? Örneğin sevgi, kaynak, zaman... Roller değişebilir, ama dengesizlik hep vardır. Sözleşme’nin ilişkiyi o mütthiş denge noktasına itmek için çabalaması çok hoşuma gidiyor. Kendim de evlilik danışmanı olduğumdan, çoğu evliliğin, dengesi düzeltilemeyecek kadar bozulduğunda başarısız olduğunu acı verici bir biçimde öğrendim.”

Evin başka bir yerinden insan sesleri geliyor. Orla kaşlarını çatıyor.

“Onları boş ver” diyor. “Yönetimle ilgili şeyler.”

Sözlerimi ölçüp tartarak, “Benim Sözleşme’yle sorunum” diyorum, “kullandığı metotlar. Hedeflerinize nazik, öğretici bir elle ulaşmalısınız, demirden bir yumrukla değil. Yaptığınız şeyler yenilir yutulur gibi değil. Barbarca şiddet uyguluyorsunuz. Ne yapsam, ne etsem buna nasıl izin verdiğini anlamıyorum.”

“Sözleşme’nin rehberi zarif fikirlerdir. Demirden yumruk işin ufak bir kısmı.”

“Ama ikisi birbirinden ayrılamaz” diyorum öfkeyle. “Tehdit korku yaratır. Üyelerinizin içine korku saldığınızda evlilik-

lerinin gerçekten başarılı olup olmadığını bilemezsiniz. Pekâlâ merhametsiz cezalardan korktukları için de kurallara uyuyor olabilirler.”

Orla kalkıp pencereye gidiyor. “Jake, Sözleşme’nin üyeleri neredeyse her gün verimli, yaratıcı hayatlar sürüyorlar ve onlara destek veren evlilikleri, onlar gibi düşünen bireylerden oluşan toplulukları hayatlarını zenginleştiriyor. Üyelerimizin yüzde doksanından fazlası Fernley, Kettenham ya da Plovdiv gibi yerlere adım dahi atmadı.”

Kettenham? Plovdiv?

“Onlar hayatlarından memnunlar ve o ideal, kusursuz dengeye yakın yaşıyorlar.”

“Ama ya diğerleri?”

“Dürüst olayım mı? Bazı durumlarda birilerinin diğerlerinin adına borç ödemesi, etkili bir örnek oluyorsa, diğerlerine ibret olup evliliklerine dikkat etmelerini sağlıyorsa kabul edilebilir bir şeydir.” Sırtı bana dönük. Camdan dışarı baktığımda, okyanusa doğru hızla ilerleyen bir sis yığını görüyorum. “Geçmişini biliyorum, Jake. Doktora tezini okudum. Bir dönem taktiklerimizi tutkuyla savunacak bir zihin yapısındaydın. Bunu inkâr edebilir misin?”

İrkiliyorum. Doktora sırasında ve sonraki yıllarda, Stanford Hapishane Deneyi ve Milgram Deneyi’nin yanı sıra, Avusturya ve Sovyetler Birliği’nde yapılan ve çok duyulmamış bazı korkunç, zalim deneylere ilgi duymaya başlamıştım. Şefkat ve kişisel tercihle öne çıkan bir terapi yolunu izlemeyi seçtiysem de tezimin gaddarca sonucunu kabul etmek zorundayım: Bazen kitlelerin iyiliği için bireysel itaat gerekir ve korku itaat yaratma açısından son derece etkili bir taktiktir.

“Bana istediğin adı tak, Jake, ama istatistikler, evlilikleri genel nüfuza göre çok daha başarılı olan Sözleşme üyeleri arasında bile, ıslah tesislerimizde vakit geçirenlerin arasında, uzun vadede daha büyük bir yakınlık ve daha büyük bir mutluluk olduğunu gösteriyor.”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Buna resmen propaganda denir!”

Orla odayı aşırp yine oturuyor. Bu kez koltuğu değil kanepeyi seçiyor. O kadar yakınıma oturuyor ki kollarımızla bacaklarımız birbirine değiyor. Arka plandaki mırıltılar artık duyulmuyor.

“Kaydettiğin gelişmeleri dikkatle izliyordum, Jake. Fernley’de başına neler geldiğini biliyorum. Kullandığımız taktiklerden ötürü özür dilemeyeceğim, ama sana sert davranıldığım biliyorum. Fazla sert.”

“Bana bir saat elektrik verdiklerini biliyor musun? Ben katlanılmaz acılar içinde yerde kıvranırken oturup beni izlediklerini? Gerçekten Fernley’de ölebileceğimi düşündüm.”

Orla yüzünü buruşturuyor. “Bunun için çok özür dilerim, Jake. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Geçtiğimiz birkaç ayda kuvvetli birkaç kişiye fazla yetki verdim. Bazı şeyler dikkatimden kaçtı.”

“Bu bir bahane değil.”

Orla gözlerini kapatıp yumuşak bir nefes alıyor. O an acı içinde olduğunu fark ediyorum. Orla gözlerini açıp bana çekinmeksizin bakıyor.

Ne aptalım. Kısacık saçlar, çökük yanaklar. Damarlarının hizasındaki morluklar. Bu kadın can çekişiyor. Bunu daha önce fark etmediğim için kendimi çok aptal hissediyorum.

“Yönetim kurulu kınanası davranışlar sergiledi, Jake. Kanun uygulayıcıların adil olmayan emirlere karşı gelebileceği yeni yönetmelikleri yürürlüğe sokuyoruz. Liderliğe gelince, bazı değişiklikler...”

“Şu an neredeler?” diye araya giriyorum. “Neil, Gordon, yönetim kurulu üyeleri? Bana karşı kullanılan sorgu tekniklerine izin veren yargıç? Alice’in kaçırılmasını onaylayan kişi?”

“Yeniden eğitim alıyorlar. Ondan sonra, Sözleşme’de hâlâ bir rollerinin olup olmayacağına karar vermemiz gerekecek. Yapılacak çok iş var, Jake. Sözleşme’yle gurur duyuyorum, bu son nahoşluklara rağmen her gün elime, beni Sözleşme’nin etkisine inandıran kanıtlar geçiyor. Evet, Sözleşme evlilikle ilgili, ama aynı zamanda çok daha büyük. Dünyanın dört bir yanında neredeyse on iki bin Dost var. Kaymak tabaka. Dünyanın en

zeki, en yetenekli insanları. Her biri özenle seçildi, geçmişleri titizlikle araştırıldı. Sözleşme bitebilir, ama ben serpilip gelişmesini istiyorum. Evlilik sonsuza dek sürmeyebilir. Ama olabildiğince uzun sürsün diye çabalamak istiyorum. Senin de dediğin gibi, bütün evlilikler evrim geçirmelidir, Jake. Sözleşme de öyle.”

Orla tezgâha gidip kontrol panelini kurcalıyor. Ev müzikle doluyor. “Sözleşme hatalar yaptı mı? Ben hatalar yaptım mı? Evet. Bin kere evet! Ama yine de denediğim için gururluyum. Dostum, belki olaylara zıt yönlerden yaklaşıyoruz, ama ortada buluşabiliriz. Aynı şeyi istiyoruz. Elimizden geleni yapıyoruz, sonra başarılı ya da başarısız oluyoruz. İki sonuçtan da korkmamak gerek. Asıl ödümü koparan hiçbir şey yapmamak, Jake.”

Gidip tam karşısına dikiliyorum. Ellerimi incecik omuzlarına koyuyorum. İnce kazağının altından kemiklerini hissedebiliyorum. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim var. “Bütün bu teorilerin” diyorum, “ettiğin bu laflar... Benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bunu göremeyecek kadar kör müsün? Alice de ben de Sözleşme’den çıkmak istiyoruz.”

Orla yüzünü acıyla buruşturunca omuzlarını fazla sıkıldığını fark ediyorum. Ben onu bırakınca Orla geri çekiliyor; irkilmiş, ama geri adım atmayacak gibi görünüyor.

Gri keten elbiseli genç bir kadın gelip Orla’nın kulağına bir şey fısıldıyor. Ona yeşil bir klasör verip gidiyor. O anda evin arka odalarından gelen, en az üç farklı adama ait olan sesler duyuyorum. Bana ne yapmayı planlıyorlar?

“Alice’le ikinizin sınılandığınızı biliyorum. Bu gerekliydi.”

Kafam harıl harıl çalışsa da hiç kıpırdamıyorum.

“Bazıları Alice’le ikinize Finnegan’la benim baktığımız gözle bakmadı” diyen Orla beni dikkatle izliyor. “Potansiyelini anlamadılar.”

Kafam karışmış halde, “Ne potansiyeli?” diyorum. Orla bu sefer nasıl bir oyun oynuyor?

“Hayatım boyunca soru sordum, Jake. Yüzeyde gördüklerime nadiren inanırım. Bu, sende de gördüğüm ve hayran olduğum bir özellik. Şüphe faydalı bir araçtır ve körlemesine inanç-

tan çok daha makbuldür. Şüphen Sözleşme'deki yolculuğunu çok zor hale getirdi, evet. Ama aynı zamanda sana saygı duymamı sağladı. İnan bana, düşmanların var, ama ben onlardan biri değilim.”

“Ne düşmanı?”

İlk partiyi, Hillsborough'daki o aralık akşamını düşünüyorum. Herkes dost canlısıydı, bizi çok samimi karşılamışlardı.

Orla öylece durup beni inceliyor. Arkasında engin, çalkantılı deniz var. Sanki Orla kafamın içinde karmaşık bir matematik problemini çözmemi, kendisinin baştan beri gördüğü bir şeyi görmemi bekliyor.

“Belki belgeleri okusan daha iyi.” Yeşil klasörü bana veriyor. Dosya ağır. Burnuma onu rutubetli bir depodan çıkarmışlar gibi, hafif bir çürüme kokusu geliyor.

Dosyaya baktığımda kapakta bir ad görüyorum: JOANNE WEBB CHARLES.

Orla odadan çıkıyor. Dosyayla baş başayım. Onu uzunca bir süre açmıyorum.

ilk sayfada yıllar önce çekilmiş bir fotoğraf var. JoAnne bu fotoğrafta üniversitedeki sakın, yanık tenli, mutlu haliyle.

İkinci sayfada JoAnne'in mesleki ve kişisel özgeçmiş var. Orada bitirilmemiş bir lisans da, işletme yüksek lisansı da, Schwab'da çalıştığına dair bir şey de göremiyorum. Gördüklerim hiçbir şekilde JoAnne'in o gün, yemek katında bana anlattığı hikâyeye benzemiyor. JoAnne aslında bilişsel psikoloji alanında doktora yapmış, ama İsveç'teki prestijli bir üniversitede yaptığı doktora sonrası çalışmaları aniden sona ermiş ve bunu Neil'la düğünleri takip etmiş.

Neil'la JoAnne'in düğün günlerinde çekilmiş, onları pırıl pırıl bir çöl manzarasında el ele tutuşurken gösteren bir fotoğraf var. Bir sonraki sayfada Neil'in başka bir kadınla çekilmiş bir fotoğrafı var. Fotoğrafın altında şöyle yazıyor: Neil Charles. Dul. İlk eşi Grace'le fotoğraflanmış. Ölüm sebebi: kaza.

Bu ne be? Fotoğraf altındaki yazıyı üç kez okuyor, okuduklarıma inanmak istemiyorum.

Bir sonraki sayfada bir İsveç gazetesinden alınan bir kupür ve tercümesi var. Makale JoAnne Webb ve İsveç'teki üniversiteye açılan davada yedi haneli bir tazminata karar verildiğini duyuruyor. Davayı açanlar, feci şekilde ters giden psikolojik bir deneye katılan gönüllüler. Çok gaddar olan, ama bana çok tanıdık gelen ayrıntıları okurken midem bulanmaya başlıyor.

Ondan sonraki sayfalar JoAnne'in ortak yazarlığını yaptığı, korku ve arzulanan davranış değişiklikleri arasındaki ilişkiyi konu alan, yayımlanmamış bir akademik makalenin taslağını içeriyor. Bir dipnotun altı çizilmiş: Kendi güvenlikleri tehdit edildi-

ğinde korku göstermeyen denekler, genelde bir arkadaşlarının ya da sevdikleri birinin şiddet görme tehlikesiyle yüz yüze olduğunu gördüklerinde ahlaki değerleriyle taban tabana çatışacak şekilde davranmaya ikna edilebilir.

Sayfaları çevirirken titremeye başlıyorum. Son birkaç sayfa birbirine zımbalanmış ve kırmızı kapağın üzerine el yazısıyla Denek 4879 ve 4880 Üzerine Raporlar yazılmış.

Bu sayfalardaki yazıların çıktısı alınmamış. Hepsi JoAnne'in tanıdık el yazısıyla yazılmış. Hillsdale Alışveriş Merkezi'nde 4879'la buluştum. Ses dosyası ekte. Sorularıma ve yorumlarıma verilen cevaplar Sözleşme'ye sadakatsizlik edildiğini gösteriyor.

Ürpererek sayfayı çeviriyorum. JoAnne en tepeye, Cam Kafes Deneyi yazmış. 4879 Sözleşme'ye sadakatsizlikte bulunmaya devam ederken tuhaf denecek kadar kopuk davranışlar sergiliyor. Durumumdan dehşete kapılmış göründü, ama bundan zevk aldığı da belliydi.

Kusma dürtüsüyle mücadele ediyorum. Cam Kafes Deneyi'nde, denek JoAnne değildi. Bendim.

Sayfayı çeviriyorum. Sadakatsizlik Raporu: Denek 4880. Ellem titremeye başlıyor.

Sayfaya sırtında gitarıyla evimin merdivenine tırmanan bir adamın grenli bir fotoğrafı iliştilmiş. Sırtı kameraya dönük olsa da kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Kimliği Eric Wilson olarak belirlenen (bkz: ek 2a) Sözleşme dışı kişi Denek 4879 Fernley'deyken Denek 4879 ve 4880'in evini ziyaret ediyor. Wilson bir cumartesi akşamı 22:47'de geldi, pazar sabahı 4:13'te evden ayrıldı. Evde bütün gece müzik çalındı.

Evde bütün gece müzik çalınmış. Beş altı saat, Alice'e göre ciddi bir prova için ideal bir süredir. Alice prova daha az sürdüğünde müziğin derinliklerine inmenin imkânsız olduğunu, daha fazla sürdüğünde de verimli olmaktan çıktığını ısrarla söyler.

Başımı kaldırdığımda Orla'nın sessizce odaya dönmüş olduğunu fark ediyorum. Karşımdaki koltuğa yerleşmiş, şarap içip beni izliyor.

"Şunu öğrenmek zorundayım" diyorum. "Alice'e karşı yapılan Birinci Dereceden Zina suçlaması sadece bu rapor temel

alınarak mı yapıldı?”

Orla başım evet anlamında sallıyor.

Gerçek kafama dank ediyor, Alice Eric’le yatmadı. Evet, Eric evimdeydi. Evet, Alice görünüşte sadakatsizlik ediyor gibiydi. Ama basit gerçekler bağlamdan çıkarıldığında her zaman hakikati göstermez. Eric karımı becermiyordu, ikisi prova yapıyorlardı. Ne aptalmışım meğer. Karımdan şüphe etmekle ne büyük hata etmişim.

Duyduklarıma inanamayarak başımı iki yana sallıyorum. “JoAnne bunu niye yapsın ki?”

“Sözleşme beklenmedik bir biçimde zenginleşip akıl almaz derecede güçlendi. Liderlik etmek için yanıp tutuşanlar var. Neil’la JoAnne hastalığımı duyduklarında bunu fırsat bildiler. Kendilerini Sözleşme’nin en üst basamağında hayal ettiler. Ama liderlik etme arzusuyla yananlar nadiren iyi lider olurlar.”

Orla duraksıyor. “Şimdi onlara ne yapacağıma karar vermem lazım.” Yüzünde sinsice bir tebessüm belirip kayboluyor. “Sen olsan ne yapardın?”

Daha önce de dediğim gibi, olmak istediğimiz ve gerçekte olduğumuz insan arasında hep bir gölge vardır. Kafamızın içinde kendimizin bir versiyonunu taşıyız; kendi ahlaki sınırlarımıza safça güveniriz. Hiçbir şey yapmayan biri değil, iyi bir şey yapma idealini hayata geçiren biri olmak istiyorum. Ama iyilik ve kötülük karmaşıktır, değil mi? Ve bir şey yapmak, herhangi bir şey yapmak, hiçbir şey yapmamaktan çok daha zordur.

Zerrece tereddüt etmeden, hiç şüpheyeye kapılmadan cevap veriyorum. Sözüm bittiğinde Orla şarabından bir yudum içip başını olumlu anlamda sallıyor.

Belfast'ta havaalanındayım. Cep telefonumu prize takıp bekliyorum. Islak piste bakarken bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Telefon sonunda bipliyor, ekranı aydınlanıyor ve orada, köşede yanıp sönen mavi S'yi görüyorum.

Telefon bir anda e-posta ve metin iletisi yağmuruna tutuluyor. Evden ayrılalı daha yedi gün oldu, ama eski hayatım bana inanılmaz uzak geliyor. Mesajları, e-postaları tarayıp Alice'ten gelen bir şey var mı diye bakıyorum. Eski hayatımın hâlâ yerinde olduğunu, beni beklediğini görünce şaşıyorum. Huang'dan, Ian'dan ve Evelyn'den mesajlar var. Dylan yeni bir oyuna başlamış, *Peter Pan*'de Kaptan Hook olacakmış. Gala gecesinin olduğu tarihi boş tutmamı istiyor. Isobel, Conrad beni muhteşem ekmekler yapan yeni Budist pastanesine götürdü. Fransız tost-u yaptık. Hayatın sırrı şu: Her şey ekmekte bitiyor yazmış.

Sonunda, iyice aşığı kayınca, diğer mesajların arasında Alice'in adını görüyorum. Hissettiğim rahatlama adeta fiziksel, sanki göğsüme sıkı sıkı bağlanmış bir bant koptu ve ben uzun zamandır ilk kez rahat nefes alabiliyorum. Haber alma umuduyla mesajı açıyorum. İki gün önce, ben hâlâ Altshire'dayken gelmiş. Eve ne zaman dönüyorsun? Başka bir şey yazmamış. Sesini duyar gibi oluyorum.

Ona, Yoldayım, sen iyi misin yazıyorum, ama cevap gelmiyor. Telefon ediyorum. Telefon çalıyor, çalıyor.

Belfast-Dublin uçuşu sarsıntılı, Dublin-Londra uçuşu kalabalık, Gatwick'te geçirdiğim gece soğuk ve rahatsız. Uçak sonunda SFO'ya iniyor. Temiz, pırıl pırıl terminalde yürürken yorgunluktan tükendiğimi hissediyorum. Pantolonum belime

öyle bol geliyor ki herhalde buradan ayrılışımdan bu yana beş kilo verdim. Havaalanında kararlı adımlarla yürüyor, bir tanıdığa rastlamamayı umuyorum. Yürüyen merdivenden inince kapüşonumu kafama geçirip kalabalığı yarıyorum.

Birinin bana seslendiğini duyduğumu sanıyorum, ama arkamı döndüğümde tanıdık kimseyi görmüyorum. Yürümeye devam ediyorum. Dışarı çıkıp taksi durağına doğru yürürken yine adımları duyuyorum.

Tanıdık bir ses, “Dostum” diyor.

İrkilerek dönüyorum. “Burada ne işin var?”

“Araba bu tarafta.” Vivian kolumu kibarca çekestiriyor.

“Taksiye binmeyi yeğlerim” diye direniyorum.

“Orla bana telefon etti.” Vivian gülümsüyor. “Seni çok rahat ettirmemi istiyor.”

Vivian beni kaldırımın kenarına park edilmiş altın sarısı bir Tesla’ya götürüyor. Bu, daha önce gördüğüm bir model değil. Muhtemelen prototiptir. Şoför hemen arabadan inip bavulunu bagaja koyuyor. Terzi elinden çıkma takım elbise, fazlasıyla iriyarı ve kaslı olduğunu pek gizleyemiyor. Arkama geçip arka kapıyı açıyor. Sel gibi akan sarı taksilere sırayla binen insan kalabalığına imrenerek bakıyorum. Vivian arabaya binmemi işaret ediyor. “Biraz dinlen. Uzun bir yolculuk yaptın.”

Biri koltuğa şişe su ve çöreklerle dolu bir sepet koymuş. Vivian koltukların arasından öne eğilip şoföre, “Hazırız” diyor.

Vivian konsola uzanıp bana bir fincan sıcak çikolata veriyor. Sonra arkasına yaslanıyor. Şoför kalabalık havaalanında yolunu bulurken sıcak çikolatadan bir yudum alıyorum. Yoğun ve naneli. Bir yudum daha alıyorum. Vivian’ın üzerime eğildiğini, ellerini uzattığını, fincanı almaya hazırlandığını fark ediyorum.

Birden inanılmaz uykum geliyor. Uçuşlar öyle uzun, seyahatim ve geçirdiğim son birkaç gün öyle yorucuydu ki gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum. Nereye gidiyoruz? Eve gittiğimden emin olmam gerek.

Vivian yatıştırıcı bir sesle, “Uyu” diyor.

Vivian’a, “Beni Alice’e götürüyorsun, değil mi?” diyorum, ama Vivian telefonuyla bir şeyler yapıyor. Yüzü bulanıklaşıyor.

Şoför 101 Kuzey'e doğru dönüyor. Ağzımda metalik bir tat var, başım dönüyor. Bir yolun kumsala ve evimize, diğerinin köprüye ve doğudaki dağlara gittiği 80 ayırımına kadar ayık kalmaya çalışıyorum, ama altımızdaki yolun titreşimi hipnotize edici.

Rüyamda ön merdivenden çıkıp çantamda anahtarımı buluyor, kapıyı açıp içeri giriyorum.

“Alice?” diye sesleniyorum, ama cevap gelmiyor.

Mutfak masasında bir not var. Mavi mum boyayla yazılmış; Alice notun altına ikimizi evimizin önünde, yukarıda parlayan turuncu bir güneşle beraber çizmiş. İyimserliği çok hoşuma gidiyor. Güneşin mahallemizde en son ne zaman parlayıp sisi yardığını hatırlayamıyorum. Alice kâğıdın en altına ataşla bir bilet tutturmuş.

Sonra birden evden ayrılıyorum. Bottom of the Hill’in önünde, sırada bekliyorum. Ben kapıdan girene kadar konser başlıyor. Alice önde durmuş, yeni şarkılarından birini çalan gruba liderlik ediyor. İçerisi loş. Garson kız gelip bana bir şişe Calistoga veriyor. Tepsisini yan tarafında tutup yanıma, duvara yaslanıyor. Omzuma bir kez, sonra bir kez daha çarptığını hissediyorum. Rahatsız edici bir şey bu. Kıza bakmak için dönüyorum, ama onun yerine Tesla’nın filmli camlarını görüyorum. Kafam taş gibi ağır, aklım bulanık. Rüya görmeye devam etmek istiyorum. Sayfayı çevirmeye hazır değilim.

Gönüllü olarak tekrar uykuya dönüyor, o müzik kulübüne dönüyorum. Alice tekrar o sahneye çıksın istiyorum.

Garson gözlerini Alice’ten ayırmadan, “Muhteşem biri” diyor, “değil mi?” Sonra yok oluyor.

Omzum sarsılıyor, filmli pencerelerden içeri ışık doluyor. Alice’in sesi solup fısıltıya dönüşüyor. Neredeyim? Gözlerimi istemeye istemeye azıcık aralıyorum. Neden hâlâ evde değilim?

Yine bir sarsıntı. Araba öne arkaya sallanıyor. Toprak bir

yoldayız, yerden yükselen tozlar manzarayı bulanıklaştırıyor. Güneş filmli camların ardındayken bile kör edici parlaklıkta.

Güneş mi? Ocean Beach’le alakası olmayan bir yerde olduğumuzu fark ediyorum. San Francisco’da olmamız mümkün değil. Güneş bizim mahallede yüzünü ancak üç ay sonra gösterebilecek.

Arabanın etrafındaki tozlar bizi yoğun bir bulut gibi sarmalıyor. Sıcaklık, göz alıcı ışık, manzaranın yassılığı, renksizliği. Sanki Mars gezegeninin muazzam vadilerinden birini aşıyoruz. Hâlâ uyuyor muyum?

Bir terslik var. Çok büyük bir terslik. Vivian’ı görme beklentisiyle sağa dönüyorum. Ondan cevaplar isteyecek, ona nerede olduğumuzu ve daha önemlisi nereye gittiğimizi soracağım. Ama sonra arabanın arkasında yalnız olduğumu fark ediyorum. Arabanın ön ve arka koltukları cam bir bölmeyle birbirinden ayrılmış. Güneşin amansız parıltısından korunmak için elimi gözlerime siper ediyorum. Camdan ön koltuklardaki iki kafayı zar zor seçebiliyorum.

Paniğe kapılıyorum. Kendimi çok aptal hissediyorum. Yine kandım. Çok safım. Orla’ya, onun iyi niyetine ve mantığına güvendim. Ona nasıl inanabildim ki?

Vivian’ın uyandığımı anlamasını istemiyorum. Arka koltuğu gözlerimle tarıyorum. İşe yarar bir şey yok. Sadece bir kesekâğıdı dolusu çörek ve birinin üzerime örttüğü, sonradan bacaklarıma dolanmış olan gri, yün bir battaniye. Pencerelemin düğmelerini arıyorum. Kapının üzerinde değil, ortadaki bir panelde, konsolun yan tarafındalar. Vücudumu neredeyse hiç hareket ettirmeden, yavaş yavaş elimi düğmelere uzatıyorum. Kafamda hiçbir plan yok. Tek istediğim arabadan inmek. Kaçmam lazım.

Uzattığım parmağım ARKA SOL etiketi taşıyan düğmeye ulaşıyor. Ona basmak üzereyken SAĞ ARKA yazana basmamın daha iyi olabileceğini akıl ediyorum. Pencereden dışarı tırmanıp tozlu, çorak arazide koşturmaya başlamadan önce arka koltuğun karşısına atlamak daha zor olacak, ama bunun en kuvvetli şansım olduğuna karar veriyorum. Bu taraftan atlarsam

şoför beni birkaç adımda yakalar. Diğer taraftan atlarsam beni kovalama işi on beş santim topuklu ayakkabılarıyla Vivian'a düşer. Evet, Vivian'dan hızlı koşabileceğimden eminim.

Vücudumun konumunu değiştirip arka koltukta kayıyor, battaniyeyi sessizce bacaklarımdan çözüyorum. Parmağım pencere düğmesinin dibinde. Bir iki saniye durup son derece kısıtlı tercihlerimi düşünüyorum ve bu zor kaçışın yapabileceğim tek gerçek tercih olduğunu fark ediyorum. Kendimi, Alice'i kurtarmak için. Karım hâlâ hayatta mı?

Tek bir harekette düğmeye basıp pencereye doğru atılıyorum. Başım önde olacak şekilde fırlayacağım. Canım yanacak, ama bir şekilde yuvarlanıp ayağa kalkacak, kaçacağım.

Sonra şu oluyor: hiçbir şey. Pencereler kilitli. Umutsuzluğa kapılıyor, vücudumu düşüp yuvarlanacak konuma getirip kapının koluna asılıyorum, ama yine hiçbir şey olmuyor. Arka kontrollerin hepsi devreden çıkarılmış. Buraya hapsoldüm.

Tesla yavaşlayıp duruyor. Pencerenin önündeki tozların yatışması asırlar sürüyor. Hiçbir şey göremiyorum. Şoför tarafındaki camın açıldığını duyuyor, ardından bazı mırıltılar işitiyorum.

Sonra bir bahçe kapısının açıldığını duyuyor, arabanın tekerlerinin yükselip betonun üzerine çıktığını hissediyorum. Kalbim taş gibi ağırlaşıyor. Nerede olduğumuzu anlamak için camdan bakmama gerek yok. Fernley'deyiz.

Alice'e ne yaptılar?

Kapıdan geçerken gri üniformalı adam arabanın içine, bana göz atıyor. İleride ikinci kapının açıldığını duyunca ürpe-riyorum. Araba harekete geçiyor, kapı da arkamızdan kapanıyor. Tesis arazisine girdikten sonra pistin etrafından dolaşıyor, uzun yoldan gidiyoruz. Yukarıda iniş yapmak üzere alçalırken uğuldayan bir Cessna var. Uçak hemen önümüze iniyor.

Tesla uçağın arkasına park edip bekliyor. Cessna'dan bir adam indiriliyor. Adamın duruşundaki kararsızlıktan buraya ilk kez geldiğini anlıyorum. İki güvenlik görevlisi onu iniş pistinden, muazzam yapıya doğru giden örtülü geçide götürüyor.

Arabanın kapısı açıldığında gözlerimi hapishaneye dikiyorum, içim olacakların korkusuyla doluyor. Başımı kaldırıncı şoförümüzü görüyorum. Kaygıyla arabadan iniyor, elimi güneş nedeniyle gözlerime siper ediyorum. Adam bana bir golf arabasının önüne binmemi işaret ediyor. Eli cebine gidiyor, ben de içgüdüsel olarak yerimde büzülüyorum. Ama adam cebinden Ray-Ban marka bir güneş gözlüğü çıkarıp bana veriyor. Gözlük yüzüme tam uyuyor.

Şoför koltuğunda üniformalı, kızıl saçlı, boyu absürd denek kadar uzun, beyaz tenli yüzü çöl güneşinden yanmış bir adam var. Bana gerginlikle bakıyor, sonra gözlerini önüne çeviriyor. Vivian arkamıza geçiyor. Onunla yüzleşmek için güç bela dönüyorum, ama Vivian sakın bir suratla gülümsüyor. Tebessümü işleri kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyor.

“Alice nerede?”

Şoför de Vivian da hiçbir şey söylemiyor. Fernley’de olmak da kilisede, müdürün odasında ya da çok daha beter bir yerde olmak gibi, nedense konuşmamayı gerektiriyor.

Golf arabası hızla binanın etrafını dolaşıp kompleksin altına giden uzun, dar bir geçide giriyor. Tünel nemli ve soğuk. Araba öyle hızlı hareket ediyor ki uzanıp önümdeki çubuğa tutunmak zorunda kalıyorum. Atlasam mı diye düşünüyorum, ama nereye gidebilirim ki? Bir süre sonra bir yükleme rampasında duruyoruz. Gümüşi saçlı, iyi giyimli bir adam bizi bekliyor.

“Dostum” deyip elini uzatıyor, benimle tokalaşılıyor. Gözlerinin içine bakıyor, ama hiçbir şey söylemiyor, elimi hareket ettirmiyorum. Bu amansız oyundan, kibar tokalaşmalardan ve samimi selamlaşmalardan, dile getirilmeyen dehşetleri maskeleyen medeni etkileşimlerden nefret ediyorum.

İkimiz yükleme rampası boyunca yürüyüp kilitli bir kapıdan içeri giriyoruz. Vivian yanımızda değil, ama uzun boylu adam arkamızda dikiliyor.

Bir koridordan geçip bir merdiven boşluğuna varıyoruz. Merdiven boşluğu başka bir koridora çıkıyor, sonra o koridor bizi havanın buhar nedeniyle yoğunlaştığı bir çamaşırhane alanından geçiriyor. Bizi gören işçiler işlerini bırakıp gözlerini bize dikiyorlar. Yine bir merdivene tırmanıp başka koridorlardan, hepsi karmaşık tuş takımlarıyla hareketlenen başka kilitli kapılardan geçiyoruz. Labirentteki bütün kapılar arkamızdan güm diye kapanıyor.

Mekân bomboş, kapanan kapıların sesi ve ayak seslerimizin yankıları dışında sessiz. Adam benimle konuşmuyor. Herhalde elini sıkmayı reddetmem durumu daha da beter hale getirdi.

Ama daha önce, bana Dostum dediğinde ve ben cevap vermediğimde telaşa kapılmış gibi görünmüştü. İnsan kuralların sürekli değiştiği bir oyunu oynamayı nasıl öğrenir?

Merdiven boşluklarından oluşan bir labirentten geçip binanın çekirdeğine ulaşıyoruz. Bir noktada gürültülü bir kazan dairesinden geçip bir dizi depoya girip çıkıyor, dört kat merdiven tırmanıyoruz. Alnımdan akan ter gözlerime doluyor, görüşüm bulanıyor. Yolculuk saçma denecek kadar uzamış durumda. Hava incelmış gibi; nefesimi düzene sokmakta zorlanıyorum. Gordon'ın peşi sıra buraya ilk geldiğim günü hatırlıyorum. Onun beni nereye götürdüğünü bilmesem de kaçmanın imkânsız olduğunu anlamıştım. Rehberim yol boyunca hiçbir şey söylemiyor.

Sonunda bir dizi kilitli kapıdan, bir kontrol turnikesinden ve bir metal detektöründen geçip hayatımda gördüğüm en uzun koridora giriyoruz. Beton zemin yerini yumuşak halıya bırakıyor, çok sayıda pencereden içeri göz kamaştırıcı bir ışık doluyor. Gözlerimi korumak için elimi kaldırıyorum. Arkamızda hâlâ uzun boylu adamın kırk sekiz numara ayaklarının seslerini duyabiliyorum. Yürürken koridorun ucunda kapısı açık bir oda olduğunu fark ediyorum.

Koridor öyle uzun, yüksek pencerelerden içeri giren güneş öyle kör edici ki başta açık kapının önünde duran kırmızı lekeyi hayal ettiğimi sanıyorum. Bir kadın. Ona doğru gidiyoruz. Kalbim küt küt atıyor. Kadının kimliğini ele veren bir hareket görünce donakalıyorum. Kadın üşümüş gibi dirseklerini tutuyor. Bunlar öyle tanıdık ki gözlerim bana oyun oynuyor olmalı.

Ama aramızdaki mesafe azaldıkça kadının gerçekten sandığım kişi olduğunu fark ediyorum.

A ık kapıdan içeri giriyorum. Kadın kapının eşığında, hiç hareket etmeden duruyor; üzerinde beyaz omuzlarını sergileyen resmi görünüşlü, kırmızı bir elbise var. Saçları sıkıca yana çekilip alengirli bir düğüm halinde toplanmış. Çok bakımlı görünüyor, makyajı da alıştığımdan daha ağır. Tırnakları kusursuz bir manikürden geçip daha koyu kırmızı bir ojeyle boyanmış. Daha önce hiç görmediğim, tek sıra bir inci kolyeyle küçük, pırıltılı küpelerden oluşan takılarıysa çok zevkli. Ben yaklaşıırken gıkını çıkarmıyor.

Refakatçim, “Herhalde bir süre yalnız kalmak istersiniz” diyor. Gerginlikle gözlerimin içine baktıktan sonra odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor. Herhalde burası otel kanadı. Odada büyük boy bir yatak, zarif bir yazı masası ve çöle bakan bir pencere var.

Konuşmak için ağızımı açıyorum, ama sesim çıkmıyor. Alice bütün güzelliğıyle karşımda dururken, çok mutlu olduğum ve içim çok rahatladığı için adeta konuşamıyorum.

Alice ne zamandır bu odada beni bekliyor?

Sersemlemiş halde kollarımı uzatıp Alice’i kendime çekiyorum. Alice kolunu belime sarıp bana sokuluyor. Derin derin iç çekiyor; onun da rahatladığını anlıyorum. Ona sıkı sıkı sarılıyor, vücudunun sıcaklığını, omzuma dayadığı başının ağırlığını hissediyorum. Bu bana kendimi iyi hissettiriyor, ama şöyle bir sorun var: Alice tam olarak Alice’e benzemiyor. Sebep saç, makyajı ya da elbisesi olabilir. Tam bilemiyorum. Bir an için geri çekiliyorum. Alice muhteşem görünüyor, ama farklı. Evet, aynı Alice, ama farklı bir rol için giyinmiş. Daha önce hiç izlemedi-

ğim bir tiyatro oyunundaki bir rol için.

“İrlanda’ya gittim” diyorum. “Orla’yı bulmaya gittim.”

“Ve geri döndün.”

Onun sesini duyunca bunun bir tür ceza olmadığını fark ediyorum. Felaketime götürülmedim. Orla gerçeği söylüyor-muş.

“Hâlâ kaçabiliriz” diyorum.

Alice hüzünle gülümsüyor. “Bu ayakkabılarla mı?”

Bana uzun, yumuşak bir öpücük veriyor. Ben de bir an için nerede olduğumuzu unuttur gibi oluyorum.

Ama sonra insan sesleri duyup geri çekiliyorum. Parano-yaya kapılarak tavanın köşelerine bakıyor, o tanıdık ışığı arıyo-rum. Ekipman vızıltısı duymak için kulak kabartıyorum. Kapı-nın altındaki ışık şeridine bakıp hareket görmeyi bekliyorum. Pencereye gidip sarmaşıkla kaplı çitin ötesine, engin çöle bakı-yorum. Kilometrelerce kumdan ve çalılardan başka hiçbir şey yok. Bütün bunlar gözüme son derece gerçekdışı görünüyor. Çölün üzerinde parlayan turuncu güneş bir an için beni hipno-tize ediyor.

Tekrar odaya doğru döndüğümde Alice’i karşımda çıplak buluyorum. Kırmızı elbise ayaklarının dibinde. Pencereden içeri dolan gün ışığında, karıma hayretle bakıyorum. Onun ne kadar beyaz, ne kadar zayıf olduğunu görüyorum. Kaburgala-rındaki günler öncesinden kalma bir morluk mu, gölgelerin bir oyunu mu, emin olamıyorum.

Yanına gidiyorum. Karım ellerini uzatıp gömleğimin düğ-melerini çözüyor, kemerimin tokasını açıyor, tırnaklarını göğ-sümde dolaştırıyor. Yüzüne, göğüslerine dokunuyorum. Teni elime sıcaklık geliyor. Onu çok özledim.

Karım beni kendisine çektiğinde, bu güzelim anın bir rüya olup olmadığını merak etmeden edemiyorum. Daha da beteri, bir oyun olabilir mi?

Bir saliseliğine, gözümde ufak bir oda, video monitörleri, bizi izleyen ve dinleyen, gri, kasvetli bir üniforma içindeki biri canlanıyor. Alice bir iki adım gerileyip benden uzaklaşıyor. Ya-tağa doğru gidişini izliyorum. Beyaz çarşafların üzerine sırtüs-

tü yatıp kollarını açıyor. Yüzünde okunması imkânsız bir ifadeyle, “Buraya gel” diyor.

Yatakta dönüp karıma uzanıyorum, ama yatağın boş olduğunu fark edip şaşırıyorum. Panikle yerimden fırlıyorum. Ama Alice yatağın ayakucundaki koltuğa oturmuş, beni izliyor. Kırmızı elbiseyi giymiş, ama makyajı akmış, dikkatle yapılmış saçları da açılmış. Alice yine kendisine benzemiş.

Bir süredir sormaktan kaçındığım soruyu soruyorum. “Canını yaktılar mı?”

Alice başını iki yana sallıyor. Gelip yanıma oturuyor. “Beni iki gün, belki daha uzun süre hücre hapsinde tuttular. Sonra hiçbir açıklama yapılmadan bu odaya getirildim. Mülkte istediğim gibi dolaşabiliyordum.” Pencereyi işaret ediyor. “Ama nereye gidecektim ki?”

Yataktan kalkıp yerdeki elbiselerime uzanıyorum. Alice, “Dolaba bak” diyor.

Dolabın kapağını açıyorum. İçinde kadife askılara asılmış, etkileyici görünen bir takım elbise, kolalı bir keten gömlek ve Ted Baker marka bir kravat var. Yerde de İtalyan derisinden yapılmış ayakkabılara ev sahipliği eden bir kutu duruyor. Alice, “Bu sabah duştan çıktığımda” diyor, “bütün giysilerim gitmişti. Askıda bu elbise asılıydı. Bir kadın gelip saçımı, makyajımı, manikürümü yaptı. Ona olayın ne olduğunu sorduğumda söylemeye izninin olmadığını iddia etti. Gergin görünüyordu.”

Beyaz gömleği, pantolonu, ceketini giyiyorum. Hepsini üzerime çok iyi uyuyor. Ayakkabılar da sanki benim için özel olarak üretilmiş.

Alice masadan ufak, kadife bir kutu alıp açıyor. Kutunun içinde S harfi şeklinde iki altın kol düğmesi görüyorum. Kolla-

rımı uzatıyorum, Alice de düğmeleri takıyor.

“Şimdi ne olacak?” diye soruyorum.

“Hiçbir fikrim yok, Jake. Korkuyorum.”

Kapıya yaklaşıyorum, ama içten içe dışarıdan kilitlenmiş olmasını bekliyorum. Ama tokmak dönüyor ve kapı açılıyor. Sonradan aklıma faydasız bir silah olarak yanıma büyük, cam bir su şişesi almak geliyor. Alice’le beraber boş koridora çıkıyoruz.

Burada Alice’le beraber olmak tuhaf. Karımla yan yana dururken, neredeyse baş başa olduğumuzu hayal edebiliyorum. Etrafımız betonla, dikenli tellerle ve sonsuz çölle kaplı de-ğilmiş gibi davranabiliyorum.

Asansörlere doğru yürümeye başlıyoruz. Konuşma sesleri duyuyorum, ama nereden geldiklerini anlayamıyorum. Sonra biz geçerken bir kapı açılıyor, dışarı bir adam çıkıyor. Uzun boylu adamın üzerinde koyu renk bir takım elbise, boynunda da kırmızı bir kravat var. Onunla yüz yüze gelince irkilsem de aslında durum çok mantıklı.

“Merhaba, Dostlarım.”

Ona başımla selam veriyorum. “Finnegan.”

Adam önce Alice’e, sonra bana bakıyor. Bakışları çok yoğun, ama gözlerimi kaçırmıyorum. “Orla’nın görmenizi istediği bir şey var.”

Finnegan bunu söyledikten sonra kapıyı ardına dek açıp dar, penceresiz bir odayı gösteriyor. Alice önden giriyor, Finnegan’ın elini sırtıma koyup beni hafifçe ittiğini hissediyorum. Odanın bir duvarı koyu renk bir perdeyle kaplı. Finnegan perdeyi açınca kocaman bir avizeyle aydınlatılmış bir tür şapele bakan uzun bir pencere görüyorum.

İçerisi tıklım tıklım. Oda insanların konuşmalarıyla uğulduyor; içeriye gergin, beklenti dolu bir hava hâkim. İnsanların elinde dolu şampanya kadehleri var, ama kimse içmiyor. Sanki bir şeyi bekliyorlar. Ne tuhaftır ki perde açılınca kimse bizim olduğumuz yöne bakmıyor.

Alice, “Bizi göremiyorlar” diyor.

Odada tanıdığım simalar var, ama tanımadıklarım daha çok. Gözüm Neil'i, JoAnne'i, Gordon'ı, mermer mahkeme salonunun duvarlarını siyah beyaz fotoğraflarıyla süsleyen diğer insanları arıyor. Portrelerin her birine uzun uzun baktığımı, yargıcın cezamı vermesini beklediğimi hatırlıyorum. Bir an onların nerede olduğunu merak ediyorum, ama sonra anlıyorum.

Finnegan biz kalabalığı izlerken sessizce yanımızda duruyor. Bir süre sonra bir düğmeye dokunuyor; ardından karanlığa açılan başka bir kapı çıkıyor. Alice titrek bir nefes alıp önüne düşüyor, parmaklarını benimkilere dolayarak beni bilinmeye- ne götürüyor.

Omuzlarımda eller hissediyor, döndüğümde Finnegan'ın karısı Fiona'yı görüyorum. Üzerinde düğünümüzde giydiği yeşil elbise var. Finnegan'la ikisi sessizce arkamızdan geliyorlar.

Dar koridorun duvarlarında, karanlıkta göz kırpan sıra sıra mumlar var. Arkamızda sadece zeminde hareket eden ayakların sesi duyuluyor. Koridorun ilerisinden bir inilti yükseliyor. Yalnız değiliz. Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor, kollarımla sırtımdan da ter süzüldüğünü hissediyorum. Ama yanımda yürüy-en Alice huzurlu, hatta hevesli görünüyor.

Biz yürürken sesler yükseliyor; bir zincirin şangırdadığını, birinin dar bir alanda debelendiğini duyuyorum. Nefes sesleri yükseliyor, zincir sesleri yankılanıyor. Bir şey zincirini çekiştiriyor ya da bir yerde kapalı kalmış gibi. Bir hareket sensörü tıkrıdayarak önümüzü zayıf bir ışıkla aydınlatıyor. Sağıma baktığımda yüksek, tanıdık bir yapı görüyorum. Aramızda sadece birkaç santim olduğunu fark edince donakalıyorum. Sonra görüş alanıma bir figür giriyor; bir erkek iki pleksi tabakasının arasında; kollarıyla bacakları da açılıp kelepçelenmiş. Odak Boyunluğu onu dümdüz önüne bakmaya zorluyor. Biz yürümeye devam ederken başka bir hareket sensörü tıkrıdıyor ve bir spot ışığı bir iki saniyeliğine yapının üzerine vuruyor. Camdaki buğu azalınca adamın yüzünü görüyorum. Bir an için sorgulanmamı onaylayan yargıçla göz göze geliyorum. Adamın gözle- rinden hiçbir duygu okunmuyor. Sonra yapı da, o da tekrar karanlığa gömülüyorlar.

Alice'e doğru döndüğümde onun diğer tarafa, yine pleksi içindeki bir enstalasyona baktığını görüyorum. Bir kadın. Onunla partilerden birinde tanıştığımı, sonra da Fernley koridorlarında gördüğümü hatırlıyorum: saygın bir yönetim kurulu üyesi. Saçları matlaşmış, yüzü de terden parlıyor.

Alice büyülenmiş gibi kadının önünde kalakalıyor.

Yüksek, canlı enstalasyonların önünden birer birer geçiyoruz. Hareket sensörleri sırayla devreye girip tutsakların suratlarını kısa bir süreliğine aydınlatıyor. Hepsinin yüzünde okunması imkânsız ifadeler var. Bunlar korku ifadeleri mi? Utanç ifadeleri mi? Yoksa başka bir şey, adaletin yerine geldiğine dair bir anlayış mı? Kimsenin Sözleşme'nin kanunlarının üzerinde olmadığına dair? Sözleşme'nin misyonu gerçekleşmek zorunda. Denge ne olursa olsun tekrar sağlanmak zorunda.

Peşimizde kendileri de tutsaklara bakmak için duran, sonra yola devam eden Finnegan ve Fiona'yla yürümeye devam ederken koridor yanıp sönen ışıklarla doluyor. Yönetim kurulu üyeleri cam çerçevelerinin içinde yalnızlar; hepsi kelepçelenmiş, hepsi kendi gözden düşüşlerine tanıklık ediyor. Benim de bir zamanlar olduğum gibi, incelenmek üzere hazırlanmış numuneler gibiler. Mikroskop altındaki deneklerden farksızlar. Bize bunun sanat değil, gerçek hayat olduğunu yalnızca gözlerindeki dehşet ve tutsaklardan birinin sıkı bağlarından kurtulmaya çalışırken çıkardığı tıktırtı hatırlatıyor.

Orla'nın bana güçlerini kötüye kullananlara, Sözleşme'nin amaçlarını kendi arzuları için çarpıtanlara nasıl bir ceza verilmesi gerektiğini sorduğu anı hatırlıyorum. Cevabımdan pişman değilim.

İyilik ve kötülük karmaşıktır. Gerçekte olduğumuz kişiyle olduğumuzu sandığımız kişi nadiren aynıdır.

Belki Orla'yla ikimiz, Sözleşme'yle ikimiz bir zamanlar düştüğüm kadar farklı değilizdir.

İleride diğerlerinden ayrılmış, etrafı mumlarla sarılmış son iki enstalasyonu görüyorum. Alice'le birlikte aralarına girdiğimizde, gözlerimi dümdüz önüme dikeyorum. Bakmama gerek yok, camların arkasında kimlerin olduğunu biliyorum. So-

lumda Alice'in elini JoAnne'le ikisini birbirinden ayıran ince pleksi çerçeveye uzattığını hissediyorum. Hareket sensörü tı-kırdayıp ışık yanarken Alice'in parmaklarının cama sürtündüğünü duyuyorum.

Koridorun ucunda keskin bir biçimde sağa, sonra yine sağa dönüyoruz. Karanlıkta yönümü tayin etmeye çalışıyorum. İçimden bir ses başladığımız yere döndüğümüzü söylüyor; her adım bizi hapishanenin derinliklerine götürüyor. Sonra bir ışık yanıyor, Orla görüş alanımıza giriyor. Yüksek bir şamdanın yanında durmuş, beyazlar içinde bizi izliyor.

Ben duraksayınca Alice beni nazıkçe öne çekiyor. Hiç tereddüt etmeden ilerliyor; eli sıcacık ve elime cuk oturuyor. Bu eylemsizlik, bizi ileri taşıyan bu ivme bana çelişkili geliyor.

Orla'nın karşısında duruyoruz. Mum ışığı Orla'nın solgun yüzüne gölgeler düşürüyor. Kadının solunda altın sarısına boyanmış kapalı bir kapı var. Sağında da beyaza boyanmış başka bir kapalı kapı.

“Merhaba, Dostlarım.” Orla uzanıp Alice'i, sonra beni yanağımızdan öpüyor. Birkaç gün önce gördüğüm haline nazaran biraz daha incelmış. Sesi zayıf, cildi hamurumsu. “Belki artık güveninizi kazanmışımdır” diyor.

Başımı evet anlamında sallıyorum.

“Siz de benimkini kazandınız.” Solundaki altın sarısı kapıyı işaret ediyor. “Yaklaşın. Dinleyin.”

Kulağımı kapıya dayıyorum. Alice de aynı şeyi yapıyor. Kapının diğer tarafından konuşma sesleri geliyor. Hepsisi aynı anda konuşan düzinelerce insanın sesi. Kadeh şingirtıları, hafif bir müzik... bunlar bir partinin sesleri. Bir şekilde şapelin arkasına götürüldüğümüzü fark ediyorum.

Alice başını eğip kırmızı elbisesine amacını yeni anlamışçasına bakıyor.

“Kapının diğer tarafında en saygın, en güvenilir üyeleri-mizden kırkı var” diyor Orla. “Buraya neden çağırıldıkları konu-sunda hiçbir fikirleri yok.”

Alice’e bakıyorum. Karım korkmuş görünmüyor. Tam ter-sine, meraklanmış gibi.

Orla, “Sözleşme’yi taşıyabildiğim kadar ileri taşıdım” diye devam ediyor. “Artık bırakma vakti geldi. Bu dünyayı birilerinin Sözleşme’yle ilgileneneğini, evrim geçirip büyüteğini bilme-den terk edemem.”

Alice yanımda kıpırdamadan duruyor. Orla onu dikkatle izliyor; o anda Orla’nın bunun nasıl biteceğini en baştan bildi-ğini fark ediyorum.

“Bir lider hem iyi yürekli hem disiplinli olmalıdır. Sizin bu dengeyi bulabildiğinizi gördüm.” Bize yaklaşıyor. “Jake, Alice, Sözleşme’ye bu yeni dönemde liderlik etmesi gerekenlerin siz olduğunuza bütün kalbimle inanıyorum. Gelgelelim, kişinin büyük bir lider olabilmesi için istekli de olması gerekir. Sorum-luluğu tereddütsüz, pişmanlığa kapılmadan kabul edebilmesi gerekir.”

Orla bir elini benim omzuma, diğer elini Alice’in omzuna koyuyor. “O yüzden size seçenek sunuyorum. Altın sarısı kapı-dan girerseniz Sözleşme’nin bütün kaynakları emrinize amade olacak. Sözleşme’ye uygun gördüğünüz şekli verebileceksiniz. O şapelde sizinle beraber, Dostlarımızın karşısına geçecek ve ikinizin yeni liderlerimiz olduğunuzu duyuracağım.”

Alice, “Beyaz kapıdan geçerse?” diye soruyor.

Orla şiddetle öksürerek bana yaslanıyor, koluma yapışıyor. Onu tutmak için uzandığımda, takım elbise ceketimin kumaşı-nın üstünden parmaklarının şaşırtıcı kuvvetini hissediyorum. Orla birkaç saniye sonra toparlanıp bütün gücünü toplamışça-sına, eskisinden dik durmaya başlıyor.

“Sevgili Jake, sevgili Alice... bildiğiniz gibi, Sözleşme tari-hinde kimsenin aramızdan ayrılmasına izin verilmedi. Hiçbir zaman. Ancak sizden istediğim şeyin öneminden ötürü, seçim yapmanıza izin vermemek haksızlık olurdu. Beyaz kapı çıkış. O kapıdan geçerseniz Sözleşme’ye karşı sorumluluklarınız der-

hal sona erecek. Ama şunu bilin: O kapıdan çıkarsanız kimse sizi kurtarmaya gelmeyecek. Kimse Alice’i kurtarmaya gelmeyecek. Tamamen kendi başınıza olacaksınız. Yaşayacak ya da öleceksiniz. Yapayalnız.”

Kırmızı elbisesinin içinde kraliçelere benzeyen Alice’e bakıyorum. Karımın gözleri parlıyor, yüzü de beklentiyle dolu. Her zaman kazanma azmiyle dolu olan karımın ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum. İçinde her şeyden olan karımın.

Altın sarısı kapıdan geçtiğimizi hayal ediyorum. Kalabalığın arasından geçerken ellerin kollarımıza, sırtımıza sürtündüğünü görebiliyorum. İyi giyimli çiftleri, onların bize ve Sözleşme’ye olan bağlılıklarını, bize hep beraber kucak açacakları anı hayal ediyorum. Alice’le ikimiz öne çıkıp kadeh kaldırır, o güçlü kelimeyi söylerken kalabalığın sessizleştiğini hayal ediyorum: “Dostlarımız.”

Alice elimi tutuyor ve o anda ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Her ne olursa olsun, Alice yanımda. Alice beni kendisine çekiyor; o kulağıma fısıldarken nefesini boynumda hissediyorum. Kulağıma cesaretlendirici sözcüklerin yanı sıra bir şey daha fısıldıyor. Sadece benim için sarf edilmiş sözler.

Elimi uzatıp kapının tokmağını çeviriyorum.

Kendimizi gece karanlığının çöktüğü çölde buluyoruz. Gökyüzünde milyonlarca yıldız var; hayatımda bu kadarını bir arada görmemiştim. Ayaklarımızın altındaki çimler yemyeşil ve fısıkiyelerden ötürü hâlâ nemli. Yüz metre ötede iki metre boyunda, sarmaşıklarla kaplı tel örgü var.

Alice topuklularını çıkarıp çimlerin üzerine atıyor. “Şimdi” diye fısıldıyor. Tel örgüye doğru koşuyoruz. Ne siren duyuyor ne yanıp sönen ışıklar görüyoruz. Duyulan tek ses çimleri döven ayaklarımızın hafif patırtısı.

Tel örgüye ulaşıncı sarmaşıkların bir bölümünü koparıp ayağımıza destek olacak kadar yer açıyoruz. Tele yan yana tırmanıyoruz. Alice Fernley’de geçirdiği günlere rağmen Ocean Beach’te geçirdiği sabahlar sayesinde hâlâ kuvvetli; tele tırmanması sadece birkaç saniye sürüyor. Diğer tarafta yere atlıyoruz, ayaklarımız soğuk çöl kumuna değiyor. Yeni kavuştuğumuz özgürlüğün sarhoşluğuyla kahkahalar atarak birbirimizin kollarına yığılıyoruz.

Nefesimizi düzene sokmamız birkaç saniye sürüyor. Bizi özgür bıraktılar.

İkimiz de gülmeyi kesiyoruz. Alice’in gözlerinin içine bakıyor, ne düşündüğünü hemen anlıyorum. Gerçekten kendi halimize mi bırakıldık?

Uzaklarda bir yerde, ayın altında kapkara görünen, yansıtıcı sarı şeritleriyle evimizin yolunu işaret eden bir otoban hayal ediyorum. Ama otoban falan göremiyorum. Manzarayı sadece dev kaktüsler bölüyor. Çöl adeta sonsuzluğa uzanıyor. Uzak kasabaların ışıkları görülmediği gibi, medeniyete dair hiçbir ses

de duyulmuyor.

Yanımızda sadece odadan getirdiğim bir şişe su var. Güneş doğup da sıcak başlamadan önce epey yol katetmemiz gerek. Fernley'den uzaklaşmaya, oralarda bir yerde olması gereken otobana doğru koşmaya başlıyoruz. Ama kum yumuşak ve derin olduğundan çok geçmeden normal bir hızda yürümeye, sonra da zorla ilerlemeye başlıyoruz. Alice'in elbisesinin eteği kumlara bulanıyor.

Bir süre sonra sıkıştırılmış bir toprak yola ulaşıyor, sivri çakıl taşlarıyla bezeli yüzeyde yürümeye başlıyoruz. Ayakkabılarımı Alice'e verip yola çoraplarımla devam ediyorum. Gökyüzünde art arda ışık kemerleri belirliyor. Alice, "Meteor yağmuru" diyor. "Çok güzel." İkimiz de tek bir damla bile dökmemeye dikkat ederek birer yudum su içiyoruz.

Uzun süre yürüyoruz. Bacaklarım ağrıyor, ayaklarım uyuşuyor. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim, ama Alice'in yavaşladığını ve nefes nefese olduğunu fark ediyorum. Otoban nerede? Yıldızlar kayboldu, ay da gece alacakaranlığa dönüşürken gözden kaybolmaya başladı. Şişenin kapağını açıp Alice'e su içmesi için ısrar ediyorum.

Alice sudan temkinli bir biçimde, tek bir yudum alıp şişeyi bana veriyor, sonra da taşlı yola çöküyor. "Bir iki dakika dinlenelim" diyor. Ben de bir yudum su içip kapağı dikkatle kapatıyor, Alice'in yanına oturuyorum.

"Yakınlarda bir yerde bir yol, bir benzin istasyonu vardır" diyorum.

"Evet, illa ki vardır."

Alice parmaklarını enseme koyuyor. Onu uzun, yumuşak bir biçimde öpüyor ve dudaklarının kuruyup pürüzlendiğini fark edince endişeye kapılıyorum. Aklımdan dehşet verici bir düşünce geçiyor. Tercihimizde yanıldık mı? Ama gönülsüzce geri çekildiğimde Alice'in gülümsediğini fark ediyorum.

Evlendiğim harikulade, karmaşık kadın bu işte. Adriatik'teki balayımızda kumsalda yan yana yattığım kadın. Grand Hotel'in lobisinde etrafımda yavaş yavaş dans eden, gür sesiyle Al Green'in *Let's Get Married*'im söyleyen kadın. Alabama'da, sı-

cak bir gecede, havuzda karşımda oturup ona sunduğum yüzü-
ğe bakan ve sadece “Olur” diyen kadın.

Onda geriye değil, ileri gitme yönünde büyük bir azim gö-
rüyorum. Alice bu tuhaf yolculuğa, bu evliliğe ve evliliğin getir-
diği bütün sürprizlere kucak açmaya hazır. Sonuna kadar git-
meye kararlı. Ne olursa olsun.

Onunla çölde baş başayken, nihayet uzun zaman önce an-
lamam gereken bir şeyi anlıyorum: Aşkımız kuvvetli. Birbirimi-
ze bağlılığımız çok sağlam. Karımı elimde tutmak için Sözleş-
me’ye ihtiyacım yok. Evet, evlilik çok büyük ve haritası çıkarıl-
mamış, hiçbir şeyin kesin olmadığı bir araziden farksız. Yine de
kendi yolumuzu bulacağız.

Dev güneş ufkun üzerine çıkınca gökyüzü birden göz ka-
maştırmacı bir ışıkla doluyor. Rüzgârın vadi zeminini süpürdü-
ğünü duyabiliyorum. Topraktan dalga dalga sıcaklık yayılma-
ya başlıyor. Dakikalar geçiyor, ama biz hiç kıpırdamadan, transa
geçmişçesine oturuyoruz. Çok yorgunuz ve daha çok yolumuz
var. Kafamın içi bomboş. Amansız güneş ve bu tuhaf çöl arazi-
sinin kuru havası adeta hayatımda bundan önce olup biten her
şeyi siliyor.

Çöl çok geçmeden dayanılmaz bir ısıyla parlamaya başla-
yacak, kumlar da ayaklarımızı yakıp kavuracak.

Alice ayağa kalkıp, “Dostum” diyor. Uzanıp elimi tutuyor
ve beni şaşırtıcı bir kuvvetle çekip ayağa kaldırıyor. Birlikte yü-
rümeye başlıyoruz.

TEŞEKKÜR

Uzun zamandır dostum ve temsilcim olan Valerie Borchardt ve Anne Borchardt'a teşekkür etmek istiyorum. İkiniz de muhteşemsiniz.

Vizyonu ve bulaşıcı heyecanı için zeki editörüm Kate Miciak'a tekrar teşekkürler. Bu kitaba olan destekleri için Kara Welsh ve Penguin Random House'daki muhteşem ekibe teşekkürler: Julia Maguire, Kim Hovey, Cindy Murray, Janet Wygal, Quinne Rogers, Susan Turner ve Jennifer Prior.

Hediye vermek üzerine düşünceleri ve yazıları için Jay Phelan ve Terry Burnham'a teşekkürler. Ve tabii ki bir teşekkür de Bill U'Ren'e. Bu hikâyeye inandıkları için Ivana Lombardi, Kira Goldberg ve Peter Chernin'e teşekkürler. Bu kitabı dünyanın her yerinde kucaklayan yayıncı ve çevirmenlere de teşekkür ediyorum, umarım bir gün karşılaşırız. Şarkı sözleri için Jolie Holland ve Timothy Bracy'e kocaman bir teşekkür.

Muhteşem Leonard Cohen seyircisine hep "Dostlarım" derdi. Bu kitabın çoğunu *Live in London* albümünü dinleyerek yazdım.

Binlerce ufak incelik için Kathie ve Jack'e teşekkürler. Olay örgüsü üzerine yorumları için bir teşekkür de Oscar'a. Ve hepsinden önemlisi, bu da dahil olmak üzere yirmi yılı aşkın zamandır verdiği beklenmedik hediyeler için Kevin'e koca bir teşekkür!

Michelle Richmond *The Girl in the Fall-Away Dress* [Fırfırlı Elbiseli Kız], *Dream of the Blue Room* [Mavi Odanın Hayali], *The Year of Fog* [Sis Yılı], *Küçük Sırlar*, *Hum: Stories* [Vızıltı: Hikâyeler], *Golden State* ve *Evlilik Sözleşmesi* kitaplarının yazarıdır. Hillsdale Kurmaca Ödülü ve Catherine Doctorow Yenilikçi Kurmaca Ödülü'ne layık görüldü. Alabama, Gulf Coast'lu olan Richmond, Kuzey Kaliforniya'da kocası ve oğluyla yaşıyor.

michellerichmond.com

@michellerichmon